C:\Users\Plazma\Desktop\A_Aldridge Ray - Dilvermoon.pdb

PDB Name: zdroj
Creator ID: REAd
PDB Type: TEXt
Version: 0
Unique ID Seed: 0
Creation Date: 16.8.1973
Modification Date: 16.8.1973
Last Backup Date: 1.1.1970
Modification Number: 0

Ray Aldridge

DILVERMOON

DILVERMOON JE STŘÍBRNÉ JABLKO velké jako planeta. Plní jej deset tisíc vzájemné soutěžících civilizací, stěsnaných v prostoru mezi jeho vnější kovovou slupkou a dutým srdcem. Máte-li to štěstí a jste bohatý, můžete si najmout loď a vydat se podél jeho rovníku za západem slunce. Leťte nízko! Všude uvidíte stopy rozsáhlé obchodní činnosti, kterou Dilvermoon podporuje: nespočetné kosmické nákladní lodě, obrovské přistávací doky, zapuštěné do jeho pancéřového povrchu, monstrózní ploché obrazovky inzerující snad každý myslitelný výrobek a službu.

Kromě Dilvermoonu existuji i jiné planety, které společnost SeedCorp osela inteligencí, a které teď využívá ke svým cílům. Všechny dohromady vytvářejí nemilosrdný svět, kde lidé musí soupeřit s jinými rasami, otroctví je legální a tresty, kterým se musí podrobit ti, kdož se provinili proti těm nejpřísnějším zákonům, trvají mnohem déle, než jediný život. Především to však je svět lidí, nepředstavitelně bohatých xenolordů, hrdinných emancipátorů i nejrůznějších podivínů, svět, v němž naplno prožijete všechny možné i nemožné lidské osudy...

Vznášející se zámky

TŘI Z NICH vystoupili ze svého nádherného stroje a šourali se k nám přes drsný beton Průmyslového náměstí. Usmál jsem se, když jsem viděl, jak jsou slabí. Má družka Nefrete a desítka mých mužů stáli vedle mne. Chystali jsme se přivítat ty cizince a na tvářích jsme všichni měli stejný úsměv.

Jejich vůdcem byla drobná stařena z rodu dvounožců. Lebku jí přikrývalo pár pramenů špinavých, šedých vlasů. Měla tmavou kůži. Tmavou - ne poctivě černou, ale ani mrtvolně bílou jako ti druzí dva, co připomínali červy. Odporné bledé červy, chodící po dvou jako lidé, ale bez mozku, s očima prázdnýma.

„Jsem Kaua Moala, obchodnice a cestovatelka," řekla a natáhla prázdnou ruku.

Potřásl jsem svou ceremoniální hákovnicí na pozdrav. „Tala-din Bondavi, oslovuj mne lorde," řekl jsem důrazně.

Obchodnice sklonila hlavu, až bylo vidět její tenký kostnatý krk. „Lorde. Zdravím tě jménem SeedCorp -"

„Co tady chcete?" přerušil jsem ji. Neviděl jsem žádný důvod ke zdvořilosti. Konec konců, byla společensky hluboko pode mnou. Nejdůležitější ze všeho je postoj. Říkával jsem to často. A dodnes tomu věřím.

Nevyvedlo ji to z klidu a její oči byly plné uražené sebedůvěry. Instinkt mi říkal, abych ji zabil, a ruka se mi sevřela kolem hákovnice.

„Obchod ..." pravila. Znělo to skoro jako otázka. „Chceme vám nabídnout, abyste se opět spojili s pangalaktickými světy, které osely váš svět."

„Jaké bytosti žiji v těch světech?"

„Dvounohé, lidské, jako jsme my. A jiné bytosti."

„Lidské, jako jsme my?" Uchopil jsem ji za tuniku a přitáhl si ji k sobě, blíž ke svým zubům. Visela mi v ruce jako

loutka a stále se usmívala. „Já jsem člověk," řekl jsem. „Co jsi ty?" Oči jsme měli několik centimetrů od sebe, ale neprojevila ani náznak strachu. Cítil jsem zdráhavý respekt. Pustil jsem ji. Ustoupila a upravovala si tuniku, tvář bez výrazu.

„Pocházíme ze stejného rodu," odpověděla. „Existuji další rasy, jako je tvoje. Jejich sémě padlo do nepřátelských světů a oni jsou také silní. Ačkoliv, vy jste výjimeční. Jen málo Krutých světů vytvořilo těžký průmysl podobný vašemu."

„A jaký obchod máš na mysli?"

„Věci, které máte jen vy. Například." Ukázala na mé vozidlo, zaparkované v rohu náměstí. „Lidé tam v pangalaktických světech by za kopie toho vozu dobře zaplatili." Nečekaně se rozesmála. „To je opravdu hezké. Pozlacený parní kočár. Hezké."

V jejích slovech se ozval výsměšný tón a já jsem měl opět nutkání ji zabít. Ale pokračoval jsem. „Takže ty bys odvezla můj kočár. A co za to?"

„Ó, my bychom si ho nenechali. Jen si ho půjčíme na rozbor, pak si ho zase můžete vzít."

„A co za to?" Její drzost mě přiváděla k zuřivosti, ale nemohl jsem přestat, dokud nezjistím, co nabízí. Rozdělení moci v téhle drsné oblasti bylo vždycky křehké. Právě v té době na mne tvrdě doráželi agenti Moltreada z našich severních plantáží. Odboráři a další sabotéři dělali spoustu potíží. „Možná bychom vyměnili naše jedinečné věci za zbraně."

„Není dovoleno vyvážet zbraně do světů, ve kterých neexistuji. Obávám se, že tohle je jedno z nejpřísnějších pravidel SeedCorpu."

„A co jsou ty trubice, které mají tví pomocníci u opasků? Zbraně?"

„Ano." Usmívala se. „Ale vám by nebyly k ničemu. Paralyzátory fungují jen v rukou svého právoplatného majitele."

Zlostí jsem nebyl schopen slova. Měla představu, že jsme divoši, kteří se dají omámit řečmi o kouzlech. Pokynul jsem svému donucovači.

Swinfermo byl nevysoký a mrštný chlap s klamně nevýrazným obličejem. Pokročil dopředu, zvedl svou hákovnici a natáhl kohoutek. Obchodnice couvla a prsty se dotkla svého opasku.

Jedno z těch bledých larvovitých stvoření pomalu zvedalo svou zbraň, když mu Swinfermo ustřelil hlavu. Pak pomalu nabíjel znovu, zatímco ten druhý zvedl svou skleněnou trubičku. Nejvýraznější Swinfermovou vlastností byla jakási lehkomyslná, fatalistická odvaha. Když se zablesklo to bledé světlo, padl beze zvuku.

Okamžitě vypálilo šest dalších a to druhé stvoření se nechutně rozletělo po celém betonu. Obchodnice pomalu a opatrně znovu natáhla prázdné ruce. „Počkej," řekla. „Má loď krouží kolem tvého světa. Implantát v mé lebce vysílá - máte rádio, že, rozumíš mi? Vysílá k mé lodi informace o mé poloze a zdravotním stavu. Jestliže tady zemřu, má loď se vám krutě pomstí."

„No jistě," odpověděl jsem posměšně, ale pak jsem pohlédl na její úžasné vozidlo a pomyslel jsem si: Možná neblufuje.

Pokrčila rameny a na tváři se jí opět objevil úsměv. „Nečekám, že mi hned uvěříš. Připravila jsem pro tebe ukázku síly mé lodi. Hodinu po setmění."

„A já tě mám do té doby nechat žít?"

„Přesně tak. Nebudu-li já naživu, abych to mohla vidět, nebudeš ani ty."

Nechal jsem ji odvést do cely pro zadržené. Stačilo jen několik minut, abychom zjistili, že její informace o 'paralyzátorech' byla pravdivá. Vyzval jsem dobrovolníky a přihlásilo se jich několik, protože Swinfermo už se začal probírat. Ale jakékoliv obavy byly zbytečné. Ať se snažili sebevíc, žádné světlo se neobjevilo.

Nefrete to vše sledovala s očima zúženýma a rty sevřenými.

„Měl jsi ji zabít," prohlásila. „Měla jsem vidění. V něm jsi byl připoután zlatým řetězem ke kůlu a byl jsi nahý. Všude kolem tebe bylo trní, a v tom snu kvetlo velkými bílými květy, které páchly starou smrtí. Pak tě začalo obrůstat, trny tě píchaly a z těla ti tekly pramínky krve, a tys jim nemohl utéci, ať ses svíjel sebevíc. Trní kvetlo a bodalo, kvetlo a bodalo, až tě celého vypilo a zůstala jen suchá slupka zachycená v trní." Když domluvila, oči měla vytřeštěné a ústa se jí chvěla.

Odtáhl jsem se od ní, nemohl jsem si pomoci. „Zvláštní vidění," řekl jsem.

Pak jsem se šel podívat na to vozidlo. Och, bylo velkolepé! Mělo tvar velkého kovového netopýra. Temná černá křídla se půvabné skláněla, pilotní kabina byla posazena na vrcholu vlčí hlavy, přední sklo zářilo jako velké křišťálové oko. Poslal jsem jednoho z mužů, aby zabušil na vzduchotěsné dveře, vsazené do jednoho z velkých šupinatých boků. Nikdo mu neublížil, ale dveře se mu nepodařilo otevřít, ani když použil velkou hasičskou sekyru.

HODINU PO SETMĚNÍ jsem dal přivést obchodnici. „Nic nevidím," řekl jsem a ukázal na náměstí zalité bledým měsíčním světlem. Ukázala prstem vzhůru. Vycházel menší měsíc, drobný a vejcovitý. Uplynulo několik minut a vtom se měsíc jakýmsi neznámým způsobem změnil v malý zářivý oblak. Usmála se a oblak zmizel. Byla se svou lodí v neustálém spojení. Její demonstrace, tak dokonale načasovaná, to dokázala. Pohlédl jsem na ni. Problém bylo třeba dobře promyslet. Dal jsem ji odvést zpět do cely.

Zničení měsíce mne rozesmutnilo. Byl to sice jen malý a ošklivý měsíc ve srovnání s tím, jenž na obloze zůstal, ale propůjčoval nočním stínům jemnost, kterou jsem od té doby každou noc postrádal.

„Mám řešení," oznámil jsem jí další den. „Nemůžu tě zabít a vzít si, co chci. Proto tě budu mučit, dokud mi to nedáš sama."

„Co chceš?" Byla, jako vždy, nelidsky klidná.

Nevěděl jsem. Ve své nevědomosti jsem mohl nakoupit hlouposti a zbytečnosti a ošidit sebe i své potomky. Viděl jsem jen jedinou věc z pangalaktického světa, která měla nepochybně hodnotu. „Tvé vozidlo."

„Neomach? Nepřichází v úvahu! Je příliš nebezpečný. Věř mi, Taladine, to je to poslední, co bys mohl potřebovat.“

Vzpomněl jsem si na menší měsíc a pevně držel na uzdě své vášně. „Proč ne?“ zeptal jsem se. „Je to zbraň?“

„Ne, ale je to nebezpečné. Jako bomba v rukou opice.“

Podrobil jsem ji mučení a přikázal mistrovi, aby použil malá rozžhavená železa. Křičela se skoro radostnou uvolněností, když se jí železa dotýkala, ale potom byl výraz v jejich očích lhostejný.

Když ji vynášeli, volala na mne: „Možná mě přesvědčíš. Ale pamatuj si, jestli mi způsobíš příliš velké utrpení, možná nakonec svou loď stejně přivolám.“

Snažil jsem se nepřekročit míru. Přikázal jsem mistrovi, že s ni musí zacházet opatrněji než s dítětem. Zdůraznil jsem, že obchodnice je nejspíš stejně křehká jako dítě naší rasy.

Mistrem byl toho roku vysoký hubený muž z Horkých krajů. Nos a obočí měl tlustě natřené modrým keratinem a to mu dávalo vzhled dychtivé krutosti. O den později mi sdělil: „Nejsem si jist, pane, ale to hvězdné stvoření bude asi tvrdší, než vypadá. Samozřejmě, ve vazech nemá žádnou sílu a ječí s chutí. Ale mám pocit, že se jí bolest ve skutečnosti nedotýká.“

Sledoval jsem další mučení a nebyl jsem si jist. Ale mýlili jsme se. Toho večera mi sdělili, že kapitulovala.

Známky mučeni byly skryty pod oblečením a ve tváři měla zase ten stejný úsměv. Nechal jsem už mučit mnoho lidí a vím, že i v obličejích těch nejsilnějších je pak patrná nějaká změna, jakési zhroucení. Ale já jsem příliš toužil mít v rukou neomach, a tak jsem zaplašil veškeré podezření.

„Nemohu ti důvěřovat,“ řekla beze stopy obviněni v hlase. „Výměna musí být provedena podle mých podmínek. Nejdřív tě musím varovat.“

„Vyhrožuješ mi?“ Byl jsem tak překvapen, že jsem se ani nezlobil.

„Ne, má varování se týkají neomachu. Vzpomeň si, říkala jsem, že je nebezpečný. Nikdy ti neublíží, budeš-li jeho vlastníkem, ale přesto může být nebezpečný.“

„Pokračuj.“

„Za prvé. Musíš vždycky být laskavým pánem. Tenhle stroj se ničím nepodobá těm hračkám, které stavíte vy. Má hlas a vědomí. Není obzvlášť chytrý, ale je přátelský a oddaný, pokud se mu neubližuje. Jak jsem řekla, nikdy ti nic zlého neudělá, ale mohl by trucovat nebo být roztrpčený, a pak by ti nebyl k ničemu. Chápeš?“

„Ano,“ řekl jsem, i když jsem si tehdy myslel, že je blázen. „Za druhé. Až neomach zplodí potomka, musíte ho krmit jen tak akorát, ne víc. Můj neomach je větší, než vy kdy vychováte, pokud budete rozumní. Tohle je životně důležité! Dáte-li mu během růstové fáze víc než sedm tisíc kilogramů uhlíku, vážně riskujete.“

Bylo by možné, aby se ten velkolepý stroj dal chovat jako nějaké tažné dobytče? Hlavou mi prolétly stovky možností. „Potomek?“

„Samozřejmě. Neomach byl vyroben pro použití v prostředí s nízce vyvinutou technikou. Tím se dostáváme k opatřením, která musím učinit, jestli chci přežít vaše pohostinství. Tady je má nabídka: dám stroji instrukce, aby vytvořil pupen ještě dnes, s tvou pomocí. Až doroste, věnuji ti ho, zatímco budu sama stát u dveří svého vozidla. Souhlasíš?“

„Ano,“ přikývl jsem ochotně. Bude dost času naplánovat, jak obejít její podmínky. V duchu jsem se smál její naivitě.

Přikázala mi, abych poslal někoho odloupnout čtverec jakési tuhé průhledné hmoty z břicha neomachu. „Pro vznik pupenu je třeba udělat dvě věci,“ vysvětlovala. „Musíš odstranit ochranu před ultrafialovým zářením z příslušného rozhraní a vlastník neomachu k tomu musí dát svolení.“

„Co musíš udělat, když dáváš svoleni?“

„Už jsem ho dala. Jelikož ty nebudeš mít implantát, budeš muset mluvit na neomach přímo, pokud budeš chtít nechat vypučet další vozidlo.“

Připadalo mi, že jsem v jejím obličeji zahlédl zlomyslný záblesk. Pokračovala. „Podívej se. Mládě už se tvoří.“

Na hladkém břiše neomachu se tvořila lesklá boule. Sledoval jsem, jak se nadmula do tvaru chvějícího se vejce a odpadla. Otvor v břiše mateřského stroje se okamžitě zhojil a pokryl se novým průhledným štítem.

„Přineste to sem,“ řekla. Tři silní muži měli co dělat, aby to uzvedli, ale za okamžik už ta věc ležela před námi.

„Co je tohle za trik?“ ptal jsem se. Byla to jen lesklá černá hrouda s malým otvorem na vrcholku.

„Trpělivost, pane. Nyní to musíte krmit uhlíkem. Zpracuje si ho na elementy potřebné ke svému růstu. Bude stačit uhlí; to přece máte, že?“

„Ano.“ Poslal jsem muže pro plný uhlák. „Zapište kolik váží a přineste ho,“ řekl jsem jim.

Obchodnice na mne pochvalně pohlédla. „Velmi dobře, pane,“ poznamenala, ale v jejím hlase byl zase ten výsměšný podtón.

Za jediný den byla ta věc tak veliká, že jsem nechal postavit lešení, aby moji muži mohli pohodlné házet uhlí do jejího násypníku. Během minuty byl vždycky prázdný.

Poslal jsem pro obchodnici. Vypadala pořád stejně. Slušně se o ní starali, dostávala jídlo i pití. Nevyžívám se ve zbytečné krutosti jako někteří moji nepřátelé.

Jeden z mužů obrátil poslední uhlák do násypky. „Sedm tisíc kilogramů, přesně. Ale... pořád je to jen hrouda,“ řekl jsem.

„Žádám tě o opatrnost. Několik dní to nekrm a násypka se zatáhne. A teď náš obchod.“

Dva z mých nejlepších donucovačů stáli vedle. Sáhla na tu věc a já jsem uslyšel melodické, sladké cinkání, které zvolna utichalo. Pokynula mi, abych přistoupil. „Polož ruku vedle mé, na to zelené,“ přikázala. Na černém povrchu pulzoval čtverec zeleného světla. Připomínalo to bušeni obřího srdce. Položil jsem ruku na světlo a cítil jsem teplo. „Ano,“ řekla obchodnice a odtáhla ruku. Ale nic dalšího se nestalo a po chvilce světlo zmizelo. „Až řeknu, bude tvoje. Ale musím to říct u svých dveří do vozidla a pak odejdu.“

Přikývl jsem. Přešli jsme betonové prostranství. Když jsme se přiblížili k jejímu neomachovi, promluvila. „Tví muži ať se nepřibližují. Nechci, aby se jim něco stalo. Ale ty se mnou jit můžeš, pane.“ Zase se usmála tím zlomyslným úsměvem. „Musím přiznat, že mne překvapuješ. Očekávala jsem, že se mne přece jen pokusíš podrazit.“

„My divoši máme zvláštní smysl pro čest,“ odpověděl jsem. Potěšené se zasmála. „Och, jsem skoro ochotná ti odpustit, pane.“

Ze dveří se vysunula rampa a objevil se otvor - tak rychle, že jsem ani nezahlédl, jak se to stalo.

V tmavých útrobách neomachu se cosi pohybovalo, jakýsi stín lidské bytosti. Vytáhl jsem automatickou pistoli, kterou jsem si dnes vzal místo své slavnostní hákovnice. „Kdo je to?“

„Na palubě nikdo není, pane.“

„Něco jsem viděl.“

„To se ti jen zdálo.“

Vůbec jsem nehodlal dát se vlákat dovnitř, kde bych byl na její půdě a pravděpodobně v její moci. „Tak, to slovo.“

Naposled se usmála. Byl to skoro smutný úsměv. „To slovo, pane, je sbohem.“

Na opačném konci náměstí se nový neomach zformoval do černé kostky. Na nejbližší straně se utvořily dveře.

Otočil jsem se k ní. Stála u vchodu do svého stroje. Zamávala mi.

„Miřte na kolena,“ zakřičel jsem a ostřelovači, které jsem rozmístil vysoko na ochozy paláce, vypálili.

Kulky ji vůbec nezasáhly. Zdálo se, že se odrazily od vzduchu asi metr od ní. Jedna z nich mne škrábla na lýtku a já jsem zařval na ostřelovače, aby přestali.

Tou dobou už byla uvnitř a obrovská křídla neomachu se roztahovala k odletu. Ustoupil jsem a neomach se vznesl k obloze. Lehce a tiše, jako by nebyl těžší než chmýří.

Když zmizel, šel jsem ke svému neomachovi. Nefrete stála u nového stroje s bradou sebevědomě vysunutou, i když oči měla doširoka otevřené a vylekané. Napadlo mě, že bych ji měl požádat, aby vozidlo prozkoumala se mnou. Pokud to neudělám, jistě se bude cítit uražená. Ale její zvláštní vidění mi dosud leželo v hlavě a pak mne zachvátila dětinská lakota, takže jsem přešel bez povšimnutí kolem ní a vstoupil do dveří sám.

Vnitřek měl tvar malé krychle o straně asi tři metry. Byl bílý, nevýrazný, osvětlený nějakým skrytým světlem. Stál jsem v jiném světě, dosud trošku zamlženém štiplavým plynem. Potom se podlaha pohnula a já jsem zavrávoral. Zvenčí jsem zaslechl výkřik a otvor za mnou se zavřel.

„Zdravím tě, majiteli Sbohem,“ řekl sladký ženský hlas. Tehdy jsem se poprvé setkal s žertíkem staré obchodnice.

„Kdo to mluví?“ Zmocnila se mne nejistota, třebaže tomuto pocitu podléhám velice zřídka.

„Mluvím já, tvé vozidlo, majiteli Sbohem. Jaké jsou tvé instrukce?“

„Říkej mi lorde.“

„Sbohem je jméno, kterým jsem bylo inicializováno. Je mi líto, ale nemohu poslouchat rozkazy někoho, kdo se jmenuje Lord. Když jsi chtěl mít jiné jméno, měl jsi pečlivěji vybírat. Lituji, majiteli Sbohem.“

Zvláštní, v tom hlase nebyl ani náznak drzosti. Přesto mne na okamžik oslepila zuřivost. Snažil jsem se uklidnit se a říkal jsem si, že je to jen stroj. Stroje jsou ovládány našim umem, nerespektují moc nebo osobnost. „Chápu. Můžu s tebou nějak mluvit přímo? Tohle neurčité mumlání se zdí mne znervózňuje.“

„Samozřejmě. Teď, když si mě na to upozornil, vidím, že je to tak. Nechám vypučet prozatímní komunikační ikonu - alespoň než se rozhodneš, co by ti nejvíc vyhovovalo.“

Z podlahy vedle mne se náhle vynořilo elegantní křeslo. Posadil jsem se a sledoval jemnou kaskádu barev na stěně, tetelivé odstíny jasných, chladivých zelení a světlých modří. Zdálo se, že světlo vychází odněkud shora, filtrováno přes zelené listí. Nalézal jsem se v jeskyni z modrého, mechem porostlého kamene, chladivé a vlhké, jaká na našem suchém a horkém světe neexistovala.

Krok ode mne se podlaha vydula a výčnělek se zformoval do lidského tvaru. V příští chvíli tam stála žena, oblečena do dlouhých šatů, překrásná žena, třebaže její barva byla neobvyklá. Měla bílou kůži s téměř neznatelným nádechem růžové, jemnou jako víčka miminka. Rovné žluté vlasy měla sčesány do dvou těžkých copů. „Má předloha žila na jednom z Krutých světů, majiteli Sbohem, tak jsem si myslela, že aspoň tvar by mohl vyhovovat.“

„To musíš pořád používat celý otravný tvar mého jména? Nemůžeš mí jednoduše říkat Majiteli? Nebo, pokud to není dovoleno, Sbohem?“

„Ano, to mohu.“

„A jak se ty jmenuješ?“

„Ještě nemám jméno. Snad si to budeš chtít pečlivě rozvážit, Sbohem, než mi nějaké dáš, protože i pro mne platí stejné pravidlo. Budeš mne tak muset oslovovat napořád.“

Pevně jsem stiskl rty.

Za hodinu už jsem uměl vytvarovat neomach v obrovského písečného medvěda, šestinohého pouštního masožravce. Takový písečný medvěd, s kopím a stojící na zadních nohou, je i na mé osobní pečeti.

Ikona, jak si ten ženský tvar říkal, stála vedle mne v řídicím středisku. Jaksi jsem ji pořád pokládal za ženu, i když jsem věděl, že byla stvořena z těla neomachu.

Ikona mne usadila do tvarovaného křesla. Dva úponky neo-hmoty se jemně dotkly mých spánků, jakoby drobnými chladnými polibky. Trhl jsem hlavou, ale úponky se nepustily. „Opatrně, Sbohem, zraníš se nebo uvolníš sběrnice.“ Její hlas byl klidný a sladký. Opřel jsem se do křesla. „A co dál?“

„Chtěj jít kupředu, Buď medvěd. Pojď se proběhnout.“ Nedovedu popsat stav, do kterého jsem pak upadl. Pořád jsem to byl já, Taladin lord Bondavi, ale zároveň jsem byl cosi velikého a mocného, co vyskočilo na šesti nohách z náměstí a odhodilo přitom všechny, kdo stáli v cestě.

Hnal jsem se dlouhým, rovným Bulvárem důstojnosti na sever, míjel velké šedé bloky továren, pak nesourodé

ubytovny dělníků. Dělníci, kteří zrovna nebyli na směně, v tisících lemovali střechy domků, mávali a volali. Nerozeznával jsem jednotlivé obličeje, ale věděl jsem, že každý hoří závistí,

Pln radosti jsem se nořil do pocitů, jež zaplavovaly mé silné pseudotělo. Co na tom, že obchodnice unikla? Mám její stroj!

Proběhl jsem mezi farmami na okraji města do pouště. Pohyboval jsem se úžasnými skoky: přes rokle, nahoru po útesech. Hlasitě jsem se smál a zastavil jsem se až na vrcholku skalního hřebenu. Lehce jsem na něm balancoval, šťastný jako nikdy předtím. „Neuvěřitelné," zvolal jsem.

„Ano." I v jejím hlase se ozýval hluboký prožitek. Vzpomněl jsem si, že přes všechnu zabudovanou moudrost je to novorozená věc. Bylo to poprvé, co ona běžela pouští jako vichřice. „Budeš teď létat?"

Ta otázka mne jaksi zaskočila, třebaže jsem obdivoval neomach té obchodnice právě od chvíle, kdy jsem jej poprvé spatřil snášet se z oblohy. Zvolna plachtil a špičky jeho křídel se chvěly, jak si probíjel cestu žhnoucím vzduchem nad betonovým náměstím.

Náš svět trpí prudkými větry. Naše nejlepší vzducholodě byly připoutané balony, tlusté a neohrabané, použitelné jen jako pozorovací stanice.

Byl jsem ve vzduchu jen jedenkrát, před několika lety. Ten zážitek odhalil mou slabost, i když doufám, že jen mně.

Musel jsem tenkrát sebrat veškerou svou sílu, abych tam dokázal stát zpříma a navenek klidně, když posádka uvolnila lano a my jsme začali stoupat. Zastavili jsme, jak mi řekli, v bezpečné výšce a já jsem strpěl velitelovo vysvětlování s nehybným výrazem. Nepamatuji si ani slovo z toho, co mi řekl. Ta výška mi připadala příšerná. Jako bychom se už nikdy neměli vrátit zpět.

Roztřásl jsem se, až když jsem byl zpátky ve svém kočáru a sám.

Teď jsem nedokázal svému novému stroji okamžité odpovědět. „Ne," řekl jsem konečně. „Počkám. Až budu dobře znát tuhle fázi tvého fungování."

Obličej ikony se na okamžik změnil. Skoro bych řekl, že jsem v něm spatřil výraz zlosti.

Jel jsem zpět do města a nutil medvěda skákat, tancovat a metat kozelce. Jednou jsem nečekaně narazil na průrvu a skutálel se po písčitém břehu. Rozesmálo mě to.

Když jsme se vrátili na náměstí, odtáhl jsem si úponky z hlavy a zvědi se z křesla. Nechtělo se mi odejít. Chvíli jsem stál u otevřeného vchodu a uvažoval, jestli mi obchodnice připravila nějaký další žertík. Co když vystoupím a vchod se zavře, navždycky?

„Nechej vchod otevřený," řekl jsem.

„Už jsi mi vybral jméno?" Něco v jejím příjemném hlase prozrazovalo dychtivost.

Když jsem byl malý hoch, ochočil jsem si lyrojazyka, zarputilé šupinaté stvoření připomínající jak velikostí tak temperamentem lasičku bez srsti. Nedostal své jméno podle zvuku, který vydával - uměl jen skřehotat - ale podle elegantního rozštěpeného jazyka, plného jedu. Tomu mému odňali jedový váček, což asi přispělo k jeho permanentně špatné náladě. Rozhodně mi lásku neprojevoval, naopak, mnohokrát mne kousl.

Lidé u nás zřídka chovají zvířata pro zábavu. Pokud se tak stane, podléhá jejich jmenováni starému zvyku. Zvíře je tradičně pojmenováno podle některé ctnosti, která schází jeho majiteli. Já jsem tenkrát nazval svého lyrojazyka Trpělivý.

To bylo v době, kdy se moji starší bratři vzájemně vraždili. „Trpělivý! Trpělivý, okamžité sem pojď. Vím, že se tu někde schováváš," volával jsem a hledal ho v neznámém prostředí domu jakéhosi vzdáleného příbuzného.

Jednoho dne utekl a už jsem ho nikdy neviděl.

V myšlenkách jsem se vrátil do těch temných let. „Budu ti říkat Trpělivá."

„Jak si přeješ."

Neozval se žádný náznak neposlušnosti a já jsem odvážně prošel otvorem a sestoupil po rampě. Dveře zůstaly otevřené.

Nefrete mne čekala u paty rampy, oči jí blýskaly, ústa zarputilá. „Kdo to byl?" Ukázala ke vchodu.

Překvapilo mne to a neobjal jsem ji na přivítanou. „Na palubě neomachu nikdo není." Byl bych jí pověděl o ikoně, ale nepustila mne ke slovu.

„Nelži! Viděla jsem tu přízračnou ženskou naprosto zřetelně. Pro jednou dej na mou radu: přikaž té věci, ať letí pryč a nikdy se nevrací, a ten přízrak ať letí s ní."

Zbláznila se? Nenapadlo mě, co říct, takže jsem ji tam nechal stát a šel do svých soukromých komnat, kam za mnou nemohla. Nejdřív její vidiny o smrti, teď zase tohle. Má družka nejspíš prochází obdobím podivínských vášní.

Následující týden jsem strávil v radostném objevováni. Prohánět jsem se pouští, válal, šplhal a plížil se, měnil jsem neomach ve stovky různých tvarů. Trpělivá se mne každý den ptala, co bude s létáním, a já jsem každý den odmítl.

Nefrete nevycházela ze svých komnat, nemohl jsem se jí tedy omluvit. Zprávy služebnictva naznačovaly, že si pěstuje nenávist. Nemohu říct, že bych zvlášť toužil po jejích projevech.

Pokud přijímala v té době nějaké návštěvy, nikdo mi to nesdělil.

Během těch týdnů jsem porušil první pravidlo obchodnice: přikázal jsem, aby udržovali násypku neomachu plnou. Neomach si bral s každým dnem méně a méně uhlí, ale rostl, takže byl už teď větší než stroj obchodnice.

Pak se násypka uzavřela a potvrdila tak mou teorii, že nějaký zabudovaný mechanizmus zabrání nebezpečnému přerůstání a že mě obchodnice varovala jen ze zlomyslnosti, aby mi zabránila těšit se z plné hodnoty výkupného, jež jsem získal.

Ptal jsem se Trpělivé, jestli by pro mne její velikost mohla znamenat nějaké nebezpečí.

„Nevím o žádném, Sbohem."

„Jaký rozdíl cítíš mezí tím, jaká jsi teď, a dnem, kdy ses probudila?"

„Jsem mnohem inteligentnější, ale to je jen pro tvé dobro, protože má inteligence je určena pro tvé potěšení a bezpečnost.“

„Proč bys měla být o tolik inteligentnější?“ Položil jsem tu otázku a dověděl se mnohem víc o fungování svého nového stroje, než jsem dokázal pochopit. Vysvětlila mi, že dokáže svými poli zpracovávat hmotu, aby tancovala podle jejích přání. Ona sama, zdůraznila, že je především rozum a téměř všechen svůj rozum musela využívat při zpracování hmoty na té úrovni. Ale vše podléhalo měřítku a při maximální velikosti měla také obsáhlý rezervní intelekt. Ze všeho, co řekla, byla tohle nejzvláštnější myšlenka: že jsem byl uvnitř mysli, že její myšlenky probíhaly dokonce i tím křeslem, ve kterém jsem seděl.

„Chtěl bys, abych tohle prodiskutovala s tvými vědci?“ ptala se.

„My nemáme žádné vědce, jen inženýry,“ odpověděl jsem. Nikoho dalšího jsem do Trpělivé nepustil, ani jsem to neměl v úmyslu. Trpělivá bude má osobní zbraň. Přesto jsem se dosud neodhodlal v ní letět.

Seděl jsem na balkonu nad náměstím. Dole na mne čekala Trpělivá ve tvaru černého hada. Její velká trojúhelníková hlava mne sledovala, vztyčená, jako by se koupala v záři měsíce nebo v záři mého laskavého pohledu.

„Raduješ se ze své výhry?“ otázala se mne Nefrete. Neviděl jsem ji celé týdny.

Souhlasně jsem mávl rukou, když mi oznámila, že odcestuje do Moltreada, kde vládla její rodina. Stejně jsem jí v odjezdu nemohl zabránit. Kdybych to chtěl udělat, musel bych zabít všechny její osobní strážce a ti byli jako její rodina.

Náš společný život byl již několikrát narušen takovým odloučením. A vždycky se ke mně zase vrátila, šťastná, odpočatá a osvěžená všemi pletichami, které její příbuzní proti mně spřádali.

Naštěstí její strážci s sebou měli vysílačku. Jinak bych se asi dlouho nedověděl o banditech, kteří je přepadli. Strážci, odtržení od Nefrete bleskovým útokem, jen zahlédli bandity, jak ji odvážejí v jejím vlastním kočáru.

Okamžitě jsem spěchal k Trpělivé a začal do ní ukládat své zbraně. Ikona mne zamyšleně sledovala. „Co to je, Sbohem? Zbraně?“

„Ano, zbraně. Možná se budu musel bránit před zločinci.“

Pohlédla na mne překvapeně. „Já tě ochráním. Nepřipustím v sobě smrt.“

„Ti lidé, které pronásleduji, mohou ublížit mé družce, pokud nevyjdu ven a nenabídnu jim větší cenu. Bude-li třeba, dám tebe.“

„Mne? Já jsem zasvěcena tobě, nemohu poslouchat nikoho jiného. Zemřeš-li ty, zemřu i já.“

„To oni nebudou vědět.“

Ti z Nefretiných strážců, kteří útok přežili, spáchali sebevraždu dřív, než jsem se dostal na místo přepadení. Seděli v dokonalém kruhu v nejužší části kaňonu, zhrouceni na svých nožích. Předpokládal jsem, že počkají, než dorazím, aby zodpověděli mé otázky. Kdo byli ti bandité? Proč přepadli ozbrojenou karavanu? Utrpěli těžké ztráty, jejich mrtví ucpali oba konce kaňonu. Několik minut jsem mezi nimi procházel. Jejich zbraně byly staré, ale velice zachovalé. Většina mrtvých vypadala mladší a zdravější, než se u banditů očekávalo.

Stopy parního kočáru bylo snadné sledovat, jako by se bandité ani nesnažili skrývat. Nastoupil jsem do Trpělivé a neomach na sebe vzal tvar obrovského lyrojazyka. Prosmýkli jsme se mezi skalami. Seděl jsem uvnitř velké kulaté hlavy, která neustále pátrala čenichem u země. Neomach vysunul černý jazyk a já jsem okamžitě ucítil Nefrete, téměř jsem ji mohl ochutnat. Její kouřový, temný pach byl překryt silnějším zápachem jejich únosců, potem a strachem a pachem oleje na zbraně. Ale byl zřetelný a nezaměnitelný.

Přehnali jsme se v oblaku prachu kolem nich a obrátili se k nim čelem. Kočár se zastavil. Bandité na nás hleděli vojenským držením těla. Vystoupili a čekali u vozu.

Vysoukal jsem se z křesla. Když jsem si šel pro zbraně, nemohl jsem rychle otevřít truhlici. Ikona stála vedle. „Co budeš dělat?” ptala se.

„Chránit se,“ řekl jsem. Truhlice se konečně otevřela a já jsem vytáhl automatickou pistoli a zasunul zásobník. Pak jsem ukryl drobné zbraně na těle.

Vystoupil jsem ze dveří. Bandité reagovali příliš pomalu a nebylo těžké je zabít. Snad je zpomalil úžas, když viděli člověka vystupovat z boku stvůry.

Padli k zemi, aniž vystřelili a Trpělivá vedle mne se zachvěla.

Přinesl jsem Nefrete na palubu v slzách. Přestala plakat, když uviděla ikonu stojící hned u vchodu. „Co je to?“ chtěla vědět. Obličej měla napjatý, plný jakéhosi citu, který jsem nedovedl identifikovat.

Snažil jsem se jí to vysvětlit. „Je to jen část vozidla, hrouda neohmoty.“

„Myslíš si, že jsem hloupá?“

Ikona promluvila. „Třeba bych mohla pomoci.“ Zablikala a byla z ní Nefrete - dokonalá kopie, včetně roztrženého zeleného pláště, který měla oblečený.

Obličej Nefrete ztratil výraz, její rty získaly modravý nádech. Odvrátila se.

„Vrať se do své původní podoby,“ řekl jsem ikoně a ona okamžité uposlechla.

Nefrete se na mne podívala neproniknutelnýma očima. „Je příliš pozdě na omluvy,“ prohlásila.

Celou cestu domů seděla v hlubokém křesle, oči pevně zavřené.

Když jsme se dorazili zpátky do města, její osobni služky na ni čekaly. Dovedl jsem ji k nim a pak jsem se ještě na okamžik vrátil dovnitř.

Ikona na mne pohlédla a poprvé jsem v jejím bledém, dokonalém obličeji zahlédl silný cit. „Zlobila jsem se, jako ještě nikdy.“

„Proč?“

„Použil jsi mne jako zbraň. Podvedl jsi mne!“

„Já jsem tvůj majitel! Budu tě používat, jak se mi zlíbí.“

„Ne... Jistě chápeš, že ti nemohu dovolit udělat ze mne zbraň. Bylo by to proti velice přísnému zákazu SeedCorpu. Nemožné. Příště si dám pozor.“

Vzpomněl jsem si na slova obchodnice. Můj obchod mi najednou nepřipadal tak skvělý. Ale, říkal jsem si, pořád je to fantastická věc, předmět velice vzácný, a v případě potřeby nedobytná pevnost.

Třeba se mi zase podaří ji přelstít. „Rozumím,“ řekl jsem a odešel.

Vídal jsem Nefrete na jejich oblíbených místech. Seděla na kamenné lavičce ve vodní zahradě, stála u oken z modrého skla, která lemují knihovnu, procházela se po cimbuří. Nemluvila na mne a já jsem se nevnucoval.

Ale jednoho dne přišla s úsměvem skoro stejně teplým jako kdysi. „Je mi lépe,“ řekla, i když její obličej dosud prozrazoval napětí.

„To jsem moc rád,“ řekl jsem opatrně. Bylo to neobvyklé chování. Scházely ty vpravdě nesmyslné výbuchy, které vždy používala, aby se zbavila svých záští. Bál jsem se, že dosud nějakou chová.

„Bojím se, Taladine. Ti bandité... jsi v tom stroji v bezpečí?“

Směr našeho rozhovoru mne příliš netěšil. „Ano, jsem tam v bezpečí. Pokud bude třeba, můžeme se tam oba ukrýt.“

Zatvářila se zklamaně, jako by takovou nabídku nečekala. Ale pokračovala. „Dej mi mládě svého stroje. Slibuji, že ho nechám vyrůst menší, než je ten tvůj. Budu se tam cítit bezpečná a dál si zachováme soukromí.“

Nechtěl jsem jí vyhovět, ale moje rozhodnost byla oslabena naším dlouhým odloučením. Ani se nemusela uchýlit k slzám.

NAKONEC JSEM TO UDĚLAL. Když byl nový stroj hotový, společné jsme přiložili ruce na pulzující zelený čtverec. Obrátil jsem se k Nefrete. „Jaké mu dáš jméno? Upozorňuji tě, už nikdy ho nebudeš moci změnit, proto vybírej pečlivě.“

„Popřemýšlím o tom. Pojď se mnou dovnitř.“ Její pozvání mne příjemně překvapilo. Napůl jsem očekával, že mne ke svému stroji nepustí, stejné jako jsem to udělal já jí.

Vešli jsme do jejího neomachu. Znovu jsem ucítil tu vůni novosti, možností. Pak na ni z prostoru promluvil hlas, vůbec celý postup byl stejný, jak jsem si pamatoval, s jedinou výjimkou -její neomach ji oslovoval jejím jménem.

Znovu jsem začal hovořit o ikoně, ale ona už to měla promyšlené. Rozhodným hlasem požádala o ikonu. Z podlahy se zvedl podsaditý šedivý skřítek, ale Nefrete zakroutila hlavou a ukázala na mne. „Použij jeho podobu,“ přikázala a v okamžiku tam stálo mé dvojče. Obličej ikony mne neodolatelně přitahoval. Je možné, že ten nevýrazný, krutý obličej je můj?

Bylo legrační, že ikona mluvila jasným, sladkým hlasem neomachu, ne bručivě jako já. Docela mne to rozesmálo.

Ukázal jsem ji, jak používat analogové křeslo. Když jsme uháněli pouští, pohlédl jsem na ni. Ležela ve svém křesle, klidná, chladně soustředěná, oči veliké a bezedné. Jediným projevem citu byl náznak dychtivosti kolem jejích úst. Jestlipak také takhle vypadám? Jemná síťovina neohmoty pronikla do jejich spánků. Vypadala jako mrtvola, připravená k pohřbení velice zručným, ale podivínským hrobníkem.

Zastavili jsme se na okraji plošiny, která se zvedala asi tisíc metrů nad okolní poušť. Náhle se neomach ztvaroval do formy andělské mouchy, drobného hmyzího dravce s dlouhým článkovitým tělem a třemi páry blanitých křídel.

Nějak mi uniklo, co chce udělat, až bylo příliš pozdě a padali jsme z útesu. Pak se křídla roztáhla a my jsme vyrazili širokým obloukem vzhůru k obloze. Země pod námi zavířila, podlaha zmizela a zdálo se, že naše křesla se vznášejí přes velký záliv. Mel jsem pocit, že se mi zastaví srdce.

Nefrete se na mne usmála, odsunula si tykadla a zvedla se z analogového křesla. Kráčela ke mne vzduchem a nadšeně se smála. „Pokora teď bude chvíli létat, tak si můžeme užít rozhledu. Už chápu, proč neomach tak miluješ!“ Pokynula mému dvojníkovi a on tiše odešel.

Zjevně neměla tušení o mé slabosti. Přišla ke mně a vášnivě mne objala. Byl jsem tak vyděšený, že jsem nebyl schopen reagovat. Připadalo mi hrozné milovat se takhle ve vzduchu a v tak přísné výšce. Obléval mne smrtelný pot a nakonec jsem strachem začal zvracet. Zhnuseně mne pustila.

Domů jsme se vrátili v napjatém tichu.

Když jsem odcházel, kolena jsem měl tak roztřesená, že jsem se potácel. Nefrete zůstala vevnitř. Sotva jsem se nohama dotkl poctivého betonu náměstí, rampa se zasunula a otvor se zacelil. Stroj se vznesl, šest zlatých křídel se zatřepetalo a vyzvedlo jej do výšky. V okamžiku zmizela.

Vždycky budu věřit, že předpokládala, že ji budu pronásledovat a nějak hrdinně a elegantně ji přesvědčím, aby mne nezrazovala. Ale já jsem mohl jen stát a hledět směrem, kterým zmizela. Směrem k Moltreadu.

Vzpomněl jsem si na 'bandity'. Otřásl jsem se. Kolik z těch mužů, kteří leželi a hnili v poušti, byli její bratři! Pocítil jsem hrdost. Vždycky byla obdivuhodně bezohledná.

Konečně mne nohy začaly poslouchat a přenesly mne přes náměstí k Trpělivé.

Stál jsem u analogového křesla a přemýšlel. Ikona přistoupila k protější straně. Dnes měla světlé vlasy stočené do těžkého uzlu na krku.

„Potěšilo mne, že jsi do mne nepřinesl žádné zbraně,“ řekla. „Nebyla bych je na palubě připustila, ale jsem ráda, že ctíš mé zásady.“

Nemělo smysl jí vysvětlovat, že jsem neměl čas je přinést. „Dokážeš sledovat její stroj?“

„Ano, jistě. Při cestováni prostorem zanecháváme stopu, která se hojí jen pomalu.“

„Tak ji sleduj.“

Vyrazili jsme z náměstí mnohem rychleji, než kdybych byl ležel v analogovém křesle. Byl jsem rád, že tam neležím. Jestliže mi neomach byl schopen posílat své pocity, bylo docela možné, že je také schopen číst mé myšlenky! A bylo jasné, že Trpělivá se umí sama řídit mnohem lépe, než bych to dovedl já. Začal jsem uvažovat, jestli snad je analogové křeslo součástí nějaké důmyslné pasti.

„Proč se bojíš létat?“ Ikona obešla křeslo a stála těsně vedle mne. Emoce zrcadlící se v tom lidském obličeji byla tak cizí, že jsem nebyl schopen pochopit její smysl. „Létání je to nejlepší, co dovedu. Dohonili bychom ji rychle, kdybychom mohli letět.“

Nedokázal jsem odpovědět. Ale i méně chytré stvoření by vidělo strach v mém obličeji.

„Sbohem, tvé obavy jsou zbytečné. Vysvětlím ti to. Řídím umístění i složení každičké molekuly své hmoty. Mám dostatečné rezervy, abych zvládla hmotu ve svém okolí. Všimni si, vůbec to s tebou nehází, třebaže děláme obrovské skoky. Kdybych neovládala tvoji hmotu, zrychlení by té rozmačkalo. Každá molekula tvého těla je spjatá s masou mého těla, a proto nic necítíš. Chápeš?“

Chápal jsem, alespoň částečně. „To je zajímavé, ale...“

„Poslouchej! Dovedu létat nad zemí na křídlech, pomocí vrtulí, pomoci trysek, nebo se jednoduše odrážím od hmoty planety a letím tak rychle, jak dokážu rozrážet vzduch. Dokážu také prolétat horami, ale to je mnohem pomalejší, protože musím odsunovat víc hmoty. Pochopitelně, když prolétnu kamenem příliš rychle, zahltí se mi procesory a já zhloupnu.“

„Rozumím. Přeřaď na nejrychlejší formu, která ještě neztrácí kontakt se zemí, a sleduj ji.“

„Ano,“ řekla nakonec.

Trpělivá se v podobě velkého šedého hada plížila mezi kameny, jež vyčnívaly z horského hřbetu daleko na jih od posledních farem.

Vítr zase jednou utichl a z prachového mraku, který obvykle přikrýval město, zůstaly jen cáry. Moltreado se z té dálky podobalo mému městu.

Ikona stála vedle mne v řídící bublině.

„Potřebuji! se dostat blíž,“ řekl jsem. „Na náměstí se něco děje. Škoda, že nemám dalekohled.“

Ikona se zasmála a modré oči se jí pobaveně rozšířily. Ikona stále výrazněji ukazovala, co cítí, jako by se Trpělivá bleskovou rychlostí učila být člověkem. Teď ji oči přetékaly citem a růžová ústa se jí chvěla.

Ukázala na výhledový otvor. Bylo to, jako bychom prolétli vzduchem ke vzdálenému náměstí. Viděl jsem Nefretin neomach. Hlídala ho skupina jejich bratrů. Pučel z něj nový neomach.

Několik minut jsem se díval, ale ji jsem nezahlédl. Obrátil jsem se k ikoně. „Dovedeš létat pod zemí stejně snadno jako skrz hory?“

„Ano, jen trošku rychleji.“ Záchvěv něčeho, co mohl být strach, přelétl bílým obličejem.

Náhle jsem si uvědomil, že to měla být dočasná ikona. Trpělivá se mne nikdy nezeptala, jaký jiný tvar by se mi líbil víc. Uvažoval jsem, zda to něco znamená. Strávil jsem s neomachem celé týdny a nyní jsem o ni uvažoval jako o ženě jménem Trpělivá, která žije v kouzelném kočáře. Sotva jsem si uvědomoval, že je to jen polyp v útrobách stroje.

„Uděláme to takhle,“ řekl jsem. „Poletíme pod zemí, vylezeme vedle jejího stroje a já ji přivedu sem, abychom si mohli nerušeně promluvit. Všechno jí vysvětlím a ji to bude mrzet. Omluví se a všechno zase bude dobré.“

„Já ti nemohu pomáhat někomu ublížit, Sbohem.“

„Ne, ne. Nerozumíš mi. Já bych jí nikdy neublížil. A kde jinde ji mohu zaručit větší bezpečnost než tady uvnitř, kde můžeš kontrolovat všechno, co se stane?“

Podívala se na mne, jako by uvažovala. Ale pak jsme se propadli do kamene útesu, Výhled vklouzl pod skálu a já jsem fascinovaně sledoval obrazce, jež se měnily, jak jsme klouzali dolů šedou krajkou granitu.

Znovu jsem se k ní obrátil. „Nemůžeš se pohybovat rychleji? Jestli odejde od svého stroje a půjde do města, nedostanu ji ven. Ne bez velkého krveprolití.“

Její tvář byl divná a povolená, barvy jaksi nevýrazné. „Nemohu jet rychleji a přitom si zachovat osobnost.“

„Aspoň trošku rychleji.“

„Ano.“ Ikona ztratila další trochu ze svého zářivého bytí, stala se z ní groteskní vosková figurína. Když opět promluvila, rty se jí nepohybovaly: „Rychleji už to nejde.“ Hlas měla plochý a prázdný.

„Jak dlouho ještě, než budeme pod náměstím?“

Uplynula dlouhá doba, než odpověděla. „Skoro jedenáct minut.“

„Řekni mi, až nám bude chybět jen minuta.“

Obličej ikony černal a její rysy mizely. Úsilí sledovat čas ještě ztížilo její úkol.

O deset minut později promluvila. „Jedna minuta.“

Přecházel jsem sem a tam, jako v horečce. „Trpělivá! Musíš se pohybovat rychleji! Cítím, že uniká. Rychleji!“

Cítil jsem slabé škubnuti, jak zrychlila a hnala se vzhůru katakombami, jež leží pod hlavním náměstím Moltreada. Na krátké okamžiky se objevovali vězni a strážci - jako rychlé červené šmouhy ve výhledu, jak neomach cpal jejich molekuly podél boků do zhroucené hmoty za námi.

Ikona se rozpouštěla do podlahy, když jsme prorazili dlažbu pod Nefretiným strojem. Většina lidí, kteří se tlačili pod jeho nohama, zemřela, ale Nefrete byla ve svém neomachovi, a proto unikla. To jsem však ještě nevěděl.

V okamžiku, kdy jsme vyrazili na vzduch, se Trpělivá znovu ujala řízení a zastavila. Ikona opět stála vedle mne a tvář měla úplně zkroucenou výrazem lidského děsu. Zpola strávená těla sebou zmítala a kopala, stékala nám po bocích a padala k zemi všude kolem.

„Cos to udělal? Cos to udělal?“ Téměř kvílela. Ruce se jí třásly. Na stroj to byla úžasná přehlídka citů.

Analogové křeslo se po mne natáhlo dlouhýma tenkýma rukama, uchopilo mne a stáhlo mne do sebe.

Už nikdy jsem nevystoupil na pevnou zem. Trpělivá se ujistila, že druhému stroji se nic nestalo, a pomalu se vznesla k obloze. Byl bych křičel, ale uklidnila mne nějakou drogou, kterou mi kapala do žíly chapadlem, jež se přisálo k mé paži jako kořen ke kameni.

Nezklidnil jsem se celé dlouhé dny, během nichž Trpělivá obcházela okraje Moltreada v nejrůznějších děsivých podobách, jako šílený pouštní medvěd, jako oheň chrlící lyrojazyk, jako obrovská, ledově bílá žena mávající rozžhavenou harpunou. Pochopil jsem její strategii, když jsem viděl Moltreadorské, jak vyděšeně krmí svůj stroj až na hranici jeho růstu, a tak si zajišťují své zotročení.

Nakonec jsme se vrátili do mého města. Tam ikona, vytvarována do mé podoby, udílela rozkazy ze vchodu do lodi. Trpělivá začala pučet nové neomachy.

Já jsem byl držen ve vnitřní kabině. Společnost mi dělala ledová žena. Když jsem jí připomněl, že jsem nevydal povolení, aby pěstovala nové neomachy, odsekla: „Vydal jsi je jednou. Považuji to za dostatečné."

Za měsíc se na obloze objevily první zámky. Po prvním roce mi telefonovala Nefrete. Obličej měla o deset let starší, ale její kráse to neublížilo.

„V něčem jsi měl pravdu, ale nemohu se rozhodnout, v čem," řekla, než ukončila hovor.

Během deseti let se z nás všech stali vězni.

Nyní zámky zaplavují oblohu jako veliké zrůdné sněhové vločky, které nikdy nepadají k zemi. Zajímalo by mne, jestli je někdo z mých lidí ještě svobodný. Jsem si jist, že někde sedí prastará pangalaktická žena se svými slabými, chytrými přáteli a uvažuje o tom také. Vidím, jak si mnou měkké drobné ruce a smějí se. Myslí si, že hloupí, lakotní vlkohlavci dostali přesně to, co zasloužili.

Změnil jsem se natolik, že jim dávám zapravdu. Ale ještě všechno neskončilo, kdepak. Postoj je pořád nejdůležitější. Pořád v to věřím, i když nedávné události ukázaly, že v té pravdě je nečekaný háček.

Asi před měsícem jsem viděl Nefretin neomach. Blížil se od jihu a pohyboval se cílevědomě, jako by ho dosud řídila. Z ústředního jádra té věci vyrůstaly tisíce drobných plošek, šířily se z tlustých černých kořenů, pak se změnily v tenké světle fialové plátky, až nakonec vypadaly jako průhlední duchové.

Zeptal jsem se Trpělivé, proč nyní nosí tyhle proměnlivé tvary, tyhle nevkusné geometrické výstřednosti. „Hledáme," řekla. „Toužíme po dokonalosti, již nemůžeme dosáhnout, ale snažíme se k ní přiblížit co nejvíce."

Od té doby, co je naše rasa bezmocná, konejšíme se legendami o naších změněných podmínkách. Jedna taková legenda tvrdí, že neomach, jeho vznešenost nebo ubohost jaksi odrážejí člověka uvězněného v něm. Něco by na tom mohlo být. A tak sleduji každý neomach, který mne míjí, a skutečnost, že žádný není tak krásný jako můj, mi skýtá hořkosladkou radost.

Když se Nefrete přiblížila, zmocnilo se mne přesvědčeni, že bych ji jistě mohl v té geometrické zrůdě zahlédnout, jen kdybych se dobře díval. Ale nebyl čas. Brzy mi zmizela z dohledu a já jsem odstoupil od výhledu, k němuž jsem se tiskl.

Mohl jsem jí zatelefonovat. Dávají nám naprostou svobodu elektronického spojení, Říkají, že jen naše těla jsou vězni. Dokonce existuje i způsob, jak cestovat, i když já jsem ho nikdy nevyužil. Ale někteří prostě usednou do svého analogového křesla a nechají si zmapovat celé tělo. Jejich neomach pak přenese tyto údaje do cílového neomachu. Tam analog vystoupí z podlahy a jeho senzorické údaje jsou vysílány zpět do vlastníkova těla. Je tak možné obědvat s přítelem, dokonce se i milovat. To je však odporná představa, nemyslíte? Tlačit neživou, cizí hmotu do těla své milované!

Neomachové nejsou krutí. Obchodnice říkala pravdu, nikdy nám neublíží.

Samozřejmě, nebudou se už rodit děti, dokud nenajdeme cestu k úniku. Stále věřím, že nás pangalaktičtí podcenili. Jsme nesmiřitelná rasa. Žiji pro pomstu, stejně jako miliony mých druhů. Jeden z nás ten způsob najde, dřív než se naši porobitelé vrátí, aby se zmocnili našeho světa i s jeho prázdnými vznášejícími se zámky.

Dotek háčku

WERRIN ASH SEDĚL na otevřené verandě, zíral do prázdna a čekal, až zamrzne obsidiánský oceán. Jeho levé zápěstí ovíjel had.

Zamyšleně se na něj podíval. Je skoro hezký, pomyslel si. Zvláštní. Černé pancéřové články jeho těla se hladce ovíjely kolem Ashovy ruky. Rubínový optický pruh a hrozen stříbrných kolíčků čidel zdobily jeho hlavu. V místech, kde by měl živý had hrdlo, se nacházela jamka pro ocas, do něhož se zatínaly dva dlouhé zuby ze supertvrdé slitiny, vytvářejíce tak nerozpojitelný náramek. Vedle optického pruhu byla připevněna malá kovová destička s nápisem 'majetek SeedCorpu'.

Ash si vzpomněl na náboráře SeedCorpu, který před třemi standardními roky koupil jeho smlouvu.

Náborář, elegantní morf z Dilvermoonu, mluvil přesvědčivým, důvěru budícím hlasem. „Občane Ashi, řekl bych, že jste svědomitý muž a tohle je práce pro chlapa, který nerad riskuje. SeedCorp vás vybaví nejnovějším typem bezpečnostního spojení. Ujišťuji vás, že bude naprosto vyloučeno, abyste při výkonu své služby udělal omyl."

Ash přitiskl svůj palec do podpisového pole a chlápek se poťouchle zasmál.

Ash shledal své současné postaveni mile ironickým. Vždycky byl velice opatrný, bál se cokoliv udělat bez požehnáni autority, bál se udělat ze sebe hlupáka, bál se přijmout patřičné rozhodnutí.

Hořké břemeno hada ponese ještě dalších sedm let. „Blázne," zamumlal.

Vstal a zadíval se na černou hladinu moře. Na vzdáleném horizontu viděl jinou plošinu SeedCorpu, jejíž poziční světla se na tu vzdálenost proměnila ve dvě nepatrné jiskřičky.

Černotu nebe bez měsíce zdůrazňovalo několik matných hvězd a moře bylo jako železné zrcadlo. Plošina se otřásla, jak se přizpůsobovala sílícímu sevření moře. Tlak vody proti ochrannému poli plošiny vyloudil zvuky na prahu slyšitelnosti, podobající se hryzání. Pokoušel se je ignorovat, ale zvuky ho roztřásly až do morku kostí.

Byly tři standardní týdny po západu slunce.

Had ho lehce bodl, „Pozor," řekl. „Od vnější mořské brány se blíží návštěvník."

„Teď?" Obyčejně odcházeli Dagové před zamrznutím moře hluboko mezi útesy.

Had neodpověděl. Ash rychle seběhl po spirálovitém schodišti do chodby u mořské brány. U její membrány se podíval dolů. Podél černých útesů se sem blížil temnou vodou plavec.

Dag zastavil u mořské brány, štíhlá postava bez nohou, se svalnatým velrybím ocasem a dvojicí takřka lidských rukou. Jeho matně černá kůže byla poseta bílými namrzajícími vločkami. Hlavu měl hladkou a vejčitou, bez jakýchkoliv rozeznatelných rysů kromě makadel, jež zakrývala tvář, a lesklých, hluboko zasazených očí.

Ash zapnul lexitran.

Dag se vztyčil na druhé straně brány. Ozvalo se hluboké švitoření. Lexitranu chvíli trvalo, než zpracoval Dagova slova, pak bezbarvým hlasem přeložil: „Mluvím v závažné záležitosti, Správče. Znáš mne?"

Dag připlaval až těsně k membráně. Jeho makadla se krátce rozevřela ve světle reflektorů brány, odhalujíce sytě fialovou a vínovou barvu na šedém pozadí. Ash rozpoznal znaky partnerky dagského předáka. Neměla nos a v jejích kruhových ústech zahlédl tři řady ostrých, dovnitř zahnutých zubů. Na jediný okamžik mu její bledé žluté oči připadaly podivně lidské, chápající, jakoby naplněné nějakým hlubokým žalem.

„Znám tě," řekl.

Obličej se zavřel. „Znáš mého druha?"

„Ano."

„Přišla jsem žádat o jeho život."

Had na Ashově zápěstí promluvil. „Co tvého druha ohrožuje?"

Družka dagského předáka pozvedla svá makadla a podívala se na hada. „Hovoříš se Správcem, nebo s Vůlí, kterou nosí?"

Had na Ashově zápěstí se protáhl, až jeho segmenty zachřestily. „Záleží na tom?"

Ash se pokusil ujmout iniciativy. „Abychom se vrátili k té závažné záležitosti..."

„Blíží se zamrznutí." Družka dagského předáka se odmlčela. „Kolik z tvého mužstva této noci zemřelo?"

Ash zrozpačitěl a nevěděl, co na to odpovědět. Had opět promluvil za něj. „Je to nebezpečná práce, SeedCorp se tím nikdy netajil. Tvůj druh je za ni dobře placen."

„Kolik? „nenechala se odbýt.

„Od západu slunce čtyři," řekl Ash. „Co to má co dělat s tvým druhem? Ten je v pořádku."

Makadla se pod přílivem emocí lehce rozevřela. „Ano, je silnější než většina ostatních, ale nosí také těžší břemena. Až moře zamrzne, odejdu snít ve strachu z jeho smrti." Její makadla se ještě víc rozevřela a Ash znovu zahlédl její nahou tvář. „Nesnil už čtyři noci! Prosím, nech ho odejít z Tepla. Nech ho strávit noc v ledu, na tak dlouho ho určité můžeš postrádat."

Had se znovu pohnul. „To není možné," řekl. „Teď jsme zrovna v té nejtěžší etapě sklizně. Jeho zručnost je pro Nás nepostradatelná."

„On musí snít!" Dokonce i v neutrálním hlase lexitranu bylo možné rozeznat vášnivou naléhavost jejích slov. „Nemysli si, že jsme nevděční. Bez potravy, kterou nám SeedCorp platí, bychom byli umírající rasou na umírajícím světě. Všichni si to uvědomujeme. Ale musíme snít. Prosím! Jinak se brzy rozhodne přestat žít jako ti ostatní."

„Podle Naších znalostí k žádným sebevraždám nedošlo," řekl had didaktickým tónem. Ash už se ani nesnažil ho přerušovat.

„Ale tak to není. Nic nechápeš." Její tvář teď byla plně odhalena, oči poulila naléhavostí a ústa se ji křečovitě svírala.

O chvíli později ji zastihlo zamrzání. Ash se po jeden dlouhý okamžik díval do jejich šílených očí a pak led zakalený napěťovými zlomy a membrána mořské brány zneprůhledněly.

Později se Ash zašel podívat do chráněné laguny plošiny. Temnou vodou tu a tam prosvítala matná červená světla. Dospělí skrytonažci klouzali po umělém útesu mělčiny a jejich těla vrhala karmínové pablesky na černé izolační pole zadržující led obsidiánského more.

Had ho jemně píchl. „Dávej pozor: něco se sem blíží po ledě," řekl.

Šel k vnější vzduchové bráně a uviděl ledový traktor, který se rychle blížil po čerstvě vytvořené ledové ploše. Nad jeho kabinou zářila zelená a fialová poziční světla. Když se ocitl v dosahu reflektorů plošiny, ukázalo se, že je to starý traktor, velice špatně vybavený. Jeho šasi z nenatřené kovové slitiny bylo poznamenáno rzí. Divoce se natřásal u samé plošiny a vypouštěl přitom obláčky páry.

„Tamhle ze severu přijíždí ještě jeden," řekl had. Vzápětí se objevila druhá sada pozičních světel.

První traktor zastavil tak prudce, až se kolem něj rozprskla ledová tříšť, a vratce se kolébal na ostnatých válcích. V příštím okamžiku se otevřel jeho horní průlez a vynořil se z něj zelenský obchodník. Jeho podsaditě šestiruké tělo vězelo v potlučeném skafandru. Obchodník seskočil na led a zadíval se k blížícímu se vozidlu.

Zuřivě zamával horními pažemi, zahrozil a nakonec vytáhl pistoli a střelil po druhém traktoru. Traktor zpomalil a pak

zamířil na západ a obchodník spokojeně zastrčil svou zbraň do pouzdra. Nasedl a o okamžik později už traktor zahýbal kolem plošiny. Ash se za ním díval, dokud nezmizel za ochrannou zdí kolesa.

Had na jeho zápěstí se pohnul. „Teď máš povinnosti," připomněl mu. „A pak se podíváme na toho obchodníka. To malé drama bylo zvláštní - pravděpodobně výjimečná záležitost. Pokud víme, obchodníci si svá teritoria dělí velice striktně. Ale teď do práce."

„Ano." Ash se otřásl. Naposledy se zadíval přes ledovou plochu. Koloidní rostlinné kolonie obvykle obsidiánský oceán udržovaly tekutý navzdory strašnému mrazu. Nyní použily skupenského tepla tuhnutí k vynesení svých výtrusnic nad hladinu. Ostnatá vlákna pokryla led jako hustý černý koberec. Reprodukční cyklus těchto rostlin byl na nepřirozené rychlosti zamrzání závislý.

K úmrtím začalo docházet ve chvíli, kdy začala dlouhá noc; a byly to opravdu sebevraždy, jak tvrdila družka dagského předáka? Dva z dělníků zemřeli ubodáni žihadly skrytonožců. Jeden byl nalezen, jak plave mrtvý pod útesem a na těle neměl žádné známky zranění. A jeden byl očividně zanesen příbojem k izolačnímu poli a zemřel pomalou a bolestivou smrtí s ožehlými žábrami. Nehoda, předpokládal Ash.

„Tak Ashi!" řekl had a bodl ho. Bolelo to jako čert. Ash sykl a kousl se do rtu. Menší bolest mu pomáhala vydržet větší, dokud

nepřešla.

Ucítil chvění na svém zápěstí - had se připravoval potrestat ho znovu. Spěšně se vydal k vnitřní mořské bráně a tam se nasoukal do skafandru. Jakmile zajistil hledí, vibrace na zápěstí zmizely. K volnému zápěstí si připnul pistoli a vykročil branou k laguně. Implantované vlákno přeneslo hadův hlas jeho rukou k mikrofonu implantovaném v kosti lebky za jeho uchem. „Nejprve generátory."

Hnací trysky Ashe pomalu sunuly Černou vodou. Generátory, které vytvářely pole a zabraňovaly síření ledu, běžely hladce. V líhni sádky se miliony larev skrytonožců živily dorůstajícími bloky synteticky pěstovaného masa.

Zabočil k umělému útesu, kde larvy skrytonožců metamorfovaly v cenné dospělce. Dvacet metrů nad ním tlumeně zářilo červené světlo majáku osvětlující dagského předáka a jeho partu. Asi tucet Dagů rozebíralo opotřebovanou část útesu - povolovali šrouby a snášeli černé pláty do transportních beden. Velký předák se vznášel nad nimi a dělal si značky na seznam z vodovzdorného materiálu.

Ash zastavil. Aktivoval vnější reproduktor skafandru a pozdravil.

Dagský předák se k němu otočil a krátce rozevřel makadla. Vodou se rozezněla zvonkohra; lexitran jeho slova přeložil: „Správce. Je všechno v pořádku?"

„Ano. Moře zamrzlo."

„Cítil jsem to," odpověděl dagský předák. „Cítil jsem to."

„Práce jde dobře?"

„Ano, dobře." Dagský předák se vrátil ke své práci, jako by se chtěl vyhnout další konverzaci. Kdysi býval přátelštější a vyptával se Ashe na vzdálené pangalaktické světy a na lidi, kterými se hemžily. Ale před několika standardními měsíci se jakoby uzavřel do sebe.

„Tvoje družka přišla k vnější mořské bráně," řekl Ash.

Předák se prudce otočil a otevřel svou tvář. Ash pohlédl do jeho očí, planoucích jakýmsi příkrým, nevyjádřitelným citem.

„Má o tebe starost. Tvrdila, že ti hrozí nějaké nebezpečí, a než se mohla vyjádřit konkrétněji, zastihlo ji zamrzání. Nestane se jí nic?"

Předákova obličejová makadla se těsně sevřela. Podíval se stranou: „Nic se jí nestane. Těm, kteří sní v ledu, žádné nebezpečí nehrozí."

„A ty? Co tím myslela? Mluvila o snění?"

Předák se zachvěl. „To ti nemohu říct."

Had na Ashově zápěstí se pohnul. „Marníme čas," řekl. „Teď se musíš věnovat obchodníkovi."

Ash odpověděl na soukromé frekvenci. „Počkej. Tohle je důležité." V temnotě a chladu laguny měl Ash určitou nezávislost. Had ho svým bodáním mohl omráčit, ale pak by Ash klesl ke dnu jímky. Tam by byl roztrhán na kusy vířícími rotory a had by byl bez služebníka. Byla to jen drobná výhoda, politováníhodná výhoda, ale bylo to vše, co měl, a on se ji snažil využít co nejlépe. Had vyčkával.

„Opravdu nevíš, o co ji šlo?"

Předák se ve vodě obrátil a připlaval k Ashovi. Jeho zvláštní oči mezi sevřenými makadly se leskly. „Stěžuješ si snad na moji práci? Dal jsem ti nějaký důvod k nespokojenosti?" Překvapený Ash ucítil dotek strachu. „Ne, ne..." řekl.

Ash doplul k robotizované továrně, ve které se ze skrytonožců destilovaly cenné farmaceutické látky.

Když konečně stanul v mrazivém vzduchu planety, který proměňoval vodu na jeho skafandru v led, had řekl: „K parkovišti.

Na parkovišti došel Ash s pistolí připravenou k obchodníkově Traktoru. Opatrně zaklepal na otlučený kov průlezu. Poklop se s cvaknutím otevřel a za ním se objevil Zelenán, oblečený stále ještě ve skafandru. „Buď vítán," řekl obchodník melodickým standardním žargonem.

„Dovnitř," řekl had na soukromé frekvenci, „Buď opatrný, Ashi, buď opatrný."

Obchodník se jmenoval Avlsum. Zatímco had prověřoval jeho doklady, Zelenán Ashovi nabídl horký nápoj v modré skleněné bublině, jeden z ostře vonících narkotických čajů, které měli Zeleňané v takové oblibě. „Ne, teď ne," odmítl Ash.

Obchodník odpověděl komplikovaným pohybem svých čtyř paží a dvou párů ramenních kloubů, který

představoval jeho ekvivalent pokrčení rameny. „Jak si přeješ. Já osobně něco pro zahřátí potřebuji.“ Začal usrkávat čaj stříbrnou slámkou.

„Pověz Nám, s čím máš v úmyslu obchodovat,“ řekl had. Avlsumova plochá, široká tvář se zbrázdila vráskami jako suchá zelená švestka, dávajíc tak najevo pokoru. „Když se na to ptáš, já obchoduji s tímto.“ Obchodník ukázal na přeplněnou polici, na které ležely malé krychličky ze stříbrné slitiny a modrého plastiku. V jednom rohu ležely indukční přilby upravené na velikost dagské hlavy. „Nemám co skrývat.“

„K čemu to je?“ zeptal se had.

„Je to takový jednoduchý a naprosto neškodný lidský vynález.“

„Vysvětli bez dalšího kličkování.“

Zelenán přistoupil k zařízení, otevřel malý panel a vytáhl zásobník s mikrodeskami. „Je to učící zařízení a tady na těch deskách jsou nahrány jednotlivé lekce.“ Náhodně vybral jednu destičku a opatrně ji přidržel mezi prsty.“ 'Pocitové učení. Emocionální stavy bytí.' „ Avlsum destičku pozvedl a řekl: „Tady, vidíš? 'Rozkoš, kterou cítí oprávněný mučitel.' ”

„K jakému účelu to slouží?“ Had mluvil se stále rostoucí netrpělivostí v hlase.

Ash se rozhodl zase jednou zasáhnout do hry. Také se na sebe hněval za svou opatrnost. „Říká, že je to lidský vynález. Možná bych to lépe pochopil já.“ Přidržel si hada na úrovni očí a zaťal pěst. „Předpokládám, že SeedCorp měl nějaký důvod, že mne sem poslal. Pokud jim šlo jen o to, abych tě nosil, mohli vyslat robota.“ Úplně zapomněl na zelenského obchodníka, jeho svět se zúžil na rubíny hadích očí.

„Jak tomu zařízení říkáš, obchodníku?“ zeptal se had klidně.

„Lorendiazzův emociátor je na něm napsáno.“

Ash pocítil tíhu plné hadovy pozornosti. „Ano, existuje důvod, proč jsi tady, a ano, opravdu postrádáme lidský pohled na věc. Tyto dvě skutečnosti nejsou bez souvislostí. A když tak toužíš dokázat SeedCorpu svou užitečnost, můžeš teď vyzkoušet emociátor.“

Ash sklonil hlavu.

Ash ležel na tvrdé palandě a Zelenán mu upravoval indukční přilbu. Cemnetové destičky, které se dotýkaly jeho spánků, byli teplé.

„Není třeba se bát. Je to dokonale bezpečné.“

Ash neodpověděl. Had na jeho zápěstí se pohnul; Ashe napadlo, jestli se teď směje.

„Připraven?“

„Jsme připraveni,“ odpověděl had.

Ashovo vědomí vyklouzlo z jeho těla.

Najednou seděl v pohodlném křesle u sálajícího krbu. Když se pohnul, ucítil prudkou bolest; bylo to, jako by měl útroby naplněné skleněnými střepy. Bolest ho na okamžik ochromila a pak už nebyl Werrinem Ashem.

Muž, kterého nenáviděl, seděl v druhém křesle proti němu, svázaný silnými provazy. Se svou holou, neobvykle tvarovanou lebkou, širokým plochým obličejem, maličkýma, hluboko posazenýma očima pod masivními nadočnicovými oblouky vypadal jako obluda. Jeho masitá ústa byla zkřivena v samolibém úsměvu.

Bolestivě se nadechl a řekl muži, kterého nenáviděl. „Těžce jsi mne zranil. Ale já to přežiju, zatímco ty umřeš. Než tě však zabiju, řekni mi, kde jsi ukryl mé dítě.“

„Možná už je mrtva,“ odpověděl muž příjemným zvučným hlasem, hlasem kulturního člověka, který se umí ovládat.

„Opravdu?“ Cítil, jak se jeho srdce zastavilo.

Muž se zasmál. „Ne. Ačkoliv by to nebyla první křehká květinka, kterou jsem zašlápl,“

Ash na okamžik zavřel oči. „Kde je?“

„Nechal jsem ji zavařit do únikového modulu. Modul je ukrytý v jeskyni v Temnotě. Má tam vzduch, vodu i teplo, ale žádné jídlo. Ani světlo. Ted' už je tam šestý den a bude žít ještě další týden. Nikdy ji nenajdeš.“ Muž se v poutech napřímil. „Pusť mě. Dovedu tě k ní.“

Podíval se na něj. „Nevěřím ti,“ řekl smutně. Jeho oči zabloudily ke krbu, kde mezi uhlíky ležel doruda rozžhavený pohrabáč. Muž sledoval směr jeho pohledu a v jeho surovém obličeji se poprvé objevil strach.

Zdálo se, že ta divoká, bezbřehá radost potrvá věčně. Nakonec se Ash vrátil sám do sebe. Ještě přitom cítil pach spáleného masa. Zelenský obchodník mu hleděl přímo do očí s takřka lidským výrazem znepokojení ve tváři.

„Líbilo se ti to, co jsi dělal? Nebude to tahle lepší?“ Tlusté prsty vylovily ze zásobníku jinou destičku. „Tady. 'Dotek háčku' se jmenuje.“ Avlsum mu ji přidržel před očima a Ash si rychle strhl helmu.

„Poskytneš Nám nyní dobrodiní svého lidského pohledu na věc?“ zeptal se had.

„Připadá mi to neškodné,“ odpověděl Ash upjatě. „Ačkoliv nechápu, proč by měli Dagové zakoušet lidské emoce. Nebo alespoň tyhle lidské emoce.“

Had se zamyslel. „Jak ti to Dagové zaplatí?“ zeptal se Zelenána. „Pokud obchoduješ se skrytonožci nebo jejich výtažky, musíme tě odmítnout.“

Na Avlsumově zvrásněné tváři se objevil ukřivděný výraz. „Ne, ne. Zaplatí svými vlastními pocity. Stejně jako tvůj otrok. Vzpomínku za vzpomínku. Každá myslící bytost alespoň jednu cennou vzpomínku má. Já je sbírám.“

„Pak sbírej, jak je ti libo. Pojď, Ashi. Máš mnohem důležitější povinnosti.“ Když Ash vykročil, had dodal na soukromé frekvenci. „Zajímalo by Nás, co si obchodník vzal od tebe?“

Uplynuly dva standardní dny. Had se zdál být nervózní. Ponurá noc na Obsidiánu se o trochu přiblížila úsvitu. Venku vystřelovaly výtrusnice do mrazivého vzduchu bílý prach, který už začal narušovat led. Ash začal mít pocit, že

ho dělníci sledují nenávistnými pohledy. Dagský předák už nevykazoval ani ty nejmenší stopy dagské zdvořilosti.

Několikrát zahlédl velkého Daga, jak míří k parkovišti, kde měl zelenský obchodník své přístroje. Dovnitř i ven se vytrvale trousili dělníci, kteří zrovna nebyli ve službě, a Ashe by velice zajímalo, jaké emoce nabízejí na výměnu.

Ash zrovna stál u vnější vzdušné brány a díval se na výsev, když začala vzpoura. Na obzoru náhle zaplálo rudé světlo a pak druhé. Had se stáhl a bolestivě mu sevřel kosti. Ash sebou polekaně trhl. Had chvíli mlčel, pak Ashovu hlavu naplnil jeho křik.

„Zrada!“ běsnil. „Na plošinách dochází k sabotážím, na našich krásných plošinách. Zelenán je emancipátor, zatracený, všivý milovník otroků. Však se ještě uvidí. K laguně, než bude příliš pozdě!“

Ale sotva Ash zacvakl poslední uzávěr svého skafandru, otřásla plošinou mohutná exploze. Hadův hlas zněl tak silně, že se to málem nedalo vydržet. Ash se zapotácel a málem upadl. Had ho zuřivě bodl a on tasil pistoli a s prstem na spoušti se pustil k mořské bráně.

Had se pokusil svůj hlas ovládnout. „Pole stále funguje. Možná ještě není pozdě. Rychle, rychle.“

Ash byl vyděšený, ale rychle zamířil černou vodou ke generátorům izolačního pole. Neviděl žádné dělníky - určitě se skrývali v útesu a číhali na příchozí. Pokoušel se nemyslet na to, co by se stalo, kdyby poškozené generátory selhaly, zatímco by byl ve vodě. Nedokázal v ledu přežít jako Dagové. Led by jeho měkké lidské tělo rozdrtil pomalým, neúprosným tlakem.

Když se dostal do poškozeného sektoru, uviděl prskající narůžovělou záři energie, jíž generátory krvácely do vody. Uviděl také obří postavu, která se rýsovala proti ní: dagský předák zahrazoval přístup k žebříku vedoucímu na podestu s generátory.

Pak si všiml ostrého dokařského háku, který Dag svíral v ruce, zastavil se a pozvedl pistoli.

„Zabij ho,“ nařídil mu had a současně jeho paží projela bolest.

„Počkej,“ vydechl Ash. „Měli bychom se pokusit zjistit, proč...“ V duchu se mu vybavil prosebný pohled předákovy družky.

„Řekli jsme, abys ho zabil!“ Bolest zesílila a Ash se otřásl. Dagova zvonkohra se rozezněla. Ashovi chvíli trvalo, než si uvědomil, že by mel zapnout lexitran. Když to konečně udělal, Dag svou výzvu zopakoval: „Jdi pryč, správce. Nechci ti ublížit, ale pokud se přiblížíš příliš, useknu ti Vůli z paže.“

Had Ashe zranil tak silně, že ztratil vědomí. Takřka okamžitě se zase vzpamatoval; naštěstí dřív, než stačil klesnout do jímky. „Proč neposlechneš?“ zeptal se ho had.

Když se Ashovi znovu podařilo promluvit, zeptal se Daga: „Proč jste to udělali?“

Dag otevřel svůj obličej a odhalil jeho barvy: temně karmínovou a kovově zelenou. „Přítel nám dal sny. Nejsou možná tak dobré jako ledové sny, ale pořád to jsou sny.“

Had ze sebe vydal neartikulovaný řev nenávisti a z jeho hlavy prošlehl vodou fialový paprsek, mířící na Dagův mozek. Podél jeho dráhy se objevily bublinky páry, vznášející se k povrchu. Dag, s velkou dírou v hlavě, znehybněl.

„Vidíš?“ zaječel had. „Vidíš, k čemu jsi Nás přinutil? Nejsme navrženi k užívání takového množství energie; oslabil jsi Nás. Ale stále ještě tě můžeme potrestat. Můžeme s tebou zatočit tak, že budeš toužit po smrti. Honem, honem ke generátorům.“

Ash vylezl po žebříku, a když se vynořil z černé vody, zjistil, že na podestě stojí Zelenán s obrovskou pistolí v ruce.

„Ničitel!“ zaječel had. „Zabij ho! Rychle, pořád ještě je čas.“

„Nemůžu,“ zavzlykal Ash. „Spíš zabije on mne!“ Hučení generátorů zakolísalo a světla zablikala. „Není čas, není čas,“ řekl had, který upadl do nervózní samomluvy. Ash vykročil ke zdi jímky, oči upřené na Zelenána. „Kdo jsi?“ zašeptal.

„Jsem emancipátor na volné noze. Mám smlouvu se Společností pro zachování rozumných bytostí. Dagům... byl odepřen ledový sen. Nedokážou bez něj žít. Stejně jako lidé, když se jim odepře spánek... umírají.“ Obchodník mávl rukou k pokroucenému kovu generátorové podesty. „Jsem špatný sabotér. A mám trpělivost.“

Hadův hlas náhle znovu zaburácel v Ashově hlavě. „Žab ho! Hned ho zabij,“ běsnil had. Ashovou rukou projela bolest jako by mu z ní někdo trhal maso.

Zelenán na něj hleděl přimhouřenýma očima, jeho tvář plná vrásek byla nehybná a hlaveň pistole v jeho ruce ani na okamžik nepřestala mířit na Ashovu hruď.

„Ušetřil bych tě,“ řekl Avlsum. „Ale had je zrádný. Nemohu ti věřit. Promiň.“ Zeleňanův ukazováček se napjal.

Ash svou pistoli navzdory hadovu ječení nepozvedl. Už to nebyla slova - jeho lebku teď plnil jen neartikulovaný zuřivý řev. Ash upustil pistoli a potácivě se vydal k okraji jímky.

Tam padl na kolena, slepý bolestí zaplavující jeho hlavu. Skácel se, skoro upadl do vody a had na malý okamžik uvolnil své sevření. Generátor vynechal, znovu naskočil a nakonec ztichl úplně. Kolem zaplála jantarově žlutá výstražná světla. Voda z laguny se dotkla ledu venku.

Ash z posledních sil strčil ruku s hadem do vody. Voda se kolem něj zavřela a v příštím okamžiku se proměnila v led.

Ash vzhlédl. Zelenán dřepěl na okraji jímky, pistoli stále zamířenou. Jeho široká ústa se zkřivila do pobaveného úšklebku. „Existuje jen jediná možnost,“ řekl Avlsum klidně. „Odvezu tě do Pásového města Jedna. Jestli to dokážeš.“ Přisunul nohou pistoli do Ashova dosahu, dál svíraje tu svou oběma rukama.

Bolest, která vystřelila z hadových zubů, proměnila Ashe v uzlíček ječícího masa. „Co jsi to udělal?“ Vřískot hada jakoby pohltil celý svět. Ashovo tělo sebou zazmítalo; ucítil, že se kost v místě, kde mu ruku svíral led, zlomila. Led se začal vzdouvat a praskat, rozlila se jím rudá záře, jak se had pokoušel roztavit led, aby se dostal ven.

Ash se natáhl po své pistoli. Bylo to, jako by jeho volná ruka neměla žádné spojení se zbytkem těla, jako by ani nebyla jeho. Když Ash namířil hlaveň pistole na své uvězněné předloktí a stiskl spoušť, byl stejně překvapen jako had.

Náhle v jeho hlavě zavládlo ticho. Z nedokonale seškvařených žil mu vytryskla krev okamžitě mrznoucí v nádherné rudé krystaly. Ash se zhroutil a led byl měkký a teplý.

Ještě než ztratil vědomí úplně, ucítil, jak ho Zelenán opatrně zvedá.

Probudil se v improvizované houpací síti v Avlsumově traktoru. Vzduch byl těžký čpavým tělesným pachem Zelenána a ostrým olejnatým pachem jeho koření. Vděčně ho nasál do plic. Pak pozvedl ruku a zadíval se na úhledně ovázaný pahýl. Pocit, který se ho při pohledu na něj zmocnil, byl spíše příjemný než nepříjemný. Usmál se.

„Jsi vzhůru? Dobře!“ Zelenán se obrátil, aby se na něj podíval. Avlsum seděl v pilotním křesle, jednou rukou řídil, v druhé držel malou videoknihu a třetí si z čela stíral pot. „Večeře bude brzy.“

Ash se nemotorně najedl. Misku si přitom musel přidržovat pahýlem mezi koleny, ale chutnalo mu. Avlsumův guláš naštěstí chutnal lépe, než páchl.

Zelenán přitáhl plyn a traktor zastavil. „Poslouchej,“ řekl a zvedl se ze svého křesla. „Někde tu mám báječnou lidskou kyberruku. Podívám se po ní.“

Zelenán zmizel v nákladovém prostoru a Ash zaslechl rachocení a hlomození s občasným třísknutím, následovaným Avlsumovým zaklením. Ale nakonec se Zelenán doopravdy vrátil s kyberrukou. Byla to skvělá, božská ruka vyrobená ze zlaté slitiny, ozdobená náramkem ze zelených drahokamů na zápěstí.

„Pochází od piráta. Byl to velice zlý muž,“ řekl Avlsum. „Ale je to dobrá práce,“

Ash zavrtěl hlavou. „Pro mne až moc dobrá. Už tak jsi toho pro mne udělal až příliš.“

„Ne, ne. Vezmi si ji. Je samoroubovací. Podívej.“ A Avlsum mu ukázal spojovací část paže se zubatým kruhem z nerez oceli. „Je tu jen jeden problém. Nemám žádné lidské anestetikum. Tvůj pahýl je třeba upravit. Jinak bys měl jednu ruku delší než druhou.“

Ash stiskl zuby a pozvedl ruku. „V pořádku.“

Avlsum se zasmál. „Jsi statečný. Ale mám lepší nápad.“ Zelenán ukázal na emociátor. „Když se napojíš, neucítíš žádnou bolest.“

Když ho Avlsum připoutal popruhy do křesla, Ashe zachvátila vlna paniky. Pak si však uvědomil, že Zelenán už měl dost příležitostí mu ublížit, kdyby o to stál. Opřel se a přilba mu opatrně sjela na hlavu.

Avlsum pozvedl destičku. „Tady. Je to 'Dotek háčku'.“ Ash sebou zazmítal. „Ne, počkej...“ vykřikl, ale Avlsum už zasunul destičku do štěrbiny přístroje.

A pak plaval ve víru pod jezem. Chladná sladká voda hladila jeho štíhlé tělo a on nasával do žaber bohatou směs vody a vzduchu. Ucítil pohyb na břehu a na okamžik zpozorněl, ale na sluncem ozářenou hladinu nepadl žádný stín, a tak se zase uvolnil. Potopil se až ke dnu, kde slídil mezi oblázky, pátraje po chutných larvách.

Když k němu po proudu připlula jepice, nezaváhal ani na okamžik. Chňapl po ní, očekávaje křupavou hmyzí pochoutku. Ale místo toho měl najednou ústa plná kovové, nepříjemné chuti a tak se pokusil sousto vyplivnout. Patrem mu projela ostrá bolest a něco jím surově trhlo ke břehu.

Zachvátila ho panika. Bolest byla strašná, ale tah byl ještě horší. Zdálo se, jako by ten okamžik trval věčně - neodolatelná síla ho táhla ke břehu. Pokusil se potopit a pak zase naopak vyskočil do vzduchu, zmítaje se ze strany na stranu. Přitom zahlédl na břehu nějakou velkou obludu.

A pak se najednou háček z jeho dásně uvolnil a on spadl zpátky do vody, zase volný.

Jak plul pryč po proudu, strach stále svíral jeho útroby, ale skrze něj se stále více a více prodírala obrovská radost, o to silnější, že byla tak neobvyklá.

Potápěč z Páteře

TAKŽE JSEM SE nakonec ocitl tady, přivázaný ke skále groteskně melodramatickým způsobem a čekám na přiliv. Moře už stoupá. Ano, opravdu už stoupá. Odtud sice nemohu vidět, jak jeho hladina postupuje po stěně útesu, ale vlny dole vydávají odlišný zvuk, když se o ni lámou, a ten zvuk se ozývá z větší blízkosti. Slunce klesá k obzoru a voda stoupá.

Občas mne zachvátí panika a já divoce zaškubu svými pouty... ale bezvýsledně. Jak se dalo čekat, uzly byly zavázány velice odborně.

Mám jednu drobnou útěchu. Moje záznamová zařízení stále běží a zapisují mé reakce a pocity. Můj strach, mou lítost, mou zlost. Pocit kamení pod zády, bolesti, kterou mi působí monofilament zařezávající se do mých zápěstí, kotníků a hrdla. Tmavnoucí nebe bez jediného mráčku nad mou hlavou i samotný okraj mého zorného pole, obzor s hladinou oceánu, stoupající ke mně... všechno, všecičko se zaznamenává, dokonce i tohle plané rozumování. Malá dálková kamera poletuje nade mnou a pořizuje externí záběry mé smrti. Můj přítel a částečně i obdivovatel Odorini určitě uvědomí mého agenta o tom, co se mi stalo, a někdo sem přijde, aby mou mrtvolu zbavil všech těch přístrojů. Vydavatel najme někoho, kdo zrediguje materiál, který jsem na své poslední cestě nasbíral, a alespoň moji věřitelé z toho vyjdou docela dobře. Odorini bezpochyby udělá zvláštní vydání.

Ten někdo pravděpodobně začne s touhle scénou, nebo možná trochu později, až vlny smočí mé prsty u nohou a já si promočím kalhoty. Pak bude následovat zpětné prolnutí do minulosti, kdy celá ta záležitost začala. Pěkně po pořádku. A nakonec závěrečný záběr: můj vytřeštěný obličej pod hladinou moře.

Zatmívačka.

Kdybych měl ruce volné, myslím, že bych záznamová zařízení vypnul.

Nosiči nesli můj palankýn cestičkou kolem skalního útesu. Jejich nahé hřbety se při tom leskly potem a nosiči páchli jak skuteční divoši. Možná, že jimi byli... agentura v Lebce mne ujistila, že všechno, co tady prožiju, bude opravdové. Ale s trochou jevištní omáčky jsem počítal i tak. Za prvé, dnes zůstalo na severní Páteři už jen velice málo skutečných domorodců a ti, kteří přežili, si našli mnohem výnosnější a méně namáhavé způsoby, jak se předvádět. Takže svalnatí barbaři, kteří mne nesli na jih Páteře byli z největší pravděpodobností jen výkonní mechani ověšeni uměle vypěstovaným masem. V časech minulých by Páteřané podnikli patřičné kroky vedoucí k zamezení takovéto konkurenci, robotické nosiče by přepadli, rozbili by jejich mozkové schránky, servali by jim maso z kostry a upekli by si ho na rožni. Takovéto jednání nevyhnutelně vedlo k tomu, že se mnoho turistů muselo předčasně vrátit zpátky do Lebky a několik jich při tom přišlo o život. Turistické agentury pak vybavily novou generaci mechanů otráveným masem, což byl jeden z důvodů, proč těch několik málo opravdových Páteřanů zůstávalo na severu.

Vypnul jsem záznamové zařízení a vymazal poslední půlhodinu z paměti. Zákazníci nestojí o můj zatrpklý cynismus. Každý má dost vlastních problémů. Většinou jsou to městští polootroci, kteří dychtí po exotických zážitcích. A co je na tom špatného? Samozřejmě nic.

Po minutě, po kterou jsem dýchal zhluboka a prováděl jiná cvičení určená k vyčištění mysli, jsem stiskl reset na svém loketním datatabletu a čekal na cinknutí, které oznamovalo, že zařízení je znovu připraveno k záznamu. Podíval jsem se na monitor dálkově řízené kamery, čtverec světla, který zářil na mém zápěstí. Malá kamera se vznášela vysoko nad mou hlavou a zaznamenávala cestu mého palankýnu horskými cestičkami. Pokynul jsem jí, aby se přiblížila, a začal jsem znova.

Podzim na Páteři... jistě je tady možné objevit mnohé krásy exotického druhu. Putovali jsme labyrintem karneolových monolitů, vytvarovaných věky do nejbizarnějších tvarů. Paprsky zapadajícího slunce se prodíraly úzkými skalními rozsedlinami a zbarvovaly je do ruda. Napravo jsem tu a tam zahlédl hladinu Azurového oceánu, která se z té výšky zdála docela nehybná. Cestička, po které jsme se ubírali, byla lemována plazivým tymiánem, jehož omamná vůně alespoň trochu zmírňovala čpavý pach mých nosičů.

Obrátil jsem pozornost na ně. Držadla mého palankýnu nesli na ramenou bez viditelné námahy a kráčeli v stejnoměrném pomalém tempu, takže se mé sedadlo pohupovalo v příjemném uklidňujícím rytmu. Na sobě měli bederní roušky z kůzlečí kůže vyzdobené složitými vzory z perliček: šedých, modrých a matně červených. Sandály měli přivázané ke kotníkům řemínky vykládanými zlatem, které se při chůzi blýskalo. Na řemíncích kolem pasu nosili dlouhé štíhlé dýky a starobylé vysokoenergetické pistole s krátkými hlavněmi. Hlavy měli oholené a kůži na nich tak hnědou, že měla až purpurový nádech.

Prošli jsme kolem posledního karneolového monolitu a cesta před námi začala stoupat přímo k hřebenu Páteře. Na vrcholku žulového pahorku jsem mel výhled na oba oceány.

„Tady zastavte," řekl jsem. Zadíval jsem se na východ, do ocelově modrých hlubin Bouřného moře. Asi kilometr od břehu se v mohutných vlnách převalovala obluda. Její tělo lesknoucí se šupinami barvy mědi bylo větší než kosmická loď, která mne dopravila na tento mořský svět. Její velké ploutve zářily jako zelené plameny; rozeznal jsem i jantarová světélka jejích očí. Pocítil jsem záblesk posvátné bázně, která se mne teď už zmocňuje jen zřídka - pouhý záblesk, ale po patřičném zeditování a zesílení to bude stačit k navození správného pocitu pro mé zákazníky. Bývaly časy, kdy jsem podobné emoce pociťoval až příliš často... kdykoliv jsem navštívil neznámý svět, uviděl novou krajinu, nebo se setkal s lidmi na jiné kulturní úrovni. Ale to už je pryč. Dnes mám co dělat, abych ze sebe vydoloval jakýkoliv jiný pocit než únavu a chladnou vypočítavost. Je moje reakce dostatečně silná, dostatečně komplexní, dostatečně sdělitelná a dostatečně exotická? A na téhle cestě - která se může stát mou poslední - trpím neustále obavami, že se do mého díla dostane něco z mého zoufalství. Tohle musím prodat; prostě musím. Další selhání by už docela určitě znamenalo konec mé kariéry.

Uvědomil jsem si, že jsem opět v myšlenkách zabloudil, zastavil jsem záznam a uložil pasáž s mořskou obludou - nebylo to nic světoborného, ale použít se to dalo.

Byl jsem velice unavený a v tom možná byla ta potíž. Rozhodl jsem se, že toho dne už nepromarním žádný z divů Páteře.

„Je to dobré místo na tábor?" zeptal jsem se vůdce nosičů, který se nazýval Tíg.

„Ne, cizinče," odpověděl Tíg, aniž otočil hlavu. „Po soumraku zde loví kožokřídlí. Musíme dojít do Údolí střepů, nebo tě obludy odnesou do svých hnízd... odnesou stan, všechny ty hloupé vynálezy, změkčilého bílého muže a všechno ostatní." Hovořil, aniž by otočil hlavu, a mé podezření, že mi agentura dala místo mužů mechany, ještě zesílilo. V jejich pečlivě odměřené drzosti byle něco... dost nepříjemného, abych se cítil jako mezi skutečnými barbary, ale ne dost zlověstného, aby mne to doopravdy urazilo. Moje informační zdroje popisovaly pravé severské Páteřany jako mistry bezděčných urážek - urážek propracovaných a vždy zasahujících zranitelná místa. Ale možná, že se tihle jen přizpůsobili turistickému ruchu a chtěli si vysloužit spropitné. Nebo snad moje narychlo naučená páteřština nebyla natolik dobrá, abych ocenil hloubku Tígova pohrdání.

Povzdechl jsem si a znovu jsem se pokusil pracovat. Tady bylo skvělé místo zahájit vypravěčskou skládanku. „Znovu," řekl jsem.

„...zatímco můj pohled klouže po rozeklané krajině svírané dvěma oceány, zatímco mé srdce překypuje krásou scenérie a očekáváním dalších divů, které mne čekají na mé cestě Páteří, v hlavě mi jako ozvěnou zaznívají holá fakta: Páteř je vysoký a úzký řetěz hor, vzniklých při kataklyzmatickém prolomení planetární kůry. Žhavé magma vyvřelo v nejbizarnějších skalních útvarech a nejfantastičtějších horských hřbetech. Ačkoliv je Páteř na mnoha místech méně než kilometr široká, odděluje svým čtyři a půl tisíce kilometrů dlouhým obloukem úplně dva oceány. Její jižní konec tvoří nesmírná ledová pláň polární čepice, na severu pak končí Lebkou, malým pralesním kontinentem s městem téhož jména.

Ale hlavní div Páteře není její neobvyklá geologie. Mnohem podivuhodnější jsou unikátní kultury, které vznikly na Páteři, izolované od okolního světa neexistencí cest, nákladnosti vzdušné dopravy a nemožností dopravy námořní.“

Tady, pomyslel jsem si, je vhodné místo pro pohled na mořskou obludu, takže si dělám mentální poznámku... a pak se usilovně pokouším cítit všechno to, co se ode mne očekává.

Tíg a jeho kolegové mechani postavili tábor. Nedokážu se přinutit považovat je za lidi, i když se o to upřímně snažím.

V malebné jeskyni se stěnami potaženými bílým minerálním povlakem tryskal horký pramen; velice příjemné. Tíg pověsil na strop několik olejových lamp, takže celá jeskyně zářila nažloutlým světlem odráženým a násobeným fluorescencí krystalů.

Když jsem se ponořil do pramenu, který - jak jsem očekával - odstranil všechny mé bolesti a únavu, Tíg řekl: „Nechte tou vodou prosáknout vše, co skrýváte ve svém srdci, cizinče. Až slunce zapadne, budeme jíst, ale necháme vám na talířích nějaké zbytky.“

Líně jsem přikývl. Zdá se, že to Tíga rozzlobilo, nebo bych si to alespoň myslel, kdybych uvěřil, že je člověk. „Vychutnejte si tu koupel,“ odsekl. „Tento pramen byl kdysi zasvěcen bohyni Mělčinných škeblí a nikdo nesměl vkročit na jeho posvátnou půdu obutý. Teď se změkčilí cizinci válejí v jeho vodě, šťastní jako pářící se masáci.“ A odešel.

Ráno jsme se znovu vydali na cestu. Rozbili jsme tábor ještě čtyřikrát, než jsme dorazili do vesnice potápěčů z Páteře. Cestou jsme se nesetkali s žádnými dalšími turisty; agentury na Lebce to zařizovaly tak, aby zůstala zachována iluze, že je Páteř divočina - všechny pěší výpravy byly odesílány v pečlivě vypočítaných intervalech a ostatní dopravní ruch se odbýval výhradně letecky. Mně to vyhovovalo. Znovu se mne zmocnilo okouzlení z cestování mezi nejrůznějšími divy - možná ne tak silně jako dřív, ale stačilo to, abych mohl zase začít vážně pracovat.

Vesnice, která neměla žádné jméno ležela v otevřeném ústí puklého útesu několik set metrů nad Bouřným mořem. Moji nosiči zastavili v nejvyšším bodě stezky vedoucí do vesnice a kontrolky mého rekordéru zamrkaly.

Domky byly přilepeny k útesům jako schránky vilejšů, bílé placky zdiva s černými kamennými střechami. Na úzkých cestičkách a schodištích, které jednotlivé domky spojovaly, se nic nehýbalo - potápěči jsou striktně noční lidé. Mimoto většina života ve vesnici se odehrává v jeskyních pod ní.

Pocítil jsem náhlý příval očekávání, komplex emocí, u nichž mi ani moji nejpřísnější kritici nemohou upřít, že je dokážu prožít. Velkou část z toho samozřejmě tvořila zvědavost. Dychtil jsem poznat vesničany - čím byli zvláštní... svými sny, strachy, svými tužbami? Jak mne přijmou? Jaké asi bude místní jídlo; budu je jíst s potěšením, nebo bez zájmu? Setkám se s někým zvláštním, s někým, ke komu bych si mohl vytvořit pouto skutečného přátelství, skrze jehož oči bych mohl alespoň částečně vidět vesnici tak, jak ji vidí její obyvatelé? Najdu tady nějakou milenku? Taková šťastná okolnost by dodala mému cestopisu značně na ceně - moji fandové jsou, stejně jako všichni ve vesmíru, vždycky zvědavi na sexuální praktiky jiných lidí.

Samozřejmě, že jsem nehodlal navštěvovat bordely a vyhledávat v nich vzpomínky, které se dají získat za peníze - doufal jsem, že moji fandové tuto mou zásadu ocení - a kromě toho, sexualita, která vzejde z přátelství, je skoro vždycky mnohem zajímavější než ta založená čistě na obchodní bázi. Ale láska... to je něco docela jiného; ta leží zcela mimo pole mé specializace a já ji nepraktikuji. Vůbec mne neláká si s ní začínat, ani pokusně ne. Když se to vezme kolem a kolem, šlo mi o to prožít dobrodružství ne příliš nebezpečného nebo namáhavého druhu. Doufal jsem v jistý stupeň tajemna, který neobvyklé prostředí slibovalo. Po pravdě řečeno, příliš jsem se nebál, že by už to tady vytěžil některý z mých konkurentů. Cestoval jsem podivnou zemí, kde se může přihodit cokoliv; smrt byla v této vesnici naprosto běžným zbožím.

„Předpokládám, že se ubytujete v hotelu pro cizince,“ řekl Tíg a nepříliš procítěně se ušklíbl.

„Jaké jiné ubytováni se tu dá sehnat?“ zeptal jsem se.

Pokrčil rameny.

Ale když jsme po poněkud napjaté půlhodince sestupováni po strmé stezce vcházeli do vesnice, na střeše hostince zrovna přistával letoun jedné z agentur z Lebky a z něj se vyvalil dav víkendových turistů.

Samozřejmě, že to pro mne bylo zklamání. Cestou, při níž jsem schválně zvolil nepohodlí pěšího putování ve starém stylu, jsem sám sebe přesvědčil, že pronikám do tajemných končin nacházejících se stranou běžných turistických tras, do míst, kam se dostanou jen ti nejneohroženější. Svým způsobem to samozřejmě byla pravda; ti víkendoví turisté se patrně cítili stejně neohroženě jako já.

Pravdou je, že vesnice má mnoho návštěvníků. Někteří jsou turisté jako já, ale jiní sem přicházejí za mnohem komplikovanějšími účely.

Tak či tak, než jsme došli do hotelu, všechny pokoje už byly rozebrány, takže se Tíg mohl smíchy potrhat.

Zprvu jsem si myslel, že to je součást 'Opravdového prožitku', který slibovala agentura, drobné problémy vedoucí k vzrušujícím výsledkům.

Tíg zpočátku zaujal stanovisko, že jeho povinnosti skončily ve chvíli, kdy mne doručil do bezejmenné vesnice, ale podezřele rychle podlehl mým výhrůžkám a prosbám. Pro opravdového Páteřana by moje nepříjemná situace byla pouze důvodem k zábavě. Tíg se místo toho nabídl, že mi najde pokoj v domě svého polo-strýce, který, jak mi řekl, žije ve vesnici, ale není ani potápěč ani nebere potápěčskou drogu - takže se dal považovat za přiměřeně spolehlivou osobu.

Nedalo se říct, že by mě úplně přesvědčil, ale můj rekordér naštěstí pořád ještě běžel, a tak jsem získal kus zatraceně dobrého materiálu - počáteční pocit rozmrzelosti, pak iracionální vztek cestovatele, jehož plány se hatí, a nakonec uspokojení, že se mi podařilo se s tím vypořádat. Všiml jsem si, že ve mně změna okolností vyvolala skoro příjemnou úzkost. Čekalo mne sice nepohodlí, ale svým způsobem i malé dobrodružství.

Dům byl větší než většina ostatních a také trochu zchátralejší. Po celé délce jeho průčelí se táhla rozpadající se terasa. Na několika proutěných židlích tam posedávali stařici - byli zabaleni do jakýchsi plédů a bez hnuti zírali do vln Bouřného moře. Můj příchod jim nestál ani za mrknutí okem.

„Zkrachovanci," řekl Tíg s obvyklým úšklebkem. „Strýc je sbírá, jako jiní sbírají vzácné orchideje nebo uši změkčilých bělochů."

„Zvláštní koníček," poznamenal jsem opatrně.

Tíg se zachechtal. „Ani z poloviny tak zvláštní jako ten váš. Pozoroval jsem vás, jak se usilovně pokoušíte něco cítit, něco, co by oživilo vaše mrtvé srdce."

„To není koníček." Trochu mě to naštvalo. Co ten špinavý divoch věděl o mém umění?

„To je na tom ještě nepochopitelnější. Copak skutečně existují lidé tak plytcí a ubozí, že jsou ochotni platit za falešné vzpomínky?"

Potřásl jsem hlavou; nemělo žádný smysl diskutovat s Páteřanem Tígem o estetických záležitostech.

Znovu se zasmál a pak mne odvedl sloupovou chodbou do domu.

Strýc vypadal jako bledší, starší verze Tíga, ale byl podlézavý jako každý hostinský. „Ano, mohu vás ubytovat velice dobře," řekl. „Pokoj v jižním křídle, v patře, s krásnou vyhlídkou na moře a pohodlnou postelí. Určitě se vám bude líbit, jinak ať se nejmenuji Tsaldo Lump."

Dotkl jsem se jeho napražené ruky. „A jak se jmenujete...?"

Nechápavě se na mne podíval a pak se zahuhňal. „Tsaldo Lump. K vašim službám. A vaše jméno, pane?"

„Michael Mastine."

„Jsem poctěn, občane Mastine," řekl s pouhou stopou ironie.

Tíg a jeden z jeho pohůnků odnesli má zavazadla nahoru. Já jsem je pomalu následoval, pokoušeje se zachytit atmosféru domu, ve kterém možná ještě dojde k něčemu zajímavému. Stěny byly bíle omítnuté a skvrnité věkem. V pravidelných odstupech na nich visely malé tmavé portréty mrtvých Páteřanů a také několik trofejí, takzvaných 'duhových rozparovačů', které potápěči lovili. Byly to velké štíhlé ryby, které mely na těle pruhy kdysi zářivých barev a dlouhé, jako břitva ostré ploutve, teď již navždy naježené v útočné pozici. Oči měly velké, přizpůsobené temnotě hlubokých vod - což byl důvod, proč do přílivových jeskyň připlouvaly jen v noci. Byly nejméně dva metry dlouhé, ale některé byly ještě mnohem delší a setkat se s takovým tvorem musel být pro každého potápěče určitě velice silný zážitek.

Dům byl tichý, trochu zatuchlý a studený... vzbuzoval dojem zajímavých tajemství, neviditelného vnitřního života. Začal jsem si myslet, že možná přece jen mám štěstí.

Jak jsem šel za Tígem chodbou k svému pokoji, uviděl jsem ženu, která šla proti nám. Nosiči ustoupili těsně ke zdi a uctivě sklopili oči. Na okamžik se zadívala přímo na mne, a když se pak prosmekla kolem mě, pocítil jsem stejnou posvátnou bázeň, kterou jsem zakoušel při pohledu na mořskou obludu. Byla velice snědá a nádherná svou nezvyklou krásou... a bylo v ní i cosi děsivého. Na sobě měla stejné volné kalhoty pošité perličkami, jaké nosil Tíg, nahou horní polovinu těla měla svalnatou a tam, kde neměla jizvy, měla pleť hladkou a lesklou. Jedno její ňadro bylo dokonalé, druhé trochu hyzdila jizva táhnoucí se těsně nad její temně rudou bradavkou. Její tvář byla nepoznamenána, až na sotva viditelnou jizvu na dolní čelisti. Ústa měla tenká a pevně sevřená, ale oči velké a podivuhodně světle šedé. Černé vlasy měla ostříhané nakrátko, bez jakéhokoliv stylu.

Jak odcházela, stěží jsem odolal nutkání otočit se a podívat se za ní. Najednou jsem byl rád, že je hotel plný.

Můj pokoj byl skromný, ale dostačující: železná postel, prádelník, koutek s umyvadlem, židle s vysokým opěradlem a vrzající balkon s výhledem na jednu z širších vesnických ulic a - jak mi bylo slíbeno - na moře.

Teprve svým odchodem mne Tíg přesvědčil, že je přece jen člověk. Navršil má zavazadla do středu pokoje, pak se obrátil na patě a šel. Nad jeho lhostejným postojem jsem cítil mírnou rozmrzelost: copak jsme spolu pět dní nesdíleli těžkosti cestováni? Vytáhl jsem svazek valutových kupónů a pokusit jsem se mu vnutit něco na vyjádření své vděčnosti. Vzal si jeden a obdařil mne dlouhým, mrazivým pohledem. Pak na něj plivl, s úklonou ho upustil na zem a odešel.

KDYŽ SLUNCE ZAPADLO do Azurového moře, vyšel jsem ze svého pokoje, abych se poohlédl po večeři a nasál něco z atmosféry toho místa. Ve dveřích jsem se potkal s Tsaldo Lumpem, který zrovna vezl jednoho ze starců dovnitř. Hostinský na mne kývl a starec dál hleděl upřeně do prázdna.

Uličky se plnily stíny a tu a tam i bloumajícími postavami, většinou cizinci z turistického letounu. Byla to bláznivá směsice z půl tuctu nejrůznějších světů, většinou páry a triády, které si očividně vyrazily prožít romantický víkend v exotickém prostředí. Jejich hlučné hlasy neblaze působily na mé nervy. Cítil jsem se iracionálně popuzený. Turisté, pomyslel jsem si mrzutě, zapomínaje, že i já jsem pouhý turista. Myslím, že trochu sebeklamu patří k základní výbavě každého vážného cestovatele.

Po skoro pěti dnech Tígovy spartánské kuchyně, skládající se povětšinou z řízků vysušených dlouhodobým mražením a stu jedlých sucharů, jsem byl značně vyhladovělý. Zastavit jsem rekordéry a zapnul průvodce - byl od jakéhosi Hiepera Ganta juniora a vydali ho skoro před sto lety, ale byl jediný, který se dal sehnat. Projel jsem si záznamy o restaurantech, jichž nebylo mnoho, a vybral jsem si jeden, který Gant popsal takto: 'Restaurant U Rozparovače páchne historií a česnekem. Po staletí má jediného majitele, což je tady, kde život je krátký a plný vzrušení, skutečně rarita'.

Na mém zápěstí se objevila mapa, já si ji vtiskl do paměti a pak jsem znovu zapnul rekordéry.

Mapa mne zavedla do samotného srdce vesnice, kde bílé zděné domy byly natěsnány jeden na druhý a uličky byly

tak úzké a temné, že už v nich bylo rozsvíceno pouliční osvětleni. Prošel jsem kolem několika vchodů do jeskyní, jejichž černá ústí vydechovala chladný vzduch. Vstupu dovnitř zabraňovaly zrezivělé mříže a tabulky s nápisy: TURISTŮM VSTUP PŘÍSNĚ ZAKÁZÁN - dovolen pouze v doprovodu oprávněného průvodce.

Ke svému překvapení jsem zjistil, že je restaurant U Rozparovače stále v provozu, a tak jsem vešel dovnitř. Velká místnost s nízkým stropem obsahovala několik stolů. Na bíle natřených zdech bylo dost lamp, aby ji celou dostatečně osvětlily a podlaha se skládala z čistě vydrhnutých dlažebních kamenů. Ačkoliv bylo na večeři ještě brzy, jen málo stolů nebylo obsazeno. Většinu zákazníků tvořili cizinci, ale bylo tam i dost Páteřanů - okamžitě jsem zahlédl Tíga s jeho společníky, všechny čistě vymydlené a oblečené v pangalaktických oblecích, ale když jsem se po nich podíval podruhé, byli pryč. Mezi stoly se proplétali číšníci s tácy obtíženými kouřícím jídlem. Nasál jsem pach česneku smíšeného s jinými odéry, ale pach historie byl pro mne přítomen jen v naprosto nerozlišitelném množství. Stěny nezdobily žádné vycpané ryby, což bylo zase plus. Přistoupil ke mně malý stařík a pozvedl huňaté obočí. „Povečeříte u nás, občane?“ Jeho rysy byly ostře řezané a jeho černé oči žáhly energickou zvědavostí. Vlasy měl lesklé, husté a bílé, což mu dodávalo skoro zvířecí vzhled.

„Doufám, že ano,“ odpověděl jsem.

„Pojďte se mnou.“

Odvedl mne ke stolu v rohu, uspokojivě vzdáleného od kuchyňských dveří. „Vyhovuje vám to, občane?“

„Skvěle.“

„Stůl má dotekový displej, menu, ze kterého si můžete vybírat. Specialita dne je štědrá porce makarónů s ustřicemi, sladkým pepřem a bílou sýrovou omáčkou. Vřele doporučuji.“

„Děkuji vám,“ odpověděl jsem.

Elegantně se uklonil. „Jsem Odorini, majitel. Zavolejte mne, pokud byste měl nějaké potíže.“ Zavadil pohledem o datatablet na mém předloktí a pak se podíval na dálkovou kameru, která se teď vznášela nad námi. Tato zařízení jsou turisty používána běžně; i v tuto chvíli jich několik poletovalo pod stropem restaurantu a shromažďovalo vzpomínky pro své majitele. Ale Odorini zřejmě dokázal rozlišit kvalitu a pochopil, že nejsem obyčejný turista. „Nyní vás zanechám, abyste mohl nerušeně vychutnat jídlo,“ řekl a vrátil se ke svému stolku u vchodu.

Makaróny byly skvělé, stejně jako světle zelené víno, omáčka, moučník, káva a koňak. Restaurant U Rozparovače se zjevně nespecializoval na regionální kuchyni, ale možná, že se ještě ukáže, že je to pro mne štěstí. Připil jsem na Hiepera Ganta juniora, ať už byl kdekoliv. Cítil jsem se mnohem lépe, než před hodinou; cítil jsem se dokonale připravený k průzkumu vesnice. Když jsem platil účet, Odorini přijal mé kupóny a zeptal se; „Chutnalo vám?“

„Dokonale,“ odpověděl jsem.

„To mne těší.“

Měl jsem pocit, že chtěl ještě něco dodat, proto jsem chvíli otálel před jeho stolem.

Zaváhal, jako by zvažoval vhodnost situace. „Vy jste Michael Mastine, ten cestovatel?“

Žasl jsem. „Vy znáte mou práci?“

„Ano, samozřejmě. Mám několik vašich čipů. 'Život mezi stromovými muži na archipelagu Brontoi'. 'Nudistický vor na Speite' a samozřejmě váš klasický 'Po těžnici dolů do jádra.',,

Vesmír je někdy směšně malé místo. „Ty názvy jsem nevymyslel já,“ řekl jsem.

„Myslel jsem si to,“ odpověděl. „Hm, budete-li potřebovat pomoc, radu a vlastně i průvodce do jeskyní - mám oprávnění potápěčské asociace - klidně mi řekněte. Bude mi potěšením vám pomoci.“

„Jste velice laskav,“ řekl jsem.

„Vůbec ne.“ Doprovodil mne ke dveřím.

„Dávejte si pozor,“ doporučil mi, když jsem vycházel z restaurantu.

Na vesnici padla noc a ve všech uličkách se rozzářila světla. Venku teď bylo víc lidí. Připadalo mi, že někteří z nich jsou potápěči, nebo alespoň Páteřané - snědí, odtažití, oblečení s barbarskou prostotou. Žádnému z nich jsem nestál víc než za letmý pohled. Napadlo mne, kam asi jdou, o čem přemýšlejí.

Jednou, ze zvědavosti, jsem sledoval zjizveného mladíka křivolakými uličkami, dokud se náhle neotočil, nezasyčel na mě a v ruce se mu neobjevil nůž. Mírumilovně jsem zvedl své prázdné ruce a ucouvl. Výhružně mi pohrozil dýkou a pak zmizel ve tmě. Pak jsem se jen tak potloukal kolem barů, drogových tržišť, příležitostných obchůdků se suvenýry, nevěstinců a samoobslužných nemocnic. Nejpočetnější byly rozličné sebevraždové kanceláře, přestože vůbec nevypadaly, že by zvlášť prosperovaly a nečekali před nimi žádní zákazníci. Mnohé domy byly tiché a prázdné, jako by vesnici kdysi obývala výrazně větší populace. Ale ze zadních dvorků jiných se ozýval smích, zpěv a cinkání skleniček. Začal jsem pociťovat jistou melancholickou osamělost. Nikdo, kromě hostinského Odoriniho, mne tady neznal. Nikdo mne nepozve na svou párty. Jak bylo mým zvykem, neměl jsem s sebou žádné doporučující dopisy - snažil jsem se cestovat co nejvíce jako obyčejný turista.

Na jižním okraji vesnice mne polozbořené schodiště dovedlo na terasu. Vystoupil jsem po něm ve světle obrovského vycházejícího měsíce, který jako by vyplňoval celou oblohu, přestože bylo několik dní po úplňku.

Na terase bylo několik železných laviček s výhledem na vesnici, a jelikož už jsem začal pociťovat únavu, posadil jsem se na jednu z nich. Poté, co jsem umístil dálkovou kameru tak, aby snímala mou siluetu proti měsíci, začal jsem zvažovat, co dál. Vesnice tvořila uzavřenou společnost, která sama o sobě příliš zajímavá nebyla. Architekturou se nijak nelišila od milionu jiných míst. Někteří z místních lidi byli pitoreskní - nestáli však za víc než minutu nebo dvě materiálu.

Snažil jsem se rozpomenout, proč mi ta vesnice připadala jako zaručená trefa.

Ach ano, pomyslel jsem si. Potápěči a jejich droga.

O potápěčích a jejich droze jsem se dozvěděl od svého agenta, Dalrimple Cleamea.

„Jsi na dně," řekl mi jednoho dne.

„Skutečně?" zeptal sem se chabě.

„Skutečně. Ale dám ti ještě jednu příležitost, pokud si myslíš, že máš na to ji využít."

„Podrobnosti?" zeptal jsem se se stoupajícím podezřením.

„Okrajový vydavatel... nazývá se Vzpomínky a.s. a sídlí na Firenze. Slyšel jsi o nich něco? Já ne. Nepatrný účet na výlohy, malé zálohy, omezený odbyt. Ale kdo ví, třeba by se z toho dalo něco vytěžit. Třeba by tě to dokonce mohlo zase postavit na nohy. Už se staly podivnější věci."

„Kam?" Už dobrý měsíc jsem měl jednoslovnou náladu.

„Planeta jménem Rarea. Vesnice, ve které dělají něco velice nebezpečného: potápějí se do přílivových jeskyní a loví velké zlé ryby. Používají k tomu oštěpomety."

„Proč?"

„Z těch velkých zlých ryb extrahují nějakou drogu. A teď to přijde: je to droga proti strachu. Když si ji vezmeš, nebojíš se ničeho. Přesné tohle bys potřeboval, Michaeli."

„Díky."

„Neber si to tak. A představ si to: někteří z těch potápěčů, kteří plavou temnými jeskyněmi unášení silným proudem z jednoho oceánu do druhého, proplétají se chodbami pod útesy a pronásledují tvory, kteří by je s největší radostí rozpárali na kusy... někteří z nich ani nepoužívají ty drogy."

Syntetická verze podobné drogy je k maní i na Dilvermoonu. Návyk na ni způsobuje něco jako duševní lepru - strach je konec-konců potřebná věc. Bez strachu necítíme většinu bolesti z psychických zranění, a aniž si to uvědomujeme, část naší osobnosti pomalu ztrouchniví.

Ale v té vesnici to musí být něco jiného. Nebo možná ani ne. Mnoho lidí tam přichází proto, aby si koupilo odvahu skoncovat se životem, nebo z nějakých ještě nepochopitelnějších důvodů.

Těsně za sebou jsem zaslechl kroky. Rychle jsem se otočil a vyskočil jsem ve strachu, že se ke mně plíží nějaký zločinec, ale byla to ta žena, kterou jsem potkal v domě. Její podoba byla v měsíčním světle nezaměnitelná. Obtížnější už bylo určit výraz v její tváři. Zvědavost? Mrzutost? Nedokázal jsem to rozeznat.

Proti večernímu chladu se chránila bílou košilí, až do pasu rozepnutou.

„Ahoj," řekla tichým, měkkým a neuvěřitelně sladkým hlasem.

„Ahoj," odpověděl jsem.

„Neboj se," řekla a přistoupila ke mně blíž.

„Já se nebojím," odpověděl jsem poněkud dutým hlasem.

Usmála se a zastavila se těsně u mne. „Že ne? Odorini tvrdí, že patříš k těm mužům, kteří se bojí všeho." Pak si patrně uvědomila, že to není nejlepší začátek přátelské konverzace. „Přirozeně to nemyslel ve zlém."

Rekordér stále běžel; skoro jsem na něj zapomněl. „Ty jsi jeho přítelkyně?"

Pokrčila rameny. „Řekl mi, abych se po tobě podívala."

Začal jsem si uvědomovat její parfém, lehkou vůni vzbuzující představu čerstvě pokoseného sena a lučních květin - smíšeno se zvláštním přídechem kamenitého mořského pobřeží.

„Děláš často, co ti Odorini řekne?"

„Je to můj otec, nebo to alespoň tvrdí. Jsem mu povinována úctou. Kromě toho říkal, že bys mne mohl zajímat. A že určitě budu zajímat já tebe."

Horečnatě jsem přemýšlel, co na to odpovědět. Přistoupila k mně ještě blíž, takže jsem takřka cítil teplo jejího těla. Byla skoro stejně vysoká jako já; její oči byly jen několik centimetrů od mých, když znovu promluvila.

„Nebo ti připadám ošklivá?" Sklopila oči a prstem si přejela po jizvě táhnoucí se přes její ňadro.

„Ne," přiznal jsem poněkud ohromeně. Teď jsem byl skutečně vyděšený. Setkání najednou nabylo erotický význam, na který jsem vůbec nebyl připravený. Co jsem mel dělat? Kdo byla ta žena? Kdo byl Odorini a co měl za lubem?

„Takže ti připadám hezká?"

V očích se ji podivně zablesklo. Napadlo mne, jestli je pod vlivem nějaké drogy.

„Ano," odpověděl jsem. „Samozřejmě."

Poprvé za celou tu dobu se usmála a její úsměv byl stejné něžný a sladký jako její hlas. „Jsem potápěč," řekla. „Odorini říkal, že tě to bude zajímat víc než moje krása."

„Ty jsi potápěč? Opravdu?"

Její úsměv pohasl. „Ano, ano. A co má být? Tady žije mnoho potápěčů, ale jen jedna Mirella."

„Tak se jmenuješ? Mirella?"

„Ano, tak se jmenuju." Začala být trochu rozmrzelá. „Pojďme. Vrátíme se do Lumpova domu a tam si můžeme pohovořit nebo se spolu vyspat. Vyber si."

Instinktivně jsem se stáhl a ona si podrážděně odfrkla. „Na mne jsi příliš pomalý," řekla a velice rychle odešla.

Když jsem se vrátil, dům byl temný a tichý. Cestu do svého pokoje jsem našel ve světle dálkové kamery.

Nasnídal jsem se samozřejmě U Rozparovače; má zvědavost a paranoia si žádaly, abych okamžitě vyzpovídal Odoriniho. Naneštěstí tam zrovna nebyl.

Objevil se, až když jsem se chystal zaplatit účet. Tvářil se přívětivě a úslužně, takže jsem byl na rozpacích, jak začít.

Nakonec jsem poznamenal. „Myslím, že jsem se včera večer setkal s vaší dcerou."

Pozvedl obočí v gestu mírné zvědavosti. „Ach. Myslíte Mirellu?"

„Vy máte více dcer?"

„Mnoho," odpověděl skromně. „Synů také."

Zdál se být zdvořilý a vstřícný, ale nijak zvlášť dychtivý si popovídat. Zkusil jsem to znovu. „Říkala, že jste chtěl, aby mne vyhledala. Mohu se zeptat proč?"

Pokrčil rameny. „Myslel jsem, že by se vám mohla zdát zajímavá. A samozřejmě jsem jí chtěl dopřát příležitost setkat se se známým umělcem z velkého světa. Víte, naše vesnice je tak malá.

„Aha." Přikývl jsem. „Říkala mi, že je potápěč."

„Ano. To je pravda." Odorini se najednou tvářil velice smutně

„Vy jí to neschvalujete?"

Další pokrčení ramen, tentokrát jaksi lítostivé. „Potápěči... umírají mladí. Co vám mám říct? Je to vážená profese, to ano ale... je to moje dítě a děti by neměly umírat, nemyslíte?"

Zatímco jsem horečnatě uvažoval, co na to odpovědět, rozhostilo se tíživé ticho. Rekordér běžel, ale dnes si Odorini mé dálkové kamery vůbec nevšímal, přestože ho trvale snímala. Napadlo mne, že se z anonymity vesnice právě vynořuje zajímavý příběh.

Kdybych jen našel způsob, jak ho popohnat, moje kariéra by se ještě dala zachránit.

„No," řekl jsem. „Zmínil jste se, že byste mi mohl pomoci. Provedete mne jeskyněmi?"

„Ano, samozřejmě." Trochu se rozveselil. „Můžete se dívat, jak potápěči skáčou do vody, nebo jestli chcete, můžeme zajít ke Studni znovuzrození, kde ti, kteří přežijí, vynášejí ven svou kořist. Dnes večer je ten správný příliv."

„Já vím," řekl jsem. Naplánoval jsem podle toho svůj příjezd, protože tady jsou sotva tři vhodné přílivy za týden. „Bude tam i Mirella?"

Připadalo mi, že se na mne Odorini na okamžik zadíval s netajenou nenávistí, ale možná jsem se mýlil. „Ne, ne. Dnes ne. Ještě se zotavuje ze zranění... které utrpěla na svém posledním lovu. Ryba jí zle pořezala. Ale brzy už bude zase připravena."

„Aha," řekl jsem.

Odorini čekal; opět byl avatarem sebeovládání a jeho tvář byla jakoby vyřezaná ze dřeva.

„Tak dobře, dnes večer. Třeba tu Studnu?" řekl jsem.

Uklonil se, „Setkáme se tady hodinu po západu slunce. Pokud se vám to hodí."

DEN UPLYNUL bez užitku. Stupňovitou stezkou jsem sešel k Azurovému oceánu, kde jsem našel malou kamennou lavici přeplněnou slunícími se turisty. Pomocí sítě chránící před hladovými mořskými obludami byl vymezen prostor na koupání, ale temné vody mne nijak nelákaly. Na vzdáleném konci pláže byly takzvané 'skály sebevrahů', kde se mohl zákazník za nepatrný poplatek nechat přivázat a vyčkat na příliv. Připadalo mi to jako poněkud výstřední způsob skoncováni se životem, ale možná v tom někteří lidé viděli jistou majestátnost - smrt neúprosnými silami přírody.

Koupil jsem si tam jakýsi lepkavý rumový nápoj, pronajal si lehátko na pláži a na chvíli se připojil k ostatním turistům.

Díval jsem se na moře a pokoušel se vymyslet něco užitečného, co bych mohl s vesnicí podniknout, než se soumrak vplíží do podzemních jeskyň - ale marně. Má mysl byla líná a prázdná a mne nezbývalo než doufat, že někde v podvědomí má představivost stále ještě pracuje. Znovu jsem si všiml, že mnozí turisté mají vlastní záznamové zařízení, někteří profesionální kvality. Jak jsem se díval na maličké kamery kroužící nad hlavami svých vlastníků, vybavila se mi nepříjemná představa: že kamery vypadají jako mouchy přilákané nějakou mršinou, vyplavenou mořem na pláž. Pach rozkládajících se řas tomu dodával jistou věrohodnost.

Žádné jiné barvité metafory mne nenapadly, a tak jsem se brzy začal nudil. Dopil jsem svůj drink a chystal se zvednout.

„Ahoj," zahalekal na mne někdo v dilvermoonském obchodním dialektu, mém rodném jazyce.

Otočil jsem se a uviděl jsem usmívající se turistku, která mířila ke mně. Okolo štíhlého pasu měla slušivou koupací šerpu. Byla vysoká a měla dlouhé rusé vlasy, svázané v uzlu copánků. Celé její tělo bylo pokryté ornamentálním tetováním, takže se z dálky zdálo, jako by jí na břiše unyle tančily rudé kokardy. Ačkoliv byla na můj vkus trochu příliš smyslná, mela v sobě tu fyzickou dokonalost, která je pro každého Dilvermooňana povinná. Kolem hlavy jí poletovaly dvě dálkové kamery a na předloktí měla datatablet stejný, jako byl ten můj, až na to, že ten její byl nový. Chtěla si porovnat zařízení. Představili jsme se navzájem. Byla začátečnice, ale docela vnímavá a zjevně dost bohatá na to, aby si mohla hned od začátku dopřát to nejlepší. Probrali jsme nastavení a pak vyšlo najevo, že jsem profesionál.

To vzbudilo její zájem. „Povězte mi něco o své práci, prosím!"

„No... cestuji po neobyčejných místech... jako je tohle. Pak se je pokouším vidět novýma očima. Potom strávím spoustu času ve studiu a snažím se z toho udělat něco pořádného."

„Publikujete pod svým pravým jménem?"

Povzdechl jsem si. „Ano. Ale neexistuje žádný zvláštní důvod, proč byste o mně měla slyšet. Jsem obskurní. Nebo jestli se vám to spíš líbí takhle, pracuji pro malé, ale vybrané publikum."

„Ach," řekla. „To zní skvěle. Až se vrátím domů, musím si sehnat nějaké vaše čipy. Ale... hm, myslíte si, že je pořád ještě zájem o tyhle staré dobré obyčejné cestopisy? Jeden z mých manželů je nákupčí u jedné z Bohémských burz cenných papírů a tvrdí, že móda osobní produkce už je pasé. Mrtvá a zapomenutá. Říká, že lidé dnes chtějí epickou šíři. Velké obsazení. Mnohastopé vzpomínky. Velké sny, napínavé scénáře, situace, které jsou otázkou života a smrti."

„Možná má pravdu," připustil jsem poněkud škrobeně. Právě nahlas vyslovila to, čeho jsem se bál ve svých nejhorších snech. „Ale někteří pořád ještě ocení jemnost prostého, hlubokého, osobního prožitku. Alespoň v to doufám."

„Jsem si jista, že o tom víte víc než on," odpověděla chlácholivě a odešla.

Zatímco jsem se díval, jak odchází, zmocňovalo se mě zoufalství a letargie.

Po nějakém čase zazněla siréna a my jsme se začali chystat k odchodu. Dole pod námi Azurový oceán vřel, jak se vody přílivu valily z ústí jeskyň a chodeb. Balvany pod mýma nohama se lehce chvěly jeho přenesenou silou. Na plážových kabinkách sjely železné dveře, které zabraňovaly vodě proniknout dovnitř. Muž, který pronajímal lehátka, je zase posbíral a s několika tucty na zádech se vydal nahoru cestičkou mezi útesy.

My ostatní jsme ho následovali, až na skupinku dole u skal sebevrahů. Na příliv tam čekala žena, obklopená svou rodinou - nebo možná jen houfem morbidních čumilů vybavených záznamovým zařízením a dálkovými kamerami. Nepřipadala mi nijak zvlášť znepokojená, pravděpodobně si ve vesnici koupila drogu proti strachu. Nohy a ruce roztažené v zapadajícím slunci jí držela kovová pouta.

Věděl jsem, že bych měl sejít dolů a pořídit záznam - sebevraždy tady byly hlavním odvětvím průmyslu. Ale z nějakého důvodu jsem se nedokázal přinutit to udělat.

Nechal jsem ostatní turisty pozorovat, jak se příliv šplhá po stěně útesu, a odešel jsem na večeři. V úzkých uličkách vesnice jsem si našel suterénní kavárničku, která vypadala docela čistě; inzerovali tam 'nefalšovanou severopáteřskou kuchyni'. Sestávala s rozličných ryb a měkkýšů - nakládaných, uzených a sušených - spolu s několika druhy plevelné zeleniny doplněné našedlým chlebem z řas. Objednal jsem si a snažil jsem se přitom mít všechny smysly otevřené. Moji zákazníci si to zasloužili. Možná, že ta nedefinovatelná páchnoucí masa, kterou jsem měl na talíři, bude někomu z nich připadat neodolatelná. Na druhé straně, soudobé přehrávací konzoly už dovolují svým uživatelům oddělit libovolnou chuťovou stopu a ty nepříjemné potlačit. Takže moji zákazníci nakonec nejsou tak docela vydáni na pospas mým zvrhlým myšlenkám.

Po večeři jsem se vrátil do svého pokoje, abych záznamy zeditoval.

Na svých cestách s sebou vozím velký skládací monitor s plochou obrazovkou. Není holografický. Lidské vidění není holografické... tak si to zdůvodňuji. Přestože moje dálkové záznamové jednotky mají díky radarovému zařízení částečně holografické vidění, nepoužívám ho. Nechci, aby byl rozdílný kontrast mezi obrazy zaznamenanými mými optickými nervy a kamerami, takže výstup z kamer zplošťuju do obyčejného stereovizního obrazu. Mimo to, umělce nedokáže nic rozčilit víc, než když se musí dívat, jak lidé obcházejí holotanky a nakukují do rohů ve snaze odhalit podrobnosti, které autor zamýšlel skrýt. Lidi to dělají strašně rádi, ale u mne nemají nárok. S mým zařízením uvidí jen to, co já. Vnějšího snímání obrazu využívám jen když je to nutné pro pochopení. O mém posledním čipu kritika řekla: „...zuby nehty se drží své staromódní techniky, snaží se zamaskovat svá omezení předstíranou úmyslnou jednoduchostí.“ Já vím, že nejdu s módou - je to jeden z důvodů úpadku mé popularity. Alespoň to tvrdí můj agent Dalrimple Cleame.

Vypnul jsem záznamové zařízení a rozložil velký monitor. Chvíli jsem přepínal mezi jednotlivými stopami, sžíval se s materiálem a nořil se do toho zvláštního rozpolceného stavu, který je nutný, když chcete pracovat se svými vlastními vzpomínkami. Ne každý to dokáže aniž by docela ztratil pojem o tom, co je minulost a co současnost. Je to jako disorientující účinek některých drog a svým způsobem se to podobá schválně navozenému deliriu. Je to jako snění, až na to, že zaznamenané vzpomínky jsou mnohem živější a skutečnější než sny a nezkušeného mohou snadno zahltit. Někteří lidé při tom musejí používat zvláštní filtry, které potlačují intenzitu zaznamenaných vzpomínek. Ale já už se tím zabývám dost dlouho. Moje vědomí se snadno dokáže rozdělit na dvě nezávislé části, jak to má práce vyžaduje.

Najednou jsem měl silný pocit, že hlavním emocionálním zabarvením celého záznamu je zoufalství. V návalu sentimentality jsem řekl: „Začít na začátku, pohled z vnějšku.“

Nastavil jsem zkušební stopu a začal telefonátem od mého agenta.

Nevzdal jsem se, tady byl důkaz - vnější záběr na mne, oblečeného do špinavých šortek, unaveného a neoholeného, hrbícího se před obrazovkou videofonu. S výjimkou okamžiků, kdy edituji záznamy a nechci riskovat možnost osudného smísení, mám záznamové zařízení vždycky spuštěné. Proto mohu prohlásit, že se nikdy nevzdávám. Díval jsem se na své o málo mladší já konverzující s Cleamem a snad po milionté jsem si uvědomil, jak malý a bezvýznamný vlastně jsem. Vlasy mám černé a rovné, a když je zrovna nemám rozcuchané, přiléhají těsně k mé lebce. Obličej mám lehce dravčí, modré oči hluboko zasazené pod klenuté nadočnicové oblouky. Ústa se mi někdy křiví do zlověstného úšklebku. Ruce mám dlouhé a šlachovité a navzdory Tígově poznámce o 'změkčilém bílém muži' je mé svalstvo docela dobře vyvinuté a na svou výšku jsem silný.

Nechal jsem záběr rozplynout, přestěhoval jsem se dovnitř a dal jsem volný průchod zoufalství a naději.

Pak jsem udělal střih na první den svého putováni...

Když mne začala zmáhat únava, zjistil jsem, že jsem se značně odchýlil od svého původního záměru. V minulosti jsem se vždycky ze všech sil snažil být nepopsaný list, člověk bez vlastních emocí. Věřil jsem, že je v mé profesi taková neutralita nutná. Moji vydavatelé a agenti mi při každé příležitosti opakovali základní tabu našeho byznysu: žádné záznamy vzpomínek na vzpomínání. „Dokud se z tebe nestane superhvězda,“ řekl mi Cleame jednou, „nikoho nebudou ani za mák zajímat tvé pracovní metody, estetické filozofie nebo umělecké grify. Na to nezapomínej.“

Nyní jsem dovolil, aby mou osobností prosákla každičká sekvence, takže se z toho pomalu, ale jistě stával můj příběh místo příběhu o bezejmenné vesnici a jejich obyvatelích.

Byl jsem rozmrzelý a zklamaný, ale z nějakého důvodu jsem záznam zachoval. Možná, že ho budu muset upravit, možná se úplné pletu v tom, co ode mne moji zákazníci očekávají, nebo možná, že už teď chtějí něco naprosto jiného.

S Odorinim jsem se setkal ve smluveném čase. Hostinský mel na sobe tmavý plášť s kápi přetaženou přes obličej. V tlumeném osvětlení v něm vypadal trochu zlověstně.

Podíval se mi na nohy. „Vidím, že jste se obul rozumně. To je dobře. Půjdeme?“

Zavedl mne k ústí nejbližší jeskyně a přiložil dlaň na identifikační destičku. Zazvonil zvonek a ocelová vrata se s rezivým skřípěním odsunula stranou. Bylo to velice stylové. Odorini to hrál bez mrknutí oka. Obrátil se na mne a mlčky

mi pokynul dovnitř. „Následujte mě," vydechl, „dolů, dolů, dolů do temnoty." Pak se divoce zasmál.

Když jsme vešli do jeskyně, světla se automaticky rozsvítila a odhalila před námi uměle upravenou stezku. Odorini mne dloubl loktem. „Jaký jsem byl?" zeptal se.

„Přehnal jste to," odpověděl jsem. „Budu to muset vystřihnout."

Vzal to sportovně, „Myslím, že máte pravdu. Nejsem ten správný typ na melodramata. Mám na to příliš vážný obličej."

Začal jsem si myslet, že jsem udělal chybu, když jsem najal Odoriniho. Jeho neustálé připomínání účelu, za jakým jsem zde byl, mi lezlo na nervy. „Poslyšte," řekl jsem. „Udělal byste mi laskavost a předstíral byste, že mne neznáte? Chovejte se prostě, jako bych byl obyčejný turista."

Najednou se tvářil smrtelně vážně. „Samozřejmě. Mělo mě to napadnout,"

Jak jsme sestupovali do hloubi jeskyně, pochopil jsem, že primitivní vesnice nahoře je jen něco jako fasáda. Jeskyně byla plně modernizovaná - dobře osvětlená, s pohodlnými cestičkami a železným zábradlím. Tu a tam byly malé automatizované kiosky, kde jste mohli dostat informace stejně jako horké nápoje a jídlo.

„Jste překvapen?" zeptal se mě Odorini.

„Nu, ano," odpověděl jsem. „Na pokoji mám umyvadlo. Sprchy jsou na chodbě."

Zasmál se. „Jsme turistická atrakce. Copak vám cestovní kancelář na Lebce neslíbila 'Pravý a nefalšovaný zážitek'? Většině návštěvníků se to líbí; ty vodíme dolů ke Studnici znovuzrození jinými cestami. Kamenné schody, čadící pochodně a kvílivý hudební doprovod. Chápete?"

„Aha."

„Ale vy byste měl znát pravdu. Víte, proč vesnice nemá jméno? Protože Rada pro turistický ruch ještě nenašla takové, které by se líbilo všem. My bychom ji pojmenovali hned; nedovedete si představit, jakou to dá fušku propagovat bezejmenné místo."

Tahle konverzace mi nebyla příliš příjemná; naděje, že se mi podaří udělat alespoň uspokojivý cestopis, pomalu pohasínala. Svým způsobem jsou všechny turistické atrakce podvod, ale turisté většinou nemají rádi, když se jim to připomíná. „Tak jak to říkáte, to zní velice prozaicky."

„Ne, ne, to jsem neměl v úmyslu." Jeho ostře řezaná tvář se zasmušila. „Na potápěčích nic prozaického není. A oni jsou jádrem celé téhle záležitosti; všechen náš blahobyt pochází od nich a od drog. Náš obchod je založen na strachu a strach není nikdy prozaický."

Zatímco to říkal, odvedl mne do boční chodby, která ústila do obytné úrovně. Přede mnou byla velká podzemní prostora vyhloubená ve vápenci a zaplněná nanejvýš neobvyklým davem.

Pomalu jsme jí procházeli a Odorini komentoval to, co jsme přitom viděli.

Dva nazí muži spolu bojovali po pás ve vodě železnými rukavicemi. Obezřetně kroužili kolem sebe a navzájem odráželi své údery v dešti žlutých jisker. „Gladiátoři z dilvermoonské arény. Přišli sem, aby se naučili ovládat svůj strach," řekl Odorini. „Začali s malými dávkami drogy a postupně je zvyšují, dokud svůj strach nedokážou zvládnout. Stejným způsobem se tu cvičí ctitelé jiných nebezpečných sportů, vojáci, lékaři a umělci."

„Umělci?"

Odorini se zlomyslně ušklíbl. „Ano, umělci. Mezi těmi, kteří bydlí tady dole, tvoří nejpočetnější skupinu. Copak nejsou všichni dobří umělci dobře obeznámeni se strachem a jeho destruktivním působením?"

A opravdu, další otevřený prostor byl něco jako velký ateliér, kde muži a ženy pracovali na rozličných dílech. Hrnčíři se potili nad kruhy, malíři stáli u stojanů, foukači skla pošilhávali do žáru pecí. Žena za velkým rachotícím stavem honila s maniakální intenzitou člunek z jedné strany na druhou a klela přitom hlubokým, vášnivým hlasem.

„Popíráte to?" zeptal se Odorini. Pokrčil jsem rameny.

Jeho úsměv trochu ochladl. „Uvažte. Čeho se umělci nebojí? Je tolik toho, čeho se bojí: kritika, bída, dřina, nuda. A největší strach ze všeho... že zrovna oni nemají talent, a tudíž promarnili život v marném úsilí. Jsem si jist, že každý umělec, bez ohledu na to, jak je úspěšný, tímto strachem občas trpí - s výjimkou těch, kteří mají skutečně obludně velká ega."

„Asi máte pravdu," řekl jsem nejistě. Měl jsem pocit, jako by útočil na mne osobně.

Podíval se na mě s náhlým soucitem. „Předpokládal jsem, že jste sem přišel, abyste se vypořádal s nějakým vlastním strachem. Mýlil jsem se?"

„Já nevím," odpověděl jsem. „Když jsem tuhle cestu plánoval, určitě jsem si to nemyslel."

„Ach," řekl bez nejmenší stopy skepse. „To je v pořádku, Michaeli. Víte, nedostatek strachu a odvaha mají ve skutečnosti jen velmi málo společného."

PROŠLI JSME MÍSTNOSTÍ, kde se mužové a ženy s obličeji jako vytesanými z kamene zmítali v popruzích emočních křesel. Z jejich oči bylo vidět jen bělmo.

„Vojáci," řekl Odorini. „Přehrávají si staré bitvy, aby se naučili, co by mohli dokázat, kdyby necítili strach."

V další místnosti byli tanečnici, pak následovala místnost s izolovanými audio boxy zpěváků, potom místnost se simulátory jezdců na štěrkových saních. Tam jsem se na chvíli zastavil; pomyšlení na všechen ten strach mě omračovalo a zvedalo mi žaludek.

Zdálo se, že Odorini mou nevolnost vycítil. „Pojďme; brzy uvidíme něco, co turisté vidí jen zřídka."

Odvedl mne k železným tlakovým dveřím označených nápisem: 'Jen pro hlavní personál."

Prošli jsme uměle vyhloubenou chodbou. Několikrát se větvila a všechny odbočky byly uzavřeny dveřmi. U každé jsme se museli identifikovat strážcům oblečeným do uniforem dilvermoonské bezpečnostní agentury.

U poslední brány nás oba prohledali, důkladně a neosobně. Stráže zprvu požadovaly, abych odpojil své záznamové

zařízení ale Odorini jim ukázal dokument, který mi zaručoval speciální povolení.

„Není špion," řekl Odorini strážným bodře. „Věřte mi, vůbec neví, po čem se má dívat."

Trochu mě to urazilo.

„Stále ještě máme nějaké to tajemství," vysvětlil mi Odorini. „Podle názoru znalců je naše droga mnohem lepší než syntetická, ačkoliv jiní zase tvrdí, že je to pouhý mysticismus. Také výrobní proces je mnohem levnější. Na Dilvermoonu se podobná droga vyrábí pomocí submolekulární adice. To je velice drahé."

„A jak to děláte vy?"

Odorini divoce zakoulel očima a znovu se vpravil do role pekelného průvodce. „Nehty z prstů na nohou popravených zločinců. Výtažek z černých perel. Panenské mléko."

„Panenské mléko?"

Pokrčil rameny. „Copak jste nikdy neslyšel o hormonální terapii? Naši alchymisté jsou skutečně na výši."

Zasmál jsem se; Odorini byl zábavný společník.

Prošli jsme bránou do laboratoře, jež vypadala jako kterákoliv jiná laboratoř na světě, až na slabý, ale nezaměnitelný pach rybiny. Postavy v bílých pláštích se hemžily kolem chromově lesklých přístrojů. V rohu stály operační stoly.

„Podívejte se na tohle," řekl a dovedl mne k jednomu, na kterém ležel duhový rozparovač. Život, který z něj vyprchal, ztlumil jeho barvy. „Hezký kousek, že?"

„Myslím, že ano." Z ryby sálal chlad; zjevně byla čerstvě vytažená z mrazícího boxu. Natáhl jsem se, abych se dotkl její ploutve, a při tom jsem se řízl do prstu.

Odorini mi dal čistý kapesník, abych si ranku zavázal. „Nebezpečné potvory, i když jsou zmrazené," poznamenal.

Mé roztrpčení znovu vyplavalo na povrch: Odorini byl inteligentní muž, proč mě sem tedy vodil? „Nevěřím, že by mé zákazníky tohle všechno zajímalo," odsekl jsem trochu ostře.

Odorini se zatvářil provinile. Měl jsem pocit, že se tak skutečně cítí. „Lituji," řekl. „Ale snažím se, aby prohlídka byla vyvážená. Chtěl jsem, abyste nezapomínal, že přes všechnu skvělost a odvahu potápěčů, přes všechny ceremoniály, slavné činy a vznešené povídačky... výsledným produktem není nic jiného než mrtvá ryba."

„To má být režijní návrh?" Usmál se, ale neřekl nic.

Když jsme se přidali k ostatním turistům na cestě ke Studni, zjistil jsem, že ji Odorini popsal velice výstižně. Mokvající stěny působily skutečně depresivně. Cítil jsem tíhu Páteře nad sebou, jako by mne měla každou chvíli rozmačkat. Pochodně, které chodbu osvětlovaly, čadily, takže viditelnost byla pouhých několik metrů. Ponurá hudba, o které se Odorini zmiňoval, byla skutečně ponurá.

Všechno dohromady mi to připomínalo dobře navržený zábavní park.

Postupně jsme se dostali do širší chodby s vyšším stropem, kde už čekaly jiné skupinky turistů. Ve stěně bylo zasazeno dlouhé okno; Odorini mne k němu dovedl.

Pod námi byla velká přírodní jeskynní prostora přeměněná v barbarsky nákladnou hodovní síň. Plynové hořáky osvětlovaly stovky potápěčů, kteří seděli u stolů nebo spočívali na lehátkách. Mezi nimi pobíhali služebníci s tácy jídla a pití.

„Síň přílivů," řekl Odorini. „Tady se shromažďují potápěči, kteří té noci nepoplavou, aby se oddávali nejrůznějším radovánkám. Tady vznikají noví potápěči."

Jak to myslí bylo zřejmé; tu a tam bylo možné zahlédnout souložící páry, některé v temných výklencích v zadní části síně, jiné na stolech v kruhu diváků, kteří je povzbuzovali. Připadalo mi to jako scéna z nějakého dekadentního středověkého románu. Usmál jsem se.

Můj úsměv se však vytratil, když jsem na stole takřka přímo proti oknu uviděl Mirellu. Opírala se o širokou hruď statného muže a stříbrným nožem loupala zlatou hrušku. Pořád měla svou volnou bílou košili, ale jinak byla nahá; její kalhoty ležely nedbale odhozené kousek dál. Pomalu jsem si uvědomil skrytý smysl toho, co jsem viděl, a z jakéhosi iracionálního důvodu jsem měl pocit ztráty. Nohy mela dlouhé, rovné a pevné - velice krásné. Výraz v jejím obličeji byl takřka unylý a rty se jí leskly šťávou ovoce.

Odvrátil jsem se a uviděl jsem, že se Odorini dívá dolů na své dítě. Jeho tvář, plná něhy, byla velice smutná.

„Mirella také vznikla tam?" zeptal jsem se.

„Ne," řekl. „Ne tak, jak si myslíte. Do síně smí vstoupit jen potápěči a jejich vybraní služebníci."

Rozhlédl jsem se po turistech, kteří si ukazovali na jednotlivé páry dole a komentovali je vulgárními poznámkami. „Nevadí jim, že se na ně dívají?"

Odorini pokrčil rameny. „Vám vadí vaši diváci? Na vašich cestách vás přece sleduje mnohem víc lidí. Dívají se vašima očima, cítí vaším srdcem... to je mnohem osobnější druh voyeurství než tohle tady," řekl a jediným pohybem ruky zahrnul turisty i ženy a muže dole.

„To není totéž," namítl jsem. „Moje záznamy jsou pečlivě prostříhané. A jde mi o něco jiného."

„O umění?" otázal se Odorini lehce výsměšným tónem - nebo mi to tak alespoň připadalo. „Potápěči vytvářejí umění svými životy, nebo tomu alespoň věří." Jeho úsměv se změnil v ironický úšklebek. „Musíme přece lpět na svých iluzích, ne? Jinak jdeme ke dnu."

Znovu jsem se zadíval do Síně přílivů. Nějak jsem začínal ztrácet představu o tom, proč jsem sem vlastně přišel. Odorini mne začínal ovládat, a to bylo nepřípustné... naprosto nepřípustné.

Do Síně vstoupil muž v černém hávu a vysokém rudém klobouku. Udeřil holí o zem. „Čaroděj přílivu," řekl Odorini. „Oznamuje potápěčům v Síni, že se k Studni blíží jejich kolegové."

Potápěči se okamžitě začali hrnout ven ze Síně; dokonce i ty páry, které se ještě před okamžikem zdály být plně zaujaty samy sebou, se rozdělily. Nezdálo se, že by potápěčům obecně tohle vyrušení vadilo, ale Mirella se zdála být výjimkou. Něco rozmrzele křikla na svého společníka, který už uháněl ke dveřím na druhé straně Síně.

„Je ještě tak mladá," řekl Odorini takřka šeptem. Pak, jako by se probudil z nějakého snu, zvolal: „Rychle! Musíme spěchat!"

Davem zvědavých turistů jsme se prodrali další klikatou chodbou ke Studni znovuzrození.

Studna byla přirozeným amfiteátrem o průměru asi sto padesát metrů, nyní do výše padesáti metrů zaplaveným přílivem. Lemovaly ji prstence lavic, z nichž nejnižší byly obsazeny potápěči. Nám turistům byl povolen přístup pouze k nejvyšším lavicím, sedm pater nad hladinou Studny.

Ve světle pochodní byla voda ve Studni temně indigová, vroucí náhodnými proudy. Pokoušel jsem se představit si jaké to je, plavat Černou hlubinou tam dole... ale už jen při pomyšlení na to se mě zmocňovala panika.

„Teď se dívejte," řekl Odorini.

První potápěč rozrazil hladinu a vynořil se na povrch. Převalil se na záda a začal plavat k lavicím. Jeho orientační světla, tucet kovových, modře zářících ovoidů, ho následovaly jako školka poslušných rybiček.

Napůl se vytáhl z vody a tam zůstal ležet, lapaje po dechu. Nikdo mu nepomohl nahoru.

„Neuspěl," řekl mi Odorini na vysvětlenou.

Po několika minutách neúspěšný potápěč vylezl na břeh a vstal. Odepnul si dýchací přístroj, posbíral světla do síťového vaku a odpotácel se.

Vynořili se další dva neúspěšní potápěči a byli přivítáni stejným mlčenlivým pohrdáním. Připadalo mi to poněkud kruté a řekl jsem to Odorinimu.

„Ano, také si to myslím," odpověděl. „Ale má to svůj racionální důvod: potápěči, kteří příliš často zakoušejí pohrdání svých kolegů, jsou nuceni pronásledovat rybu mnohem usilovněji a nakonec ji buď zabijí, nebo sami zemřou slavnou smrtí. Chápete tu logiku?"

Neodpověděl jsem. Dole se objevil první úspěšný potápěč a unaveně se vytáhl nahoru. Byla to dívka. Zjevně si nafoukla pomocí svého dýchacího přístroje záchrannou vestu a pak ztratila vědomí. Několik přihlížejících potápěčů se vrhlo do Studny, aby ji přitáhli ke břehu. Mnoho rukou se natáhlo a vyzvedlo ji z vody a pak se chopilo její kořisti, rozparovače, který ještě nebyl docela mrtvý a chabě se pokoušel uvolnit harpunu zabodnutou v boku.

Muž, kterého jsem před chvíli viděl s Mirellou, se dotkl ryby paralyzační tyčí a rozparovač znehybněl. Půl tuctu jiných potápěčů ho vytáhlo z vody, připevnili mu k ocasu lano kladkostroje a vytáhli ho na šibenici podobnou konstrukci.

Chvíli na to byla vytažena další ryba a objevilo se několik dalších neúspěšných lovců. Pak se ze Studny vynořil potápěč s mrtvým tělem v náručí. Pomalu s nim obeplaval celý kruh, jako by chtěl oběť ukázat všem přihlížejícím. Byla to mladá žena s hezkými rysy tváře, a když jí sundali potápěčskou kuklu, rozprostřely se po hladině její dlouhé vlasy. Teprve když ji vytáhli na souš, uviděl jsem plný rozsah jejího zranění. Ryba jí oddělila jednu nohu u hýždě, obě ruce v lokti a otevřela jí břicho skoro až k páteři.

Zjevně to bylo právě to, kvůli čemu sem ostatní turisté přišli. Začali si kolem mne šeptat a hihňat se a já cítil, jak mne zaplavuje vlna znechucení.

„Pojďme," řekl jsem Odorinimu. Neodpověděl, a když jsem se k němu obrátil, viděl jsem, že tiše pláče.

Když jsme se dostali ven, byl hostinec U Rozparovače zavřený, ale Odorini mě vzal dozadu a ze zaprášené láhve nám oběma nalil po sklence červeného vína. Seděli jsme u malého kulatého stolu a rozpačitě mlčeli. Tajně jsem celou scénu zaznamenal pomoci svého loketního monitoru.

Nakonec jsem se ho zeptal: „Proč to vlastně děláte, Odorini? To přece není jen obyčejná ochota, že ne?"

Smutně se na mne usmál. „Prokoukl jste mě, co? Jste bystrý pozorovatel."

„Neposmívejte se mi," řekl jsem. „Pro vás je to možná legrace, ale pro mne je to způsob, jak si vydělat na živobytí."

„Neposmívám se vám," odpověděl s naprostou vážností. „Nic záhadného v tom není. Moje dcera Mirella... víte, že kdysi byla sluncem mého života? Takové sladké malé děvčátko se nejspíš ještě nenarodilo a už se ani nenarodí. Připadá mi, jako by to bylo včera, když mi seděla na kolenou a vyprávěla mi, že se stane potápěčem, až vyroste."

Jeho tvář se protáhla a oči se mu zakalily smutkem.

„A teď je potápěč," řekl jsem ve snaze konverzaci trochu popohnat.

Zachvěl se. „Ano. Naplnila svůj sen. Ale brzy zemře a co mi pak zůstane? Jen těch pár vzpomínek, které dokáže udržet má

stará unavená hlava."

Najednou jsem to pochopil. „Chcete, abych ji zahrnul do svého cestopisu?"

„Ano, a proč ne? Stojí snad za trochu pozornosti, nebo snad ne?"

„Ano, to určitě stojí," řekl jsem rychle. „Ale proč si neuděláte svůj vlastní záznam? Zařízení můžete dostat i tady; viděl jsem turisty, kteří je měli pronajaté."

Pokrčil rameny. „Samozřejmě, že bych mohl. Ale vaše práce se mi líbí; jste umělec v oboru vzpomínek, stejně jako já jsem umělec v oboru stravováni. Vy byste také mohl jíst to, co si uvaříte sám... ale nedal byste přednost mé kuchyni? Se vzpomínkami je to stejné. Vaše čipy nejsou bůhvíjak výpravné, ale jsou komplexní a... jak bych to jen řekl? Nevinnost je možná to správné slovo." Odmlčel se. „Mirella je nevinná."

„Skutečně?"

Můj skepticismus mu neunikl. „Je. Ano, má ostré hrany, to připouštím, ale pochopte, je tak mladá."

„Chápu."

„Ne tak docela," řekl. „Na Dilvermooňana jste velice mladý; kolik vám je? Sedmdesát standardních let? Osmdesát? Já jsem starý v každém slova smyslu; byl jsem starý, už když jsem přišel na tohle zatracené místo. Před čtyřmi sty lety. Ale Mirella je mladá v nejzákladnějším lidském smyslu; narodila se teprve před třiadvaceti lety. Svých čtyřiadvacátých narozenin se už nedožije."

Prozkoumal jsem emoce, které se mi prohánělymou unavenou hlavou. Cítil jsem přirozený soucit s Odorinim, mírně zbarvený nedůvěrou. Byl opravdu jen milující otec a nic víc? To, že mě znal, byla už sama o sobě ohromná náhoda, přihlédneme-li k velikosti vesmíru a mé bezvýznamnosti. Na druhé straně, já si vybral jeho hostinec podle starého průvodce - tedy v podstatě náhodou, kterou mohl jen stěží nastrojit.

A co mé pocity týkající se vesnice, potápěčů, jeskyň a obchodu, který se tu odehrával? Moje první reakce byla blízká zahanbení. Můj vlastní strach mi v porovnání s hrůzou, odehrávající se pod našima nohama, náhle připadal méně důležitý než dříve.

Přesto mi celá ta záležitost připadala tak trochu neskutečná. Chápal jsem, že Odoriniho obavy jsou oprávněné... jeho dcera se očividně mínila podílet na té morbidní záležitosti dole. Už teď nosila temné znamení prokletých. Hnala se ke svému nevyhnutelnému konci bez jakýchkoliv zdravých pochyb. Byla to velice nešťastná situace. Ale ve vší té teatrálnosti, v důmyslných rituálech, v jejich marnivé rétorice jsem nacházel něco falešného - něco, co mne mátlo, co ve mně vzbuzovalo dojem, že blížící se tragédie není nutná. Žádný dotek neúprosného osudu... nic, co patří k správnému dramatu.

„No," řekl jsem nakonec, „udělám, co bude v mých silách. Ale nemyslím, že bych jí byl nějak zvlášť sympatický."

Odmítavě zamával rukama. „Nic o vás neví. A je velice impulzivní. Přelétavá. Ale čestná, velice čestná. Jestliže ji o to požádáte, určitě vám dá druhou příležitost jí poznat lépe."

„Požádám ji, pokud se k tomu naskytne příležitost."

„To mi stačí," řekl s nelíčenou upřímností. Napadlo mne, že by z něj byl skvělý lhář, nebo podivuhodně talentovaný herec. Ne, řekl jsem si v duchu, Odorini je jen majitel malého restaurantu. Představovat si cokoliv jiného hraničí s paranoiou.

Dopili jsme víno a já jsem se zvedl k odchodu. „Možná," řekl jsem. „Možná mi dovolí, abych jí připevnil své záznamové zařízení. Při svém příštím lovu, při své příští plavbě v přílivu."

Vytřeštil na mě oči. „Ach, ne. Na něco takového nesmíte ani pomyslet."

„Zdálo se mi, že je to ústřední motiv jejího života."

Poprvé od chvíle, kdy jsem ho poznal, předvedl nefalšovaný záchvat hněvu. „Na první pohled to tak možná vypadá, ale není to pravda. Plavání děsuplnou nocí, pronásledování oblud... to že by mělo být nejblíže srdci mé malé Mirelly? Dívenky, která tancovala na sluníčku, která svému otci každý den nosila nejrůznější poklady... květiny, mušle, kousky naplaveného dřeva? Jejíž oči byly vždy plné života, radosti a světla? Která se směje tím nejsladším smíchem, který jsem ve svém dlouhém životě slyšel? Ne, ne, není to nic než pouhá pošetilost mládí, ze které nebude mít čas vyrůst. Proč bych si ji měl chtít pamatovat v temnotách?" V očích se mu znovu objevily slzy, slzy hněvu, nebo možná bezmoci. Pak se vzpamatoval a zhluboka se nadechl.

„Kromě toho," dodal docela jiným hlasem. „Porušil byste tím zákony cechu - což je nejtěžší zločin. Kdyby na ní při potápění našli záznamové zařízení..." Zachmuřeně zavrtěl hlavou. „Kdyby vás při tom potápěči přistihli, stáhli by vás z kůže a nechali napospas krabům. Nebo kdyby měli zrovna dobrou náladu, přivázali by vás na útes a počkali, až se utopíte v přílivu."

Spal jsem ve svém pokoji až do poledne a pak strávil dva dny v neplodném přemítání. Procházel jsem se vesnicí, seznamoval se s turisty, jedl U Rozparovače.

Odoriniho jsem v té době ani nezahlédl. Když jsem se po něm ptal, personál restaurantu mi jeho nepřítomnost nijak nezdůvodnil - to jediné, co jsem z nich dostal, bylo krčení ramen a profesionální úsměvy. Zajímalo by mne, kde byl a jak mohl žít bez své kuchyně a registrační pokladny.

Ale častěji jsem myslel na jeho krásnou dceru Mirellu. Vzpomínal jsem na její dlouhé a rovné nohy plavce a na její šťavnatá ústa. Svou první osamělou noc v hotelu jsem dokonce chtěl klepat na všechny dveře, dokud ji nenajdu. Pak jsem si řekl, že si za ni najdu nějakou náhradu. Nakonec jsem noc strávil sám a měl jsem neklidné sny o divokých podmořských proudech... tu a tam se mi v nich zjevovala i Odoriniho moudrá stará tvář.

Příštího večera jsem přišel na pokoj trochu opilý a našel jsem Mirellu, jak spí v mé posteli. Na sobě měla své barbarské šaty. Vedle postele stála mísa surmovek uvařených ve voňavém bujónu.

Chvíli jsem nad ní jen tak stál, omámený z vypitého alkoholu a překvapení. Spala jako dítě, bez té mimovolné ostražitosti, kterou většina dospělých neodhazuje ani ve spánku. Ústa měla maličko pootevřená a její oddechování znělo jako tiché vzdychání. Její řasy se chvěly: zdálo se jí něco? Na okamžik jsem viděl Odoriniho dceru tak, jak po ní truchlil.

Posadil jsem se na židli u postele a tím jsem ji probudil. Vůbec nevypadala překvapeně - jednoduše otevřela oči a podívala se na mě. „Náš flamendr se vrátil brzy," řekla tónem, kterým se zahajuje konverzace.

Pokynul jsem exteriérové kameře, aby se posunula dozadu, takže mi teď přes rameno zabírala polonahou ženu v mé posteli. Mrkl jsem na monitor abych se přesvědčil, že je to dokonalé.

„Zvláštní," řekla. „Jaké to je... žít pořád v záběru?"

„Už jsem si zvykl," odpověděl jsem.

„Řekla bych, že si dokážeš zvyknout na cokoliv."

Pokrčil jsem rameny. Nevím, proč jsem se tak bránil chovat se k ní srdečněji. Možná jsem měl pořád trochu vztek; nikdo nemá rád, když ho nazvou zbabělcem, zvlášť, když je to pravda.

Povzdechla si a posadila se. „Můj táta ti posílá své oblíbené jídlo." Pozvedla mísu. „Zkusíš to?"

„Myslím, že ano," odpověděl jsem váhavě. „Skutečný dobrodruh se novým zkušenostem nevyhýbá."

Rozesmála se - možná, že vinou jizvy ve tváři to vypadalo, jako by se přitom zlomyslně šklebila. „Asi budeš

zklamán: zase tak dobrodružné to nebude.“

Chuť to mělo bohatou a nezvyklou, s přídechem kouře a hořkého pepře. „Je to velice dobré,“ řekl jsem.

„Nejlepší pocházejí z přílivových jeskyní. Snažím se jich Odorinimu přinést pár pokaždé, když se mi nepodaří zabít.“

Ještě pořád přinášela svému tátovi dárky, pomyslel jsem si, a najednou jsem v ní dokázal vidět Odoriniho navždy ztracenou holčičku. Jeho tragédie mi začala připadat mnohem skutečnější, mnohem osobnější. Dojedli jsme mlčky.

Pak se natáhla na mou postel. Její nahé nohy byly dlouhé a krásné. „Dnes večer se zdáš být mnohem méně vystrašený. Promluvíme si?“

Ne, pomyslel jsem si, raději bych dělal tu druhou věc, kterou jsi mi navrhla, když jsme se spolu setkali poprvé. Ale přikývl jsem.

„Ptej se mě, na co chceš,“ řekla. „Tentokrát se vynasnažím být trpělivější.“

„Proč bys měla?“

Usmála se. „Jsem klidnější. Zítra v noci budu zase plavat. Příliš dlouho jsem byla suchozemská krysa... ale den a noc už dokážu počkat. A Odorini tvrdil, že mě rozptýlíš.“

„Udělám pro to co bude v mých silách,“ odpověděl jsem snaže se být galantní. Ale nezdálo se, že by si toho všimla.

„Jak mohu ukojit tvou zvědavost?“ zeptala se klidné, beze stopy škodolibosti.

Zamyslel jsem se. Co o ni chci vědět? Normálně by byla báječným zdrojem informací - půvabná, exotická, živá. Ale situace nebyla ideální... obvykle jsem se do svých obětí pouštěl v barech a na jiných veřejných místech, abych ve svých divácích vzbudil dojem, že se s ní mohou při svých toulkách setkat i oni. Tohle setkání bylo poněkud vyumělkované. Pokud, samozřejmě, nezkusím udělat záznam úplně jiného druhu, pokud v něm Odoriniho a jeho dceru nepojmu jako ústřední motiv. Pak by to byla výhoda.

„Mohla by sis na sebe vzít záznamové zařízení, zatímco spolu budeme mluvit?“ požádal jsem ji.

Pozvedla obočí. „Nebojíš se vidět sám sebe tak, jak té vidím já?“ Očividně nebyla hloupá - přesto, že si vybrala tak bláznivou kariéru.

„Ne, i na to jsem zvyklý,“ odpověděl jsem ne tak docela po pravdě. „A možná ke mně budeš shovívavá.“

Zasmála se. „S tím nepočítej. Ano, tak dobře, zkusím to. Odorini bude rád.“

Seděla bez hnutí na židli, zatímco jsem pracoval v jejích hebkých černých vlasech. Ani nemrkla, když se ji hrot snímače zabodl do kůže na hlavě. Vysílač, kapsli velkou jako zrnko rýže, měla těsně nad šíjí a dobře ukrytou.

Když jsem skončil, chtěl jsem, aby se vrátila do mé postele, ale ona odmítla. „Vlez si tam ty. Už mě otravuje, jak pořád nastavuješ své kamery tak, aby zabíraly má prsa.“

Začal jsem něco chabě namítat, ale ona mávla rukou. „Na tom nezáleží. Ptej se.“

Podíval jsem se na svůj loketní monitor; scéna už teď byla méně šťastně naaranžovaná. Roztažený na posteli jsem vypadal zranitelně a nešikovně, bez té elegance, kterou ve stejné pozici měla ona. Mirella seděla na židli a předkláněla se. Horní světlo jí vrhalo stíny do tváře a způsobovalo, že její tělo vypadalo svalnatější, než bylo. Vypadala teď skoro surově, což podle všeho, co jsem o ní věděl, byl klam.

„Nakloň se mírně dozadu,“ řekl jsem a ona poslechla. Stíny trochu změkly.

Seřídil jsem kamery tak, aby má hlava a ramena ohraničovaly ze dvou stran záběr. Pak jsem se zhluboka nadechl a přepnul jsem na její úhel pohledu.

Zprvu jsem pociťoval napětí, skoro až sexuální, a touha byla skutečně jeho součástí, ale vůči mne byla směřována jen čistě náhodně a už teď byla zkalena nesplněným očekáváním. V tu chvíli jsem věděl, že kdybych ji navrhl, aby se mnou šla do postele, udělala by to..., ale bez zvláštního nadšení.

Zasáhla má pýcha a já jsem přepnul zpátky a snažil se nedat najevo své emoce. Zjevně neúspěšně.

„Je mi líto,“ řekla a pokrčila rameny. „To je moje chyba, ne tvoje. Myslím teď na něco docela jiného.“

„Na tom nesejde,“ zamumlal jsem. „Tak se budeme bavit o tom jiném.“

„Dobře.“ Na své mládí se pozoruhodně dobře ovládala.

„Proč ses rozhodla stát se potápěčem?“ zeptal jsem se. Usmála se způsobem, ze kterého jsem pochopil, že má publikum ráda. „Co může být lepšího? Ne, mluvím vážně. Kdo žhne tak jasně jako člověk, který žhne ve tmě?“

Ovládl jsem svůj smích. „To znělo poněkud dramaticky. Vypadalo to jako něco, co si člověk připravuje pro příležitost, jako je tahle.“

„Můžeš si to myslet. Ale jsou i pompéznější potápěči než Mirella. Od nich bys teprve slyšel dramata.“

„Například?“

„Jsme doběla rozžhavené ingoty hořící životem a shora do nás buší Smrt.“ Zakoulela očima.

„Báječné. Kdo to řekl?“

„Runt, můj momentální milenec. Vlastně je to jeden z jeho mírnějších výroků.“

„To máš štěstí,“ řekl jsem poněkud škrobeně.

„Opravdu si to myslíš?“ Její ústa se zkřivila do ironického úšklebku.

Rychle jsem změnil téma. „Jak dlouho už jsi potápěčem?“

„Skoro tři roky.“

„Jak dlouho v tom plánuješ pokračovat?“

Pokrčila rameny. „Dokud nezemřu.“ Řekla to naprosto věcně, bez sebemenší hrdinské pózy, která podobné výroky většinou doprovází.

„Kdy čekáš, že to bude?“

Potřásla hlavou a zadívala se stranou. „Odorini si myslí, že zemřu zítra. Kvůli svým nedávným zraněním.“

„Ty si to nemyslíš?“

„Ne. Ještě mám rezervy. Vydržím o trochu déle. Možná nebudu úspěšná tak často jako v minulosti.“ Vypadala

trochu zahanbeně, ale odhodlaně.

Přál jsem si, abych se na to neptal. Když jsem se na ni díval teď, bez všech těch odosobňujících rituálů v jeskyni, měl jsem dojem, že se odstup mezi námi vytrácí a začínám cítit něco z nesmírné tíhy Odoriniho smutku.

„Tvůj otec... myslím, že se mu bude žít těžce, až tu nebudeš.“

„Kdo je teď dramatický?“ zeptala se. „Odorini se pres to přenese. Nemáš ani potuchy, s čím vším už se musel smířit. Je velice starý.“

„Nebyl vždycky hostinským?“ zeptal jsem se hlavně proto, abych změnil téma na méně ožehavé.

„Samozřejmě, že ne,“ odpověděla. Zahihňala se, jako by to bylo naprosto směšné pomyšlení. „Než se sem přestěhoval, byl velkým magnátem na Firenze. Pořád ještě je nechutně bohatý - klidně by si mohl koupit celou planetu.“

Firenza? Hlavou se mi začaly honit podivné myšlenky. Můj nový vydavatel měl sídlo na Firenze. Měl snad s ním něco společného?

Pokračovala; zjevně neslyšela skřípění koleček v mé hlavě. „Slouží mu to ke cti, vážně: klidně by mě mohl popadnout a odtáhnout do nejbližší prádelny duší, kde by mi dali novou osobnost.“

„Ano, myslím, že ano...“ zamumlal jsem pořád ještě trochu zmateně.

„Je sentimentální,“ řekla. „A fyzické objekty ho nezajímají; s novou osobností by pro něj stará Mirella byla mrtvá stejně spolehlivě, jako by ji rozparovač rozsekal na kusy. I kdyby vypadala pořád stejně.“

„Aha,“ odpověděl jsem. Snažil jsem se zaplašit své podezření. Ví Mirella o intrikách svého otce? Pokud ano, řekne mi to? Uvažovat o tom nemělo smysl. „Dobře, řekni mi něco o droze.“

„Co chceš slyšet? Extrahují ji z ryb a prodávají za tolik peněz, že můžeme žít bezstarostně.“ V hlase se jí ozývalo mírné znechucení.

„Používáš drogu, když se potápíš?“

Vyskočila, její znechucení se změnilo v hněv. „Co je to za pitomý nápad?“ zvolala a začala přecházet po pokoji. V první chvíli jsem se bál, že odejde.

„Omlouvám se,“ řekl jsem rychle. „Možná jsem špatně informován. Myslel jsem, že drogu používá většina potápěčů.“

V očích se jí zablesklo, chřípí se jí zachvělo a její rty odhalily silné bílé zuby. „Viděl jsi Lumpovu sbírku starých potápěčů? Ti jí používali. Jednoho dne jim strach zabraňoval plavat v přílivu, a proto si vzali drogu. Od té chvíle už nikdy nic neulovili. Nikdy nezakusili žádnou slávu, jen opovržení. Ale jelikož se opovržení nebáli, dál se potápěli a nezabíjeli, dokud jim přílivový Čaroděj neodebral právo se potápět. Pak se odstěhovali z planety nebo se stali žoldnéři nebo průvodci. Nakonec všichni skončí na Lumpově verandě.“

„Skutečně nechápu...“ řekl jsem.

„Vždyť je to jasné!“ Ale už se trochu uklidnila; moje nechápavost ji musela přesvědčit. „Strach je důležitý, je spojený s rozumným myšlením. Nebýt strachu, kdo by se snažil zabít rozparovače? Jedině šílenec... a šílení potápěči jen stěží žijí tak dlouho, aby měli čas získat zručnost.“

„Začínám chápat, jak to myslíš,“ řekl jsem.

Podívala se na mne, oči jí stále plály. „Můj otec měl pravdu; jsi nevinný. Vím, že se bojíš. Pověz mi: vzal sis někdy drogu?“

„Ne.“

Usmála se a stáhla si kalhoty. Pak se nade mnou sklonila, půvabná a nahá, zneklidňující a exotická. „Pak ti dám, co ti dát mohu - jestli to ještě chceš.“

V NÁSLEDUJÍCÍCH HODINÁCH jsem si byl neustále vědom, že záznamové zařízení běží, a to mne naplňovalo radostí z pomyšlení, že pocity té noci nikdy nezapomenu - že si je kdykoliv budu moci vyvolat s intenzitou, jakou si ta vzpomínka zasluhovala. Když nade mnou konečně zvítězilo vyčerpání, bezstarostně jsem usnul v jejím objetí.

Když jsem se ráno probudil a sáhl po ni, zjistil jsem, že je pryč. Zmocnila se mne úzkost: nesundal jsem Mirelle záznamovou jednotku. Žaludek se mi sevřel a na těle mi vyrazil studený pot, třebaže bylo chladno. Ale rychle jsem příval paniky ovládl; řekl jsem si, že ji prostě musím najít a dát všechno do pořádku.

Chvíli jsem ležel v posteli, vzpomínal na tu noc a bojoval s pokušením přehrát si Mirellin záznam, abych se přesvědčil, jestli její vášeň byla tak upřímná, jak to vypadalo. Ne, nebuď blázen, pomyslel jsem si. Alespoň ještě ne teď.

Nasnídal jsem se v blízké kavárně a tak jsem se vyhnul hostinci U Rozparovače, a tudíž i nebezpečí setkání s Odorinim. Podle všeho byl naprosto nekonvenčním rodičem a noční událost by ho patrně nepobouřila, nebo naopak potěšila... ale proč riskovat nepříjemnosti?

Když jsem se vrátil do domu, Tsaldo Lump právě zametal verandu a já si to zamířil k němu. „Ahoj,“ pozdravil jsem.

„Zdravím vás, občane Mastine,“ odpověděl opatrně.

„Můžete mi říct, občane Lumpe... který pokoj patří Mirelle? Té potápěčce?“

Jeho obličej byl najednou jako vytesaný ze žuly. „Mirella? Proč si myslíte, že bydlí tady?“

Zmocnila se mne panika. „Potkal jsem ji na chodbě, když jsem se sem nastěhoval. Předpokládal jsem...“

Zavrtěl hlavou. „Je mi líto. Možná šla navštívit některého starého potápěče. Žije dole v jeskyních jako většina jejich kolegů.“

Obrátil jsem se na patě a vydal jsem se do restaurantu U Rozparovače. Skoro jsem běžel. Odorini tam nebyl a personál mi odmítl říct, kde bych ho mohl najít, bez ohledu na to, jak jsem naléhal. Šel jsem do cestovní kanceláře, abych si najal jiného průvodce do jeskyní. Žena za pultem se mne zeptala, co si myslím, že tam uvidím ve dne.

„Potápěče. Přesněji řečeno, jednoho konkrétního potápěče.“

Zavrtěla hlavou. „To je nemožné, pane. Teď sbírají síly pro noční lov a my nemáme dovoleno je za žádných okolností vyrušovat. Dnes večer je lovecký příliv, víte?“

„Co když... je to velice důležité?“

Znervózněla. „Předpokládám, že byste mohl promluvit s přílivovým čarodějem Danoltem, pokud je to skutečně závažné. Ale varuji vás, je to velice neurvalý muž.“

Vrátil jsem se do svého pokoje a pokoušel jsem se uklidnit. Vysílač byl důmyslné zařízeni. Podle vší pravděpodobnosti ti barbaři v jeskyních nemají zařízení, kterým by odhalili jeho frekvenci, a pouhým okem ho určitě neodhalí. Podle toho, co jsem věděl, jsem se dopustil zločinu už tím, že jsem Mirelle dovolil vzít ho dolů. Možná bude nejbezpečnější vyčkat.

Na Páteř se snesla noc. Seděl jsem na svém balkoně s džbánkem horkého vína, díval jsem se, jak se ve vesnici stmívá a hlavou se mi honily ty nejčernější obavy. Ve skutečnosti jsem neměl v úmyslu dívat se, jak se Mirella potápí - ačkoliv mé záznamové zařízení bylo vyladěno na její signál. Nakonec jsem si ale řekl proč ne a rozložil jsem velký monitor.

Stála na útesu a dívala se dolů na příboj vzdouvající se proti skalám. V ruce držela několik svítilen, stříbrných kuliček visících na vláknech. V druhé měla oštěpomet. Bouřné moře pod ní burácelo a vlny se vzpínaly jako černé hory. Netříštily se v příboji; útes byl příliš příkrý, než aby se o něj mohly rozbíjet. Byly jako boží kladiva a útes se zachvíval pod jejich údery.

Mirelle se rozhlédla. Na útesu stálo tucet jiných potápěčů, stěží viditelných v bezměsíčné noci.

Cítil jsem její strach; vzbuzoval v ní třesavku a slabost. Ale ještě silnější byla její radost, která ji zbavovala vší tíže. Skoro věřila, že se může vznést z útesu a rozletět se nad oceánem, a já tomu věřil s ní.

Zapnula svůj dýchací přístroj a skousla náustek. Na oči si nasadila potápěčské brýle, pak mávla rukou a vrhla lampičky. Podívala se dolů, na okamžik zaváhala a skočila do prázdna.

Jak padala, pomyslela si: 'tolik světel plní noc tady nad hladinou'. Potom přišel náraz, okamžik ochromení a pak už ji trysky hnaly dolů, do černočerné hlubiny.

Začal jsem chápat, proč potápěči užívají tak extravagantní jazyk. Nedokázal jsem se od monitoru odtrhnout ani na okamžik.

Její světla jí následovala podél srázu útesu, schopná proniknout tmou na pouhých několik metrů, takže viděla kamennou zeď řítící se kolem ní. Pak se světla seskupila do pravidelné formace a já pochopil, že nějak řídí jejich pohyb.

Příboj ji rychle odnesl do ještě větší temnoty a ona se začala pohybovat horizontálně - její trysky ji hnaly rychleji než příliv. U ústí přílivových jeskyň byly silné víry, které s ní pohazovaly jako s panenkou, neschopnou na okamžik odolávat příboji ani řídit směr svého pohybu. Pak se proud stabilizoval a ona znovu získala kontrolu sama nad sebou.

Na okamžik jsem se v Mirelle docela rozpustil, můj svět se zúžil do jejího, který se právě teď skládal z vírů vody, kamení a letmých záblesků jiných tvorů spěchajících kolem. Slova nijak nedokázala vystihnout, jaké to bylo.

Nějakým takřka nadpřirozeným způsobem zachytila přítomnost rozparovače. Poslala svá světla, aby ho stíhala jako smečka psů, ponechala si jen dvě, která jí měla osvětlovat cestu. Při pronásledování se několikrát otřela o skálu, tvrdě a s takovou silou, že by mě to vyřídilo, ale ona si neuvědomovala ani bolest, ani zranění. Ryba se pokoušela uniknout agónii světla a Mirella ji neúnavně pronásledovala. Její trysky kvílely tak hlasitě, že přehlušily i burácení příboje a skřípot kamene.

Nakonec rybu zahnala do slepé uličky, stranou nejsilnějšího proudu, kde měla výhodu v obratnosti. Ale světla rybu osvětlovala a mátla, takže pokaždé, když na dívku zaútočila, minula, dokud ji nezasáhla její harpuna přímo do zaber. Mirella si ji přitáhla zpátky do proudu a vracela se i s kořistí zpět.

Na hladině Studny jí přivítal jásot jejich přátel potápěčů a v příští chvíli už v jejím srdci nebylo místo pro nic jiného než pro radost a veselí.

Sundal jsem si snímací zařízení, otřel si pot z čela a zhluboka se nadechl. Na okamžik jsem měl pocit, že se Odorini spletl a že hrozně podcenil slasti života své dcery, bez ohledu na to, jak krátký měl být.

Když si pro mne ráno přišli, nebyl jsem příliš překvapený. Tíg byl mezi nimi; na sobě měl uniformu strážce jeskyň. Kovovými náramky mi spoutal ruce za zády, ale dával si při tom pozor, aby mne nezranil. „Vy, Michael Mastine, cizinec, jste obviněn z protizákonného činu.“ Řekl to beze zloby, dokonce se mi zdálo, že jsem v jeho obličeji zahlédl něco jako lítost.

„Byla to nešťastná náhoda,“ řekl jsem, ale nikdo mi neodpověděl.

Vsadili mě do malé, moderně zařízené cely, kde jsem čekal do večera.

Pak mne odvedli na útes a přivázali mne ke skále.

Slunce už zapadlo a voda stříká vysoko na útes. Po kameni kolem mne stéká voda. Jsem promočený a chvěji se zimou. Myslím, že už brzy se nade mnou vlny uzavřou. Budu zadržovat dech a čekat, až zase ucítím nakrátko na tváři vzduch a budu se moci ještě jednou nadechnout. Co budu cítit, až zjistím, že se ke mně vzduch už nedostane, že už se znovu nikdy nenadechnu? Už teď jsem ochromen strachem, v mé hlavě není místo pro nic jiného.

Uslyšel jsem zarachocení a zvedl jsem hlavu, ohromen nadějí, které jsem se bál uvěřit.

„Nemůžu tě nechat jit,“ zašeptala Mirella. „Dívají se.“ Na sobě měla svou potápěčskou výstroj.

„Prosím,“ řekl jsem, „prosím.“

„Pst,“ okřikla mě a jemně se prsty dotkla mých úst. „Není to dobré. Potápěči jsou drsní lidé, mají svoje pravidla... alespoň pro všechny ostatní ve vesmíru.“ Ale vytáhla nůž a přeřízla monofilament, který poutal mé tělo, takže jsem se alespoň mohl posadit.

Do obličeje mne zasáhla sprška vody a já jsem se rozkašlal, neschopen popadnout dech.

Ukázala mi na dlani kapsli. „Droga,“ řekla. „Můžeš se zbavit strachu.“

Podíval jsem se na ni. „Ukaž mi jinou cestu. Existuje?“

Její oči byly to jediné, co jsem viděl. „Tolik se bojíš,“ zamumlala.

„Pořád jsem ještě naživu,“ řekl jsem ji z nějakého důvodu.

Chvíli mne mlčky pozorovala a pak si začala odepínat dýchací přístroj. „Dokážeš plavat v přílivu?“

Pomyslel jsem na burácející moře pode mnou, na černou sílu proudu v přílivových jeskyních. Na okamžik se mi zůstat přivázaný na útesu zdálo skoro jako příjemná alternativa, smrt kousek pod hladinou, ještě pořád na slunci. „Bojím se toho,“ odpověděl jsem.

„Ano, samozřejmě, že se toho bojíš... ale uděláš to? Pokud přežiješ, nechají tě jít. Staneš se svým způsobem potápěčem imunním vůči všem zákonům. Můžeš to přežít, nemožné to není. Nastavím svá světla, aby tě vedla; nebudeš je muset sám řídit. Dnes v noci se příliv zvedne příliš brzy, než aby do Páteře připluli rozparovači, takže těch se bát nemusíš. Jsou tu i jiná nebezpečná zvířata, ale když se budeš držet dost daleko od útesu, nevšimnou si tě.“ Zatímco mluvila, připevňovala mi svůj dýchací přístroj, tu nějaký popruh utáhla a tam zase jiný uvolnila. „Trysky se řídí pohyby tvého těla; měj hlavu vztyčenou a oči otevřené, a uvidíš skaliska, kterým by ses měl vyhnout.“

Přeřízla ostatní má pouta, pomohla mi vstát a pak mi třela svaly tak dlouho, až se mi vrátil cit. Přidržel jsem se jejího ramene. Byla teplá.

„Musíš vyrazit brzy,“ pokračovala. „Jakmile příliv dosáhne až k tobě, skoč. Plav do první jeskyně, kterou najdeš - nepokoušej mořské obludy. A zůstaň naživu, dokud neuvidíš světlo Studny.“

Znovu mi ukázala kapsli. „Chceš to?“

„Ne,“ řekl jsem. „Chci zůstat naživu. Potřebuji strach.“

Zasmála se a kapsli zahodila. „Dobře,“ řekla. Políbila mne spěšným a drsným způsobem. „Učíš se rychle,“ dodala a odvedla mne k okraji útesu.

Somahračky

POUSTEVNÍK BERNER stoupal ke svému oltáři, jak to činil každého rána o východu slunce. Horký kotouč slunce se rychle zvedal nad okolní hory. Když Berner vystoupil na vrchol, údolí bylo zalité pronikavým světlem. Oltářem byla bronzová socha - nahá žena v životní velikosti. Ležela naznak na šedém balvanu s roztaženýma nohama a rukama pohodlně založenýma za hlavou, její úsměv mířil k obloze. Drobná ňadra věnčily malé ostré nože.

„Ze smrti v život, ze života ve smrt - tytéž dveře,“ modlil se tak rychle, až se známá slova slévala do jednoho celku. Přiložil čelo k hladkému břichu sochy: po pouštní noci bylo stále ještě studené. Zakrátko bude oltář příliš horký na to, aby se jej mohl dotknout, což bylo hlavní příčinou toho, že své obřady prováděl za úsvitu.

Přejel tváří po kovovém povrchu, pokoušeje si připomenout, jaký to byl pocit dotýkat se skutečné ženy. Nepřipomněl si nic, jen pocit abstraktního hnusu podivně smíšeného s nepojmenovatelným smutkem. Jsi zde příliš dlouho, příliš dlouho, příliš dlouho... říkal si, jako konečně každé ráno. Bylo to, stejně jako modlitby, částí rituálu.

Po chvíli se Berner odtrhl od oltáře a sestoupil dolů na pole s posoli. Uchopil motyku a pracoval mezi šlahouny tuhými jako dráty, dokud záře slunce nezačala být příliš intenzivní. Pak se stáhl do své jeskyně.

Stěny a podlahy pokrývaly hnědé rohože z posolových vláken. Na konci jeskyně vesele bublal pramen studené vody. Berner vlastnil síť, ve které spal, malou knihovničku svatých knih a dobrou medicinální jednotku. Rozhlédl se po svém pohodlném útočišti a pocítil vlnu smutné nudy.

Vzal ze stolu misku posoli. Měla-li řídká šedá hmota zpočátku vůbec nějakou přitažlivost, ztratila ji po třiceti letech bez jakékoli změny. Byla ale výživná a lusky se rodily bez větší péče. Upřel zrak na misku.

„Co bych dal za rajče,“ prohlásil. „Anebo třeba i za smradlavou dýni. A jak jsem dýně nenáviděl!“ povzdechl si a pustil se do jídla.

Pravě se ve své síti ukládal ke spánku, když uslyšel řev přistávajících motorů. Jeskyně se zachvěla, z rohoží opadl prach. Rozběhl se k východu. Když vyhlédl ven, spatřil na okraji políčka posoli masivní černou kosmickou loď, sestupující na zem v květu oranžového ohně.

Loď stála tiše v polední záři. Posolové šlahouny pod lodí se ještě kroutily a rozpadaly se. Nic víc se nestalo.

Berner se raději rychle stáhl do jeskyně, kde vládl skoro chládek.

Pozdě odpoledne opět přišel k východu jeskyně. Slunce stále ještě nesnesitelně pálilo, z červené půdy se ve chvějících se vlnách zvedal žár. Berner se po dlouhé minuty díval, těžce dýchal v ohnivém vzduchu, ale nikdo nepřicházel.

Hodinu po soumraku, když vzduch ochladila bezměsíčná noc vybuchlá hvězdami, se mu zdálo, že uslyšel z lodi jakýsi zvuk. Výkřik? Slyšel vůbec něco? Mohl vůbec nějaký zvuk proniknout pancéřovým trupem?

Krátce nato se vstupní vrata lodě otevřela. Od lodě se odvinul pneumatický můstek. Muž, jenž po něm scházel, působil impozantním dojmem. Měl na sobě lesklou černou kůži a tuniku ze stříbrných nití. Byl vysoký a hbitý, z jeho pohybů vyzařovala jistota vlastní síly. Tvář mu zakrývala maska ze stříbrných a zlatých mikrošupin - protéza, připevněná přímo k obličejovým svalům, stejně pohyblivá jako kůže, kterou nahrazovala. Její rysy byly neuvěřitelně ušlechtilé, přímo nelidsky pravidelné.

Berner opatrně vyhlédl z jeskyně.

Host pozdravil gestem ruky a vykročil kupředu.

„Dobrý večer," pronesl zvučným hlasem, stejně krásným jako jeho maska.

„Dobrý večer, pane..." Bernerovi se zlomil hlas.

Host se pousmál, maska se zaleskla ve světle hvězd.

„Krásná noc. To je určitě jedna z věcí, které ti vynahrazují pobyt tady. Kde jsou, mohu-li se zeptat, tvoji přátelé?"

Berner nebyl na tak přímou otázku připraven, a proto otevřeně odpověděl: „Kromě mne tady nikdo není. Je to pustý svět."

„Skutečně? To je ale skandál. Necítíš se osamělý?" V masce zářily tmavé oči. Hlas zpíval dál: „Ale kde je moje vychování? Jmenuji se Warven Manolo Cleet. Jsem občan Dilvermoonu, v současné době na cestách za zábavou a osvěžením. A ty?"

„Eee... Jsem bratr Berner, laický uctívač Přísného mystéria." Berner na okamžik zaváhal. Bylo po něm vyžadováno něco víc, cítil to tak silně, jako by jej Cleet táhl neviditelnými háky. „Ach!" řekl nakonec. „Nepůjdete dál?"

„Takže jsi zde sám. Žádné hosty nemíváš?"

Cleet se klidně posadil k Bernerovu stolu. Bez váhání obsadil jedinou židli.

„Misijní raketoplán se tady zastavuje každých pět let."

Cleet se napjatě naklonil dopředu. „Ach tak? Kdy tady byl raketoplán naposledy?"

„Před rokem. Slyšel jste někdy o Přísném mystériu?"

„Jistěže," odvětil uklidněný Cleet. „Slyšel jsem o vaší sektě." Na kovových rtech se chvěl jízlivý úsměv. „Uctíváte bůžka... nahého démona, souhlasí? Ležící ženu s roztaženýma nohama, s noži místo bradavek. Považujete sex za smrtelný hřích. V tom nejdoslovnějším smyslu slova. Je to tak?"

„Náš oltář je alegorií, ne božstvem." Přestože již mnohokrát zapochyboval, cítil se Berner mužovým špatně zakrývaným pohrdáním uražen. „Je pravda, že sex se ženami je sám o sobě trestem."

„A co sex s muži?"

„Teologický rozdíl je zde nevelký. Muži se navzájem zastupují v roli ženy. Podle našeho přesvědčení fyziologické detaily hřích nezmenšují."

„Chápu." Cleet se bezpochyby musel hodně snažit, aby se nerozesmál. „Proč žiješ jako poustevník? Jiní členové tvé sekty slušně prosperují na obydlených světech."

Cleet se teď dotkl citlivého místa. Berner sevřel čelisti a odvrátil se. Host nakonec vybuchl smíchem, který zněl přes celou svou stříbřitou dokonalost jaksi nelaskavě.

„Chápu. Sejde z očí, sejde z mysli, tak sis to vymyslel? Jsi snad příliš citlivý na ženské vnady? Jsi snad nejistý ve víře?" Cleetovy oči zářily.

„Po tom vám nic není, občane Cleete," odpověděl Berner suše.

Cleet se předklonil a nehybné obrysy jeho masky se zavlnily jako roztavený kov a zamihotaly nečitelnými pocity.

„Pleteš se." V Cleetově ruce se objevil neuropal, mířící na Bernerovu hruď. Berner na zbraň překvapeně vytřeštil oči.

„Nemám nic, co by stálo za krádež..."

Cleet vycenil zuby v úsměvu. „Ty si myslíš, že jsem zloděj?" zasmál se a potřásl hlavou. „Ne, kdepak. Mám rád, když mi ostatní slouží, a ty jsi jediný sluha, s nímž na tomhle mizerném malém světě mohu počítat. Takže... budeš asi muset začít vyznávat jiné mystérium."

Berner ucouvl.

„Je mi to velice líto, nemohu si naložit další povinnosti. Moje modlitby... práce na poli..."

„Tvým bohem, poustevníku, jsem teď já," prohlásil Cleet a zmáčkl spoušť neuropalu.

Berner se najednou cítil jako vyvrženec. Veškeré jeho smysly zaplavila hrůza. Uši mu trhal zvuk, jenž pronikal mozkem jako odporné čepele. Cleet přijal podobu tak hrůznou, že si poustevník již nikdy nedokázat vybavit podrobnosti. Ústa mu vyplnila chuť červivé hniloby, dusil se nepopsatelně odporným puchem. V jeho nervech ječel oheň trhavými vlnami agónie. Realita zmizela. Neexistovalo nic, jen bolest, jež vyplňovala celý vesmír až po okraj a trvala tak dlouho, až Berner zapomněl, čím byla způsobena.

Když to skončilo, ležel na podlaze v kaluži zvratků a moče a byl úplně jiným člověkem.

„Tak co, změnil´s názor?" otázal se Cleet.

„Ó, ano," odpověděl Berner.

Cleet Bernerovi dovolil umýt se a převléknout si šaty. Pak jej vzal na loď.

Interiér lodí byl zařízen luxusně, s tlustými koberci a stěnami v jemných pastelových barvách. Pomaloběžné schodiště v centrální šachtě je odneslo do místnosti ve špici. Zde byly stěny z čisté kovové slitiny, poseté čočkami holoprojektorů. Z jedné strany byly umístěny kovové dveře s průzorem z pancéřového skla.

Střed místnosti zabíralo kruhové plastikové vodní lůžko. Na něm ležela nahá žena s údy potřísněnými krví. Nehýbala se, ale dýchala.

„Tvůj první úkol," řekl Cleet a líným pohybem ukázal na ženu. „Vezmi hadici, umyj ji a pak jí odnes do medicinální jednotky dole v nákladovém prostoru." Vrhl na Bernera ostrý pohled. „Nech svoje nádobíčko v kalhotách, poustevníku. Nebo spíš pod sukní. Ano, ano, znám vaše náboženská tabu, která, jak doufám, stále dodržuješ. Přesto tě varuju - v některých svých zálibách nemám v úmyslu se s nikým dělit."

„Třicet let jsem se nedotkl ženy," prohlásil Berner.

„To mě právě znepokojuje," odpověděl Cleet. Zašklebil se a odešel.

Berner chvíli mlčky stál v rozpacích, říkal si, jak hodně se svět změnil za tak krátký čas.

Pohlédl dolů na ženu. Byla bledá, matně stříbrné vlasy měla ostříhané nakrátko, harmonicky svalnaté tělo, plné poprsí, poměrně úzké boky. Pod kůží jí kvetly modřiny. Páchla krví a potem.

Jednu paži měla nepřirozeně ohnutou pod tělem. Naklonil se a obrátil ji, aby paži uvolnil. Povšiml si kovového

záblesku na jejím krku - oválný povrch implantátu, kde byla zapojena cívka.

„To je bestiální," zašeptal Berner s odporem.

Rozhlédl se po palubě. Ve skříncе ve zdi nalezl samonavíjecí hadici. Ve vědru se nacházel kartáč s měkkým vlasem a dávkovač mýdla.

Když zmáčkl tlačítko, vytryskla teplá voda. Nejjemněji, jak dokázal, zbavil dívku špíny. Když skončil, namířil proud vody na zbytek kabiny. Dotkl se dalšího tlačítka a z hadice začal vát teplý vzduch.

Zakrátko byla suchá. Zvedl ji a ona klesla na jeho hruď. Měla nádherně hedvábnou pleť. Snažil se to nevnímat.

Vstoupil na schodiště a sjel dolů do skladiště. V rohu místnosti stála veliká medicinální jednotka.

Položil ženu na její desku. Pocítil lehký dotek zvláštního pocitu. Zamračil se. Je to možné, že by rád prodloužil chvíle tohoto něžného kontaktu?

„Ne, nic si nenalhávej, bratře Bernere," zabručel. Spustil desku do nitra diagnostické komory. Stál u okénka medicinální jednotky a díval se, jak se pijavice čidel plazi po těle a zkoumají poškození. Obrazovka s daty se nakrátko rozzářila jantarovými varovnými světly, ale za okamžik zase svítila obvyklou studenou žlutozelenou barvou. Berner se pousmál.

„Měl bys být rád," řekl Cleet.

Berner leknutím až povyskočil. Když se otočil, spatřil Cleeta, stojícího hned za ním. Cleet se naklonil a nahlédl průzorem dovnitř.

„Ano, měl bys být velice rád. Oba dva musíme doufat, že se uzdraví. Kdybych s ní zacházel poněkud ostřeji a ona by zemřela... pak bych asi musel použít tvé šlachovité tělo. To by ovšem byla nemilá změna. Ta medicinální jednotka je dost dobrá, aby ti dokázala implantovat rozhraní cívky... a provedla i všechny nezbytné změny, které bych si přál. No, máš přinejmenším dobré kosti." Cleet groteskně zamrkal a jeho maska se rozzářila. Natáhl ruku a dotkl se Bernerovy tváře. Berner ustoupil. Cleet přenesl pozornost na ženu.

„Moje Candypop je hezké kotě, že?" otázal se. „Je klonovaná. Její buněčná matka byla královnou krásy na nějaké zapadlé zemědělské planetě. Jen si pomysli - miliony farmářů by s radostí odložily svoje hnojem zasviněné vidle, jen aby ji získali - a přitom je mou osobní somatickou hračkou..." Cleet si povzdechl. Vlastnit ženu jej zřejmě už trochu omrzelo. Obrátil se na Bernera: „Pojď, ukážu ti tvou kabinu." Berner váhal.

„Jestli dovolíte, raději bych bydlel ve své jeskyni."

Cleetova maska najednou získala nelidský, nepopsatelný výraz. Trhl sebou a v chvějící se ruce se mu objevil neuropal. Berner svěsil hlavu.

„Jak si přejete," řekl tiše. Snažil se nedat najevo hněv, strach ale neskrýval.

Cleetova maska se zavlnila a získala zpátky svůj lidský výraz. Neuropal zmizel.

„To je moudré," řekl.

Cleet ho odvedl do kabiny.

„Budeš tady čekat, dokud tě nezavolám," přikázal a odešel. Dveře se za ním zavřely, zámek cvakl.

Berner stiskl kliku. Nebyl překvapen, že nepovolila. Rozhlédl se po místnosti. V jedné ze stěn byla umístěna kóje zakrytá plátěným závěsem, v koutě bylo umyvadlo a toaleta. Nábytek doplňovala tmavá videoobrazovka nade dveřmi. Z desky nad jeho hlavou dopadalo světlo, jež po minutě pohaslo a změnilo se v načervenalý jas.

Berner ulehl do kóje a čekal, až usne.

Za dlouho potom pocítil potřebu pronést své modlitby. Zřejmě nastalo ráno.

Světelná deska se rozzářila. Je to zvláštní, pomyslel si. Včera za úsvitu vystoupil na horu k oltáři a modlil se tak jako vždy za posledních deset tisíc úsvitů. Oprášil šlahouny posolí a sklidil nejzralejší lusky. Ten rituál měl provádět až do chvíle, kdy usne naposledy.

Představoval si, že jeho staré vášně v pustině tohoto světa dokonale vyhasly, že jeho fascinace tělem zmizela v řadě pomalu plynoucích stále stejných dnů a nocí.

Pomyslel na ženy a položil si otázku, zda nebyl velký hlupák.

Plynuly hodiny. Nakonec se videoobrazovka rozsvítila a na Bernera pohlédla Cleetova zlatostříbrná maska.

„Už ses probudil?"

„Ano," odpověděl Berner a posadil se v kóji. „Mohu se vrátit do své jeskyně? Mám trochu hlad. Mohl bych se tam nasnídat nebo si sem přinést zásobu posoli, pokud byste si přál." Nenáviděl se za otrocký tón ve svém hlase, ale bál se neuropalu.

Cleet se pousmál. Jeho obličej byl zvláštním způsobem bezvýrazný.

„Do své jeskyně se už nikdy nevrátíš, poustevníku." Pomalu potřásl hlavou. „Můžeš se nasnídat v jídelně, já jsem už jedl. Až s tím budeš hotov, přijď nahoru, na navigační palubu. Promluvíme si."

Obrazovka zhasla a dveře se se zasyčením otevřely. Berner našel jídelnu, podélnou kabinu, kopírující oblouk trupu kosmické lodi. Podél vnější stěny běžel tenký proužek tmavého pancéřového skla. Berner skrz něj pohlédl. Šlahouny posoli se půvabné kroutily v sílícím horku a černý vchod do jeskyně se zdál být ztraceným rájem, ve vzpomínkách tak nesnesitelně sladkým. Bernera se zmocnil tak prudký žal, až mu zvlhly oči. Nakonec se raději odvrátil.

Na samém konci sálu stál pult zavalený špinavým nádobím. Berner se za něj posadil. Roztáhly se závěsy, zakrývající terminál autokuchaře. Objednal si něco, co se jmenovalo průlie. Bylo to nějaké vařené zrní posypané horkým žlutým kořením.

Když dojedl, odložil nádobí do dřezu, odešel ke schodišti a rozjel se nahoru, až dorazil na navigační palubu, jež byla těsně spojena s pulzujícím přenašečem.

Cleet stál před polokoulí z kouřového pancéřového skla a díval se na pustinu s údivem, který vyhladil rysy jeho masky.

„Pověz, poustevníku," řekl, obraceje se na Bernera, „dokážeš vést civilizovanou konverzaci?"

Berner stál a jen si rozpačitě mnul ruce. „Nevím," odpověděl. „Uplynulo už tolik času..." Cleet se zasmál.

„Jsi aspoň slušný a skromný, což jsou dvě vlastnosti, které se člověku ve tvém postavení velice hodí - stejné vlastnosti by u osoby v mém postavení byly poněkud groteskní, nemyslíš?"

Bernera nenapadala žádná bezpečná odpověď. „Nu, nevadí," pokračoval Cleet. „Nebudu od tebe očekávat příliš mnoho. Takže, řekni mi, jak ses tady ocitl. Buď stručný, buď zajímavý, buď přesný." Cleetova maska nyní nevyjadřovala žádné pocity. „Sedni si," přikázal, ukazuje na lavici běžící podél trupu pod řadou skladových otvorů.

Berner se posadil. Nenacházel v paměti žádná slova. Cleet jej zvědavě sledoval, oči mu živě zářily ve studeném kovu masky. Nakonec se Berner rozhovořil: „Přišel jsem sem před třiceti lety..."

Cleet jej okamžitě přerušil: „Jen si pomysli! Třicet let, třicet zbytečně prožitých let. Vyprávěj mi ale o svém životě před tím, než jsi sem přišel. Pamatuj, máš mě pobavit."

„Pokusím se..."

Cleet se otočil a zdálo se, že celou svou pozornost soustředil na pustinu venku.

„Mluv."

Berner si odkašlal.

„Byl jsem horníkem na Stříbrném Dolaru..."

„Na Stříbrném Dolaru? Není to ten studený svět? Sníh a led? Jaké obludy tam žijí?"

Berner si vzpomínal na ledové pláně, zvedající se kouř, vzdálené bílé slunce.

„Na ledu žije mnoho zvířat," řekl. „Poutníkovci, mořští rysi, bílí sněžní lvi... Jednoho jsem za své poslední zimy na Stříbrném Dolaru zabil. Prodral se ochranným pásmem nad mým dílcem a vplížil se tam, hledaje jídlo a teplo. Překvapil mě ve spánku v posteli..."

Cleet se zasmál a vrhl na Bernera rychlý pohled.

„S přítelkyní? Ohó, zde je tedy příčina tvého náboženského zanícení. Jak je to banální, jak je to jasné, jak to připomíná špatné drama. Ona patrně nepřežila a tato tragédie tě vehnala do skoupé náruče Přísného mystéria. Bylo to tak?"

„Více méně." Ozvaly se vzpomínky - hlas sípajícího zvířete, zatuchlý smrad jeho dechu, zuby trhající tělo. Otřásl se hrůzou.

„V pořádku. Ušetři mě podrobností. Tvoje milenka zemřela, protože se dostala do špatné náruče, a ne proto, že je sex špatný, chápeš to?" Cleet hovořil znuděně, vraceje se pohledem na pustinu. „Vyprávěj mi o sněžných lvech. Jak vypadají?"

Berner se vzpamatoval.

„Ve skutečnosti lvy ani příliš nepřipomínají. Jsou dlouzí, hubení a velice rychlí. Váží až tisíc kilogramů a starší samci dosahují v kohoutku dvou metrů nebo i víc. V jistém smyslu připomínají vydry, pokud si lze představit vydru, která by byla schopna lovit velryby. Tedy ne skutečné velryby, ale zvířata, jež obsadila jejich niku..."

„Čert vem velryby. Jak se sněžní lvi rozmnožují?"

„Říji si odbývají v močálech kolem gejzírů. Pokud si vzpomínám, rodí pomalu plovoucí larvy." Když to Berner říkal, vrhl pohled na nejbližší skladový otvor. Ke svému překvapení spatřil z otvoru trčící pažbu Cleetova neuropalu. Pohlédl na Cleeta, který působil dojmem, že na zbraň zapomněl. Kdepak, řekl si. Je to past, je to příliš snadné. Byl by Cleet snad tak neopatrný? Ne. Neuropal byl určitě vybitý nebo jinak nepoužitelný. „Pokračuj!" zavrčel Cleet.

„Je mi líto, ale nejsem biolog." Donutil se nedívat se na neuropal.

Cleet zklamaně zasyčel: „Jsi tak hloupý jako já nebezpečný." Závratně rychlým pohybem vytáhl neuropal z otvoru. „Trvalo ti pět minut, než sis ho všiml, a pak ses vylekal. Měl jsi podezření, že je to past? Ano? A co má být? To byla šance, tvoje jediná šance - a ty jsi neudělal nic! Jsi jen roztřesený rosol!"

Berner svěsil hlavu. Cleet měl pravdu. Měl to zkusit. Cleet teď mluvil mírněji: „Samozřejmě jsi pochopil, že je málo pravděpodobné, abys službu u mě přežil. Copak ti není jasné, jakou mám povahu? Tak proč jsi nevyužil šanci? Proč ne? Každé jiné zvíře by takovou šanci využilo."

Cleet otevřel pažbu neuropalu a vytáhl napájecí buňku. Ukazatel napětí zasvítil světlou jedovatou zelení. Cleet ji strčil zpátky a s třesknutím složil pažbu. Berner upíral na neuropal teskný pohled.

„Nuže, měl jsi pravdu," prohlásil Cleet. „Byla to past. Zajímalo mě, zda jsi opravdu pochopil, kde je tvoje místo. V žádném případě bys nedokázal na neuropal dosáhnout rychleji než já. Jsem na tebe příliš rychlý. Mám ty nejlepší svalové modifikace, jaké lze za peníze pořídit."

Namířil neuropal a jeho prst se zachvěl na spoušti. „Mohl bych tě za tvou zbabělost potrestat," řekl. Jeho maska teď vyjadřovala chladný a odtažitý klid. Zpola odvrácený Berner zvedl ruce v nesmyslné obraně. Cleet vykonal rukou bleskový pohyb a neuropal zmizel.

„Já to ale neudělám. Nikdy by se mi nepodařilo odstranit odtud ten smrad. A pak, teď, když vím, jaký jsi zbabělec, bude to pro nás pro oba mnohem pohodlnější, že?"

Bernerův dech zazněl jako povzdech.

„Jsi jen slabé zvíře, poustevníku, jenže zvířata jsme my všichni, nic víc, a někdy i méně." Cleet opět hleděl na pustinu. „Často jsme méně. Zvířata žijí, kopulují, umírají, neuvažují o čase, který má přijít a který uplynul. Hoří jasněji než většina myslících stvoření. Divíš se mé jistotě? V tom případě ti ukážu, co mám na mysli. Běž a přiveď Candypop. Je za růžovými dveřmi v nákladovém prostoru."

„Kam ji mám přivést?" otázal se Berner, jenž se cítil na hlavu poražen.

„Do postele, samozřejmě."

Berner zaklepal na těžké kovové dveře, ale jeho klouby nevydaly takřka žádný zvuk. Dveře se téměř okamžitě

otevřely. Objevila se v nich stále ještě nahá Candypop.

„Prosím?“ pronesla zvučným kontraaltem. Povšiml si, že její oči mají barvu čistého tmavého jantaru a že je mnohem krásnější, než se mu předtím zdálo. Vyzařovala z ní vitalita - za těchto okolností poněkud překvapivá.

„Poslal mě Cleet. Mám tě přivést,“ zamumlal.

„V pořádku,“ odpověděla. Když se okamžitě nepohnul, pevně sevřela jeho paži a otočila ho ke schodišti. „Nenechme ho čekat,“ řekla. „To by byla hloupost.“

Vydala se ke schodišti dlouhými, půvabnými kroky. Berner si pospíšil, aby jí stačil.

„Promiň,“ omlouval se, když vešli na schodiště a jeli nahoru.

„Proč?“ zeptala se udiveně.

„Že vykonávám jeho příkazy... ať už jsou jakékoli.“ Berner se snažil tlumit oheň svého hněvu, aby mu vydržel do doby, kdy ho bude moci rozdmýchat.

„Nemluv hlouposti,“ řekla, než dorazili k vrcholu schodiště. „Kdo by se dokázal postavit tak mocnému netvorovi?“

Vešla dovnitř a posadila se na plastikové lůžko, jako by to předtím dělala tisíckrát. Berner obdivoval její odvahu. Litoval, že se nedokáže cítit tak sebejistě jako ona.

„A teď,“ řekl Cleet Bernerovi, „dovol, abych ti ukázal svou knihovnu.“ Přistoupil k zavřeným dveřím a položil ruku na otevírací panel. Dveře se se zasyčením otevřely.

Berner vstoupil za Cleetem do malé místnosti. Cleet se otočil a ukázal rukou na celý pokoj. Tři stěny místnosti vyplňovaly řady malých stázových komor, tisíce malých zepředu prosklených přihrádek.

„Moje sbírka,“ prohlásil a jeho maska se rozzářila radostí. „Podívej se sem,“ ukázal, dotýkaje se čelní desky jedné z přihrádek. Ta se rozsvítila zelenými značkami v dilvermoonské hranaté abecedě: Succisa pratensis, samec a samice. „Nechápeš?“

„Ne, občane Cleete,“ odpověděl Berner. Cleet se dotkl další čelní desky, na níž se rozsvítil nápis: Tursiops truncatus, samec a samice.

„Personalizační cívky, poustevníku! Dědictví po mém předkovi, který měl také nekonvenční vkus.“ Cleet se k němu přiblížil obličejem a Berner ucítil pach parfémovaného rozkladu, jako by Cleet pod svou pěknou maskou hnil. „Krev ve mně krouží pomaleji než v žilách mých předků. Držím zde duše deseti tisíc stvoření. Většinou jsou to pozemské formy, mám ale i mnoho cizích.“ Cleet se zasmál a strčil do desky, která se složila dovnitř. Vyňal dvě cívky z komory, dvě podlouhlá pouzdra z kovu a červeného plastiku ve tvaru skarabea. Zamířil k východu.

„Nebudu dveře zamykat, ale jestli se o něco pokusíš, připrav se na bolest. Pokud chceš pochopit, měl by ses dívat.“ Zlatou maskou se mihl neodhadnutelný výraz. Vyšel ven, dveře za sebou jen zavřel, nezamkl.

Berner se zpočátku ani neodvažoval pohlédnout průzorem z pancéřového skla. Stál před stěnou a dotýkal se čelních desek. Zjistil, že se po druhém doteku objevuje popisem opatřený obrázek tvora, jehož psychika je uzavřena v cívce uvnitř. Tam tygři, tu krokodýli, jinde zase dlouhými tesáky vyzbrojení neznámí dravci se šesti nohama a nádherným opeřením.

Po třetím doteku se objevil odporně podrobný popis sexuálního chování mimozemského dravce. Berner si ho prohlížel jen chvilku, pak se zachvěl a odvrátil. Doufal, že Cleet nepoužije právě tento soubor cívek - žena by takovou zkušenost nikdy nemohla přežít.

Náhle ho nádherný modravý jas přilákal zpět k průzoru. Šel, ačkoli předem cítil výčitky ke Cleetovi - i sám k sobě, že podléhá tak nezdravé zvědavosti.

Holoprojektory vytvořily vodní svět. Vysoká zelenočerná pásma chaluh se chvěla v rytmu pomalých proudů. Maličké stříbřité rybky se míhaly mezi dlouhými listy. Blankytné světlo pronikalo lesem vodních rostlin nepřetržitým proudem paprsků, osvětlujíc dvojici, vznášející se ve vodě uprostřed proměněné kabiny.

Cleetovo dlouhé tělo bylo svalnaté a tak silné, jako by strávilo dlouhou dobu ve tkáňovém stimulátoru. Ženiny plné rty ztuhly v širokém, nehybném úsměvu. Vplula do Cleetova objetí, odpovídajíc jeho přírazům půvabnými rychlými pohyby. Cleet se roztřásl a z jejích usmívajících se úst vyrazil proud stříbřitých bublinek.

Berner se od průzoru odvrátil s pocitem jistého znechucení, přestože tam nespatřil nic zlého ani brutálního. Usedl v rohu místnosti a ztuhl v očekávání.

Když pro něj Cleet přišel, zrovna dřímal. Cleet ho postrčil botou. Berner potřásl hlavou a vyskočil.

„Omlouvám se,“ řekl.

Na Cleetově masce se zračilo znechucení, vypadalo to, že ho Berner něčím rozzlobil.

„Moje představeni se ti nelíbilo?“

Berner dost dobře nevěděl, co na to říci.

„Na tom konečně nesejde,“ prohlásil Cleet a vložil cívky zpět do jejich stázových buněk. „Takže do práce.“

Zavedl Bernera do kabiny, kde ležela žena nehybně na posteli s očima obrácenýma ke stropu.

„Víš, co máš dělat,“ řekl Cleet. „Dnes večer medicinální jednotku nebude potřebovat. Jen ji umyj. Hm, a dnes nezapomeň dohlédnout, aby se učesala. Naparfémuj ji a namaluj ji rty. Vezmi ji do její kabiny v nákladovém prostoru, najdeš tam všechno, co budeš potřebovat. Dej ji do pořádku. Pak se vrať do své kabiny. Neradil bych ti, abys mi překážel.“

Po Cleetově odchodu Berner vytáhl hadici, skrytou ve stěně.

Když ženu zalila voda, zachvěla se a uhnula. „Přestaň na chvilku,“ poprosila tiše. „Cítím se jako výstavní prase, které právě vylezlo z bláta. Neumýval jsi náhodou v některém ze svých předchozích životů prasata?“

Berner zavřel kohoutek.

„Pokud si dobře vzpomínám, tak ne,“ odpověděl omluvným tónem.

Posadila se a otřela si obličej. Ruce se jí chvěly. „Dovol mi, abych se alespoň postavila.“ „Jistě,“ přikývl Berner.

Zatímco držel hadici tak, aby voda jen tekla, dřela si tělo kartáčem, až její bledá pleť zrůžověla.

Když ji osušoval teplým vzduchem, s nechtěným uspokojením sledoval, jak její tělo zvolna přijímá jednu půvabnou pózu za druhou.

„V pořádku," řekla nakonec. „Můžeme se vrátit." Její kabina byla zaprášená místnůstka se zaneřáděným toaletním stolkem v koutě. Kromě něj a postele tam nebyl žádný nábytek. Lůžko mělo mělkou prohlubeň tvaru lidského těla a průsvitný závěs. Zena, na pohled klidná, se posadila na pelest.

Na toaletním stolku našel dózičku se rtěnkou a vykládaný hřeben. Nejistě k ženě natáhl ruku s hřebenem. Klidně potřásla hlavou. „Byl bys tak laskav?" otočila se, narovnala záda a zvedla hlavu.

Zvedl hřeben a projel ji vlasy. Zuby se zastavily na zapletených pramíncích.

„Dávej pozor," řekla. „Věřil bys, že bývaly doby, kdy jsem se mohla na svoje vlasy posadit? Zaplétala jsem si je do copu tlustého jako moje paže a rozčesávala jen pro svoje milence."

Trápil se s rozcuchanými vlasy, soustředil na to celou svou pozornost, jen aby si nevšímal toho, že se dotýká krásné nahé ženy.

Houština postupně podlehla jeho snažení a vlasy začaly být hladké a lesklé.

Nechal toho, i když cítil silné nutkání pokračovat dál. Obrátila se na něj a s upřímnou zvědavostí mu pohlédla do očí.

„Byl jsi něžný," pronesla. „Ale Cleet říkal, že jsi vyznavač kultu, kde se pěstuje nenávist k ženám."

„To ne," odvětil, „K ženám ne. Jen k aktu páření se s nimi. Ženy s tím, čím jsou, nemohou nic dělat." Cítil zvláštní lhostejnost a jeho odpověď mu najednou připadala přihlouplá a poněkud naivní.

Její zrak ochladl.

„A čím podle tebe jsou?"

„Bránou života... jenže také bránou smrti." Vlastní slova mu najednou připadala bezbarvá a nepřesvědčivá.

Najednou se jí rty v hořkém pobavení zkřivily do podivného

úsměšku.

„Hm, v mém případě máš pravdu alespoň z poloviny. Vyspi se se mnou, a Cleet tě zabije."

Nevěděl, co na to říci. Pak přinesl rtěnku a malý, ostře zakončený štěteček, který našel vedle ní. Obojí jí podal.

„Zkus to sám," požádala ho a zvedla obličej, zavírajíc oči.

Jeho prsty se chvěly, když štětečkem zdůrazňoval klidnou linku jejích rtů. Cítil příliv jakéhosi takřka nesnesitelného citu. To není touha, pomyslel si. Už jsem přece zapomněl, jak se projevuje, nebo ne?

„Ještě voňavky, říkal," připomněla Bernerovi, když skončil. S jejími rty se mu to podařilo docela dobře; leskly se sametovým šarlatem. Myslí se mu mihla zvláštní vzpomínka - vzpomněl si, že si na některých světech ženy malovaly prsní bradavky.

Obrátil se začal se probírat skleničkami s parfémy, jež zaplňovaly celý toaletní stolek, až našel něco, co se mu zalíbilo: sladkou květinovou vůni pozemského typu. Namočil si v parfému prst, dotkl se tepajícího místa dole na krku - a pak, po chvilce, jemné měkké pleti mezi ňadry. Rychle ale stáhl ruku, jako by ho mohla opařit.

„Promiň," řekl a cítil, jak mu hoří tváře.

„Jsem na to zvyklá," odpověděla s tichým smíchem. Ten zvuk v sobě ale neměl ani trochu veselosti. „Musel by sis dovolit mnohem víc - a brutálněji - aby ses dočkal mého nepřátelství."

Najednou se ale stáhla do sebe. Její oči naplnila obrovská únava.

„No, měla bych jít spát - a dovolit posteli, aby mě nakrmila -jestli chci obnovit síly. Když jsem unavená, víc to bolí."

„Jak můžeš o tom všem uvažovat tak střízlivě?" Berner pocítil silný, upřímný soucit.

Pokrčila rameny a neodpověděla.

Nakonec si povzdechl a vstal. „Co mě se týče, bojím se Cleeta tak, že kromě toho už nic víc necítím."

„Cleet ví, jak svůj majetek ovládat. V tom spočívá jeho genialita." Ulehla, kladouc nohy v prohlubni postele.

„Ty ho ale musíš nenávidět," prohlásil a okamžitě zrozpačitěl, že říká něco tak očividného,

„Nenávidět?" povzdechla si. „Jestli ho nenávidím? To nevím... Je to, jako bys měl nenávidět tajfun, který ti potopil loď, nemoc, která ti bere zdraví. Jako bys nenáviděl smrt nebo bolest. Není to zbytečné?" Zavřela oči.

Zatáhl závěs kolem postele a sledoval drátky, vyklouzávající z ukrytých schránek. Silné plastikové hadičky plné výživného roztoku přilnuly k jejím kloubům. Vodiče tenké jako stříbrné drátky se vnořily do tuctů míst jejího těla. Postel pracovala na udržení jejího svalového napětí, uvádějíce její tělo do jemného vlnivého pohybu. Usmála se, záda se jí lehce prohnula.

Pohybovala se, jako by ležela v náručí neviditelného milence.

Otočil se a utekl.

Cleet ho z kabiny volal v nejrůznější hodiny, dovoloval mu něco sníst a pak přikazoval, aby mu přivedl ženu.

Berner stále častěji podléhal pokušení dívat se. Namlouval si, že je to holoprojekce, co ho tak fascinuje. Komora se pokaždé stávala jiným světem, nádherným, hrozným nebo nepochopitelným.

Někdy se zdálo, že je to Candypop příjemné. Na její tváři bojoval stud s vilností, úsměv s pláčem. Někdy bez přestáni křičela a obličej jí ztuhl ve strachu a hrůze. Nejčastěji se z její tváře nedalo přečíst vůbec nic.

Po vypnutí cívky často na chvíli upadla do bezvědomí. Cleetova stvoření ji zřejmě uváděla do stavu podobného omámení, trvajícího někdy i celé hodiny.

Někdy z toho vycházela bez úrazu, většinou ji ale Berner musel odnášet do medicinální jednotky, aby jí vyléčil naraženiny, vykloubeniny a drobnější zlomeniny.

„Jak to můžeš snášet?" otázal se jednou ráno, když jí pomáhal sejít z desky.

Pokrčila rameny. „Co můžu dělat?“

„Nevím,“ odpověděl Berner rozpačitě. Zdálo se mu to hrozně nespravedlivé. Byla to tak milá a nevinná osůbka - a musela strpět tak odporné otroctví. „Copak to nikdy není lepši?“

„Už ti Cleet vysvětlil svou teorii o cyklické podstatě bohatství? Ne? Hm, krutost má také své cykly.“ Poslala mu unavený úsměv. „Někdy mě ověší klenoty, dává mi dárky a chová se jako zbožňující muž.“

„To je lepší, že?“

„Vůbec ne,“ odpověděla.

Jak ubíhaly týdny, byl Cleet stále málomluvnější, zdálo se, že šokování a lekání Bernera mu přináší stále menší uspokojení.

Začalo se stávat, že strávil noc bez ženy, a nakonec míjely celé dny, kdy si ji nevolal. Místo toho vysedával na astrogační palubě, soustředěn na své myšlenky.

Cleet už Bernera v jeho kabině nezavíral, zřejmě se ujistil, že je neškodný. Stejně by mu schodiště nedovolilo dostat se do žádné chráněné oblasti, takže se Berner pohyboval pouze po nákladovém prostoru a horní palubě. Začínal být netrpělivý.

Jednou navštívil ženu, když byla pohroužena do svého nuceného spánku. Připadala mu nádherná, jak tam ležela v posteli jako šperk v krabičce. Odešel dřív, než se probudila, a nikdy víc už její soukromí nenarušil.

Toužil po ni. Konečně byl schopen přiznat si to. Bylo mu ji líto - a tento cit se zakrátko změnil v touhu. Ani touha, ani lítost mu ale nepřipadaly vhodné - byla, stejně jako on, jen dalším zvířetem chyceným do pasti, hračkou. Přes celou svou krásu, přes celou svou statečnost.

Jedinou zábavu nacházel na horní palubě, zkoumaje Cleetovu knihovnu duší. Hodinu po hodině si prohlížel promítané obrázky a někdy se mu zdálo, že je vesmír plný pouze kopulujících zvířat, zoufale unikajících smrti tím jediným způsobem, který jim byl dostupný.

Cleet mu někdy dovoloval obědvat v jídelně lodi, u dlouhého, černého, lakovaného stolu. Berner sedával na konci tohoto stolu.

Cleet obvykle jedl mlčky a sledoval Bernera s neosobním napětím. Toho večera byl ale hovorný.

„Takže, poustevníku, povyprávěj mi o své víře. Slabí si neustále vymýšlejí podobná náboženství, aby tak omluvili vlastní slabost. Ale odmítání sexu? To se zdá být obecně neatraktivní. Jak získáváte věřící?“

Berner vrhl na Cleeta nedůvěřivý pohled. „Moudrost k vyvoleným přichází sama.“

„Ach tak. V tom případě bys mohl říct, že já jsem nemoudrý? Nebo nejsem vyvolený?“

„To bych se neodvážil...“ odpověděl Berner s očima sklopenýma do svého talíře.

„Velmi dobře. Ale, prosím, mluv naprosto svobodně. Možná, že mě obrátíš na víru. Proč se musíme zdržovat sexu?“

Nešťastný Berner se nadechl,

„Mohu jen citovat Bezejmenného: 'Pomni o amébě. Umírá snad? Nezná prchavou rozkoš z páření ani věčný strach z hrobu.',,

„Žádné zvíře se nebojí smrti.“ Cleet to vyslovil takřka jemně.

„Možná, že ne, dokud smrt nepřijde. Pak...“

„Nebyl ten váš Bezejmenný umučen?“

„Byl, na Aragonu, davem rozzuřených nevěstek. Naše víra neslibuje nesmrtelnost v tomto těle, i když vyznavači zjistili značné prodloužení života. Stávají se různé věci, pořád ještě panuje násilí. Doufáme v zachování života duše. Jsme realisté.“

Cleet se zasmál svým hezkým, nezdravým smíchem.

„Realisté! Řekni, kolik ti je let?“

Berner se přihrbil.

„Sto sedm standardních. Ale já jsem do Mystéria přišel pozdě.“

Cleet se opět zasmál.

„Smrad. Šedivý smrad. Mohl bys tady prožít ještě tak sto - ale ne určitě. Viděl jsem tvou medicinální jednotku - velice primitivní, opravdu, velice. Já jsem se narodil před osmi sty šedesáti třemi roky na Zelené. A měl jsem přinejmenším deset tisíc milenek - díky tomu se cítím ještě mladší. Jak ti ten tvůj realismus připadá teď?“

Berner neodpověděl.

„Vím, co si myslíš,“ pokračoval Cleet. „Říkáš si: bohatství. Jistě, v tom máš pravdu. Bohatí nemusejí umírat, proč by se tedy měli zabývat stavem svých duší? Můžeš na to odpovědět?“

„Nemůžu,“ zamumlal Berner.

„Samozřejmě, že nemůžeš.“ Cleet se zamyslel, na jeho lesklé masce se rozlil klid. „Jenže ty si myslíš, že když je ten Cleet tak bohatý, co dělá na tomto pustém světě s nudným bigotním patronem jako svým sluhou?“ Cleetova ramena se roztřásla. Rychle zamrkal. „Nemáš s bohatstvím osobní zkušenost, takže ti tvoji ignoranci odpouštím. Víš, bohatství má cyklickou podstatu. Skutečný boháč prochází následujícími cykly: hromadění a pak vydávání. Jaký by byl z bohatství užitek, kdyby si za ně nebylo možné koupit zábavu? A čím jsi bohatší, tím dražší hračky máš rád.“

Berner se zhrozil výrazu v Cleetově obličeji; zoufalém a zuřivém zároveň. Upíral zrak na zbytky jídla a doufal, že Cleet nebude chtít zmírnit svou bolest tím, že ji přenese na něj.

Cleet byl ale v mysli někde jinde, ponořen do jakýchsi hořkých vzpomínek. Po chvíli pokračoval: „Já se teď nacházím v dolní části cyklu. Nemám nic, jen tuto prokletou loď, kus hezkého těla, pár hraček - a tebe, samozřejmě. Kdyby to šlo, vezmu loď na Dilvermoon a prodám ji, jenže je naladěna na mou osobu a beze mne by zemřela. Mimo to mě hledají moji nepřátelé a zrovna teď pro mě na Dilvermoonu není bezpečno. Konečně, tohle je stejně dobré místo jako každé jiné, aby se tady dalo počkat, dokuď si nepromyslím nějaké nové plány. Nač bez cíle měřit prázdnotu?“ Po chvíli

se pousmál, jako by jeho vzpomínky nabraly příjemnější kurz. „Tuto loď mi věnoval můj vážený předek v mém Roce mužnosti. Už je to dávno. Hrozně dávno. Měsíc nato jsem ho otrávil a ujal se svého dědictví. Stal jsem se skutečným mužem."

Nastalo ticho. Po nějakém čase se Cleet zvedl a odešel nahoru do svého soukromého apartmá.

Berner skryl obličej do dlaní a zůstal tak, dokud se nepřestal chvět.

Toho večera Cleet přijal podobu velkého hada, obývajícího svět písku a trní. Zacházel se ženou výjimečně krutě, takže když skončil, silně krvácela.

Když ho Cleet vyvolal z knihovny, jen s obtížemi skrýval hněv.

„Do medicinální jednotky?" otázal se.

„Proč ne," odpověděl Cleet znuděně a odešel.

„Nebyl jsem vždycky zbabělec, Candypop," zašeptal Berner, když jí pomáhal s mytím.

Vzhlédla a pousmála se. „Proč si nadáváš do zbabělců? Co bys proti Cleetovi zmohl ? To už není člověk, je příliš silný, příliš rychlý, příliš krutý.

Žádná nemodifikovaná lidská bytost by ho nedokázala porazit."

Když jí pomáhal na nohy, opřela se o něj a on na svém boku ucítil její ňadro. Společně se studem pocítil i bodnutí touhy.

Medicinální jednotka s ní byla brzy hotová - rány byly zřejmě jen povrchní - takže ji o několik minut později mohl odvést do kabiny.

Cleet přišel za nimi, pohybuje se tak tiše, že tím Bernera zaskočil.

„Už to víš, že?" pronesl měkkým, roztouženým hlasem.

Berner pochopil, že se děje něco důležitého, že dochází k jakési rituální výměně. Výměně jakési strašné informace mezi Cleetem a Candypop.

Cleet upřel na Bernera nehybný pohled. „Všechno se změnilo, poustevníku. Musel sis toho všimnout dokonce i během svého krátkého života. Už tady nebudeme dlouho."

„Co tím myslíš?" Berner zalapal po dechu.

„Příliš dlouho jsem se vzdaloval svému skutečnému životu. A pak, jsem svou Candypop unaven." Cleet potřásl hlavou, zdálo se, jako by se tak nějak zmenšil. „Staré hračky..." pronesl tak tiše, že ho Berner sotva slyšel.

Bez jediného dalšího slova odešel a Berner roztřesenou rukou zvedl kartáč na vlasy.

Candypop na něj pohlédla. Obličej měla překvapivě klidný. „Nevšímej si ho, Bernere. Rád straší lidi, je to jeho koníček. Než odletí, pustí tě odtud a dovolí ti vrátit se k předcházejícímu životu. Jen nedělej nic, co by ho mohlo rozzlobit. Nedělej nic, co by se mu nelíbilo, a nic se ti nestane. Nezabíjí bezdůvodně. Přežiješ to, bratře Bernere."

Chtěl ji věřit.

„Hrozil, že mě přetvoří v ženu, jestliže..." Styděl se za svůj strach. Přiváděl jej k mdlobám.

„Jestliže já zemřu?" potřásla hlavou. „Neboj se. To se nikdy nestane, věř mi. Nemám v úmyslu urazit tě - asi by z tebe byla hezká žena - jenže Cleet má... zvláštní vkus. Dost neobyčejný."

„Jenže to znělo... opravdu to znělo, jako by chtěl říct, že tě zabije."

Přikývla, stále nelidsky klidná. „Samozřejmě, že mě chce zabít. Nebude to poprvé. Patřím mu už velice dlouho. Ale pak mě strčí do medicinální jednotky, ta mě zase poskládá dohromady a já budu jako nová. Říkám ti, že není žádný vrah. Vždyť to není vražda, když člověk nezůstane mrtvý, ne? Nikdy se mě nezbaví, jsem ideální žena. Pro Cleeta. Ale tobě se nic nestane. Věř mi."

Berner si byl najednou jist, že říká pravdu. „To pro tebe musí být hrozné," řekl.

„Není to zase tak strašné," nesouhlasila a pokrčila svými krásnými rameny. „Z doby, kdy jsem mrtvá, si nic nepamatuju."

Ale v příštím okamžiku ji její sebeovládání opustilo a oči ji potemněly.

„Bolí jen umírání."

Berner odešel spát plný soucitného obdivu. Dlouho nemohl usnout, a když se mu to konečně podařilo, trápily ho strašné sny.

Sen neměl žádnou logiku. Scénou jeho mysli proplouvaly trhané obrazy. Sám Berner ve snu nevystupoval, byl jen divákem, naprosto zbaveným vlastní vůle.

Z dálky viděl tvář Candypop. Upírala na něj oči. Viděl ji jen koutkem oka, ale přesto byla ústředním motivem celého snu. Po chvíli si všiml, že něžná pleť pokrývající její lebku zprůsvitněla tak, že skrz ni prosvítala bílá kost. A tou průzračností proplouvaly temné obrazy - řeka skrývaných emocí nad bledým kamenem. V nádherných očích černé jeskyně. Mezi plnými rty dlouhé pochmurné tesáky smrti.

V popředí snu přejímal Cleet v pomalém rituálu řadu neobratných póz. Jeho oči byly zpočátku prázdné, otevřená ústa bezvládně visela. Vypadal, jako by ho ovládla jakási vnitřní forma života, jako by se v jeho těle usídlila jakási cizí bytost, odlišná od člověka a nepříliš si jistá tím, jak se má lidské tělo pohybovat. Cleet se teď postavil na jednu nohu, druhou zvedl vysoko a kýval paží za zády. Paže se zvedla, přemístila se a stala se trnem, vysunutým z Cleetova týla.

Sen se chvěl. Z Cleeta se teď stala jedovatá ryba, bradavicemi pokryté strašidlo s roztřepenými ploutvemi a s očima mrtvýma jako kameny. Ale pořád to byl Cleet. Berner ho poznával s mrazivým děsem.

Candypop to klidně sledovala ze své vzdálenosti, její lebka planula vnitřním ohněm.

Cleet zavířil a opět se stal člověkem. Padl do sedu, roztáhl nohy a Berner uviděl pavouka. Potom hada. Žraloka, hyenu, cizí bytost s rohy jako břitvy, nestvůru z hlubin se svíjejícími se chapadly. S každou transformací Berner pocítil vlnu hrůzy. Chtělo se mu křičet, hrdlo ho bolelo, jako by mělo co nevidět prasknout.

Nemohl ale ani křičet, ani prchnout a jeho bezradnost přitáhla Cleetovu pozornost. Netvor teď Bernera sledoval planoucíma očima. Transformace nabíraly otřesné tempo, tvary se měnily rychleji a rychleji. Berner je už ani nedokázal rozeznávat. Viděl jen oči, které se začaly přibližovat.

Byl si jist, že co nevidět zemře. Snažil se přenést pozornost na Candypop... a vtom spatřil něco, co ho zachránilo.

Nad lebkou a jejím mizejícím obalem půvabného těla se objevila jiná tvář. Mladá žena, rozesmátá, plná radosti ze života. Její oči byly teplé a nevinné. Důvěryhodné.

S námahou se mu ji podařilo poznat. Nějakým zázrakem spatřil Candypop takovou, jaká byla, dokud ji Cleet nezotročil.

Jeho hrůza pominula, nahradil ji bolestný smutek.

Probudil se se slzami na tvářích a nepřekonatelnou touhou spatřit ji.

Když konečně stanul nad jejím lůžkem, slzy zmizely, bolest ale zůstala. Ležela bez hnutí a v umělém klidu narkotického spánku spatřil mladou ženu ze svého snu. Mrkl na časomíru postele. Trubičky a vodiče z jejího těla vyklouznou za několik sekund.

Lůžko klaplo a zahučelo, přístroje se odpojily. Ženina víčka zamrkala a Bernera ovládl nebezpečný impulz. Měl pocit, že ho něco tlačí k vykonání jakéhosi projevu citu, třeba jen drobného, proto se sklonil nad lůžkem a dotkl se rty jejich úst... cítil nepřekonatelnou rozkoš, cítil marnivou hrůzu.

Probudila se a on ji políbil, ale její jedinou reakcí bylo lehké potřeseni hlavou.

Přikývl jí, ale pak se opět sklonil, přitiskl tvář k její tváři a zašeptal: „Kdybych mohl něco udělat, cokoli, udělal bych to. Udělal bych to.“

„Jistě,“ odpověděla. „Věřím ti. Ano.“ Zvedla ruku a dotkla se jeho tváře jediným studeným, rychlým pohlazením.

„Ano?“ zařval Cleet za Bernerovými zády. „Ano? Co - ano?“ Berner odskočil od postele, ale Cleet se rozmáchl svou těžkou paží a jedinou ranou jej poslal do kouta kabiny.

V Cleetově ruce se chvěl neuropal a Berner se připravoval na cestu do pekel.

Cleetův hlas zněl hluše, takový tón Berner nikdy dřív neslyšel. „Vzpomínáš si, poustevníku, co jsem ti říkal? Vzpomínáš?“

Berner nebyl schopen vydat ani hlásku.

„Co jsi mu říkal?“ otázala se Candypop tichým, pobaveným hlasem.

Berner na ní mrkl. Seděla na pelesti, tělo prohnuté do zvláštně provokativní pózy. Obličej jí zářil šelmovským triumfem.

Cleet se k ní obrátil. „Mohlo by mě napadnout něco velice nemilého. Mohlo by mě napadnout, že se mi vysmíváš. Mohl bych uvěřit tomu, že toho prosťáčka svádíš jen proto, abys mě naštvala.“

„Opravdu?“ zasmála se. Byl to odporný, rezavý zvuk. „Snad sis opravdu nemyslel, že by se ti ten malý zbabělec mohl někdy postavit. Bez vydatné... pomoci. Snad sis to nemyslel?“

Cleet vystřelil z neuropalu.

Berner se díval, jak dívka padá, obličej zkřivený nelidským křikem. Celá její krása v jediném okamžiku zmizela. Chtěl se odvrátit, ale nedokázal to.

Když bylo po všem, Cleet beze slova odešel.

Berner jí pomohl přejít do medicinální jednotky, kde ji posadil na desku. Než ji strčil dovnitř, uchopil ji za ruku.

„Proč? Proč jsi vzala vinu na sebe?“

Udělala gesto připomínající pokrčení ramen. Hlas se jí změnil v chraptivý šepot. „Zabil by tě. To by bylo hloupé. Je skoro rozhodnut pustit tě na svobodu. A pak, já jsem si na to už zvykla.“

„Děkuji ti,“ zašeptal nejistě.

Opět lehké pokrčení ramen.

„Co je to... proti tisíciletí?“

Cleet v knihovně váhal. „Kterou bych měl zvolit, poustevníku?“ Otevřel přihrádku označenou nápisem: Hyaena extrobrunnea, vytáhl cívky a potěžkával je v ruce, nespouštěje Bernera z oči. „Mám zkusit tyhle?

Ticho se prodlužovalo a Berner cítil nátlak Cleetovy vůle, která jej nutila odpovědět. „Z mé strany by bylo troufalé rozhodovat,“ řekl nakonec.

Cleet se pousmál. „V pořádku. Dobře řečeno. Věděl jsem, že je možné něčemu té naučit. Myslím, že si na rozhodnutí počkáme ještě jednu noc.“ Odložil cívky na místo a vzal si další pár. „Soudím, že si dnes večer vezmeme něco sladkého. Něco něžného. Pro změnu.“

Když pak Cleet odešel za ní, Berner zaťukal na desku, za níž byly uložené cívky extrohyeny. Díval se na obrazovku a pokoušely se o něj mdloby.

Po zarostlé pláni se na šesti pavoukovitých končetinách šinula svalnatá bestie, pokrytá pancířem z vláknitých šupin blátivě hnědé barvy. Byla porostlá řídkými chomáčky chlupů. Hlavu měla holou, po obou stranách prasečího rypáku trčely nahoru vykřivené zuby, oči svítily silným vzrušením.

Netvor se zastavil a zvedl hlavu, široce rozevíraje nozdry. Hned nato se ale rozběhl v kolébavém klusu a jeho tlama se pokryla pěnou.

Samici dostihl na podmáčené louce. Samice s těžce visícím břichem byla drobnější a méně hbitá. Točila se dokola, aby k samci pořád stála čelem. Ten se na ni však vrhl, srazil ji na zem a odhalil její břicho, které vzápětí začal trhat svými tesáky. Nazelenalá kaše, vyplňující nitro samice, se vylila ven. Samec se postavil nad tělo, roztáhl nohy a z jeho hrudi se vysunul tucet tenkých orgánů. Dolů, na nazelenalou masu, vytryskly proudy žluté tekutiny.

Sotva samice dohasla, kaše se rozdělila v roj malých larev, které se okamžitě začaly živit tělem své matky.

Berner se odvrátil od obrazovky. Celý akt vypadal odporně, ale extrohyeny na to asi měly zcela odlišný názor. Pomyslel na Candypop ležící pod Cleetem, prázdnou a mrtvou. Jak Cleet mohl udělat něco takového?

Cleet vytáhl cívky z přihrádky označené Hyaena extrobrunnea. Pohlédl na Bernera. Jeho maska byla neproniknutelná: Na chvíli zavřel oči, pak je otevřel. Pod leskem očekávání se v nich skrývala nejistota - Bernerovi to tak alespoň připadalo.

„No nic. Co na tom záleží," řekl Cleet a prudce pohodil hlavou. „Jen co tady skončíme, dovolím ti odejít. Zpátky do tvé jeskyně, ke tvé bronzové ženě a k tvým pověrám. Ať už to bylo jakkoliv, snažil ses ze všech sil."

Berner najednou pochopil, že Cleet říká pravdu. Srdce se mu v hrudi rozezvučelo silným, přerušovaným rytmem, ale neozval se.

„Až odletím, poustevníku... nezapomeň na mě," usmál se Cleet skoro srdečně a dovolil, aby se dveře samy zavřely. Berner se zamyšleně zadíval k zavřeným dveřím.

„Ne, nezapomenu."

Díval se od samého začátku, neschopen pohybu, se srdcem divoce bušícím.

Cleet přistoupil k Candypop. Prsty jí rozčísl vlasy na krku a vložil cívku do její přípojky. Candypop dopadla na všechny čtyři a rozběhla se nezvyklou rychlostí po místnosti. Cleet si nasadil svou vlastní cívku a v neobratném podřepu klesl do téže pozice.

Holoprojektory nasály proud dat z aktivovaných cívek a paluba se změnila v úzkou, tmavou jeskyni. Kousky hnijícího dřeva a drolící se sádry sahaly k temnotě vysoko nahoře a ve vzduchu byla cítit takřka hmatatelná vlhkost. Bernerova perspektiva se poněkud změnila, a tak se mu zdálo, že hledí do slabě osvětleného prostoru mezi zdmi postavenými obry.

Candypop teď kroužila kolem Cleeta, který se v očekávání rytmicky pohupoval. Zlatá maska vyjadřovala čistou a nekomplikovanou připravenost.

Teprve když po něm skočila a vmáčkla své tělo pod jeho, Cleet začal něco tušit. Vyděšeně začal vrhat pohledy do všech stran, jeho maska získala ohromený výraz. Ale cívka na něj působila stejně silně jako na ni, takže se napjal a vbodl se do ní. Celý se chvěl, když se k ní v křečovitém sevření přitiskl, a pak se jeho tělo roztříslo.

Zdálo se, jako by se Cleet zmenšoval, jako by do ni přeléval podstatnou část sebe samého, a ona naopak rostla a sílila, přestože se stále svíjela pod jeho dominantním tělem.

Po chvíli z ni sklouzl a zůstal nehybně ležet, lapaje ztěžka po dechu. Jeho zmatek sílil, zlatá maska se chmuřila. Teď už věděl, že něco není v pořádku.

Candypop se obrátila a podívala se na Cleeta. V očích měla výraz hladu.

Cleet se pokusil vstát a současně si sáhnout na zátylek pro cívku.

Vtom skočila. Zaťala své silné zuby do jeho hrdla. Vytryskla krev. Cleet padl na záda. Marně do ní bušil pěstmi. Oči se mu neuvěřitelně rozšířily, maskou trhaly křečovité záškuby. Obě těla se pokryla krví.

S vypětím všech sil ji Cleet nakonec shodil a vytrhl si cívku. Vrávoravě se dobelhal k průzoru a planoucíma očima se podíval na Bernera. Hněv zkřivil jeho masku do hrůzné grimasy.

Berner ztuhl s rukama přitisknutýma ke sklu. Cleet jej teď zabije nějakým hrozným způsobem a žena bude dál trpět. Jak byl hloupý, když si myslel, že by dokázal podvést tak silnou a živelnou bytost, jako je Cleet.

V příštím okamžiku však Cleeta jeho tělo zradilo. Oči se mu zamlžily a v příštím okamžiku z nich zmizelo vše kromě nejasného údivu. Klesl na podlahu a Candypop se vrhla na jeho tělo. Když se začala krmit, Berner se otočil. Ťukl prstem na čelní desku buňky, do níž přemístil cívky druhu Hyaena extrobrunnea. Deska se rozsvítila a prozradila jméno druhu, který teď žena tak horlivě reprezentovala: Latrodectus mactrans. Ťukl znovu a díval se na kopulující pavouky, na maličkého samce oplodňujícího velké černé tělo samice. Díval se, jak samice zabijí a požírá samce.

S opravdovým vděkem pomyslel na zvukotěsné dveře. O několik minut později se její cívka vyčerpala a žena padla na Cleetovo potrhané tělo. Berner vstoupil dovnitř, vytáhl ji cívku, kterou okamžitě rozdrtil podpatkem na plastikové a kovové úlomky.

Když ji vynášel ven, loď umírala. Schodiště blikalo a sténalo. Už nebylo bezpečné, a proto raději použil náhradní žebřík, po němž sestupoval pomalu a opatrně. Dívka ho tížila v náručí. Na palubách, jimiž procházel, černaly obrazovky. Slyšel cvakání relé, doprovázející vypínání jednotlivých systémů. Když dorazili k průchodu, který se automaticky otevřel jako ústa v omdlelém těle, byla loď již mrtvá a tichá.

Šťastnou souhrou okolností se stmívalo, ale Bernera překvapilo teplo sálající ze země. Pot z něj jen tekl a mísil se s krví pokrývající Candypop. Než došel do jeskyně, zadýchal se a její tělo mu v náruči ztěžklo. Do rukou dostával křeč.

Vnesl ji do jeskyně a položil na rohože, které za jeho nepřítomnosti pokryla silná vrstva prachu.

Přinesl mísu s vodou z pramene na konci jeskyně, a než se probudila, smyl z ní většinu krve.

Namáhavě vstala a vytřeštila na něj oči. Pak vyzvracela své poslední jídlo.

Otřel jí tvář a pomohl jí ulehnout do sítě. Potom vše uklidil. Neřekla ani slovo. Uvažoval, zda vůbec ještě někdy promluví. Zakrvácenou rohož vynesl ven.

Když se vrátil, seděla v síti a její dlouhé nohy se houpaly ve vzduchu. Oči se jí rozjasnily a trochu vystrašeně se usmála.

„Je po smrti?" otázala se, jako by si nic nepamatovala.

„Jednou a provždy," odpověděl. Rozložil si hromadu náhradních rohoží v koutě vedle pramene, zul si sandály a ulehl.

Za chvíli ulehla i ona. Usnula dlouho před Bernerem.

S radostí se vrátil ke svým obvyklým činnostem, i když vynechal každodenní modlitby. Stará víra mu teď připadala dětinská. Candypop po několik prvních dnů zůstávala v jeskyni. Mlčela a skoro se nehýbala.

Jednou ráno za ním přišla ven, oblečená v blůze, kterou ji daroval. Vypadala najednou jakoby vážnější a mladší. Stála a sledovala ho, jak kypří půdu mezi sazeničkami posoli.

„Nejmenuju se Candypop," řekla pak.

„Hm?"

„Jsem Kariel," řekla. „Kariel Antrineová. Skoro jsem to už zapomněla."

„Hezké jméno," prohlásil, soustřeďuje pozornost na svou práci. Opět nastalo ticho. Vycházelo slunce a Berner se potil nad sazenicemi.

„Jsem ti vděčná," pronesla dívka trochu uraženě.

„Není zač," odpověděl. „Snažil jsem se zachránit i sebe."

„On by tě nezabil."

„Tak jsem to nemyslel."

„Ach," ale v jejím hlase bylo pořád slyšet uražený tón, což Bernera překvapilo. Zdálo se, že dívka hledá správná slova. „Poslyš," řekla. „Cleet říkal, že už třicet let žiješ v celibátu." „To je pravda."

„Obávám se, že budeš muset čekat dalších třicet let," prohlásila s ruměncem ve tváři. „Přinejmenším." Vypadala, že je zároveň zlá i rozpačitá.

Usmál se na ni a sklonil se nad motykou. „Chápu. Nemyslím ale, že by to muselo trvat tak dlouho. Raketoplán by sem měl přiletět asi tak za čtyři roky, pak se odtud můžeme klidně dostat oba dva."

Kariel do tohoto okamžiku zřejmě zadržovala dech. Teď vydechla a věnovala mu svůj první opravdový úsměv.

Dlouho se koupal v jeho záři, pak se zase vrátil ke své motyce.

Brána tváří

JOHN THINWOLF STOČIL svůj člun na sever. Zelené moře se rozstříklo v duhové sprše. Slunce mu pražilo do zad; léky proti bolesti zatím účinkovaly. Poslední rudokožec byl tak šťastný, jak jen umírající člověk může být.

V poledne se na horizontu objevily kladivovité věže Zapovězeného města.

„Co jsi bylo?" zvolal Thinwolf, ale město mu neodpovědělo. Jedno z těch tichých, pomyslel si.

Nechal se volně unášet vlnami. Dal si injekci tkáňového stabilizátoru a vytáhl láhev ovocného sirupu, krvavě červeného a hustého jako med - svou svačinu.

Měl stále žízeň a sirup ji ještě zhoršoval. Medicinální jednotka člunu mu zakázala pít cokoliv jiného. „Zákazu se nenapiju," řekl s pohledem na prázdnou láhev. Ledviny mu vysadily minulý týden. Teď nosil na stehně dialyzační jednotku, která ho vysávala tisícem drobných úst a čistila jeho krev. „Podle zákazů nesmím dělat vůbec nic. Nesmím pít a nesmím močit a nemůžu spát. Nemůžu si dělat žádné dlouhodobější plány." Mrštil lahví, která se rozbila o zdi města. Střepy se zaleskly ve vodě a klesly do modravé hlubiny podél černého útesu města a Thinwolf se za nimi díval se stejnou pozorností, jakou věnoval každé události bez ohledu na to, jak byla závažná.

Po chvíli ho proud zanesl kolem města do stínu. Zatřásl se chladem a zašel si dolů pro kabát.

Když se vrátil na palubu, proud nesl jeho plavidlo vstříc městské vodní bráně, která byla vroubená párem soch bohů zkřivených do ostrého oblouku. Rozprostírali svá velká, netopýří křídla a jejich tváře připomínaly nejspíš plazy. Zobrazovali zmizelé obyvatele města, nebo své rase byli stejně cizí, jako mnozí lidští bohové lidem?

Uvnitř zahlédl věže roubené lehce stavěnými balkony. Přistávací rampy? Z nižších podlaží vedly schody, které končily v temné vodě. Thinwolf se poškrábal na hlavě. Létající obojživelníci? Stromové žáby? Zasmál se; každý den mu přinesl něco zvláštního a nevídaného. Alespoň jej nepromarnil...

Dovolil, aby ho proud zanesl skoro až k bráně, a pak zapnul motor a stočil loď zpátky. Některá mrtvá města bývala prázdná a tedy i bezpečná, ale pro Thinwolfa byl ten kousek života, který mu ještě zbýval přece jen příliš cenný.

„Někdy příště," řekl a otevřel škrtící klapku. Člun vyskočil a vyrazil zpět do slunečního svitu.

Za soumraku Thinwolf vypnul stroje. Někdy plul celou noc, ale dnes byl příliš unavený. A v hlavě mu vyvstala nepříjemná myšlenka: bude vůbec ještě někdy méně unavený, než dnes? Stráví ještě někdy noc řízením lodi tmou? Tolik věcí pro něj končilo, tolik příjemných záležitostí mu uklouzlo, aniž si toho zpočátku vůbec všiml.

„Ne," zabručel, „Takhle nesmím přemýšlet. Ne dřív, než se to stane. Ha!"

Vzal si svou večerní injekci a další láhev sirupu. Chvíli pak ležel v malé, pohodlné lodní kajutě a snažil se usnout. To ho ještě víc vyčerpalo, a proto po hodině vstal a šel na příď, kde ležel v plachtě zabalený nějaký předmět. Strhl z něj obal a podíval se na kovové tělo, které bude brzy nosit.

„Jsi správný rudoch," řekl. Jeho tvář trochu připomínala Thinwolfovu. Lícní kosti byly výraznější a oči černé místo

hnědých. Kůže byla tvořena z nespočetných drobných šupinek barvy bronzu poprášeného jemným blyštivým prachem. I když tělo bylo nehybné, vyzařovala z něj živost a síla. Mělo široký a klenutý hrudník, silné ruce a mohutnou šíji na masivních ramenou. K palubě bylo připoutáno pevnými řemeny.

Thinwolf poklepal kotníky prstů na hruď svého budoucího těla a to mu odpovědělo sytým zvukem. „Jsi moje a jednoho dne to spolu pořádně roztočíme. Co říkáš?“

Náhle ho přepadl pocit osamělosti. Neohrabaně otevřel přístupový otvor v boku kovového těla. Pohladil zaplombovaný vypínač s nápisem AKTIVACE a pak stiskl tlačítko TESTÁŽNÍ REŽIM.

Černé oči těla zaplály a zamrkaly. „Dobrý večer, Johne,“ řeklo. „Chceš mi vyprávět další příběh?“

„Ano, další příběh, pokud ho chceš slyšet. Tak poslyš: už jsem ti vyprávěl, jak Kojot unikl ze Světa silnic?“

„Ne. Zní to zajímavě, Johne.“ Hlas těla měl přes všechnu svou hloubku a znělost dětskou dikci.

Ale nebylo to žádné dítě, připomněl si Thinwolf; byla to povrchní mechanická osobnost, instalovaná jen z důvodu testů. I když mu někdy dělalo starost, jestli jeho občasné aktivace nepůsobí na tělo podobně jako vývoj - neexistovaly žádné technické důvody, proč by tělo nemohlo mít dospělou osobnost, kdyby se mu naprogramoval patřičný vstup.

Setřásl takové myšlenky a začal...

Před dlouhými věky, v čase před časem, křižoval Kojot ve svém novém krásném autě Svět silnic. Ve Světě silnic neexistují místa, kde by se nedalo dojet autem a je tam spousta krásných scenerií - ale nejsou tam dobrá místa, kde by se dalo zaparkovat. A ať už to byl jakkoliv krásný svět, jednou přišel den, kdy se Kojot začal cítit unavený. Jeho ruce na volantu ochably a jak celé dny jezdil nahoru a dolů, vůně novosti z jeho vozu vyvanula.

Lstivý se z Prvních lidí nejsnadněji začínal nudit.

Tak či tak, Kojot zamířil na cestu, která vedla rovně jako tětiva mezi dvěma vysokými bazaltovými útesy. Kaňon byl tak hluboký, že nad sebou viděl jen úzkou škvíru, kterou prosvitalo rudé nebe. „Je to jako čára nakreslená skutečnou krví, která vede mou moudrost přímo k tomu, co přijde potom,“ řekl Kojot, protože rád říkal podobné věci. Kojot si o sobě myslel, že je moudrý, ale ve skutečnosti byl jen chytrý, což je veliký rozdíl.

Kojot stlačil plynový pedál až k podlaze. Jeho nový vůz vyskočil a hnal se dál cestou, která byla rovná a prázdná. Kojot jel rychleji a rychleji, až se černé skály po stranách rozmazaly do ještě černější tmy a jemu se zdálo, jako by letěl vesmírem bez hvězd. „Je to jako konec času,“ řekl, „když z vesmíru nezůstane nic, jen moje moudrost.“

Velice brzy se však Kojotovi začalo zdát, že se cesta začíná zužovat, a ona se doopravdy zužovala. Pohlédl před sebe a viděl, že se útesy stýkají, takže mezi nimi jen tu a tam prosvitá rudá obloha. „Je to jako poslední kapky krve, vyroněné mým posledním potomkem.“ řekl Kojot. Kojot se snadno vylekal, jako každá bytost, která je nadána představivostí, a zpozoroval, že jede mnohem rychleji, než by mel. Snažil se zpomalit, ale pedál se zasekl a brzdy nefungovaly. Vůz uháněl stále rychleji a rychleji a kaňon se změnil v tunel.

Zpočátku Kojota posedl vztek - na vůz, na silnici, na kaňon - křičel, proklínal a bušil do volantu. Po čase ho však zmohla únava a pak už jen tiše seděl a jeho ruce pomalu sklouzly z volantu. „Musím zemřít,“ řekl si. „Tak brzy jsem to neplánoval. Nemám na nohou své nejlepší mokasíny a sotva jsem začal skládat svou píseň smrti.“ A to vše byla pravda, neboť Kojot předpokládal, že bude žít navždy, stejně jako to předpokládají všichni.

Thinwolf se odmlčel, aby nabral dech, který jako by ho na okamžik opustil. Tělo na něj hledělo prázdnýma očima, vyčkávavě. Thinwolf se nadechl chladného večerního vzduchu, zamyslel se a pokračoval...

Kaňon se zužoval stále víc, až se boky vozu Kojota začaly odírat o kameny. Auto stále nezpomalovalo a Kojot byl brzy obklopen žárem a světlem jisker. „Je to jako jízda oblohou na padající hvězdě; alespoň nezemřu ve tmě,“ řekl si. Kojot nebyl dost moudrý, aby věděl, že musí zemřít ve tmě a nic takového jako slavná smrt neexistuje.

Ale Kojot nezemřel. Po chvíli sevřely zdi kaňonu jeho vůz tak silně, že se s kvílením a ječením zastavil. To Kojota povzbudilo. „Možná, že dnešek přece jen ještě není dnem mé smrti. Budu se jen muset dostat ven a vrátit se, odkud jsem přišel,“ řekl si.

Když vylezl z vozu, uviděl, že se kaňon za nim sevřel jako velké černé hrdlo polykající bezvýznamné sousto. Ve skále nebyla ani trhlina. Kojot neměl na výběr jinou cestu, než vpřed. Naposledy se podíval na své krásné, zničené auto.

Nějaký čas mohl jit vzpřímeně. Pak se kaňon zúžil ještě víc a Kojot musel pokračovat shrbeně, pak po čtyřech a nakonec se plazil po břiše. Stále se snažil dostat vpřed, protože nebyl dost moudrý, aby poznal, že byl lapen v pasti. Kaňon se za ním zavíral se zvukem zavírajících se úst. Nakonec už se nemohl ani plazit a cítil, že kaňon tlačí na jeho nohy. Mohl dýchat a cítil na tváři svěží vzduch, ale otvor před ním byl tak úzký, že se jím nemohl protáhnout.

„Potom se musím zmenšit,“ řekl si Kojot, odhodil svou lidskou podobu jako starý kabát a stal se malým divokým psem. V té podobě se plazil dál, ale cesta se dál zužovala a zanedlouho se musel zase zastavit. Kojot řekl: „Dobře, musím se stát králíkem,“ a v té podobě pokračoval.

Nakonec však byl průchod tak úzký, že jím neprolezl ani králík. Kojot nemel nikdy rád hady, ale svěží vánek stále chladil jeho tvář a kaňon tísnil jeho zadní tlapky, proto odhodil i svou králičí podobu a stal se hadem. Nějaký čas se pak rychle plazil vpřed a svěží vítr cítil stále silněji a on začal věřit, že se odtamtud dostane. „Bude to skvělá historka, až to budu vyprávět ostatním Prvním lidem,“ zasyčel Kojot a začal pracovat na podrobnostech, které by jeho vyprávění dodaly na zajímavosti, když se otvor náhle znovu zúžil. Kojota to nijak zvlášť nepřekvapilo. Začal pomýšlet na to, že by měl začít skládat svou píseň smrti, dokud má ještě hlas, ačkoliv hadi nemohou zpívat, ale pak sebral všechny své síly a změnil se v Červa tak štíhlého, jak jen to bylo možné. Ale červ byl příliš tenký na to, aby udržel jeho duši. Poslední věc, kterou si Kojot uvědomoval, byla velká bolest a pak ho jeho duše opustila.

Thinwolf znovu pohlédl na kovové tělo. To odvrátilo hlavu, takže mu nemohl vidět do obličeje. „Je to konec, Johne?“ zeptalo se tlumeným hlasem.

„Ne,“ řekl Thinwolf. „Mám pokračovat? Už toho mnoho nezbývá.“

„Prosím,“ řeklo tělo.

Červ se plazil dál, protože nic jiného neuměl a nakonec se dostal na konec kaňonu, kterým byla díra v zemi ne větší, než otvor po špendlíku. Červ se dostal ven na sluneční světlo a do jiného světa. Znovu získal podobu muže, ale Kojot byl pryč a minuly tisíce a tisíce let, než se znovu vrátil do svého těla. A to je příběh o tom, jak Kojot opustil Svět silnic.

„Líbil se ti?“ zeptal se Thinwolf těla.

Tělo otočilo svou hezkou hlavu a podívalo se na noční nebe. „Ano, Johne,“ řeklo tělo. „Byl to další dobrý příběh. Něco uvnitř mi však říká, že bych měl mít vztek a strach. To jsou pro mne stále ještě nepříjemné emoce, protože jsem tak nový.“

Thinwolf si otřel tvář a zadíval se přes temné more. „Jsou nepříjemné i pro mne. A já jsem až příliš starý.“

„Proč vyprávíš takové příběhy?“

Thinwolf sám neznal odpověď a tak natáhl ruku aby tělo vypnul.

„Počkej, Johne,“ řeklo tělo rychle. „Mohl bys mě nechat zapnutého?“

„Proč?“

„Vím, že jednou budu muset přijmout tvou mysl; je to můj cíl a jsem šťasten, že jsem byl pro to určen, ale předtím... Mám nějaké myšlenky a chtěl bych si je promyslet. Jsou to jen prosté myšlenky, ale jsou moje.“

„Proč ne?“ Thinwolf ho nechal být a sešel dolů. Ulehl na palandu, neschopen usnout.

Vzpomínal.

NEMOC HO ZAČALA zabíjet někde v polovině dlouhé cesty z Dilvermoonu na Jaworld. Prvním stadiem byla agónie, ale stále ještě mohl jednat. Zadal své lodi, aby našla první pobočku SeedCorpu a uchýlil se do svého protiakceleračního kokonu s chladivým požehnáním morfia. Loď ho probudila, když dosáhli Průchodu, vodního světa.

Bolest poněkud povolila; byl schopen posadit se za klávesnici a vyslat S.O.S. na orbitální stanici SeedCorpu.

Když se obrazovka konečně rozzářila, potlačil celou svou vůlí bolest a přinutil se k odzbrojujícímu úsměvu.

Úřednice společnosti měla drobný, tvrdý obličej a šedivé vlasy, které jí na čele vytvářely vlnky. „Jaký máš problém, cestovateli z Letního sídla?“

„Jsem nemocen,“ řekl Thinwolf. Pot mu stékal po šíji a kapal mu z ramen na konzolu.

Úřednice se zamračila. „Jsi sám? Nemáš diagnózu?“

„Sám. Bez diagnózy.“

Úřednice se naklonila mimo zorné pole kamery komunikátoru. Thinwolf upřeně hleděl na měnící se barevné vzory. „Naše karanténní předpisy jsou velice přísné, Letní sídlo. Nejsem si jista, jestli ti můžeme pomoci; v současné době máme minimální stav. Nemůžeš to zkusit v příhodnějším světě?“

Záblesk hněvu přehlušil jeho bolest. „Umírám. Jestli mi nedovolíte, abych použil vaši medicinální jednotku, zemřu, ale ještě před tím pošlu torpédo se zprávou na Dilvermoon. Tahle loď pracuje pro SeedCorp a vy jste povinni poskytnout mi pomoc, jinak bude mít SeedCorp vážné problémy s mými dědici.“ Neviděl jediný důvod, proč by měl říkat, že žádné dědice nemá. „Vyhodí tě bez odstupného, taková je politika společnosti a ty to určitě víš.“ Hněv ho vysílil natolik, že se stěží mohl hýbat.

Nakonec mu úřednice povolila přistání u válcové komory jednoho prázdného skladiště, do které předtím přemístila se svými lidmi medicinální jednotku.

Když vstoupil do její vyšetřovací dutiny, promluvila na něj lhostejným umělým hlasem. „Beznadějné,“ řekla mu. Virus již napadl každou buňku jeho těla a medicinální jednotka nemá prostředky, které by jej dokázaly zapudit. Nedokázala ani najít jedinou nekontaminovanou buňku, ze které by klonovala náhradní tělo a ani by nebylo možné urychlit jeho vývoj natolik, aby se do něj mohl přemístit dřív, než ho virus zabije.

„Mohu tě nějakou dobu udržet naživu a mohu zmenšit tvé bolesti, ale jinak jsem naprosto bezmocná,“ řekla medicinální jednotka. „Máš chytré nepřátele, občane Thinwolfe. Zabijí tě dokonale.“

„Jak dlouho?“ zeptal se Thinwolf.

„Čtyři až šest standardních týdnů, možná trochu déle.“

„Ach. Co zmrazit?“

„Nemáme tady na to vybavení, občane Thinwolfe.“

Umírá. Umírá.

Jeho srdce roztálo, naplnilo se panickou hrůzou. Zavolal znovu úřednici, nesouvisle křičel.

„Tohle je velice malá pobočka,“ řekla mu. „Tak jednou do roka nám zavolají a my přistaneme dole a naložíme, co máme odvézt z měst. Jsme na konci pravidelných linek a společnost se o nás nijak moc nestará.“

„Města?“ vykašlal Thinwolf.

„Ta ti k ničemu nejsou.“ V očích úřednice se objevil záblesk soucitu. „Zapovězená města. Jsou uzavřená, ta, která ještě žijí a i kdyby ses do některého dostal a dokázal požádat o pomoc, jsou to cizí města. Co mohou vědět o lidských nemocech?“

Obraz úřednice na monitoru se zamlžil; Thinwolf byl šokován zjištěním, že má v očích slzy. „Poslouchej,“ řekla úřednice. „Medicinální jednotka nás informovala, že je tvá nemoc příliš specifická na to, aby byla nakažlivá. Přijď sem

do hlavního modulu a my se pokusíme udělat ti to co možná nejpříjemnější.“ Sklonil hlavu. „Děkuji. Čestná nabídka. Dám vám vědět.“ Když se vrátil na Letní sídlo, vlezl si zpátky do kokonu, kde s podporou utišujících prostředků, které mu dodala medicinální jednotka a které potlačily nejhorší bolesti, strávil den a noc.

Když z něj pak vylezl, cítil se natolik silný, aby se mohl věnovat zařizování svých posledních dnů. Poslouchal svou oblíbenou hudbu; najednou se mu však zdálo, že se mu její slova vysmívají. Připravil si svá oblíbená jídla a přes zákaz medicinální jednotky ochutnal od každého trochu. Chutě se mu však zdály nepříjemně ostré. Pouštěl si své oblíbené pocitové pásky a plakal, když slyšel jiné hlasy, viděl jiné tváře a dotýkal se zdravých těl.

V pragmatickém smyslu už Thinwolf nebyl zaměstnancem SeedCorpu a nemusel se bát jejich trestu, takže povolil uzdu své zvědavosti a zlomil pečetě na nákladu, který vezl.

Zboží, určené pro jednoho z nejbohatších továrníků na Jaworldu, se skládalo z obrovského výběru hraček. Thinwolf tam našel překrásný kolotoč s celou menažerií zvířat, každé vyrobené z polodrahokamů, zlata a stříbra. Našel skvělý, projektilu podobný automobil z černé oceli bohatě smaltované červenými a modrými ozdobami a polstrovaný hranostají kožešinou. Našel starožitnou postel zdobenou vyřezávanými nahými bohyněmi s trnkovýma očima. Našel stovky jiných bezcenných pokladů.

Ale byl tam i báječný člun vybavený na dlouhé cesty, připevněný na přistávací paletě. V jeho kajutě byla medicinální jednotka stejně dobrá, jako ta na stanici SeedCorpu.

A nakonec našel to nejlepší: pečlivě nakonzervované kovové tělo, určené pro onoho továrníka. Tmavé nilské rysy byly překvapivě podobné Thinwolfovým světlejším. Bylo prázdné, připravené k použití a přímo vyzývalo, aby použito bylo. Myšlenka, že jeho tělo zemře ho stále skličovala a řekl si: Přemýšlej. Už nejsi rudokožec. Co záleží na tom, že přerušíš veškeré spojení se Zemí. Země je daleko a zapomenutá.

Zavolal úřednici: „S vaším svolením přistanu dole na planetě. Hrozně rád bych se ještě naposledy prošel po pevné zemi.“

Úřednice byla zmatená, ale nijak mu v tom nebránila. „Není to tam pro rekreanty a v tuto chvíli máme dole jen jednoho muže, Coedi Kimpta. Je to trochu podivín, poněkud hrubšího zrna, ale docela dobře vychází se smetan.“

„Budu se chovat diplomaticky,“ slíbil Thinwolf.

O den později jeho loď přistála na laguně ve středu umělého ostrova SeedCorpu, používaného jako základna. Letní sídlo sdílelo lagunu s malým člunem SeedCorpu. Na severu ostrova se proti nebi rýsovaly hranaté tvary komplexu skladišť; jeden konec laguny přehrazovalo rameno jeřábu.

Automatický lodivod odtáhl Thinwolfa do doku. Tam na něj čekal Coedi Kimpt, malý muž se světlými vlasy a dlouhýma, svalnatýma rukama.

Kimpt mu pomohl s přistáním, přičemž se choval překvapivě jemně: „Tak ty jsi tedy ten John Thinwolf. Já se jmenuju Coedi.“ Muž se usmál srdečným, upřímným úsměvem a oči se mu rozzářily. „Říkají o mně, že jsem špína na dně sudu SeedCorpu. Jak vysoko jsi vyplaval ty, Johne?“

Thinwolf se zasmál. „Ne tak vysoko, jak bych měl, Coedi. Vlastně se dá říct, že velice brzy odteču úplně.“

Coedi ho ubytoval v ubytovně pro návštěvníky a přidělil mu pokoj s vyhlídkou na otevřené moře.

Když se setmělo, vydal se Thinwolf ke kantýně, která žlutě svítila úzkými okny do noci. Vešel dovnitř. Police plné krabic a beden se tyčily až ke stropu. Coedi seděl pod holou žárovkou a kouřil dýmku. „Pojď dál, Johne,“ řekl. „Něco k pití? Kouření? Nebo dáváš přednost injektoru?“ Vytáhl tácek plný narkoampulí. „Ti nahoře se všemožně starají o mé štěstí, takže sem nikdy nepřijdou. Jsem tu sám letos už šest oběhů - mají mě prostě rádi tak nějak shora.“

Thinwolf zvedl ruce. „Díky, ale já nemůžu. Ta přemoudřelá bedna mi nenechala ani kousek legrace; tvrdí, že by mě to zabilo ještě rychleji.“

„Dobrá. Ale je to svinský způsob, jak prožít své poslední dny. Posaď se.“ Coedi mu nabídl židli s vysokým opěradlem. „Čemu mám vlastně vděčit za tvou návštěvu?“

Thinwolf klesl na židli. Bolest se díky utišujícím prostředkům udržovala na snesitelné úrovni, ale stále byl unavený. „Unaven kosmickými loďmi, Coedi. Celé roky už jsem neměl pod nohama pevnou zem. A tohle je možná moje poslední šance.“ Coedi se naklonil dopředu: „Možná?“

Thinwolf si ho pozorně prohlédl. Do takových zapadákovů, jako je Průchod, posílal SeedCorp svoje nejhorší nebo nejlepší lidi. S jakousi nelogickou jistotou cítil, že Coedi patří k těm druhým. „Instinkt rudokožce,“ zabručel si sám pro sebe.

„Cože?“

„Promiň, přemýšlel jsem nahlas. Co bys tomu řekl, kdybych tě požádal, abys mi dovolil použít váš jeřáb?“

Coedi se zasmál. „Chceš vzít loď a udělat si výlet, co? Chceš si ještě něco užít! Jeřáb... musel bys mě svázat, kdyby ses k němu chtěl dostat. Počkej, podívám se, jestli tu někde nemám vhodný kus provazu.“ Napůl vstal, jako by už chtěl vykročit mezi plné police.

„Počkej, ne teď hned... Ale děkuji ti.“

„Proč ne teď hned? Ale jestli máš času nazbyt, tvoje věc.“ Coedi se zase posadil, na tváři nevinný úsměv.

„Možná, že mám...“ Řekl Coedimu o kovovém těle a o člunu. V obchodníkové tváři se zračilo potěšení. „Chceš si jet zarybařit? Chceš čekat, až už to nebude k vydržení a potom otočit vypínačem?“

„Trochu rybařit. Trochu se jen tak potloukat a koukat se po zajímavostech.“

„Po zajímavostech. Co tím myslíš?“ Zdálo se, že Coediho rozhovor baví.

„Ach. Třeba Zakázaná města. Je tu snad ještě něco jiného?“

„Ne. Ale říkám ti, ve většině z nich toho moc k vidění není. Ta mrtvá byla vyčištěna už před lety a v těch živých té zabijí. A Johne, drž se co nejdál od těch umírajících. Většinou nakonec vyletí do vzduchu nebo shoří. Ale hlavně jsou nebezpečná proto, že přitahují hledače a hledači jsou nepříjemná cháska. Kterýkoliv z nich by ti s potěšením podřízl

hrdlo a šlohl loď," řekl Coedi vážně.

„Je těžké vyhnout se jim?"

Coedi se poškrábal na hlavě: „Myslím, že ani ne. Nemělo by ti činit potíže ujet jakémukoliv hledači, kterého potkáš. Většinou používají lodě s velkým výtlakem - pomalé, ale převezou hodně nákladu bez zbytečných ztrát energie. Ten závoďák, co si míníš vypůjčit, by ti od nich měl zajistit slušný odstup. Mělo by to být v pořádku, pokud se s nimi nezačneš moc přátelit."

Thinwolf se zasmál. „Bez obav. Ale nemohl bys mi říct něco víc o městech?"

Coedimu se zalesklo v očích. S dýmkou v ruce se pohodlně opřel a začal mluvit.

„Města byla prastará už v době, kdy na Průchod přišel první člověk. Několik výzkumných expedic v různých městech zmizelo, než se dostalo do obecného povědomí, že jsou nebezpečná. Ze tri nebo čtyř tisíc měst, které pluly na hladině světového oceánu byla možná stovka mrtvých a proměněných v hromady holého kovu už v době, kdy je lidé objevili. Asi šest set jich bylo v různých stavech úpadku a jejich nedostatečné hlídky poskytovaly lupičům slušnou šanci na úspěch. Ostatní byla plně funkční, ale pravděpodobně prázdná. Některé z nich dokonce dovolila příchozím, aby vstoupili a pobyli v nich tak dlouho, dokud se nezačali pídit po suvenýrech a tito lidé tvrdili, že v nich žádné obyvatele neviděli. Podle mého názoru nemají města zlé úmysly. Jsou jen nespolehlivá," řekl Coedi. „Dej si pozor, abys jim příliš nedůvěřoval, Johne. Některá z nich tě třeba pozvou na čaj, tak zdvořile, jak jen si je možné přát, ale vejdeš, a už tě víckrát nikdo neuvidí. Možná, že to není zlý úmysl, ale vyjde to nastejno. Jak říkám, raději si dej pozor."

„A všechna jsou cizí?"

„Tak to aspoň tvrdí odborníci. Má to smysl, protože jsou všechna stará jako samo peklo a SeedCorp se sem dostal teprve před sedmi sty lety. Ale když už o tom mluvíš, mezi hledači koluje legenda o lidském městě. Nebo aspoň o městě s lidskou tváří."

V Thinwolfovi se probudil zájem. „Ano? Pověz mi o tom."

„Není toho moc, co by se dalo povědět. Hledači o něm příliš nemluví; každý z nich doufá, že právě on ho nalezne. Ale zdá se, že se nachází někde vysoko na severu, možná až za hranicí ledu. Tam na severu je studená, mlžná voda, podivné mořské příšery, neuvěřitelné polární záře - řekl bych, že to všechno je docela dobrý základ pro legendy. Tak či tak, někteří staří hledači by ti určitě mohli vyprávět o tom, jak ho kdysi viděli, když pluli jednou v noci v mlze, jak má mořskou bránu ze zlata, padesát metrů vysokou a na ni tisíc vyřezávaných tváří. Lidských tváří. Brána tváří. Zdá se, že to město pluje rychle; nikdo z těch, kteří ho viděli, se k němu nedokázal přiblížit. Všichni se samozřejmě snažili změřit jeho polohu, ale nikdo z nich ho podruhé nenašel. Někteří myslí, že většinu času pluje pod mořem."

Thinwolf vyčetl Coedimu z obličeje, že to pro něj znamená víc než obyčejnou historku. „Kdo by ho našel, ten by byl někdo, co?" řekl.

„Ano," přisvědčil Coedi. „Kdyby se někdo dostal dovnitř a vrátil se s něčím odtamtud... Mohl by si zaplatit cestu odsud. Být někdo." V Coediho tváři se objevil smutek. „Někdy mám chuť vykašlat se na celý SeedCorp, Johne, sebrat člun a vydat se na sever. Jen kdybych byl odvážnější."

Ráno pomohl Thinwolfovi vyložit loď a připevnit tělo na přední palubu. Thinwolf mu zamával na rozloučenou a vyrazil.

To bylo před třemi týdny.

ZA ÚSVITU se dostavil neklidný spánek a do jeho snu se mu prolínaly vzpomínky.

Ve snu viděl sám sebe, silného a zdravého, jak rychle uhání po bouřlivé hladině oceánu. Jeho nohy se bořily do zpěněných vln, lehce zajížděly do jasné vody. Jeho srdce bilo, pomalu a mocně, jako neúnavný stroj. V levé ruce držel těžký válečný luk, zesílený pruhy rohoviny upevněnými šlachami. Cítil tíhu plného toulce na svých zádech. Byl nahý, až na krátké kožené kalhoty. Když se podíval dolů, uviděl, že kalhoty zdobí výšivka miniaturních plošných spojů. Posedl ho bezejmenný strach, ale pak zjistil, že se zmýlil a že to byly jen obvyklé vzory jeho rodu.

Koutkem oka zahlédl na severním obzoru bílý proužek. Odvrátil se od slunce a rozběhl se rychleji, zakoušeje potěšení lovce.

Před sebou uviděl stádo velryb, které ho ještě nezpozorovaly; jejich černé hřbety se vynořovaly nad hladinu. Čas od času některá z nich vychrlila sloup vody jako obří fontánu na nekonečné vodní hladině. Přiblížil se proti větru na vzdálenost asi sto metrů a pak změnil směr a běžel souběžné s nimi, drže se co možná z dosahu vln, které vytvářely. Napočítal tucet těch velkých zvířat: pět krav, pět telat, dva rocky(?) a jednoho starého býka, který už zažil mnoho zim. Thinwolf pocítil náhlou úzkost. Kde byl vůdce stáda? Podíval se dolů do modročerné vody pod svýma nohama; kde se skrývá? Úzkost vzrostla. Něco nebylo v pořádku, ale co? Myšlenky se mu honily v hlavě jako mrštné ryby.

Pak se býk vynořil, jen padesát metrů od něj. Vyrazil proti němu, aby oddělil Thinwolfa od stáda, jako si byl vědom jeho loveckých pudů. Býkův hrb byl obrovský, pokrytý bílou hedvábnou kožešinou. Thinwolfovo vzrušení vzrostlo; úplně zapomněl na své obavy. Tady bylo znamení, omen nejvyššího významu.

Velrybí býk vychrlil proud vody a Thinwolf viděl, že voda byla zbarvena do růžová krví. Napadlo ho, kolik asi prastarých harpun bylo pohrouženo do plic bílé velryby a naplnil ho smutek. Vytáhl z toulce šíp se zubatým obsidiánovým hrotem a položil ho do tětivy. „Ať ti můj šíp přinese odpočinek, Velký," zašeptal a střelil.

Šíp vjel do boku velryby jako do vzduté vlny. Na okamžik se nic nezměnilo.

Z vydechovacího otvoru velryby vytryskl proud krve a kde se dotkl hladiny, moře se zakalilo. Krev kapala z Thinwolfových rukou a jeho nohy se hlouběji zabořily do moře. Cítil paralyzující strach. Vzpomněl si, že lidé nemohou běhat po oceánu.

Aniž velryba zvedla hlavu, podívala se na svého vraha.

Thinwolf se nemohl hýbat. Viděl budoucnost vzdálenou o jeden úder srdce: zraněná velryba se vynoří z hlubin,

ostré rohy se zaboří do Thinwolfova křehkého masa a odhodí roztrhané zbytky do vzduchu. Zmrazený čekal celé věky - a pak se velryba vymrštila nad hladinu.

Kde se měla objevit vznešená hlava se zaleskl chomáč tuctu očí, zavířila stovka tenkých, svalnatých chapadel. Thinwolf nepoznal, co je to za obludu.

Chapadla ho sevřela. Jejich dotek byl jako dotek doruda rozžhaveného drátu a on konečně našel hlas a rozkřičel se. Obluda ho strhla pod hladinu a plavala s ním kalnými pruhy krve hloub a hloub, až krev byla jen tmavším stínem v černi a hladina byla jen bledá mizící fantazie.

Okamžik před tím, než se probudil, explodovaly jeho plíce zadržovaným dechem a Thinwolf se podíval dolů na svou ruku, která byla vyrobena z nosníků a táhel; celá z temně lesklé oceli.

Unaveně se protáhl na palandě. V hlavě mu dunělo. Spánek už mu nepřinášel odpočinek ani když konečně přišel.

„Ach," zasténal. Protřel si oči, sevřel ruce v pěsti.

Najednou si uvědomil, že dunění se ozývá i vně jeho hlavy. Stroje? Podíval se na řídící pult: blikající signálka oznamovala pokus o kontakt. Vyšel na palubu.

Proti vycházejícímu slunci se k němu pomalu blížila jiná loď. Zaclonil si oči. Byl to jablkově zelený trawler, vysoký na přídi a nízký v bocích. Stěží rozeznal tmavé postavy v kormidelní kabině.

„Ahoj!" Někdo s příjemně sladkým hlasem zavolal přes vodu. „Ty tam na palubě, ahoj!"

Hlas mu vyloudil na tváři přihlouplý úsměv. Potlačil vnitřní hlas, který mu varovně šeptal: Vzpomeň si, co ti říkal Coedi. „Ahoj," odpověděl.

Loď plula zvolna. Když vyklouzla z přímé sluneční záře, rozeznal další podrobnosti. Trup lodi byl z poškrábaného černého plastiku, kormidelní kabina pomalovaná červenými a zlatými pruhy byla celá otlučená a vybledlá. Silueta ženy za kormidlem byla štíhlá a malá. Dva vysocí, hranatí muži, kteří na sobě neměli nic než jakési kožené postroje, stálí na přídi a šklebili se. Jeden hodil Thinwolfovi lano. Thinwolfova loď tiše zapředla a vysunula gumový nárazník. „Hele, šikovná lodička," řekl druhý muž. Jeho hlas zněl slizce a úskočně.

Když se lodě dotkly, vylezl z kabiny další muž. V tu chvíli si Thinwolf všiml, že všichni tři pocházejí z jednoho klonu. Když se podíval zblízka, uviděl na jejich šíjích stříbrné drápky řídících cívek. Otroci, pomyslel si, nebo se snad své svobodné vůle vzdali dobrovolně? Otřásl se.

Motor jejich lodi s posledním zakašláním zhasl a kapitánka vyšla z kormidelní kabiny.

Měla mladé tělo, ale staré oči a pečlivě udržovanou hřívu medově hnědých vlasů. Její rysy byly poctivé - půvabné a dokonale pravidelné. Její šíje byla pokryta množstvím drobných zářivých pih. Kombinéza, kterou měla na sobě, byla elegantního střihu a bez jediné skvrnky. Nějak si ji nedokázal představit jako nezákonnou vylupovačku měst. Prohlížela si ho nehybným obličejem bez výrazu, zatímco se její otroci hihňali a šťouchali se navzájem. „Nazdárek, šviháku," řekla.

„Ahoj," odpověděl. Pokusil se potlačit úsměv, ale podařil se mu jen prázdný hloupý výraz.

„Neděláš pro společnost?"

„Jsem na volné noze," přiznal.

„Trochu riskantní, v těchto vodách," řekla. „Pokoušíš osud, šviháku."

Hlas měla sladký, ale natolik prostý všech emocí, že ho až zamrazilo. „Jak to?" zeptal se.

„Piráti," řekla a konečně se usmála. Zuby měla zbroušené do malých ostrých špiček.

Ustoupil o krok od zábradlí. „Ti mi nedělají starosti," řekl. „Nosím osobní ochranné pole."

„Díky za radu, šviháku," řekla. Jeden z otroků přinesl lodní hák. Dřív, než mohl Thinwolf uskočit, otrok ho zachytil. Škubl a Thinwolf přepadl přes zábradlí do moře. Jeho pole zasyčelo, zkratovalo se a on zůstal bezmocný v prostoru mezi oběma loděmi. Zmítal sebou a polykal studenou vodu. Jeho sen se proměnil ve skutečnost a on pomyslel na míle černé vody pod sebou, kde by mohl klesat věčně. Kopal kolem sebe a bezhlesně křičel, snaže se vyškrábat po kluzkém boku lodi. Představoval si snad, že se někdy dokáže smířit se smrtí? Ta myšlenka mu teď byla cizí, nepochopitelná.

Zatímco zápasil, žena chladně udílela rozkazy svým klonovaným sluhům. „Larry, ty s Curlym odvezete loď zpátky do hnízda. Moe a já poplujeme s tou novou. Dávejte si pozor, dbejte, abyste nepřetížili motor, nedávejte mu moc zabrat. Jestli mi rozbijete loď, udělám vám peklo na zemi, rozumíte?"

Loď Thinwolfovi uhnula pod rukama, jak pirátka se svým otrokem přestupovala. „Počkej!" křičel, „prosím, počkej." Zjevně se o něj dál nestarala. Pomalu se propadal do černé vody. Slyšel, jak něco řekla tím svým sladkým hlasem a obě lodě se daly do pohybu.

Náhle se z jeho lodi ozval zvuk trhaného materiálu následován kletbami z úst ženy. Thinwolf uslyšel jekot děsu. Otrok dopadl do vody a zůstal nehybně ležet na hladině. Modře se zablesklo. Thinwolf uslyšel výkřik a pak zapraskání kostí. Podíval se nahoru a uviděl divoký stín, který se mihl mezi loděmi, příliš rychle, než aby ho dokázal identifikovat.

Zazněly další dva krátké výkřiky, a pak nastalo ticho. Thinwolf šlapal vodu a otupěle čekal. U zábradlí pirátské lodi se objevilo kovové tělo. „Okamžik, Johne," řeklo. „Hodím ti provaz; neměl bych skákat do vody. Jsem moc těžký, než abych se na ni dlouho udržel."

Provaz se mihl vzduchem a dopadl kousek od Thinwolfových napřažených paží. Tělo ho vytáhlo tak rychle, až mu lano skoro vyklouzlo z rukou, ale pak byl v bezpečí, na palubě pirátské lodi.

Tělo ho zachytilo pevnýma kovovýma rukama zborcenýma krví. „Jsi v pořádku, Johne?"

Thinwolf se zhluboka nadechl. „Ano." Zavřel oči a chvíli vychutnával sluneční paprsky, které hřály jeho kůži, pocit pevné paluby pod nohama. „Ano. Díky tobě." Bylo to zvláštní, jak se dokázal ze života radovat někdo, jehož tělo už bylo skoro mrtvé. Ale radoval se, skutečně se radoval.

Jeden z otroků ležel u kormidelní budky. Bezhlavé tělo druhého viselo přes zábradlí a krvácelo do moře. Thinwolf to zaznamenal s jistou nezúčastněností, jako někdo, kdo sleduje pocitové pásky, vymyšlená dobrodružství. „Byl jsi skvělý."

„Děkuji ti, Johne. Zabíjení je dovednost, kterou ti předám, až odhodíš své staré tělo. Tohle tělo má mnoho zajímavých dovedností, to jsi nevěděl?“

„Ne... ne. Nevěděl.“

„Ach, ano. Umím zabíjet; umím vařit; umím pilotovat letadlo; umím předvádět zábavně scénky a pantomimy; umím přednášet verše v tuctu lidských jazycích a čtyřech nelidských; prodělal jsem čtyři různé myšlenkové školy a osmnáct sexuálních kurzů; rozpoznám devatenáct tisíc druhů nitkovců, kteří žijí na Jaworldu, dokážu vyšít čtrnáct set klasických ubrouskových vzorů...“

Thinwolf pozvedl ruku. „Dost. Jsem o tvých schopnostech přesvědčen. Ještě kdybys tak nedokázal současně chodit a mluvit.“ Thinwolf se odmlčel a pak pokračoval tichým hlasem, „I když vlastně nevím, s kým mluvím,“

„Nemám žádné jméno, to je pravda.“ Tělo sklopilo oči a ztichlo.

„Možná, že bys ho mít měl. Vyber si nějaké.“ Thinwolf se podíval přes vodu ke svému člunu a uviděl, že odplouvá pryč. „Moje loď,“ vykřikl.

Tělo se na něj překvapeně podívalo: „Stačí, když ji zavoláš, Johne. Je seřízena na tvůj hlas, stejně jako já.“

Thinwolf zavolal a člun připlul k němu. Vysunul nejprve nárazník a pak můstek.

Řemeny, kterými bylo připevněno tělo, byly přetržené. Zena ležela na přední palubě a její kdysi krásná tvář byla rozdrcená. U zábradlí ležela plazmová pistole, napůl utopená v louži roztavené hmoty paluby.

„Když viděla, že jsem zabil její otroky, pokusila se mě usmažit. Uklidím to tady.“

„To může počkat. Pojďme se podívat dolů, možná najdeme poklad.“ Thinwolf necítil žádný smutek nad smrtí pirátky; nechala by ho utonout. Obrátil se, přešel kolem kormidelní kabiny pirátské lodi a sestoupil do podpalubí.

Tam našel podivné skvosty, které pocházely z mnoha vypleněných měst. U čelní stěny stála socha ze starého bronzu, představující skupinku svalnatých humanoidů, kteří seděli na bobku zabaleni do své vlastní kůže jako ohyzdné čtyřúdé housenky, rozevřené, aby odhalily vnější formu. Pod vrásčitou kůží bylo možno najít další detaily: drápy, hladké okraje křídel, všechny vyvedené ze zlatozelené slitiny. Thinwolf přistoupil blíže a dotkl se chladného kovu. Socha pod jeho prsty pulzovala jakoby skrytým bojem a on se rychle stáhl.

Byl tam velký mechanický stroj, ve kterém byly paprsky kol tvarovány do podob cizích bytostí, zuby zakončeny sepnutýma rukama, páky nelidskými kostmi. Probuzeny jeho dotekem se kola začala točit, zuby se o sebe třít a páky pumpovat. Ze stovek ukrytých míst se začala linout dráždivá hudba. Thinwolf uchopil kolo a stroj zastavil.

Kovové tělo ho pozorovalo, oči zastřené stínem a nijak se k tomu všemu nevyjádřilo.

Thinwolf pokračoval v prohlídce, ale předmětů, které viděl, se už nedotýkal. U předního pažení našel velký, slabě svítící obraz, na kterém se postavy pomalu pohybovaly. Zprvu se mu zdálo, že se jedná o alegorii, snad nějaké cizí Peklo. Trýzeň vypadala docela lidsky: čtvrcení, pálení, stahování z kůže, drcení údů, mražení a noření do ohyzdně vyhlížejících kapalin; naprosto obyčejný obraz utrpení a ponížení. Ale bytosti, které těmi hrůzami procházely, vypadaly jako dvounohé laně s velkýma vlhkýma očima a výrazy svatého vytržení. „Dost,“ řekl tělu.

Znovu na palubě své lodi se díval, jak tělo shazuje mrtvolu ženy do moře. Pak přineslo kbelík a umylo krev, vydrhlo skvrny na deskách a zábradlí kartáčem. „Co uděláme s tou druhou lodí, Johne? Mám ji potopit?“

„Proč?“ zeptal se. „Proč bychom to měli dělat?“

„Možná měla spojence, Johne. Možná, že by bylo lépe, aby nic nenašli, až ji budou hledat.“

Thinwolf se nad tím zamyslel, zděšen představou krásy potápějící se do černých hlubin, zděšen, že by tu bolest a zaujetí ukradené z mnoha senilních měst už nikdy neměl nikdo vidět. Ucítil v srdci bolest, která neměla nic společného s pomalým odumíráním jeho svalů. „Ne. Ať si pluje, dokud ji někdo nenajde.“

Tělo pokrčilo rameny. „Jak si přeješ, Johne.“ Když skončilo s úklidem, přistoupilo k místu, kde bývalo upevněno. „Vyrobím nové řemeny,“ řeklo bez jakékoliv nevole.

„Cože? Ach. Ne, ne, teď už nejsi jen palubní náklad.“ Cítil nebezpečí, které bylo obsaženo v jeho slovech, ale přesvědčil sám sebe. Je to jen stroj, vykoná svou práci tak, jak má určeno. Samozřejmě, až se jeho smrt přiblíží, bude jeho touha po přežití mnohem silnější, než soucit s ubohou kovovou bytostí. Určitě. Tělo se poprvé usmálo, i když byl jeho úsměv stěží postřehnutelný. „Děkuji ti, Johne. Jsi skvělý muž.“

Tělo samozřejmě umělo řídit člun, a proto ho Thinwolf nechal v kormidelní kabině s instrukci, aby ho zavolalo, pokud by uvidělo nějaké město. Pak sešel dolů, aby si oblékl suché šaty. Kajuta ho osušila; ulehl a propadl se do hlubokého spánku, prvního za mnoho dní.

Když se probudil, bylo světlo, které proudilo větrákem nad jeho hlavou, jantarové zapadajícím sluncem. Vzduch byl chladný a moře bylo studené, pochmurně šedé. Teple se oblékl a vyšel na palubu, kde našel tělo, jak kormidluje loď k severu.

„Spal jsi dobře, Johne?“

„Ano. Ano, děkuji. Nic se nepřihodilo, žádné problémy?“

Tělo potřáslo svou hezky tvarovanou hlavou. „Ne, žádné problémy, Johne. Pár bouřkových přeháněk, duha a několik nočních draků nám zkřížilo cestu. Nic závažného.“

Thinwolf se podíval na tělo. Mluvilo klidně, ale jeho oči zářily; jeho ústa se prohla v lehkém úsměvu - vypadal skoro srdečně. „Tak sis ten den užil?“

„Ach, ano, Johne. Připadalo mi to báječné. Voda má tolik různých barev. Viděl jsem ptáky, viděl jsem oblačné hrady a ti noční draci byli skvělí: karmínoví a zlatí a blankytní.“

„Ale města žádná?“

„Ne, města žádná, Johne. Hledáš snad nějaké konkrétní město?“

Co mohl pokazit, když to tělu řekne? „Ano. V legendách se říká, že v tomto světě pluje i lidské město. Je to cíl mého duševního hledání. Chápeš to?“

„Co je to 'duševní hledání'?“

Thinwolf se pohodlně usadil na lavici v kormidelní kabině. „To se těžko vysvětluje. Mohlo to znamenat něco úplně jiného, v dávných dobách, kdy na Staré Zemi ještě žili moji předkové, ale teď... je to poslední věc, kterou se rudoch zabývá, než zemře. Může to být místo, věc, myšlenka, pocit, Jestli má hledáni nějaký význam, jestli se stane poslední lekcí ve škole života, tím lépe. Je to něco, co se asi nedá nalézt dřív, než úplně před koncem.“

Tělo na chvíli neodpovídalo. Když konečně promluvilo, zněl jeho hlas smutně. „Ale ty přece neumřeš. Ne doopravdy. Přesto doufáš, že ve městě nalezneš svou lekci?“

„Proč ne?“ Thinwolf pokrčil rameny. „Jde přece o hledáni, ne o nalezení.“

„Kde teď žiji tví lidé, Johne?“

Thinwolfa přepadla slabost, která neměla nic společného s jeho nemocí. „Už nežijí. Já jsem poslední.“

Moře tmavlo do noci. Tělo stálo u kormidla. Celé hodiny u něj stálo bez hnutí, jen drobnými pohyby rukou udržovalo kurz na sever. Thinwolf se díval na brázdu, kterou za sebou loď zanechávala a která teď zářila slabou chladnou fosforescencí; byla rovná jako struna.

Zdálo se, že tělo necítí potřebu konverzace. Nakonec promluvil Thinwolf. „Chtěl bys, abych ti povídal další příběh?“

Tělo pokrčilo rameny a pak řeklo bezbarvým tónem: „Pokud ti to udělá radost?“

Thinwolf se zarazil. „Projevoval jsi víc nadšení, dokud jsi byl připoután na přední palubě.“

Tělo nic neřeklo a Thinwolf si po chvíli uvědomil, že jeho poznámka odpověď nevyžadovala. „Tak tedy jinak. Bude ti vadit, když ti řeknu jiný příběh?“

„To určitě ne, Johne.“

„Pak to tedy bude příběh o Kojotovi a Společnosti pro nová Šťastná loviště.“

Bylo to mnoho let po čase před Časem, dlouho poté, co lidé opustili Starou Zemi a rozletěli se ke hvězdám. Minuly tisíce let a lidé byli tak daleko a tak dávno, že si už nikdo nepamatoval, k jakému kmeni vlastně patří. Nikdo neznal svůj totem; nikdo neznal svůj rod. Lidé už vlastně ani nevěděli, že jsou lidmi. I Kojot už zapomněl své jméno a svou úlohu, jako by to zapomněl každý, kdo by žil tak dlouho jako Kojot. Teď žil na Dilvermoonu, bezcitném kovovém světě. Myslel si o sobě, že je historik; slídil po soukromí dávno mrtvých lidí a pak psal učené články, které nikdy nikdo nečetl. Mohl si dovolit trávit čas tímto neužitečným způsobem, protože byl velice, velice bohatý jako každý, kdo byl průměrně inteligentní a tak starý, jako Kojot. A nezapomeň - Kojot byl chytrý.

Jednoho dne si prohlížel nějaké staré pásky ze Staré Země a našel v nich zajímavou zmínku o fascinujících lidech, kteří se nazývali různými jmény jako Indiáni, nebo Severoameričané, nebo Amerindové či rudoši. Žili na velkých zelených prériích nebo v hlubokých lesích, ve vražedných pustinách, mezi zemí a oblohou a jejich životy byly plné jakési prosté krásy. Očividně trávili většinu času zabíjením jiných forem života rozličnými vznešenými způsoby, nebo projížďkami po svých prériích a pustinách a lesích - někdy na koních a jindy na růžových vozech opatřených křídly - nebo přepadali vlaky jiné migrující rasy, nebo prodávali s podivuhodnou štědrostí práva na těžbu minerálů ve své zemi. Žili v rozmanitých domech, od chýší z kůží pres stavby z cihel z nepálené hlíny až po skleněné paláce. Kojot si pomyslel, že museli velice dobře zvládnout techniku manipulace s veřejným míněním, protože se o nich jen velice málo záznamů zmiňovalo zle. To zvýšilo jeho zájem, protože jak víš, Kojot se velice pyšnil svou moudrostí.

Kojot odsunul všechnu ostatní práci stranou a pustil se do nového výzkumu. Staré legendy k němu promlouvaly čistým, jasným hlasem. Nacházel další staré legendy a začínal je chápat. Některé z nich mluvily o chytrém stvoření nazývaném Kojot. Kojot si řekl: „To musel být skvělý chlapík; jaká dobrodružství musel prožít, jestliže byl, jak soudím, opravdovou osobností, dost chytrou a zkušenou, aby mohl těm primitivním lidem dělat boha.“

Kojot začal být těmi legendami posedlý. Každý nový příběh, který vyhrabal z archivů Dilvermoonu, mu připadal jako poklad, prostý a krásný jako dokonalý tyrkys, čistá modrá pravda opředená zlatou sítí skrytých významů. Zanedbal všechna svá ostatní studia: zapomněl na honbu za statusem, kterou vyžadovalo jeho postavení; připustil, že jeho pečlivě pěstovaná přátelství byla omylem; zanechal svých mnoha milenek. Brzy si získal pověst nezajímavého excentrika. Nevšiml si toho.

Jednoho dne objevil v archivu prastarý popis rodokmenu. Genealogická mapa znázorňovala mnoho osob, které měly pocházet z rodu Indiánů ze Staré Země. Kojot si zakřížkoval větve, které od nich pocházely skoro jistě. Porovnal je s vlastním rodokmenem a k velké radosti zjistil, že se v několika místech kryjí. „Není divu, že v těch starých legendách cítím takovou sílu,“ řekl si Kojot. Kojot byl vždycky značně sentimentální. Zjistil, že sám začal toužit po travnatých pláních, šalvějových údolích a temných lesích svého ztraceného lidu. „Možná,“ řekl si, „bych se mohl pokusit žít tak, jak žili oni. Možná, že bych tak získal ještě silnější prožitky z těch legend. Možná, že by mi to pomohlo objasnit několik zmatených míst.“

Jeho nadšení vzplálo rychle. Kojot vždy podléhal náhlým hnutím mysli - která většinou neměla dlouhého trváni. Přesto byly jeho emoce vždy vřelejší, než emoce jeho soukmenovců, kteří byli natolik silní, že předem odmítali jakékoliv pochybnosti o své zvolené cestě. Začal plánovat přesídlení na nějakou neobydlenou planetu pozemského typu, kterých v těch dnech ještě bylo tak mnoho.

S využitím svého bohatství se mu podařilo dlouhodobě si pronajmout kontinent na planetě, která se jmenovala Treen.

Provedl tisíce antropologických testů, prozkoumal vše, co bylo známo o divošských kulturách. „Proč bych měl sám sebe omezovat,“ řekl si pak, „a snažit se vtěsnat do úzkých hranic zvyků lidí jediné rasy? Mohu si vybrat, co se mi líbí. Jde přece o podstatu věcí, ne o detaily.“

Nakonec rozhodl, že bude na planetě žít podle této zásady: obydlí si postaví z kůži, březové kůry a vinylových

spojek, bude se vozit na antigravitačních saních upravených jako kánoe; vypěstuje kukuřici a suchozemskou rýži a johimbinové vino; bude pátrat po naftě a mastku; bude se oblékat do kožešin a měděné zbroje; bude hledat inspiraci pro svého ducha v peyotlu a žitné whisky; bude s oštěpem a winchestrovkou lovit velké rohaté ryby, které v tom novém světě žily; postaví památníky zapomenutým lidským bohům a bude k tomu používat materiály, které mu poskytne země, vyřezávané dřevo ze stromů a barvy ve spreji.

„Ach," řekl, „jak krásné to bude, až budu sedět u posvátné petrolejové lampy a vyprávět lidem nové legendy." A náhle posmutněl, protože si uvědomil, že jeho vyprávění nebude nikdo naslouchat.

Ale nebyl by to Kojot, kdyby vzápětí neměl nový plán. „Najdu si Lid," prohlásil. „Budu ten, kdo jej znovu sjednotí."

Nejprve najal nejlepšího snílka, jakého sehnal, aby vyrobil propagační pocitové pásky. Ta žena samozřejmě nebyla nejlepším snílkem na Dilvermoonu; Kojot byl bohatý, ale nebyl žádný hvězdný imperátor. V každém případě byla dostatečně zkušená. Kojot pak rozeslal pocitové pásky na všechny světy, které našel v Manicheánském seznamu a které byly dost velké. Pásky ukazovaly, jak zapomenutý lid žil svůj prostý život plný potěšení ze skutečného jídla, příznivých aspektů pobytu na čerstvém vzduchu, představivosti a rozličných sexuálních radovánek. To poslední bylo vylepšení dodané Kojotem; extrapolace založená na prosiří-dávání žen u Inuitů, jednoho severního kmene.

„Pojďte s námi do Nových šťastných lovišť," volaly pásky používající tvář a hlas Kojota. „Pošlete svůj rodokmen na ověření zdarma Společnosti pro nová šťastná loviště na Dilvermoonu. Uvidíte, jestli jste vy ti praví pro přesídlení. Co můžete ztratit, kromě trochy času? A pomyslete na odměnu, jestliže patříte mezi těch několik vyvolených. Volná letenka na Svět zahrad, plnou podporu pro rozvoj vašeho rodu tak, jak žil ve starých časech. A nemusíte udělat nic, jen nám odpovědět na několik otázek, abyste se mohli stát součástí Velkého experimentu!"

Přišlo tolik odpovědí, že Kojot musel sjednat velkou firmu, aby je zpracovala. Časem jich pak chodilo stále méně, až přestaly chodit úplně. V tu dobu už Kojot vybral tisíc mužů a žen, z nichž každý v sobě měl alespoň kapku indiánské krve. Jeho hlavním výběrovým kritériem však bylo, jestli je dotyčný nebo dotyčná v tak zoufalém postavení, aby se odhodlal k tak riskantnímu podniku.

Kojot byl mazaný, i když nebyl moudrý.

Kojot rozeslal lístky a čekal. Většina vybraných na Dilvermoon přiletěla. Od každého, kdo přišel, vzal vzorek tkáně. Když jich měl dost, zašel za slavným výrobcem somalidí.

„Udělejte mi přítelkyni," řekl Kojot. „Musí být plnokrevná rudoška, kráska své rasy, inteligentní, dobrá společnice, vášnivá, ale ne moc náročná - víte, jak to myslím. Udělejte ji podle tohohle."

Slavný výrobce somalidí vzal tkáňové vzorky a staré genealogické zápisy. Povzdechl si. Odmítl poskytnout jakoukoliv záruku a řekl si o velký honorář, který Kojot se zaváháním zaplatil. Projekt už ho začínal finančně vysilovat; musel sáhnout na základní kapitál, což přísahal, že nikdy neudělá.

Když byla jeho přítelkyně připravena, pozvali Kojota, aby se na ní přišel podívat. Vyšla z tanku a rozhlížela se s poněkud přihlouplým výrazem. Kojot se trochu zarazil. Svůj lid si představoval jaksi jinak. Na pocitovkách byli všichni štíhlí, vysocí, s rovnými údy a čistou pletí, sexy. Jeho indiánská nevěsta byla nízké postavy, mela krátké nohy a našedlou kůži. Oči měla malé, obličej kulatý a plochý, černé vlasy hrubé.

„No co, právě vyšla z vany. Až ji trochu ozáří slunce, určitě se spraví," řekl si.

Kojot něžně sevřel její mokrou ruku. „Ahoj," řekl. „Jmenuješ se Sedá holubice. Já jsem tvůj manžel."

„Mám hlad," řekla drsným hlasem. Kojot nedokázal potlačit lehké zachvění.

Thinwolf se odmlčel. Měl sucho v hrdle a přál si, aby se mohl napít. Tělo obrátilo svou hezkou hlavu a podívalo se na něj. „Připadá mi, že tento příběh je trochu jiný, Johne. Jiný než ty ostatní, které jsem od tebe slyšel. Nebo se mýlím?"

„Ne. Nemýlíš se." Thinwolf se zadíval k černému horizontu a uviděl jemnou růžovou záři. Možná hoří město, pomyslel si. „Jak jiný?"

Tělo bylo chvíli zticha, jako by si sestavovalo správnou odpověď. „Ty ostatní příběhy byly jako sny. Tento mi připadá spíš jako vzpomínky." Tělo se na něj podívalo s laskavým výrazem v očích. „Mýlím se?"

Thinwolf nedokázal odpovědět. Po chvíli pokračoval ve vypravování.

KOJOT SI NAJAL velkou kolonizační loď společnosti SeedCorp a naložil na ni svůj Nový lid. Někteří šli dychtivě, jiní váhavě, ale povzbuzeni Kojotem šli skoro všichni. „Vybral jsem dobře," řekl si. „Tito lidé vyrostou v mocný národ našeho nového světa." To bylo velice potřebné povzbuzení, neboť Kojot utratil zbytek svého kdysi tak obrovského jmění na nákup razných potřeb a výukových strojů.

Napadla ho ještě jiná myšlenka: Možná, že se jednou stanu pro svůj lid novým Kojotem. Musím už teď myslet na to, abych žil slavně. Ale svou myšlenku nepronesl nahlas, protože i pýcha Kojota měla svoje meze.

Na lodi, během cesty na Treen, se Kojot snažil spřátelit se s Šedou holubicí. V průběhu prvních týdnů si ji bral každý večer do postele a vynakládal značné úsilí na to, aby ji naučil rozkoši. Podvolovala se s unavenými povzdechy a netrpělivým bručením; jestli se jí počínání Kojota líbilo, nedala to nijak najevo. Nebyla příliš výřečná. Zdálo se, že minimum osobnosti, které do ni při stvoření dodali, ji plně postačuje; alespoň nevykazovala žádnou snahu po sebezdokonalení. Její způsoby u stolu byly děsivé.

Po nějaké době Kojot rezignoval na snahy, které nikam nevedly a našel si jinou společnici mezi lidmi, které vybral: štíhlou rusovlásku s hezkými malými ňadry, modrobílou pletí a vášnivými rudými ústy. Kojot se obával, že se to Šedé holubice dotkne, ale zdálo se, že ji to spíš nezajímá. Osvobozena od pozornosti Kojota trávila Šedá holubice většinu času v jídelně, a proto ve chvíli, kdy se ocitli na oběžné dráze, byla už pozoruhodně obtloustlá.

„Jak myslíš, že to bude pokračovat?" zeptal se Kojot těla.

„Nevím, Johne. Tvůj příběh v sobě má nádech smutku. Ale možná je to tím, že jsem od tebe ještě neslyšel žádný, který by dobře skončil.“

„Možná.“

Lidé se svým vybavením vystoupili z kosmické lodě, která pak odletěla. Vše bylo připraveno pro Velký experiment.

Kojot se postavil na vysoký balvan; lidé čekali. Byli nazí a někteří z nich se třásli zimou, ačkoliv bylo parné léto. Kojot si toho nevšímal a začal svou řeč: „Jste vyvolený lid. Toto je váš svět. S vaši nadšenou pomocí a pod mým vedením brzy budete patřit k tomuto světu, tak jako naši předkové patřili k tomu svému.“

Někdo z davu se zeptal. „Kde budeme spát?“

Tón, kterým byla otázka položena Kojota poněkud zarazil. Ukázal na velkou hromadu beden. „Uvnitř jsou vaše dočasná obydlí. Musíte je jen vybalit a postavit; potom budete mít veškeré pohodlí... tedy, tolik pohodlí, kolik měli vaši předkové. Později si postavíte důkladnější obydlí.“

„Co budeme jíst?“

Kojot se zamračil. Všiml si netvůrčí pasivity svého lidu. „Žerné nás uživí,“ řekl. „Začnete se učit lovit a pěstovat rostliny. Mezitím budu rozdělovat zásoby.“

„Proč jsme svoje šaty museli zanechat na lodi?“

Kojot si povzdechl. „Všechno to bylo na instrukčních pocitových páskách, které jste všichni dostali na lodi. Vy jste si je nepouštěli? Nevadí, vysvětlím vám to. V bednách je i vhodné oblečení, které patří k našemu novému životu. Jsme znovuzrození lidé; musíme se na to dívat tímto způsobem.“

Lidé vypadali nespokojeně; stáhli se do sebe a už se na nic neptali. Kojot si povzdechl. „No dobře. Teď je před námi příjemnější povinnost. Všichni si musíme vybrat nová jména, jména, která by se hodila k našemu novému životu. Všichni si důkladně rozmyslete, jak byste chtěli, aby vám druzí říkali. Já už jsem si svoje nové jméno vybral. Od této chvíle budu John Kojot.“

Thinwolf cítil strašnou slabost, která ho zaplavovala. Strnule sedel a nedokázal ani pokračovat ve vyprávění. Dýchal s velkými obtížemi, hlava mu praskala tupou bolestí a ruce se mu chvěly. Zdálo se, že nemoc vstupuje do nové etapy a to ho děsilo.

Tělo přepnulo na autopilota a pokleklo vedle něj. „Johne? Mohu ti nějak pomoci?“

Thinwolf potřásl hlavou. Ještě ne, pomyslel si.

„Odnesu tě na palandu,“ řeklo tělo a jemně ho zvedlo. „Můžeš mi ten příběh dopovědět ráno. I když myslím, že bych dokázal uhodnout, jak to dopadlo.“

Ráno se Thinwolf ani nedokázal zvednout z palandy; byl příliš slabý. Vykřikl bezeslovným zoufalým hlasem, který ho samého ohromil a vyděsil. To je zvuk umírajícího, pomyslel si. Pak uslyšel kovové nohy na schůdcích a najednou tam stálo tělo a dívalo se na něj.

„Johne?“

„Nemohu vstát,“ zašeptal Thinwolf naplněn hořkostí nad zradou vlastního lidského těla.

„Pomohu ti.“ Ale i když ho tělo vyzvedlo a postavilo na nohy, Thinwolfovy svaly selhaly. Nedokázal stát. „Budeme muset k medicinální jednotce, Jahne,“ řeklo tělo.

Medicinální jednotka ho vyšetřila, dotýkajíc se jemně jeho kůže ledovými čidly. Měl stěží dost síly, aby se nechvěl. Když vyšetření skončilo, vyjelo z medicinální jednotky invalidní křeslo. „Od této chvíle musíš používat toto křeslo, jestli se chceš ještě pohybovat.“ Hlas medicinální jednotky byl příjemný, přesvědčivý a bezbarvý - i když ji Thinwolf hlasitě proklínal. Pokusil se ji udeřit zesláblýma rukama, ale zabránilo mu v tom tělo, které mu ruce sevřelo pevným, opatrným stiskem.

Thinwolf se na ně užasle podíval. „Co to děláš?“

„Budeš to zařízení ještě potřebovat, Johne. Když ho rozbiješ, budeš později trpět.“

Hněv vystřídal hrůzu a Thinwolf vycenil na tělo zuby: „Možná, že ho ani potřebovat nebudu, možná, že stačí, abych si přestoupil do svého záchranného člunu!“

Tělo sklopilo pohled a pustilo Thinwolfovu ruku. „Jak si přeješ, Johne.“ Otočilo se, odkrylo otvor vypínače ve svém boku a čekalo, s hlavou odvrácenou. Kontaktní spínač zářil měkkým zeleným světlem a nad nim žhnul nápis: STISKNĚTE SPÍNAČ - PŘITISKNĚTE ZDE.

Thinwolf natáhl ruku a jemně se dotkl drátěného pletiva, které chránilo spínač. Jeho ruka byla hubená a bledá, kosti prosvítaly skrz kůži. Něco ho zadrželo, zahnalo zlost, takže v té chvíli necítil nic než lítost. Lidské tělo je tak cenné a přitom tak křehké. Chtěl si je podržet tak dlouho, jak jen to bude možné.

„Ne, je mi to líto. Zachoval jsem se hloupě,“ řekl Thinwolf. „Ještě tvoje tělo nepotřebuji.“

Tělo se na něj podívalo, vděčně se usmálo a zakrylo si otvor v boku. „Jsem rád, Johne. Nemysli si, že se bojím vymazání; nebojím se. Je to mé poslání. Půjdu beze smutku, až nastane můj čas; tak jsem sestrojen. A přesto vítám každý okamžik do chvíle, kdy budeš připraven.“

Thinwolf potřásl hlavou. To nikdy nepochopí: jak se něco mohlo tak snadno vzdávat života? „Už jsem klidný. Už teď ti vděčím za tolik věcí a brzy... Budu ti vděčit za všechno.“

„Jsem pouhý stroj, Johne. Nikdy na to nezapomínej.“

„A přece... Hm, už jsi přemýšlel o jménu pro sebe?“

„Ano. Chtěl bych se připojit k tvému kmeni, Johne. Je to možné?“

Thinwolf se zasmál a znělo to hořce, „Proč ne?“

Tělo pokračovalo. „Mohl bych se tedy jmenovat Železný kůň?“

„Dobře. To je dobré rudošské jméno. Mohu se zeptat, proč sis ho vybral?“

Železný kůň se udiveně podíval na Thinwolfa. „Copak to není zřejmé?“

„Myslím, že ano.“ Seděl dlouho tiše v invalidním křesle a snažil se přivyknout myšlence, že už ho vlastní nohy nikdy neponesou.

Železný kůň ho pozorně sledoval. Nakonec řekl: „Chtěl bys mi dopovědět ten příběh, Johne?“

„Myslel jsem, že se ti moje příběhy nelíbí.“

„Ale tenhle je pravdivý, ne?“

„Všechny jsou pravdivé. Ale ano, ano,“ řekl Thinwolf a unaveně mávl rukou. „Ano, tento je pravdivý; stal se mně.“

Železný kůň nic neřekl, ani nevypadal, že by ho to překvapilo. Možná ani není překvapení schopen, pomyslel si Thinwolf. „Nevypadáš překvapeně.“

„Ne.“

Thinwolf se cítil takřka roztrpčen. „Pak tedy budu stručný.“

'Velký experiment' selhal. Moji lidé nebyli lepší, než mohli být. Týdny a měsíce se jen tak potloukali kolem, jedli zmrazené potraviny, navazovali známosti a pomlouvali mě. Nenáviděli vigvamy, nenáviděly šaty z jelenice, které jsem jim dal, odmítali se učit lovit, pěstovat kukuřici a hrát na tam-tamy. Tvrdili, že hudba je nudná a dětinská, 'spousta bručení a mumlání a žádný rytmus'. Ohledně té hudby jsem s nimi souhlasil, ale to je příliš nepovzbudilo. Jediné, co je zřejmě bavilo, bylo posedávat kolem ohně, pít whisky a šoustat. Všechen peyotl shnil - kromě toho, který jsem spotřeboval sám.

Byl jsem nešťastný. Jídlo bylo pryč, vigvamy se rozpadly a oni nebyli Indiáni; ne, v žádném směru jimi nebyli. Moje příběhy se jim nelíbily o nic víc, než tobě, ale co jsem měl dělat?

Sedl jsem si do svého vigvamu a přemýšlel. Byl jsem zlomený muž. Neměl jsem žádný lid; zůstal jsem sám. Rudovlasá žena mne opustila a nastěhovala se k Šedé holubici a svým třem manželům. Odmítli se učit cokoliv o svých předcích a o tom, jak ti báječní lidé žili.

Nakonec jsem byl šílený. Postavil jsem se na velký balvan a zařval na ně, aby se shromáždili. Po chvíli jich asi tucet přišlo, stáli kolem a hloupě se usmívali.

„Poslouchejte,“ řekl jsem jim. „Byl jsem trpělivý už dost dlouho. Přehlížel jsem, jak se oddáváte civilizačním neřestem; trpělivě jsem čekal, až sami poznáte jejich prázdnost a marnost a vrátíte se ke starým způsobům života. Ale vy jste to neudělali. Zklamali jste mě. Už nejste mým lidem. Sbohem.“

To jsem řekl, sestoupil jsem z balvanu a odešel. V jedné ukryté bedně jsem měl jednomístnou záchrannou kapsli, do té jsem nasedl a opustil Treen. Nikdy jsem se tam už nevrátil.

Železný kůň hleděl bez hnutí na Thinwolfa. „A co se stalo dál, Johne?“

Thinwolf si protáhl prsty. „Nechtěl jsem jim uškodit. Myslel jsem, že když odletím a ponechám je, aby byli odkázáni sami na sebe, naučí se, jak být rudochy. Ve výukových strojích jsem jim nechal spousty pocitových pásků; neměl to být žádný problém.“

„Ale?“

„Jeden přehlédnutý chybějící protein. Nepatrná nekompatibilita. Předtím se něco takového stalo už tisíckrát na tisíci jiných světů. Když jim došlo jídlo a museli začít s lovem, objevil se problém. Mnoho lidí zemřelo dřív, než začali ukládat mrtvoly do ledových jeskyní a používat jejich maso na obohacení jídelníčku. Pak už umírali mnohem pomaleji. Nezůstalo jich víc než sto, když se objevila misionářská loď a odvezla je odtamtud. Zachráněni misionáři! Mám ti vyprávět, jak zlé to pak bylo? Straší mě to dodnes. Vzal jsem nejanonymnější práci, jakou jsem našel; zůstal jsem ve vesmíru, na pevnou zemi jsem od té doby nevkročil, neměl jsem žádné přátele.“ Thinwolf se slabě usmál. „Ale dostali mě stejně.“

Tělo dlouho mlčelo. Konečně řeklo: „Stále chci být ve tvém kmeni.“

A tak už Thinwolf nebyl poslední rudokožec. Putovali na sever, do krajů mlh a ledovců. Vítr byl ostrý jako nůž, ve vodě plavaly kry a Thinwolf seděl ve svém invalidním křesle, zabalený do teplých přikrývek.

Za noci vyprávěl tělu příběhy a Železný kůň jim pozorně naslouchal: Kojot a Dešťový sud duší, Kojot a Svět popela, Kojot a Duhová kytara, Kojot a nejkrásnější Ropuší žena, Kojot a Ocelový havran... a mnoho dalších. Příběhy z Thinwolfa proudily jako krev z rány, nejprve horké a pulzující a později už spíš jen odkapávaly, poznamenané jeho blížící se smrtí. Vyprávění Thinwolfa uklidňovalo, méně si při něm uvědomoval zkázu svého těla. Už se skoro nemohl hýbat a znovu se dostavily bolesti, které už ani injekce medicinální jednotky nedokázaly potlačit.

Byli už příliš daleko na severu, než aby jejich plavba byla klidná; desetkrát za noc budil ledovcový poplach Thinwolfa z jeho neklidného spánku.

Železný kůň mu navrhl: „Johne, možná, že bychom raději měli změnit kurz. Led je příliš silný, riskujeme, že nás uvězní.“ Thinwolf se ve svém křesle schoulil. Svět se kolem něj svíral, zdálo se, jako by ho tlačil do nitra jeho hynoucího těla, pomalu, ale neúprosně. Hezká tvář Železného koně se před ním rozmazaně vznášela. S vypětím sil zaostřil oči, uši a mysl.

„Ano,“ řekl po chvíli. „Změň kurz. V širokých obloucích na jih; možná, že ho spíš najdeme takhle. Aniž bychom museli plout pod ledem.“

Tak vysoko na severu bylo málo měst. Přesto propluli kolem jednoho žijícího a jednoho umírajícího.

Žijící město bylo nízké a jemné, s velkým okrouhlým krunýřem tvořeným z tisíce nízkých domů z barevného skla a připomínalo velkou ocelovou želvu ozdobenou zářícími klenoty. Proťalo jejich kurz a rychle zmizelo za obzorem.

„Poplujeme za ním?“ zeptal se Železný kůň.

„Ne,“ odpověděl Thinwolf, schoulený ve svém křesle.

Mrtvé město se vztyčilo nad horizontem příštího dne při západu slunce. Kdysi muselo být překrásné a i ve svém úpadku, už napůl utonulé v moři, mělo stále ještě hořkosladké kouzlo jako opuštěný zábavní park. Bylo přehlídkou pavilónů a teras, malých intimních dvorků plných prázdných květinových záhonů a propojených bludištěm úzkých vodních uliček. Železný kůň řídil člun pomalu lagunami a kanály až do samého středu města a Thinwolf na chvíli prolomil chronickou letargii, která se ho v poslední době zmocnila. „Museli žít dobře,“ řekl Železnému koni, „obklopeni vkusem a pohodlím.“

Pomalu se nechali unášet podél pobořených zdí, umně vyrobených z kousků skla. Mozaiky na nich představovaly skupinku dávno mrtvých obyvatel města při koupání ve slunné modré laguně. Cizinci měli dlouhé, štíhlé nohy, tvarem překvapivě lidské, čtyři silné, svalnaté ruce a na bezvlasých hlavách pár kostěných hřebenů. Jejich pleť se kovově leskla. Nevykazovali žádnou viditelnou rozdílnost pohlaví. Pózovali v přirozené kompozici, která Thinwolfovi připadala jako znázornění pohodlí a spokojenosti.

Na noc zůstali v jedné vnitřní laguně mrtvého města, připoutáni k umně vyřezávanému molu původních obyvatel. Řezby byly poznamenány časem ale Thinwolfovi se zdálo, že rozpoznává okřídlené ryby s okrouhlými šupinami a mohutnými ocasními ploutvemi.

Kolem skučel mrazivý vítr a profukoval pobořenými pavilony, ale laguna sama byla v závětří. Loď byla poprvé za uplynulý týden v klidu, ačkoliv Thinwolfovi se svět stále houpal a točil. Pojížděl s židlí po palubě sem a tam, až zamířil k Železnému koni, který se díval na potemnělé město.

„Železný koni,“ řekl Thinwolf.

Tělo se otočilo, i když Thinwolfův hlas byl stěží něco víc než zasténání. „Johne. Jak se cítíš?“

„Pořád hůř a hůř,“ řekl Thinwolf, jako by myslel, že je to důvod chovat se bodře. „Řekni mi, nad čím tu hloubáš?“

Tělo se usmálo. Tento výraz už Thinwolf nepovažoval za výjimečný. „O ničem příliš hlubokém, Johne. Ale můžeš mi něco říct? Ty příběhy, které jsi mi vyprávěl o Kojotovi - nemyslím ten, který se stal tobě - jsi vymyslel ty?“

Thinwolf obrátil křeslo a ustrnul pohledem na vyřezávané rybě. „Svým způsobem.“

„Ano?“

„Kojot je mýtus. Nikdy jsem si nepamatoval pravdivé příběhy. Když jsem byl historikem, snažil jsem se nepamatovat si nic, co jsem nutně nepotřeboval. Proč marnit paměť na hlouposti? Ale pochopil jsem jejich smysl, takže jsem je mohl vyprávět svými vlastními slovy. Tak se rodí mýty.“

„Vím. Je správné, abych i já vyprávěl příběhy? Když jsem teď člen tvého kmene.“ Oči Železného koně plály zaujetím.

Thinwolf už myslel, že je zásoba jeho údivu navždy vyčerpána, ale nebylo tomu tak. „Ale ty jsi nikdy neslyšel pravdivé příběhy.“

„Možná, že ani ty ne. V každém případě, znám mnoho příběhů, které mi skutečné připadají a dovedu snít.“

„Opravdu?“

„Kdyby ne, nebyl bys schopen ani ty, až se do mne přeneseš.“

Thinwolf zamyšleně přikývl.

„Uvidíš,“ pokračoval Železný kůň. „Ale nejdříve půjdeme někde, kde by ses cítil pohodlněji.“

V salónku se dotkl skrytého vypínače a na podlaze kabiny se objevil umělý táborový oheň planoucí vysokými plameny. Thinwolf cítil přes šaty jeho teplo. „To je lepší,“ řekl. Když mu tělo ukázalo oheň poprvé, pobavilo ho to, ale Železný kůň mu vysvětlil, že lidé na Jaworldu mají svoje vlastní tradice.

Thinwolfova mysl se ponořila do plápolajícího ohně. Když Železný kůň konečně promluvil, trhl sebou a srdce se mu na okamžik zastavilo, než začalo znovu váhavě bít. „Je to příběh o Kojotovi a Kurníku smrti,“ řekl Železný kůň.

Bylo to před dávnými věky, v Čase před Časem, kdy se Kojot pomalu vzpamatovával z té záležitosti s jeho Lidem. Kojot nechtěl, aby to dopadlo tak, jak to dopadlo, přesto získal pověst intrikána a člověka, který se plete jiným lidem do života, a nikdo už ho neposlouchal a nevěřil mu. Cítil se ponížený, zdrcený a opuštěný.

Časem, když jeho bolest přerostla jeho lásku k lidem, učinil rozhodnutí. „Jestliže se lidé rozhodli, že na mne zapomenou, zapomenu i já na ně.“ Koupil si letenku na planetu ve vzdálené sluneční soustavě a začal žit novým životem.

Přes všechny chyby, které Kojot měl, nikdo o něm nemohl říct, že by byl nedůsledný. Jestliže se jednou rozhodl, že na lidi zapomene, udělal to důkladně. Zašel si do salónu vymývání mozků, i když mu tam mohli poskytnout jen omezenou službu, pokud samozřejmě nechtěl zapomenout na všechno. Hodně studoval a plnil si mozek zbytečnými informacemi, aby v něm měl méně místa pro vzpomínky na Lid. Začal se vrhat do ztřeštěných dobrodružství, neboť pochopil, že dobrodružství nejlépe čistí paměť. Podařilo se mu tak zapudit Lid ze své mysli, ale dobrodružství se pro něj stala zvykem a zapomněl, proč s nimi začal a že by měl skončit.

Po mnoha letech se Kojot ocitl na novém světe. Zdálo se, že je to dobrý svět s dýchatelnou atmosférou, mírným počasím a dobře aklimatizovanou pozemskou ekosférou. Po lesích, v horách a polích byly roztroušeny velké paláce, ale byly opuštěné, tiché a plné kosti.

Kojota ta záhada zaujala. Prozkoumával ta místa a zjišťoval, že jedno je nádhernější než druhé. Našel víc pokladů, než by kdy mohl odnést. Paláce byly automaticky fungující zařízení a vítaly ho s dokonalou dvorností; hostily ho vínem, pitím a měkkými postelemi. Jediné, co mu nemohly poskytnout, bylo vysvětlení, co zabilo jejich vlastníky.

Kojot měl pohodlí v oblibě, takže strávil v každém z paláců určitou dobu a oddával se radostem přepychu. Každý se však podobal těm ostatním, lišily se jen v podrobnostech a Kojot se brzy začal nudit. Při pátrání po něčem novém

zjistil, že každý z paláců má něco, co vypadalo jako opuštěný kurník. Probil si cestu plevelem a rezavým pletivem a nahlédl do jednoho z nich.

Byl to obrovský kurník, postavený z mramoru a dlaždic, s pozlacenými bidýlky a stříbrem zdobenými hrady. Uvnitř však nebylo nic než prázdné skořápky a pach smrti.

Nejimpozantnější palác stál na úbočí vysoké, sněhem pokryté hory. Kojot zamýšlel navštívit ten palác až těsně před tím, než planetu opustí, nechávaje si to nejlepší nakonec.

Přes studené větry, které vanuly kolem jeho věží a zdí, bylo v paláci příjemné teplo a zdálo se, jako by jeho obyvatelé odešli až těsně před příchodem Kojota. V kuchyni paláce ještě kouřila horká polévka, v trůnním sálu vyhrávala skrytá hudba, na naleštěných podlahách ležely upuštěné mopy a když Kojot vešel do ložnice první dámy paláce, voněla ještě postel jejím tělem. Na rozdíl od ostatních paláců v tomhle nebyly žádné kosti. Kojot zaklel. „Kdybych jen byl o trochu rychlejší, mohla být záhada rozřešena.“ Vůbec ho nenapadlo, že osud, který zahubil zdejší obyvatele, by mohl postihnout i jeho; Kojot stále věřil, že bude žít navždy.

Pak šel Kojot do kurníku za palácem a uviděl, že je to nejkrásnější kurník ze všech. Bidýlka v něm byla z ryzího zlata, hrady z platiny, zasazené do výklenku před velkými okny z barevného skla. I zde byly prázdné skořápky, ale pach smrti chyběl.

Kojot nahlédl do jednoho z oken. Uviděl velkého ptáka vysoko proti černému nebi. Pták měl velký krutý zobák, ohnivé oči a peří modré jako tyrkys. Jeho podoba se dotkla něčeho v Kojotově paměti a náhle ho napadlo jméno. „Hromový pták,“ zašeptal.

Pod hradem ležely zbytky skořápky, tlusté jako od hrnčíře, zdobené černobílými skvrnami.

Druhé okno ukazovalo dalšího ptáka, který tentokrát stoupal na dlouhých křídlech ze sloupu ohně. Plameny olizovaly jeho peří a zdálo se, jako by pták křičel bolestí i vzrušením. „Fénix,“ řekl Kojot. Pod hradem ležel jen popel.

Třetí okno ukazovalo mocně opeřeného hada, ovinutého kolem hory, která soptila purpurový kouř proti zelenému nebi. Jedno z velkých hadových křídel leželo na úbočí hory, druhé přes řeku krve, která omývala úpatí. „Quetzalcoatl?“ Vaječná skořápka byla tenká jako pavučina, jako by byla vyrobena z nejjemnějších zlatých lístků.

Poslední okno bylo zrcadlo, temné a zastřené. Kojot v něm viděl svůj vlastní odraz - hubený, hezký muž se zářícíma očima - a řekl si, že to není o nic méně impozantní pohled. Skoro přehlédl malé černé vejce, které leželo v hnízdě, uložené v rudém sametu, ale jeho pozornost upoutal zvuk, tiché křupnuti. Podíval se dolů a viděl, že se po hladkém povrchu vejce táhne pavučina trhlin.

Hrozný strach sevřel jeho srdce, ale bylo již příliš pozdě. Teď už věděl, co se stalo s obyvateli paláce, uvědomil si to v jediném okamžiku. Líhla se tu Smrt, ale pomalu, takže stačili uprchnout. Pohlédl do zrcadla a uviděl obraz vynořující se z temnoty. Velký havran s temnýma očima čechrající si peří na čerstvém hrobe.

Černé vejce se otevřelo a vyletěla z něj Smrt, silná a rdousící a odnesla s sebou Kojota na tisíce a tisíce let.

„A TO JE PŘÍBĚH o Kojotovi a Kurníku smrti,“ řekl Železný kůň. Dychtivě se podíval na Thinwolfa.

Thinwolf se pohnul. „Dobře,“ řekl. „Bylo to zajímavé.“

„Opravdu se ti to líbilo?“

„Ano. Ačkoliv tvůj příběh položil víc otázek, než na kolik odpověděl. Například, jaký důvod měli obyvatelé paláce k takovému jednání? S kým uzavřeli ten obchod? Proč chovali smrt?“

Tělo se zadívalo k moři. „Všechny živé bytosti v sobe chovají smrt.“

„Myslím, že ano,“ řekl Thinwolf. „Určitě ano. Ano, není to špatný příběh, na začátečníka. Jsi rudokožec, Železný koni; kdo by o tom mohl pochybovat?“

Krásné oči Železného koně zaplály, usmál se a odhalil při tom silné kovové zuby. „Díky, Johne.“

Thinwolf přikývl a znovu se ponořil do hlubin blížící se smrti.

Té nocí snil Thinwolf svůj poslední sen. Pádloval v kánoi, elegantním půvabném plavidlu vyrobeném ze stříbrné kůry spojené žlutými kořeny, připomínající odlesky světla na vodě. Nebe bylo bezednou modrou mísou, slunce zářícím klenotem a moře zeleným zrcadlem. Pádloval mocnými záběry a kánoe lehce klouzala po hladině more k cíli, o kterém nepřemýšlel, ale o němž věděl, že mu přinese velkou odměnu.

Sen se změnil s hladkostí snu a teď se díval na vysoké zdi města, aniž si byl vědom, že by se něco změnilo. Pádlo měl položené na kolenou. Město se otáčelo, nebo ho možná unášel proud, ale výsledek byl, že se jeho zdi míhaly kolem něj a blýskaly se jako nějaké klenoty. Srdce mu bilo vzrušením a zdi města dál vířily, dokud neuviděl Bránu tváří. Pak se město nebo snad proud zastavil a najednou bylo všechno nehybné. Brána byla zavřená.

Tváře brány byly nádherné. Tisíce tváří vtlačených do jejího zlatého povrchu a Thinwolf je všechny znal. Nahoře byly tváře, k nimž nedokázal přiřadit žádné jméno, ale znal je. Žily v zadních místnostech jeho paměti; byli to lidé, které kdysi potkal.

Asi v polovině výšky brány viděl tváře, které mu byly známější, jejich jména rozechvívala jeho rty a on se s nimi chtěl pozdravit, ale jejich oči byly prázdné, hledící přes něj do dáli.

Blíže k němu, u paty brány vnořené do moře, byly tváře, které si pamatoval nejlépe. Jeho kolegové z Dilvermoonu. Rusovlasá žena s něžnými prsy. Sedá holubice a ostatní Lidé.

Na samém spodku byla krásná tvář těla, usmívající se těsně nad hladinou chladné vody. Jediné ze všech mělo tělo živé oči. Oči teplé pochopením se upřely na Thinwolfa a Thinwolf ucítil žal, který ho zasáhl s ostrostí dýky.

Dál byl sen temný jako stín vržený přes sluneční kotouč. Chladný vítr zbarvil moře doběla. Brána vydala tiché zavrzání a začala se pomalu otvírat. Thinwolf chtěl pádlovat pryč, ale sen ho zmrazil do nehybnosti. Otevírající se brána ho divoce nasála. Podíval se dolů na kánoi. Stříbrná kůra zčernala hnilobou, lemováni se rozpadlo, ve spárách se

objevila voda. Pádlo mu vypadlo z ruky a rozpadlo se v prach.

Neviděl nic než tmu uvnitř. Chtěl křičet, ale nemohl. Poničená kánoe proletěla branou a on viděl hrozné věci uvnitř, věci, které se bál, že uvidí - zadní stranu brány, na které viselo tisíc bezhlavých koster. Brána se za ním zavřela. Její pohyb rozhoupal kostry, které začaly pršet dolů na něj; drtily jeho kánoi a potápěly ho do černé vody. Měl ji plná ústa a plné plíce a potápěl se stále hloub, neschopen sebemenšího zápasu o svůj život.

Thinwolf se probudil a rozkašlal se. Plíce měl plné hlenu. Dech mu chrčel v hrudním koši a snažil se je vypudit ven. Umírám, pomyslel si a jediné, co pocítil, byl údiv.

Tělo stálo u něj a nabízelo mu přestupový spínač, hlavu odvrácenou, takže Thinwolf viděl jen jeho ostře řezaný profil. Na jeho boku chladně zářil kontaktní spínač čistou bělí a zval ho do nového života. Thinwolf natáhl chvějící se ruku.

Než se však mohl dotknout kontaktu, jeho ruka zaváhala a pak se tvrdohlavě sevřela v pěst. Řekl své poslední slovo.

O několik týdnů později uviděl Coedi Kimpt jak do laguny vjíždí člun. Zakotvil u kosmické lodi Johna Thinwolfa a ve světle slunce se na palubě objevila statná postava.

Coedi zamával. „Vypadáš docela zdravě, Johne," křikl.

Postava se na něj zadívala cizím obličejem a Coedi se zarazil. „Jsi to ty, nebo ne? A našel jsi Bránu tváří?"

Postava si ho chvíli měřila širokýma, cizíma očima. Když konečně promluvila, pochopil Coedi, že něco není v pořádku. „Věřím, že ano," řekla postava.

Pak nastoupila do lodi a odletěla.

Studená klec

HODINY ZAMOŘILY LOĎ. Byly všude, ošklivé nežity na hladkých ocelových stěnách. Prohlašovaly, že od chvíle, kdy opustili vnější okraj soustavy, uplynulo 271 358 standardních dnů. Ukazovaly také čas, který ještě musí uplynout, než se budou moci vrátit: 1 343 standardních let. Snažil jsem se na tu číslici nedívat, ale ve svém nitru jsem ji znal.

Je čas pro mou každodenní inspekci. Kdybych nechtěl jít, kovové tělo, ve kterém existuji, by mne k tomu stejně donutilo. To je jedna z několika věcí, týkajících se mého úkolu, kterým nerozumím. Jsem tady, abych lodi propůjčil lidský pohled na věc - alespoň to mi řekli - proč tedy mám tak málo volnosti? Myslím, že si vzpomínám, že jsem kdysi byl silný muž. Kdybych se jednoho dne vypařil z toho chladného mozku, který mne ukrývá, ptám se: změnilo by se něco?

Je to hloupá myšlenka. Kdo by vymýšlel nové tresty pro vězně?

Nejprve jsem navštívil jádro, bílé oddělení ve tvaru koule, kde jsou vězni udržováni při teplotě blízké absolutní nule. Vznášejí se v přesně vyrovnaných řadách po šesti do výšky a třiceti na šířku, lapeni v mlžné jemné síti hadiček a kabelů. Je to docela hezké. Každý z nich je zapečetěn v zrcadlově lesklé fólii, která je má ochránit před horkem světel. Září tak jasně, že není možno rozeznat žádné podrobnosti. Nedokážu říct ani které z těch těl je moje.

Pod průhledem visí panel automatického kontrolního zařízení; monitorovací systém, do něhož jsou svedeny kabely z mozků všech vězňů. Pod mým jménem svití růžové světlo oznamující, že se má mozková šablona nachází v kovovém těle, ne v jednom ze soukromých pekel, ve kterých dlí mozky ostatních vězňů. Pod mým jménem je napsán i můj titul: dozorce. To mi připadá méně významné než ta vytrvalá růžová záře mé kontrolky.

Do černého plastiku panelu někdo vyškrábal nápis: „...zde lítost žije, kde je zcela mrtvo." Myslím, že je to z Danteho - který jiný básník by byl pro tento účel vhodnější? Zajímalo by mne, kdo tady ta slova vyškrábal: nějaký dělník z loděnice, jeden z dozorců, kteří doručili vězně na loď, někdo z návštěvníků, který zde byl na exkurzi? Nedokázal jsem uhodnout ani, zda tajemný pisatel schvaloval účel, kterému loď sloužila. Když se nad tím člověk zamyslí, je to dvojsmyslný verš.

Teď kráčím chodbou, jež vede k navigátorskému stanovišti. Šel jsem ji už tolikrát, že se mne zmocňuje pocit neskutečna. Někdy se mi skoro zdá, jako bych dokázal vidět skrze ty zdi. Je to nebezpečný sebeklam a já se ho snažím potlačit.

Na stanovišti sedím pod polokoulí leštěného křišťálu. Mohu se dívat vzhůru do dokonalé prázdnoty prostoru a můj pohled není zamlžen závojem prachu, jenž zakrývá hvězdy ve slunečních soustavách. Dělám to jen zřídka.

Loď pluje po dráze komety sama. Když jsme opustili soustavu, loď roztáhla obrovská černá křídla vodíkových sběračů a zmizeli jsme z dosahu a vědomí lidstva. Vlastně si to doopravdy nepamatuji, ne přímo - bylo to příliš dávno - ale cítím, že tomu tak bylo. Lidská mysl si může dovolit udržovat jen určité množství vzpomínek, chce-li zůstat nadále lidskou, a proto nám v pravidelných intervalech vyplachují mozky. Je velice důležité, aby vězni zůstali lidmi. Jaký by to jinak mělo smysl? Mohou být trestáni bohové nebo démoni? Někdo by mohl namítnout, že vězňové už démony jsou; ale já vím něco jiného.

Když jsme se dostali z dosahu detektorů, loď zahájila sérii náhodných změn dráhy svého letu. Ti, kdo ji naprogramovali, byli odhodlaní a zruční: zajistili, že nebude nalezena, dokud se nevrátí zpět. Co asi programátoři použili, když programovali gyrostaty lodi? Skutečná náhodnost neexistuje. Ale možná si vzali kousek rozpadajícího se izotopu a loď svým manévrováním modelovala záblesky vyzařování umírající hmoty. Nebo sleduje nebe v očekávání znamení - nová nova, nové zažehnutí korekčních motorů. Nikdo nás nenajde, strávíme vyměřený čas tady v temnotě.

Proč?

Milosrdenství je pudová lidská vlastnost, silnější než smutek a hrůza a vztek a bolest, a je v ní stejně mnoho lidského sebeklamu jako lidské velikosti. Všichni vězňové na téhle lodi se dopustili obludných, nelítostných činů, ale kdo by si po pěti stech letech ještě pamatoval jejich oběti? Nemohla by se nějaká dobrácká duše pokusit vysvobodit je z jejich pekla? „Cožpak už netrpěli dost?“ řekla by ta ušlechtilá osoba a pak by byla vypravena expedice s cílem loď vyhledat a přivést zpět.

Jenže k tomu nikdy nedojde. Vyžádalo by si to miliony lodí a tisíce let hledání na místech, kde bychom mohli být, a takové milosrdenství by bylo nepraktické.

Samozřejmě, máme vysílačku, takže bychom mohli zavolat o pomoc.

Prohlédl jsem si monitory. Loď pracovala stejně bezchybně jako vždycky, a proto jsem navigační stanoviště zase opustil.

Tři z mých klientů vyžadovali můj osobní dohled. Sestoupil jsem do místnosti, kde byly pokusné simulátory. Na jedné z lesklých zdí je panel se 179 zásuvkami. Stojím před ním, vyjímám kabel z prohlubně ve své paži. Jeden jeho konec se zapojuje do zásuvek, druhý do mé hrudi asi tak v místech, kde by bilo mé srdce, kdybych ještě nějaké měl. Dotýkám se přepínače na panelu a nahlížím do snu Farris Niellové.

Kráčí prázdnou galerií, malá, hubená žena, samý úhel a ostrá hrana. Na drsných betonových zdech visí mnoho pláten. Jsou to abstraktní obrazy: skládají se z drobných, ornamentálních vzorů v bahnité hnědi, olověné zeleni a chladné, bezživotné šedi. Působí dojmem vtíravé energie, extravagantně soustředěné na bezcenný koncept. Všechno je tak, jak to má být.

Obrátí se a podívá se skrze mne - nemůže mne vidět. Její hubená, vyzáblá tvář je napjatá zoufalým očekáváním. „Ach prosím, tentokrát...“ zašeptá, ale v její prosbě není skutečná naděje.

Stejně jako u ostatních, míra jejího zločinu je nesmírná.

Byla umělkyně. Kritici i veřejnost odmítali vidět záslužnost její práce.

Nevlídné modré slunce jejich světa způsobovalo šedý zákal, časté a nikoliv vážné onemocnění. Lidé k nápravě poškozené tkáně používali mast. Farris Niellová kontaminovala celý velký lodní náklad této masti vysoce účinným enzymem, který nějak získala z ministerstva obrany. Lidé mast použili a jejich oči se rozpustily; dřív než pocítili jakoukoliv bolest, stékaly jim oči po tvářích.

Desetitisíce lidí bylo oslepeno natrvalo. Stovky dopadly ještě hůř: enzym pronikl do jejich mozku a způsobil jim obzvlášť trýznivé šílenství. Stravovaly je sebevražedné pudy, jež je nutily podřezávat si hrdla, skákat z vysokých balkonů a bít hlavami do zdi, dokud jim mozek nevyhřezl z lebky. Viděl jsem záběry - loď mi je ukazovala, kdykoliv mne práce začala unavovat.

Myslím, že nikdy plně nepochopila skutečnou obludnost svého činu, neboť patřila k těm nešťastníkům, kteří nebyli obdařeni představivostí. Pravě tomuto omezení je zřejmě nutno připsat jak její neúspěšnou kariéru, tak její obludnou pomstu. Jsem si jist, že si vůbec neuvědomila, jaké to může být: ječení, zkrvavené, zoufale tápající ruce, tváře s prázdnými důlky tam, kde by měly být oči, bezmocné vrávorání jejích obětí.

Ale měla by ujít trestu jen proto, že je příliš hloupá, aby si dokázala představit důsledky svého činu? Odpověď musí samozřejmě znít ne.

Prvních sto let svým trestem strádala. Bylo jí umožněno spatřit záblesk skutečné krásy - nádherné obrazy, podivuhodné krajiny, výjimečně půvabné ženy a muže. Pak byla oslepena a přinucena žít s vědomím těch věci, o kterých jí její ostatní smysly říkaly, že tam stále jsou, ale které teď byly mimo její dosah. Loď jako vždy vynalezla mnohá jemná vylepšení základního konceptu. Ačkoliv se mohla jen dotýkat členitého povrchu obrazů, jednoho dne uslyšela nůž rozřezávající všechnu tu krásu. Nebo zjistila, že žije ve svěžím ovzduší nějaké horské samoty - ale jednoho dne zaslechla, jak se na ni řítí lavina. Hlasy těch krásných lidí, na které si vzpomínala, jednoho dne utichly a ona ucítila sílící zápach smrti, klopýtala mu vstříc tak dlouho, až spadla do díry plné hnijícího masa. Tyto věci prožívala stále znovu a znovu.

Její trest však měl vadu. Ona si jen myslela, že je pro ni krása důležitá - ve skutečnosti pro ni žádný zvláštní význam neměla.

Po čase to všechno začala brát filozoficky. To však nebylo přípustné, a proto byl program změněn...

Po šest set let se jí nedařilo upozornit na sebe kritiky ani veřejnost. Její 'život' v simulátoru byl nerozeznatelný od dřívější skutečnosti. Byla posedlá touhou malovat - musela malovat. Hnala jí víra v její neexistující talent. Vždy po určité době, když se její očekávání začalo stávat nesnesitelným, jí bylo umožněno uspořádat výstavu v nějaké galerii. V den vernisáže byl mentální stav její mysli slovy nevyjádřitelný.

Výstava pro ni samozřejmě znamenala jen další ponížení. Kritici, kteří se vernisáže zúčastnili, její práci znectili. Loď použila desetitisíciletí lidské moudrosti k vymyšlení jejich posměšných poznámek, z nichž každá se zaťala do srdce Farris Niellové jako rybářský háček. Po všech těch staletích věděla loď o jejich slabinách vše.

Ale teď znovu nastal čas změnit program. Farris Niellová už nedoufala, a kde není naděje, tam nemůže být zklamání. Proměnila se v necitlivý stroj: bez jakéhokoliv zaujetí produkovala kilometry nezáživných mazanic. Ztratili jsme nad ní moc. Nevěděla sice, co je radost, ale netrpěla. A to nebylo dovoleno.

Už celé týdny mne loď nutila, abych pro ni vymyslel nová muka. Ukazovala mi záběry jejího zločinu, dělala mi dlouhé přednášky a působila mi bolest. Ta bolest byla nesnesitelná a to je jedna z věcí na mé práci, která mne mate. Loď nazývá bolest 'stimulací' ale myslím, že tohle slovo kdysi mělo jiný význam. Bolest je jako živá věc v mém mrtvém těle, obluda vybavená drápy a ostny, která drásá mou páteř, můj mozek a mé vnitřnosti. V současnosti sice žádný z těchto orgánů nemám, ale bolest cítím stejně.

Nejsem odvážný muž; nemám nic, čím bych té bolesti dokázal čelit. Kromě toho, souhlasím se základní premisou

této cesty, tedy že tak hrůzné zločiny musí být příslušně potrestány. Opravdu. Nikdy jsem se nezdráhal, když bylo třeba nasadit nová muka. Kdybych někdy pocítil tvůrčí vyčerpání, loď by k tomu přihlédla. Doposud to nebylo nutné.

Občas přemítám, co to se mnou vlastně udělali. Copak jsem vždycky uvažoval tímto chladným, přesným způsobem? Nebyl jsem kdysi v minulosti člověkem, který se dovedl smát? Plakal jsem někdy nebo proklínal svůj osud v dobách, kdy jsem ještě mel své lidské tělo?

Tělo Farris Niellové se mění, až je z ni pojednou žena z čirého ledu. Její svět začíná fungovat podle nového programu. Obrazy se mění; probouzí se v nich život, jejich náměty jsou plné vášně, barvy hoří vitalitou. Stávají se úžasnými díly génia. Už to nejsou obrazy Farris Niellové.

Galerie se plni duchovitými postavami, které postupně nabývají na konkrétnosti. Je jasné, že návštěvníci jsou obrazy nadšeni. Farris Niellová se znovu probouzí k životu a pohybuje se mezi ostatními. Je stejně vzrušená jako ostatní. Ve skutečnosti postrádá schopnost plně ocenit taková díla, ale loď jí v tom pomáhá.

Pociťuje hořkou závist.

Umělkyně kráčí vstříc Farris Niellové, usmívá se na všechny strany a zdraví se se svými obdivovateli. Je to půvabná žena, vysoká, šarmantní, s vlasy barvy matného stříbra dosahujícími jí až do pasu. Je idealizovanou verzí dlouholeté milenky Farris Niellové a Farris Niellová stěží ovládá svou bolest.

Umělkyně se podívá na Farris Niellovou. „Co si o nich myslíš?“ zeptá se ji.

„Jsou báječné,“ odpovídá Farris Niellová. Její oči těkají z obrazů na umělkyni, z umělkyně na obrazy.

Umělkyně se na ni usmívá, sladkým úsměvem plným dobroty, který na rozhárané nitro Farris Niellové působí jako hojivá mast. „Pojď se mnou,“ říká jí umělkyně a podává jí ruku.

Farris Niellová bude žít po boku stříbrovlasé ženy, společně s ní se pozvedne až k výšinám, aby byly obě vzápětí sraženy zpět do hlubin svého pekla, a její muka budou opět svěží a účinná. Pro rány těch, které milujeme, se trápíme víc než pro vlastní zranění. Je to lidská vlastnost, o které jsem se přesvědčil již mnohokrát. Zajímalo by mne, kolik století bude Farris Niellová trpět tentokrát, než si její srdce opět vytvoří ochrannou skořápku.

Moje vlastní bolest mizí. Tímto způsobem mi loď dává najevo svou spokojenost.

Nic z toho by nebylo možné, nebýt důmyslného rozhraní, jež spojovalo zmrazené mozky vězňů se světy vybudovanými pro jejich potrestání. Mozky se nijak neměnily - jejich jedinou funkcí bylo tvořit konstantní referenční bod pro experimentální simulátor. Díky tomu se vězňové po celá staletí smažili v tůních vroucího oleje, aniž by jejich mozky byly nějak poškozeny. Ale zapomenutá bolest vlastně ani žádnou bolestí není, a proto jsme si ji pamatovali a po každé naší změně nám byla znovu přehrána z pamětí lodi. A tak naše existence měla svou následnost. Naše mysli byly jako mořské ulity pomalu klesající ke dnu oceánu, obtíženy tisícerou bolestí. Až tento proces skončí, až se navrátíme do světla a mysli vězňů konečně splynou se svými analogy, zajímalo by mne, jací tvorové vylezou z těch složitých závitů svých ulit.

Vytáhl jsem svou zástrčku z Farris Niellové a zapojil jí do Kaelina Motea.

Kaelin Mote je docela odlišný typ vězně. Je to nadaný muž, muž, který příliš přemýšlí, jenž je zvyklý promýšlet každou nuanci každé myšlenky, který není spokojen, dokud se nedostane k samotné podstatě věci. Právě pro tuto svou vlastnost byl jedním z mých nejméně náročných klientů. Z větší části se trestal sám - z mé strany vyžadoval jen drobné zásahy.

Byl exobiologem a administrátorem a doprovázel metakolonii na jednu docela příjemnou planetu. Za své zásluhy na její přípravě pro terraforming získal Kaelin Mote právo zvolit její jméno a on ji pojmenoval Gesen.

Po několik let kolonie prosperovala, ale pak nehoda zničila ultrasvětelný vysílač a kolonie ztratila veškeré spojení s ostatními světy. Kaelin Mote neměl důvod se domnívat, že by tento kontakt ještě kdy mohl být obnoven.

Začal uvažovat. Gesen mu se svými purpurovými oceány, modrými travnatými pláněmi a zářivé bílými pohořími připadal jako to nejkrásnější místo, které kdy navštívil. Zástupci místního života se pozemským osadníkům opatrně klidili z cesty - Kaelinovi Motemu se skoro zdálo, jako by milovali život mnohem vášnivěji než vetřelci. Pokoušel se podobné sentimentální myšlenky zapudit, ale zapustily v jeho mysli příliš hluboké kořeny.

Byl mučen myšlenkami na to, co by se z Gesenu mohlo stát, kdyby původní biosféra docela zmizela a lidé obsadili každé obyvatelné místo.

Nakonec dospěl ke strašnému rozhodnutí. V průběhu následujících deseti let se postaral o záhubu všech ostatních kolonistů, kterých bylo více než pět tisíc: neušetřil muže ani ženy, děti ani starce. Stěží dokážu uvěřit, že něco takového bylo možné, ale Kaelin Mote byl obdařen takřka nelidskou vůlí a vynalézavostí. Poštval proti sobě jednotlivé skupiny, otrávil jídlo a léky, posílal pracovní čety do míst, kde nevyhnutelně muselo dojít k tragickým neštěstím. Ty, kteří přežili, přesvědčil, že vinu za to nesou jiní, takže následovaly popravy. Několik posledních zabil osobně, s nemilosrdnosti hodnou bohů. Vůbec si nedokážu představit, jaké to tam muselo být. Kaelin Mote je osobitý muž, dokonce by se dalo říct šarmantní muž - určitě musel mít mezi kolonisty mnoho přátel. Nechával si své nejlepší přátele na konec?

Když navzdory vší pravděpodobnosti záchranná loď přiletěla, z Kaelina Motea byl divý tvor žijící ve skalní rozsedlině, prolezlý tuctem neznámých nemocí, skoro mrtvý a skoro nemyslící. Posádka záchranné lodi ho zmrazila a odvezla do civilizace na opravu. Při rekonstrukci jeho mysli doktoři objevili jeho zločin.

Měl by uniknout odplatě jen proto, že už byl sám tak tvrdě potrestán? To není možné.

Objevil jsem se před Kaelinem Moteem ve své vlastní podobě. Stál na vrcholu pustého kopce. Přehlížel mrtvou, zpustošenou krajinu - sterilní půdu pokrytou struskou, tůně kouřícího kalu. Podíval se na mne s unaveným úsměvem. „Ach,“ řekl. „Můj démon. Tak to je asi čas na novou hru.“ Kaelin Mote byl kupodivu nábožensky založený člověk. Loď pro něj vytvořila iluzi, že se nachází v pekle, kterého se kdysi obával nejvíc.

Kaelin Mote je muž obdařený mimořádnou inteligencí. Nějak se mu podařilo přežít zánik Gesenu, ke kterému došlo už před staletími. Nyní si vytvořil novou filozofii: veškerý život je vývojová odchylka, nejvyšším cílem je prázdnota.

Prohlížel si zničený svět kolem sebe a shledával ho dobrým.

„Ano," odpověděl jsem. „Je čas na něco nového."

Přijal mou kovovou ruku a v tom okamžiku pro něj započala nová muka. Ocitl se na jednom ze zemědělských satelitů, jež krouží kolem Dilvermoonu: Satelity vřou životem. V červeném přísvitu nouzového osvětlení připomínají obraz kovového pekla. Lidé bojují o místo u mříží ventilátorů, o trochu odporné výživné pasty, o lok špinavé vody. Pustil jsem Kaelinovu ruku a on klesl do toho živého oceánu s pažemi zoufale vztaženýma. Oči mu vylezly z důlků, ústa se mu rozevřela v křiku, který jsem přes řev tisíců zdejších zatracenců neslyšel.

Vytáhl jsem zástrčku ze zásuvky Kaelina Motea. Utrpení svých klientů mne vždy dojímalo. Pro Kaelina Motea jsem mel zvlášť porozumění - v mnoha ohledech jsme byli oba stejní. Mně chyběla jeho genialita, jeho strašná oddanost cíli, ale také nad vším příliš přemýšlím. Také jsem zvyklý zkoumat své působení na okolí do všech detailů a přináší mi to utrpení.

Loď mne potrestala bolestí a já jsem na Kaelina Motea zapomněl.

TOHO DNE jsem se musel postarat ještě o jednoho vězně a pak mi loď dovolí jit spát a odpočívat až do zítřka.

Demimin Anna Goereová byla kapitánem obchodní lodi Vigia Maru a také největším břemenem mé služby. Není tomu tak proto, že by byla neobyčejně chytrá nebo imunní proti mučení, které pro ni vymýšlím, ale proto, že mám na jejím zločinu svůj díl viny. Nedokážu uvěřit, že jen ona zavinila katastrofu, kvůli které je tady. Často si myslím, že bych měl nést část jejího utrpení, protože jsem to byl já, kdo jí její zločin umožnil. A vlastně s ní její utrpení jistým způsobem sdílím, neboť když se jedná o Demimin Annu Goereovou, bývám nerozhodný a neefektivní. Loď mne za to trestá bolestí.

Jsem odhodlán udělat to tentokrát lépe. Bolest se na chvíli zdvojnásobuje, jako by mi chtěla dodat sílu k rozhodnutí.

Vigia Maru přepravovala objednanou dodávku otroků z Anderova konce na Dilvermoon, když v nákladním prostoru propukla choroba. Byla to neobvyklá choroba. Její konečné stadium bylo strašné - krvácející vředy a rozsáhlé kožní nekrózy - oběti se podobají oživlým, rozpadajícím se mrtvolám. A co je ještě horši, umírající jsou nadáni obrovskou maniakální energií. První oběti na Vigia Maru tuto energii použily ve snaze uniknout z klecí nákladního prostoru. Už se jim to skoro podařilo, když jsme zachytili tísňové volání Demimin Anny Goereové.

Byl jsem guvernérem hvězdné brány. Když Vigia Maru dosáhla oběžné dráhy našeho světa, přijal jsem videohovor z obležené lodi.

Kapitán Goereová byla žena středního věku, bělovlasá, s tváří osmahlou a zhrublou působením mnoha sluncí. Oči měla rozšířené emocí, kterou jsem zprvu považoval za starost o posádku a ze které se později vyklubal slepý strach. Jak jsem mohl udělat takovou chybu? To nedokážu říct. Dokážu docela dobře číst lidem ve tvářích - který úspěšný administrátor to nedokáže? Tak či tak, udělal jsem ji.

„Co vás ohrožuje, kapitáne?" zeptal jsem se jí. Přes videolinku se ke mně doneslo vzdálené bušení. Její tvář se trochu zachvěla. „Máme na palubě několik případů Sorensenova syndromu," řekla, jmenujíc nebezpečnou, ale nikoliv neléčitelnou chorobu. „Naše medicinální jednotka je mimo provoz. Oprava nemožná. Mohu přistát bez obvyklých formálních procedur? Některé případy se blíží konečnému stadiu."

Vzpomínám si, že jsem se v tu chvíli cítil jako nejvyšší soudce. „Naše obvyklé procedury nejsou pouhá formalita. Nemohli byste to vydržet, dokud k vám nepošleme naše lékaře?"

„Na to není čas. Podívejte se!" Přepnula obraz, aby mi ukázala muže a ženu ležící na anatomických lehátkách. Oba byli překrásní: žena měla černé hedvábné vlasy, nádhernou oválnou tvář; muž byl svalnatý jako nějaká kočkovitá šelma a životní energie z něj přímo vyzařovala. Oba leželi nehybně s očima zavřenýma, namáhavě oddechovali a ve tváři byli bledí jako led. Nebylo těžké poznat, že jsou na prahu smrti, ale později se ukázalo, že se jednalo o dva otroky, které si Goereová vzala pro vlastní potěšení do své kabiny ještě před propuknutím epidemie. Pomáhali jí zabít čas a teď - po důkladném tréninku - ji pomohli oklamat mne.

V zorném poli se zase objevil obličej Demimin Anny Goereové. „Prosím!"

Kdysi bych nepřiznal, že mne k tomu strašnému aktu milosrdenství dohnala jejich krása. Ale teď, po všech těch staletích, jsem se naučil upřímnosti. Kdyby mi Demimin Anna Goereová místo nich ukázala příšerná monstra potácející se po nákladním prostoru, nechal bych loď zničit nukleárními zbraněmi, než by stačila vstoupit do naší atmosféry.

Ale neudělal jsem to. Nařídil jsem ji, aby svou loď navedla do vykázaného izolačního pole a ona poslechla. Nemyslím, že by měla v úmyslu s Vigii Maru přistát. Ale když byla ve výši tisíce metrů nad polem, oddělil se od lodi záchranný člun a odletěl pryč. Nevím, jak mohla doufat, že unikne pronásledování.

Vigia Maru tvrdě přistála, ale bohužel ne dost tvrdě, aby při tom zahynuli všichni ti, kteří byli uvnitř. Vyhrnuli se z poničené lodi a rozběhli se všemi směry, jako by věřili, že mohou utéct před nemocí, která je stravovala. Jak běželi, odpadávaly jim kusy kůže a odhalovaly kosti a hnijící maso. Než jsem dokázal zareagovat, pronikli za zeď kosmodromu a vtrhli do města. Až do chvíle, kdy jsem nastoupil do služby na této lodi, jsem nic tak strašného neviděl.

Miliony zahynuly a nejen proto, že nemoc byla tak nakažlivá. U obvyklejších nemocí jsou postiženi v závěrečném stadiu příliš zesláblí, než aby se mohli hýbat. V tomto případě jako by oběti vložily veškerou svou energii do tohoto posledního úsilí. Se zoufalým odhodláním se prodírali stále dál a infikovali zdravé, dokud nezahynuli v důsledku dehydratace a šoku.

Z mých nejstarších vzpomínek jen tahle zůstala dokonale jasná a přesná do všech podrobností. Přežil jsem to, stejně jako Demimin Anna Goereová, a teď jsme oba tady.

Po prvních několik set let ji loď mučila veškerými způsoby, které lidé znají, a stačilo to. Nikdy nebylo třeba, abych zasahoval. Umírala na jednu odpornou chorobu za druhou. Ale nakonec ji život unavil a na fyzickou bolest si zvykla - což je schopnost, kterou jí závidím. Od té doby pro mne byla zdrojem mnohé bolesti - a pocitu viny.

Nyní musím pro Demimin Annu Goereovou vymyslet nové utrpení. Je to těžké, protože je patrně nejslabší ze všech vězňů. Její mysl je nepružná - bojím se, že když přitlačím příliš, zhroutí se a svému trestu unikne. Nevím, jestli by to bylo konečné, protože neznám přesně mechanizmus, kterým loď udržuje své svěřence, ale osudové následky by to pro mne mělo tak jako tak. Loď by mne potrestala další bolestí.

Jelikož byla unavena životem, soustředil jsem své úsilí na to vymyslet pro ni co nejstrašnější a nejodpornější posmrtný život. Až doposud jsem byl úspěšný jen částečně. Nechal jsem ji pohřbít v tropické půdě a umožnil jí, aby si všemi smysly uvědomovala, jak její tělo podléhá zkáze. Počáteční stadium bylo příslušně bolestivé. Bakterie se v ni jen hemžily. Její tělo napuchlo a pak prasklo a vyhrnuli se z něj červi. Z kostí jí odkapávalo mokvající maso a ona to vše cítila. Ale když se její kosti začaly rozpadat v prach, zjistil jsem, že přijala celistvost přírodního koloběhu a čerpala jisté uspokojení z toho, že se vrací do půdy, která ji dala život.

Loď mne potrestala.

Teď budu muset zkusit něco jiného. Plánuji pro ni strašné mučení; doufám, že bude působit. Předám Demimin Annu Goereovou preparátorovi. Protrpí všechny ty nepříjemné věci, které s ní bude dělat, aby její tělo připravil k vystavení; ucítí jeho nůž, hák, kterým jí bude vytahovat mozek z lebky, působení chemikálií, kterými napustí její pokožku. Její kosti bude máčet do kyseliny, aby je zbavil mrtvého masa, do kosti jí vyvrtá maličké dírky, aby se zvláštní, pro tyto účely pěstováni mravenci mohli postarat o její morek. A to všechno bude jen příprava na okamžik, kdy bude vystavena, naražena na kovový sloupek, který ji bude držet ve vzpřímené pozici. Bude stát v muzeu zaměřeném na různé zrůdy a bude muset poslouchat komentáře návštěvníků. Myslím, že objeví docela nové oblasti utrpení.

Nemohu říct, že bych byl na svou práci hrdý, ale alespoň mne loď nebude trestat bolestí.

Než se uložím k odpočinku, musím ještě jednou navštívit jádro. Svírám svýma kovovýma rukama panel automatického kontrolního zařízení a upírám oči do narůžovělé záře kontrolky označující mé jméno. Stále dokola si opakuji, že tohle je skutečné, že jsem dozorce, že nejsem vězeň a že nejsem nucen vykonávat všechny ty nemilosrdné činy jako odplatu za svůj hloupý projev milosrdenství před mnoha lety.

Dívám se na hodiny. Oznamují mi, že musí uplynout ještě 1 343 let, než se budeme moci vrátit. Myslím, že si vzpomínám na dobu, kdy to číslo bylo větší.

Jsem si skoro jist, že si na to vzpomínám.

Ocelová smečka

AANDRED SE TÍSNIL u výstupní brány spolu se psy a koněm a vyčkával. Byla to malá místnost a ve vzduchu byl cítit zápach oleje, ozonu a hydraulické kapaliny. Psi byli rozrušení, jejich těla do sebe narážela - kov na kov - a rachotila jako hromy. „Klid, děťátka," snažil se je uklidnit Aandred svým chraptivým hlasem. „Já vím, Droamovi to dnes v noci nějak trvá...ještě chviličku... no tak,.." Psi se ztišili a čekali. Občas se některý z nich netrpělivě zavrtěl nebo potichu zakňučel.

Aandred odklopil monitorovací panel na svém zápěstí a přejel pohledem kontrolky. Všechny svítily zeleně, kromě občasného jantarového bliknutí kontrolky, která monitorovala Umbřin čichový měnič. Tak zlé, aby zůstala pozadu, to zase nebylo, pomyslel si. Umbra byla hodný pes, klidný; smečky by se držela, i kdyby jí čich vysadil úplně.

Droam se ozval na soukromé frekvenci. „Jsi připraven, Lovče?" Aandred nenáviděl hlas hradu ve své hlavě; ozýval se, kdy se mu zachtělo a neustále mu připomínal, že je Droamovým majetkem. Dnes v noci nezněl tak bezchybně, jako obyčejně. Aandred si představoval, jak se ten protivně vyrovnaný hlas chvěje obavou. Dobře, pomyslel si. Jen trp, ty zrůdo. Boj se. Ale řekl jen: „Ano."

Vyskočil na koně, obrovské zvíře z černé oceli, nádherně tvarované. Zacvakl se do sedla a zasunul své pancéřované přívodní kabely do zdířek. Psi už nedokázali ovládnout své vzrušení, kůň se začal stavět na zadní. Aandred se předklonil a udeřil ho pěstí zezadu do hlavy, až to zajiskřilo. Kůň se zklidnil. „Idiote," zamumlal Aandred. Kůň byl kopií kdysi prý ušlechtilého zvířete, ale i kdyby na něm jezdil noc co noc dalších sedm let, pořád by ho nesnášel. Kůň zase, na rozdíl od psů, neměl rád jeho. Bud byl příliš tupý nebo příliš povznesený nad takový cit.

Pohotovostní světla nad portálem výpadové brány se změnila na jantarová a nakonec na zelená. Brána se s rachotem otevřela a smečka se vyřítila do měsíčního světla. Psi do sebe zvonivě naráželi. Ohlušující hluk, který vydávali, ustal, když dospěli na travnatou stezku vedoucí dolů do Zelených končin. Aandred se ohlédl přes rameno na Droama; mohutný šedivý hrad se rýsoval proti hvězdné obloze a jeho stovky bizarních věží připomínalo bodliny podrážděného ježka. Aandredův zrak se na chvíli zatemnil, tak velká byla moc jeho nenáviděného pána. Zachvěl se, toporně se narovnal v sedle a soustředil se na štvanici.

Koně rád neměl, ale samotnou jízdu ano. Jeho vlastní smrt a znovuzrození před sedmi sty lety zúžily rozsah jeho zálib a čas odnesl většinu těch, které mu ještě zbyly - tuto však ne. Hnal se pod černou oblohou za smečkou svých psů, zatímco chladivý vítr profukoval jeho kovovými vlasy a vzdouval jeho plášť, země mu ubíhala pod nohama a štěkot psů zněl v uších... to miloval. Byl by se i smál, ale jeho smích teď byl jen nelidský řev vhodný pro Divokého lovce. Už mu nepůsobil potěšení.

V hlavě se mu znovu ozval Droamův hlas. „Dolů ke břehu na návětrné straně, Aandrede. Tam je trol viděl přistávat."

Aandred se dotkl hrušky sedla a Karmín, vůdce smečky, odbočil na stezku vedoucí dolů k moři. Stezku zhusta

protínaly rozeklané kamenné výběžky a rokliny. Smečka je přeskakovala s absolutní jistotou. Aandred se v nebezpečí vyžíval. Kdyby kůň klopýtl, pád z takové výšky na špičatá skaliska dole by rozerval i Aandredovo kovové tělo. Vykřikl nadšením, pak si ale vzpomněl na psy a jeho nadšení vyprchalo, vystřídáno znepokojením. Znovu se dotkl sedlové hrušky a Karmín zpomalil. Teď běžel opatrněji. „Hodný pejsek," zašeptal Aandred.

Když dorazili na písečný pruh na pokraji útesu, nechal psy, aby se roztáhli do rojnice. Smečka se pustila se zuřivým štěkotem po úzké pláži na sever; nad Mořem ostrovů stoupal rudý měsíc.

Aandred už téměř zapomněl na účel výpravy, když vtom mu znovu v hlavě promluvil Droam. „Poslouchej dobře, Aandrede - toto jsou mé rozkazy," řekl hrad. „Zabij všechny kromě jednoho. Jednoho nech naživu a přiveď mi ho k výslechu."

Aandred se zamračil. „Jak jsou vyzbrojeni?" zeptal se a myslel při tom na psy. Podivil se, proč ho nenapadlo zeptat se na to dříve. Byl jsem mrtev příliš dlouho, pomyslel si.

„To tě nemusí zajímat. Nemají žádné energetické zbraně ani výbušniny. A na to, aby vykopali a nastražili past, nebudou mít čas. Bude to snadné, takže hleď, abys to provedl bez chyby."

Aandred stiskl své chromované zuby. Po všech těch letech ho Droamova arogance pořád ještě rozčilovala. Připadalo mu to zvláštní, vzhledem k tomu, jak všechny jeho ostatní emoce vybledly. Přesto udělal, co po něm Droam chtěl. Ztlumil štěkot smečky a koně přepnul na běh po vzduchových polštářích. Noc ztichla.

Když dospěl k místu, kde se vylodila jejich kořist, psi se rozběhli kolem útesu jako ocelový příboj. Ve chvilce vyslídili jeskyni, v niž byl ukrytý člun. Vyvlekli ho ven do měsíčního světla a tam se na něj zuřivě vrhli. V okamžiku z něj zbyla jen kupa třísek. Aandredovi bylo člunu trochu líto. Když ještě býval člověk, vyznal se v lodích a měl je rád, a tohle bylo nádherné dílo.

Psi zachytili stopu a rozběhli se pláží k místu, kde přes větve odumřelého jalovce padal malý vodopád. Tam útes protínala rokle, jež pokračovala hlouběji do vnitrozemí. Psi se dlouhými skoky rozeběhli úzkou soutěskou a Aandred je na koni následoval.

V rokli panovala úplná tma. Aandred přepnul své vidění na infračervenou část spektra. Psům žhnuly výfukové průduchy, které je měnily na rudé šmouhy v temnotě. Přemýšlel, jak splnit rozkaz. Až naleznou svou kořist, bude muset okamžitě zasáhnout, jinak Droam o svého zajatce přijde. Psi překypovali nadšením; kolikrát se stávalo, že si vylomili zub na opancéřovaných slabinách umělého jelena, který byl jejich obvyklou kořistí. V porovnání s ním byly svaly a kosti tak křehké.

Dosáhli konce rokle a vyřítili se na otevřeně prostranství. Půl kilometru před nimi se v dálce rýsoval okraj Ponurého hvozdu. Aandred zpomalil psy a přidal energii svému koni. Když se dostal až na Karmínovu úroveň, zadíval se upřeně na vůdce smečky. Karmín mu pohled udiveně oplatil.

„Promiň, kamaráde," zašeptal Aandred, „ale musí to být."

Aandred vjel do lesa asi padesát metrů před smečkou. Hnal se temnou pěšinou až dorazil k mýtině, na které se utábořila jejich kořist. Prodral se vřesem, jenž ji obklopoval, načež se k němu obrátilo asi půl tuctu sběračů kostí, kteří ho zaslechli. Kromě jednoho hlídače, který stál uprostřed mýtiny, se všichni ukrývali pod dlouhými větvemi smuteční vrby. Hlídač, vysoký, hubený muž, namířil na Aandreda kuši a vystřelil.

Šíp zasáhl Aandreda do tváře a odrazil se mezi stromy. Zařval bolestí; šíp zanechal na jeho líci pouze nepatrnou rýhu, jenže kov, ze kterého byl Aandred zhotoven, byl hustě protkán pseudonervovými zakončeními. Měl pocit, jako by mu tvář rozerval vedví; přitáhl svému koni uzdu a rozjel se přímo na muže.

Když přejel, zbyla z hlídače jen krvavá kaše a cáry, které se táhly za koněm.

Ostatní se stále skoro nehýbali; tři se odplazili hlouběji mezi stromy, dva zůstali nesmyslně sedět pod vrbou. Pouze jediný vyskočil na nohy, žena v rozedraných šatech. Místo toho, aby se dala na útěk, vyrazila kupředu a rozehnala se po Aandredovi něčím, co připomínalo dřevěný kyj. Aandred k ní zamířil, protože byla nejblíže. Její zbraň se neškodně svezla po koňském hřbetě a v následujícím okamžiku si ji Aandred přehodil pres sedlo a docválal pod vrbu. Dva nejpomalejší sběrači zahynuli v příštím okamžiku pod kopyty jeho koně, který se zamotal do větví a začal vyhazovat a skákat, aby se uvolnil.

Pak se na mýtinu neslyšně přihnali psi. Kůň se stále splašeně stavěl na zadní až Aandredovi žena málem spadla mezi smečku. Navíc sebou divoce škubala a svíjela se. Jeho ocelové ruce ji sevřely pevněji. Zalapala po dechu a znehybněla. „Tak," zašeptal a stočil koně dále od vrby. „Droam tě nepotřebuje zdravou, jen živou."

Psi mezitím dostihli zbývající sběrače a z pod stromů se ozvalo několik krátkých výkřiků. Za chvíli bylo po všem. Psi přiběhli zpátky na mýtinu, z čumáků jim kapala krev, která se černě leskla ve světle hvězd.

Kůň začal zase tančit a kopyta mu čvachtala v tom, co zůstalo z hlídače. Žena ze sebe vydala krátký, zděšený vzlyk. Aandred zasadil koni zezadu do hlavy další varovnou ránu. „Zatracené zvíře," zavrčel, strhl koně a zamířil ven z Ponurého hvozdu. O zbytek se postarají trolové. Uplynulo už mnoho let od chvíle, kdy naposledy pořádali člověčí hody. Nebudou sice mít žádné hosty, kteří by ocenili jejich kuchařské umění, ale trolové si tu slavnost stejně vychutnají. Měl za to, že mu budou vděční.

Jejich vděčnost mu byla odporná. Ze všech oživenců, kteří na hradě Droamu strašili, právě trolové nejvíce vycházeli až ze dna svých zvrhlých duší.

KDYŽ SE DOSTALI z lesa, vydali se po stezce, která vedla po hřebenu útesu. Psi se už uvolnili; hráli si, skákali po sobě a štěkali. Aandred je s úsměvem pozoroval. Na chvíli přitáhl otěže, aby se pokochal pohledem na vílí pavilón, trůnící na rozeklané skalní jehle asi sto metrů od pobřeží. Vedl k němu visutý, slabounkými světélky ozářený most; nádherný pohled. V černé vodě, vířící pod mostem, přebýval trol, který viděl přistát sběrače.

Žena, kterou měl přehozenou pres rozsochu sedla, se pohnula. Všiml si, že pod rozedranými cáry jejího šatstva se skrývá útlý, pevný pas. Stále nepromluvila ani jediné slovo. Uvažoval, jestli vůbec umí mluvit. Kdyby ano, určitě už by ho začala proklínat. Pokrčil rameny a ujížděl dál.

Když se smečka vracela nahoru po dlouhém, travnatém kopci na Droam, žena stále mlčela. Brána se otevřela a psi se nahrnuli dovnitř. Aandred je pomalu následoval. Jeho zajatkyně si vybrala právě tuto chvíli k tomu, aby se mu pokusila vysmeknout. Prudce s ní zatřásl a ona mu ochabla v náručí. Trochu se polekal: Droam by ho krutě potrestal, kdyby zemřela dřív, než ji stačí vyslechnout.

Náhle si představil co asi musela cítit, když se blížili k bráně - temná zubatá tlama Droamu se otevírala, aby jí pohltila navždy. Potřásl hlavou. Nesmysl, pomyslel si. Asi stárnu; možná, že jednou přece jen budu zralý do starého železa.

Psí běželi za ním, když ji odnášel do Droamovy přijímací síně. Droam by dal přednost tomu, kdyby je nechal v kotcích. Vzal je s sebou schválně, ale i proto, že v kotcích trávili příliš mnoho času. Byli tak šťastní, když ho mohli doprovázet. A byli dobře vychovaní; nikdy by neznečistili naleštěné chodby, ani by nemohli vystrašit žádného návštěvníka. Na Droam už totiž čtyři sta let žádný nepřišel. Mohli sice děsit jiné oživence, kteří žili na hradě, ale na tom Aandredovi nezáleželo.

Ženino tělo bylo napjaté, ale oči neotevřela. „Klidně se můžeš dívat," řekl jí. „Nebo chceš jít vstříc svému konci poslepu?"

Otevřela oči. Byly široké a zelené, plné nenávisti a žalu, a Aandred začal litovat, že raději nemlčel. Zaplavil ho nepříjemný pocit. Prudce se zastavil. Psi mu zmateně naráželi zezadu do nohou. Co to bylo za pocit? Bylo to tak dávno, nedokázal se rozpomenout. Pocit viny? Lítost? To je absurdní, pomyslel si a znovu vykročil.

Na druhém odpočívadle širokého schodiště, které vedlo ze Stříbrného plesového sálu, potkal Merma, krále trolů.

Merm se zády přitiskl ke stěně z rubínového skla a s neklidem pozoroval psy, kteří ho míjeli. Jeho tělo bylo obzvlášť odporné: tlusté, přikrčené, s kůží podobnou šedozelenému zpuchřelému plastu. Měl zašpičatělou lebku a obličej s nevýraznými, krutými rysy. Ústa měl velká a rudá a měřil si Aandredovo břemeno hladovým pohledem. „Žrádlo do kotle, co?" zeptal se Merm.

Aandred cítil, jak se mu zvedá žaludek. Něco odsekl aniž zpomalil; co na tom záleželo? Merm byl takový, jaký byl.

Trol ho chtěl následovat, ale psi, kteří vycítili averzi svého pána se obrátili a vycenili na něj zuby. Merm se dal na odchod, ale ne dřív než se ujistil, že si Aandred všiml jeho nenávistného pohledu. Nenávidíme se všichni navzájem, pomyslel si Aandred. A jak také jinak? Všichni jsme tady stvůry hodné nenávisti.

Na konci schodiště mu zastoupily cestu tři víly. Jejich těla vypadala, jako by byla z drahokamů - byla průsvitná, ale nějakým trikem nebylo vidět součástky, které byly uvnitř, takže pronikavé světlo lustrů jimi procházelo skrz naskrz. Třpytily se jako chladné výstřední klenoty, a tak i samy sebe vnímaly. Navzdory tomu, jak se jevily, jejich křišťálová pleť byla měkká a teplá na dotek. Věděl to, protože se jich dotýkal tolikrát, že si to už ani nepamatoval. Droam svým nástrojům poskytoval jistá osvěžení jako odměnu za bezchybné plnění příkazů.

„Hleďme!" zvolala Ametysta a pozvedla svůj štíhlý, půvabný ukazováček. „Žena z masa a krve! Kde jsi ji našel? Cos ní chceš udělat? Ví o tom Droam? Ty jeden zvrhlíku!"

„Jů," vypískla Citrína. „Opatrně, Aandrede. Tvoje nádobíčko ti zrezaví, když si nebudeš dávat pozor, kam ho strkáš. Přijď potom ke mně, mám pro tebe olejničku - však víš kde."

Granáta z nich byla nejméně frivolní. „To je nechutné," řekla. Pak přistoupila blíž, odhrnula sběračce vlasy a podívala se jí do bledého obličeje. „Vlastně není vůbec šeredná. Až s ní bude Droam hotov, půjč nám jí na chvilku, než ji předhodíš trolům. Oblečeme ji jako hosta a potěšíme se s ní. Bude to zábavné - jako za starých časů, než se Droam stal tak nespolečenským." Její půvabný temný obličej žhnul touhou tak prastarou, že ji jen stěží mohlo něco ukojit.

Aandred mezi nimi prošel bez jediného slova. Psi trochu vrčeli a kňučeli. Když procházel temnými dveřmi z leštěného kovu do přijímacího sálu, stále ještě slyšel jejich zvonivý smích.

Uprostřed vysoké a úzké chodby zářil kruhový jícen jámy - Droamův primární logický nexus. Na vzdálenějším konci síně byl stupínek osvětlený ze stran řadou barevných oken. Tam se, pod návějí prachu a pavučin, hrbil na trůnu sám velký král. Ze všech stvoření v Droamu jedině toto nemělo ničí převtělenou osobnost, byl to jen hlas Droamu. Dříve chodíval každý večer dolů do hodovní síně aby povečeřel s nejváženějšími hosty, a proto tělo potřeboval. Podával ruce, ochutnával pokrmy, vedl duchaplné rozhovory a dohlížel na to, aby byl každý host naprosto spokojený - krátce staral se o to, aby hrad bezchybně fungoval. Nyní už neměl žádný důvod, aby nadále používal své tělo. Aandreda proto zarazilo, když ho uviděl scházet ze stupínku. Repelenční pole ho v mžiku zbavilo mnohaletého prachového nánosu.

Tělo mělo tvar vznešeného boha; byl to ten nejkrásnější předmět v celém Droamu. Pleť mělo zářivě stříbrnou, koupající se v zlatém oparu, ve kterém jiskřily miliony světélek. Vypadalo, jako by bylo pokryté drobounkými šupinkami. Na sobě mělo velkolepý oděv z šedého hedvábí a bílého lnu, lemovaný zářivě purpurovou kožešinou ze skvrnité mořské vydry. Oči mělo ohnivě rudé a jeho dokonalé rysy prozrazovaly podrážděnost.

„Musíš s sebou všude tahat ta svoje zvířata?" Hlas mělo sladký a melodický.

„Nikomu neublíží." Aandred se nenáviděl za omluvný tón ve svém hlasu. Droam mohl kdykoliv ztrestat kterýkoliv svůj nástroj bolestí strašnější než cokoliv, co Aandred zažil jako člověk.

„Možná, že ne. Přesto mne to jejich pobíhání, škrábání a očichávání rozčiluje. Vyveď je ven, ale nejdříve mi dej toho sběrače. Pak se zase vrať a pustíme se do práce."

Aandred pozvedl ženu v náručí a nádherné tělo ji lhostejně převzalo. Žena těkala vyděšenýma očima z jednoho na druhého. Aandred se otočil a hvízdl na psy. Za dveřmi jim pokynul a psi se s řinčením posadili. „Zůstaňte," přikázal jim a zabouchl za sebou mohutné dveře.

Jak kráčel chodbou zpět k logickému nexu, uviděl zářící pavučinovou spleť makromolekulárních řetězců, které

obsahovaly Droamův intelekt. Na okamžik zatoužil mít u sebe termogranát, ale ihned tu myšlenku zapudil. Snění tady nebylo k ničemu.

Přistoupil k trůnu a zadíval se do nádherného obličeje Droamova těla. Pocítil tichý vděk za to, že jeho vlastní obhroublé rysy byly staženy do věčné masky nesmyslného nadšení. Kdyby Droam někdy odhalil jeho vražedné úmysly, jednal by okamžitě.

„Přines sondu," přikázal Droam. Sběračka sebou slabě zmítala, ale Droam ji nevěnoval pozornost.

Aandred vytáhl sondu zpoza zástěny ze stříbrné krajky. Přístroj byl obalený prachem, ale stačilo otevřít řídicí dotykový panel a probudil se k životu. Na jeho černém povrchu se rozblikaly stovky kontrolek, na monitoru se objevil signál připravenosti a znehybňovací křeslo se rozevřelo jako masožravá rostlina, čekající na svou oběť. Žena začala kňučet a vzlykat, ale o milost neprosila. Aandred ji pomohl Droamovi usadit do křesla a pak poodstoupil.

Zatímco se Droam věnoval přístroji a vkládal základní údaje potřebné pro výslech, Aandred vzpomínal. Vzpomínal, jak se v minulosti stávalo, že se nějaký host pokusil opustit ostrov aniž uhradil účet. Pokud to nebyla nějaká důležitá nebo vlivná osoba, nařídil Droam Aandredovi dopravit ho sem a za pomocí sondy zjistil, zda jeho aktiva postačí na zaplacení dluhu. Ach, to bývaly časy. Tehdy Aandred ještě věřil tomu, že jeho zmrtvýchvstání mělo nějaký smysl. Jak jen jsem mohl být tak hloupý, pomyslel si. Smrt je smrt.

Ženiny oči získaly zasněný výraz, její rysy se uvolnily. Na obrazovce se objevily nejasné obrysy, vzpomínky, proudící ze zesilovacího emitoru prosakující i do Aandredovy mysli.

...tlumené údery blížící se od lesa. Praskot, potom zjevení příliš hrůzné na to, než aby ho paměť dokázala udržet. Příšerná lidská silueta na obrovském černém koni... oči koně: žlutý oheň. Jebaum střílí z kuše, netvor zařval a rozdrtil ho na kaši. Zabij, zabij, zabij tu odpornou věc; vztek rudý jako krev. Náraz, zmatek, stoupání vzhůru a pak ještě strašnější pohled. Věci, vzdáleně připomínající psy, lesknoucí se kov... zaplavují mýtinu a vrhají se s hrůznou vitalitou na kořist; čelisti cvakají, oči planou...

Aandred odvrátil pohled. Droam se netrpělivě nadechl a udeřil dlaní do obrazovky. „Bravo, Lovče," řekl. „Ale tohle mi není k ničemu."

Droam stiskl několik tlačítek, obraz zablikal a změnil se.

...teplá, sladká vůně matčiných prsou. Obraz tak zářivě jasný, tak mlžně neostrý, že muselo jít bezpochyby o nejranější dětství. Matčino pohlazení, tiché konejšení, sluneční paprsky na nové pokožce. Zajíkavý smích...

Droam to zkusil znovu.

...letní noc, těžká vůní moře. Tma na pláži, v dálce planou malé slavnostní ohně. Běží přes bílé duny a za ni Mondeaux. Jeho ruce, tvrdé prací se sítěmi, byly něžné, když se jí dotýkaly. Jeho dech měl kořeněnou vůni vína a touhy. Bušení jejich srdcí když jí položil na potrhaný plášť, žár, který vzplál, když se jejich těla dotkla od hlavy až ke konečkům jejich prstů...

Aandred sice neměl srdce, které by se mu mohlo rozbušit, ale cítil tlak nějakého neznámého silného pocitu, jenž odněkud vyplouval na povrch, pokoušel se osvobodit. Zavřel oči, křečovitě zaťal pěsti a chvíli zůstal stát bez hnutí, dokud záhadný pocit neopadl. Droam si ničeho nevšiml. Jeho půvabný obličej byl zkřivený nespokojeností. „Nic, nic... nic, jen staré bezvýznamné vzpomínky. Z poslední doby nic, jen její zajetí; nějaké trauma všechno blokuje. Co jen s ní je?"

Aandred vzhlédl plný unaveného úžasu. „Co s ní je? Záhada! Počkej, teď mě něco napadlo - patrně je to hloupost - nemohlo by to mít něco společného s faktem, že jsem jí ani ne před hodinou zavraždil šest přátel přímo před očima?"

Droam si ho přeměřil zkoumavým pohledem. „Tvůj smysl pro humor by ti mohl uškodit, Lovče."

Úžas se vytratil, zbyla jen únava. „Omlouvám se."

„Ale zřejmě máš pravdu," řekl Droam. „Potřebuje čas, aby se z toho vzpamatovala. Svěřuji ji do tvé péče. Zbav ji té špíny, co má na sobě, nakrm ji a dávej pozor, ať se jí nic nestane."

„Kam ji mám ubytovat? Nebylo by lepší svěřit ji někomu, kdo se v péči o hosty vyzná? Granáta už se sama nabídla." Sotva to Aandred vyslovil, vybavil si Granátin obličej a ihned svých slov litoval.

Droam naštěstí jen mávl rukou. „Dej ji do psince; jsem si jist, že alespoň jeden volný kotec tam ještě máš. A co se týče Granáty a ostatních služebnic - bojím se, že za ta léta nečinnosti poněkud zpodivínštěly. Než znovu zahájíme provoz, budu je asi muset vyměnit. Kromě toho, sběračka je zajatec a ne host."

Droamovo tělo ztuhlo, z jeho nádherných očí se vytratilo světlo. Aandred vyprostil bezvědomou ženu z křesla sondy. Hlava jí spadla dozadu, ruce jí ochable visely, rty měla namodralé. Najednou ho zachvátil nevysvětlitelný strach, že zemřela - stávalo se, že někteří hosté Droamův výslech nepřežili. Přitiskl ji k sobě. Na bolavé tváři ucítil její horký dech; na krku ji nahmatal pulz. Uklidněný vyšel ven k čekajícím psům.

PSINEC SE SKLÁDAL z velké společné místnosti, na jedné její straně byly podél zdi výběhy psů a na druhé dveře do Aandredova malého, skrovného příbytku. Stěny byly z neopracované žuly, bez oken, ale s dostatkem světla ze stropních neonů. Na jedné straně stál široký stůl a sada diagnostických zařízení.

Zanesl ženu dovnitř a položil ji do výklenku ve stěně, kde spával v době nečinnosti. Potom zamkl psy do kotců.

Aandred se zamyslel. Jak ji vykoupat? V části hradu, která byla vyhrazena pro personál, neexistovala žádná zařízení pro lidi. Aandred ze sebe smýval prach pod sprchou v roztoku bohatém na olej. Skoro se rozhodl nechat ji tak, jak byla, ale Droamovy příkazy byly jasné.

Nakonec ji odnesl do podlaží, kde kdysi byly drženy lidské nevěstky pro potřebu hostů, jimž jejich víra nebo předsudky zabraňovaly souložit s hradními oživenci. Děvky tu nežily už dobrých čtyři sta let, ale z kohoutků pořád tekla čistá voda a tekutá strava.

Posadil ženu na postel z olejnatého plastiku a svlékl jí roztrhaný kožený oděv. Všiml si, že kůže, ze které byl

vyroben, byla pečlivě vyčiněna a měkká - tohle nebyla práce barbarů. Přesto jej naházel do odpadní šachty.

Když byla nahá, dlouho si ji prohlížel, dokud neukojil svou zvědavost. Jak je to dávno, kdy naposled viděl ženu z masa a krve? Nevzpomínal si. Byla štíhlá, s malými ňadry a dlouhými, pevnými stehny. Jistě, její tělo nebylo dokonalé; na boku se jí lesklo několik starých jizev: pravděpodobně nezhojené stopy po drápech nějakého divokého zvířete. Bledou pokožku měla hladkou, i když se nemohla vyrovnat sametové hebkosti oživlých žen, které obývaly zámek. Tu a tam měla modřiny - v místech, kde ji Aandred držel. A vlasy... vlasy měla pravděpodobně nádherné, přestože teď to byl jen černý chuchvalec, který jí zakrýval tvář. Sklonil se k ní, prsty jí vjel do vlasů a jal se hledat parazity. Trochu ho překvapilo, že žádné nenašel.

Celou ji omyl desinfekčním roztokem a pečlivě osušil. Zvláštní, ale pečovatelská role, kterou mu Droam určil, se mu nijak nepříčila. Bylo v tom něco fascinujícího, dotýkat se těla živé ženy.

Když skončil, rozhlédl se po pokoji. Většina oděvů v šatníku se rozpadla v prach, sotva se jich dotkl. Vydržela jen kombinéza utkaná z odolného syntetického materiálu. Vzal ji, potom přešel k toaletnímu stolku a otevřel jeho zásuvku. Na hřebenech a kartáčích se jako zázrakem držela slabá vůně starobylého parfému. Veden náhlým popudem vybral jeden hřeben a vsunul ho do kapsy kombinézy. Pozvedl hlavu a v zrcadle před sebou spatřil divokou černou masku s rudě planoucíma očima a lesklými zuby. Jsem obluda, pomyslel si smutně.

Odnesl ji zpátky do psince. Cestou se mu pohnula v náručí a on si uvědomil, že procitla. Oči však neotevřela.

Uložil ji do kotce po Ultramaríně na rohožku z umělé trávy a kombinézu položil vedle ní. Ultramarína byla jednou z jeho nejoblíbenějších, dokud jedné noci nespadla do studny a nezničila si životně důležité součástky personalizační cívky. Její prázdné tělo ještě leželo na pracovním stole v psinci.

Zavřel za sebou mříž a zaklapl zámek. Ze skladiště vzal dvě misky z nerezové oceli a zašel ještě jednou do apartmánů. Do jedné nalil vodu, druhou naplnil hustou kaší z kohoutku.

Vrátil se do psince a podstrčil misku pod mříží. „Tady," řekl. „Najez se a napij. Budeš potřebovat všechnu svou sílu."

Ležela zády k němu a nehýbala se.

Pokrčil rameny. „Dělej jak myslíš. Tady tě nikdo nebude obtěžovat; na chvíli jsi v bezpečí." Otevřel své předloktí a vypnul psy, aby ji neděsili. Ztuhli a jejich oči pomalu pohasly. Aandred se vrátil do svého pokoje.

Vnitřní hodiny probudily Aandreda ze zvláštního bezesného stavu, který mu nahrazoval spánek. Vypojil dobíjecí kabel a se zarachocením vylezl z výklenku. Za dveřmi se ozval polekaný výkřik - a potom škrábavý kovový zvuk.

Aandred se rychle rozběhl do psince. Merm, trolí král, dřepěl před mřížemi zajatčina kotce a natahoval po ní dlouhou vidlici na maso. Zajatkyně se tiskla zády k vzdálenější stěně klece, jen tak tak z Mermova dosahu. Oči měla vytřeštěné hrůzou.

„Co to má znamenat?" zeptal se Aandred. Merm si dovolil proniknout do jeho domova? Se zaťatými pěstmi přistoupil k trolovi.

Mermův strupovitý obličej byl zprvu plný škodolibé radosti, jeho nadšení ale rychle vyprchalo a nahradil ho servilní škleb. „Buď zdráv, Lovče. Jen jsem se bavil. O tvém vězni se mluví po celém hradě. Musel jsem se přijít podívat; psinec byl otevřený, takže jsem si řekl, že zaskočím na návštěvu."

Aandreda zaplavila vlna hnusu. „Řekl jsem snad někdy, že bych stál o tvou návštěvu? Táhni odsud a zapamatuj si, že ode dneška bude vždycky alespoň jeden pes vzhůru. To aby tě mohl patřičně přivítat, kdyby tě ještě napadlo sem vkročit."

Merm pomalu vstal, drže před sebou vidlici jako zbraň. V jeho malých prasečích očkách se zablesklo. „Droamovi by se určitě nelíbilo, jak se mnou mluvíš. Jsem cenný majetek; poškoď mě a pocítíš Droamův hněv."

Aandred pozvedl chvějící se ukazováček a mlčky ukázal ke dveřím. Mermova odvaha byla najednou ta tam a trol se odplížil pryč. Ve dveřích se ještě zastavil a vrhl přes rameno jedovatý pohled - pohled zahrnující psy stejně jako vězeňkyni.

Aandred přistoupil k mříži a podíval se na svou zajatkyni. Oblékla si kombinézu a bylo vidět, že použila i hřeben. Vlasy měla opravdu docela pěkné; tvořily hustou hedvábnou hřívu, lemující nezvykle půvabný obličej. Upírala na něj oči vytřeštěné strachem, oči, které by byly dost velké i za méně děsuplných okolností. Lícní kosti měla možná trochu příliš vystouplé, bradu podlouhlou, ústa široká.

Všiml si, že voda i jídlo zůstaly netknuté. „Nemáš žízeň? Hlad?"

Oči se jí zastřely, odvrátila pohled.

„Aha," řekl Aandred. „Chápu. Bojíš se, že je v tom nějaký jed nebo drogy. Je to tak? Tím se netrap. Sonda je mnohem účinnější, než jakákoliv droga, a kdyby Droam chtěl abys zemřela, zná milion způsobů, jak toho docílit."

Překvapilo ho, že odpověděla; už se skoro smířil s tím, že je němá, „A co ty, železňáku? Jsi zručný vrah, jak jsi dokázal minulou noc. Ty chceš, abych zemřela? Kolika způsoby bys to dokázal ty?" Ptala se rozhořčeně, ale hlas měla zesláblý a tichý, téměř šeptala. Její přízvuk neznal.

Už už se chtěl začít smát tím svým strašidelným smíchem, ale včas se zarazil. Nechtěl ji polekat, sám nevěděl proč. „Ne, já už netoužím po ničí krvi. Snad kromě Mermovy, ale ten žádnou nemá." A po Droamově, přirozeně. „Merm byla ta páchnoucí kupka hnoje, kterou jsem právě vyhodil ze svého psince, ten co tě chtěl vyzkoušet svou vidličkou."

Zachvěla se. „Ten. Než jsem ho uviděla, myslela jsem si, že ty jsi ta nejodpornější věc na světě. Copak tady žijí jen bohové a démoni?"

„Bůh? Aha, už chápu. Ty myslíš Droamovo nádherné tělo? Ujišťuji tě, že on není žádný bůh, jen trochu lepší loutka než jsem já, vyrobená z dražšího materiálu."

Zdálo se, že se pohroužila do vlastních myšlenek a už mu neodpovídala. Po chvíli zvedla misku a zhluboka se

napila. Aandred ji užasle pozoroval. S přihlédnutím k tomu, co v poslední době prožila, se dokázala pozoruhodně dobře ovládat. Změnila se tolik lidská rasa nebo to byla prostě výjimečná žena?

Aandred zaktivoval psy. Vstali ze svých rohožek a vrtěli ocasy. Nakrmil je ranní pseudopotravou. Byl to rituál, který se jim nikdy neomrzel. Sloužil k navození příjemných podnětů, jinak neměl žádný smysl. Pseudopotrava jimi prošla beze změny a poté, co byla nově aromatizovaná a dochucená, se jim podávala znovu.

Když se psi nasnídali, rozhodl se opravit Umbřin čichový měnič. Hned jak ji vypustil z kotce, začala kolem něj radostně poskakovat. Obličej zajatkyně byl bílý jako křída. Aandred potřásl hlavou; chápal její strach. Jaké to asi bylo, být roztrhán psy? Jeho vlastní smrt byla lehká: bodnutí injekce, strnutí a pak zapomnění.

Se známým bodavým pocitem v hrudi odsunul Ultramarínino neživé tělo stranou. Hvízdl na Umbru a luskl prsty. Hbitě vyskočila na stůl a čekala, co se bude dít dál. „Hodná holka," řekl a pohladil jí po hřbetě. Radostně zakňučela. Odklopil předloktí a stiskl tlačítko. Pes znehybněl a Aandred odšrouboval montážní kryt na jeho hrudi.

Měnič byl namontován na vyjímatelné kartě. Uvolnil ji a přiložil na její diagnostické body hroty analyzátoru. Porucha byla odhalena; uvolněná paměťová vločka. Vyjmul ji, zkontroloval kontakty a zasunul desku zpátky.

Když Umbru opět přepnul do aktivního režimu, kontrolka na jeho předloktí se rozzářila zeleně. Umbra seskočila ze stolu, začala běhat podél zdi psince a štěkat. „Je to lepší, holka?" zeptal se Aandred.

Zajatkyně přitisknutá k mříži všechno pozorovala. „Na to, že jsi stroj, máš zvláštní slovník."

„To proto, že nejsme tak docela stroje," odpověděl. „Ne tak docela."

„Jak to myslíš?"

Vzal si židli a posadil se k mříži. Trochu se odtáhla; svůj strach ovládala dobře. „Jednou, už je tomu dávno, jsme byli živoucí bytosti stejně jako ty," řekl. „Já, psi, dokonce i krysy ve vězeňských kobkách. Dokonce i Merm. Všichni jsme kdysi byli živí a teď jsme mrtví - kromě Droama, který je doopravdy stroj."

Aandred se přisunul ještě blíže ke kotci a opřel se o mříž. Neucukla, přestože její oči se zúžily. „Chceš, abych ti to vysvětlil?" zeptal se. „Když to udělám, jakou informaci mi nabídneš na oplátku ty?" Sotva to vyřkl, pocítil slabý závan studu. Proč se jí snaží vyděsit? Starý hloupý zvyk, pomyslel si. Však brzy pozná, co je to strach, až ji Droam předhodí trolům, a pak bude mrtvá. „Vlastně na tom nezáleží. Pověz mi, jak se jmenuješ - to bude stačit."

Dlouze, upřeně se na něj podívala. „Proč ne, to nemůže nikomu ublížit. Jmenuji se Sundee Gareauxová." Vysunula bradu a chladnokrevně, jakoby pohrdavě mu pohlédla do očí.

Ta její odvaha je rozkošná, pomyslel si a potom řekl: „Tak poslouchej."

Vyprávěl ji, jak to před sedmi sty lety všechno začalo. Moře ostrovů navštívil SeedCorp a postavil Droam, nákladné zábavní středisko pro specifický druh návštěvníků: pro ty, které fascinovaly určité legendy ze Staré Země. Těleso Droamu zabíralo několik hektarů, jeho věže se tyčily slovky metrů nad nejvyšší hory ostrova. Jeho tvůrci ho obdařili velkou makromolekulární inteligencí a začali realizovat svůj velkolepý plán.

„Byla to skvělá myšlenka," pokračoval Aandred. „Původně chtěli celý Droam obydlet roboty v podobě dávných lidí ze Staré Země: elfů, trolů, vil, trpaslíků, čarodějů a čarodějnic. Ale jedna z nich, velice chytrá žena... dohlížela nad stavebními pracemi, když dostala ten nápad. Roboti měli jednu vadu - byli předvídatelní. Mohlo se stát, že jeden návštěvník navštíví Droam za život několikrát. Nezačalo by ho nudit, kdyby se personál choval stále stejně, nikdy by nejednal iracionálně, nikdy by se u něj neprojevil žádný zlozvyk, žádná slabost? Jistěže začalo."

Sundee Gareauxová ho napjatě sledovala. „Takže...?"

„Takže se rozhodli koupit osobnosti oživenců a osadit jimi prázdná těla."

„Co to znamená... oživenci?"

„Duchové. My všichni v Droamu jsme duchové. Například psi... duchové štěňat, která zemřela pro Droam před sedmi sty lety - bezbolestně, samozřejmě - a jejich malí duchové byli zaznamenáni pro smečku."

V očích se ji objevil výraz odporu. „Takto ses stal tím, čím jsi? Byl jsi zabit, abys vyplnil stroj?"

„Ne tak docela," chrčivě se zasmál, „Jednoho nebo dva oživence takto koupili - umírající muže a ženy, kteří se prodali za peníze, jež dostaly jejich rodiny. A také proto, že to znamenalo naději na určitý druh posmrtného života. Většina z nás jsou ale popravení zločinci, naše osobnosti byly vydraženy ve prospěch úhrady škod, které jsme napáchali."

Odpor se rozšířil i na její ústa. „Takže ty jsi byl vždycky vrah?"

Seděl a mlčky ji pozoroval, dokud se rozpačitě neodvrátila. Umbra nervózně zakňučela a šťouchla ho do nohy. Nakonec Aandred řekl: „Samozřejmě. Byl jsem slavný pirát, své sídlo jsem měl na Straspytlu. Odtamtud jsem vyrážel se svou armádou a loupil celé světy, a pořád, pořád jsem se smál. Ano, býval jsem tehdy velký zabiják. Mé ruce zmařily tisíce životů a já jsem při tom ani nemrkl." Odvrátil zrak, vzpomínky ho na chvíli přemohly. „Ale měl jsem dost času o tom přemýšlet."

„O čem? Minulou noc jste ty a tvoje stvůry vraždili docela snadno."

Uviděl slzy, které se jí zaleskly v očích. „Přikázal mi to Droam. Měl jsem se postavit celému hradu abych zachránil tlupu otrhaných sběračů kostí? To by znamenalo můj okamžitý konec. Všichni máme v tělech zabudovány bezpečnostní pojistky, spínač smrti. Koneckonců, Droam přece nemohl dovolit, aby turisty ohrožovaly oživlé mrtvoly zločinců, kdyby je posedl amok, že?" Smutně dodal. „Je pravda, že ve skutečnosti už jsem mrtev. Ale tohle je jediný druh existence, který můžu mít. Nějak se s ním nedokážu rozloučit."

„Chápu," řekla pomalu. „Co se vlastně stalo s návštěvníky?"

Sevřel tyče mříží tak silně, až se se skřípotem posunuly k sobě. „Asi tak před čtyřmi sty lety se změnila móda. Droam byl najednou pasé. Turisté přestali přicházet a teď už o nás nikdo neví. Droam je přesvědčen, že se jednoho dne zase vrátí, ale já vím své. V Moři ostrovů byla i jiná zábavní střediska a všechna jsou dnes mrtvá. Tohle ale vy sběrači určitě víte - přežíváte na troskách jejich minulé slávy. Droam byl vždycky nejsilnější z nich. Možná bude vašim útokům

odolávat navěky. Určitě to má v úmyslu.“

„Útokům?“ opáčila opovržlivě. „Na nikoho neútočíme. Připluli jsme sem jako průzkumníci, nic víc. Na ostrově je spousta nevyužité půdy, chtěli bychom ji obdělat. Děti každým rokem přibývá a něčím je nakrmit musíme. Toho vašeho vzácného hradu bychom se ani nedotkli. Proč taky?“

Aandred se musel její troufalosti zasmát. „To je nápad! Záhony tuřínu v Údolí světel, houbaři v Ponurém hvozdu. Malí spratci rybařící v Temné řece. To by Droama pobavilo.“

V očích se ji zlostně zablýsklo, „Já jsem ti své jméno řekla. Jak se jmenuješ ty?“

„Droam mne nazývá Lovec. Když jsem byl člověk, měl jsem jiné jméno.“ Odmlčel se. „Jmenoval jsem se Aandred. Kdysi to bylo jméno slavné a proklínané. A dnes? Bez významu...“ Jeho hlas se změnil v zamyšlený šepot.

„Už jsem ho skoro zapomněl,“ zalhal.

Vypustil z kotců ostatní psy, kteří okamžitě začali s divokou radostí pobíhat po místnosti. Karmín čichal k zajatčině kleci a vrtěl při tom ocasem. Pak poodběhl. Aandred si všiml, jak žena zbledla. „Nemusíš se bát,“ řekl. „Pokud se nepokusíš o útěk, už ti neublíží.“

Nezdálo se, že by ji přesvědčil. „Podívej, tohle je hezké,“ řekl a otevřel skladovací prostor ve svém pravém boku. Vyňal z něj jejich oblíbenou hračku, kouzelný balónek obsahující malého mechanického homunkula; kdysi dávno ho ukradl jednomu z hradních čarodějů. Hodil ho - balónek se kutálel po zemi, vrhal modré paprsky, vydával komický výskot a vypouštěl fialové obláčky dýmu. Psi se po něm radostně vrhli. Siena ho chytila první a hrdě mu ho donesla, ignorujíc žárlivé chňapání ostatních. Znovu ho odkopl a zběsilá honička začala nanovo.

Po půlhodině je to přestalo bavit a posadili se kolem Aandreda. Zdálo se, že je zajatkyně fascinuje; upřeně ji pozorovali a oči jim svítily, z tlam jim visely stříbrné segmentové jazyky.

Sundee Gareauxová je pozorovala se stejným zaujetím. „Mají v očích takový zvláštní pohled,“ řekla. „Jako by věděli nějaké tajemství.“

„Nejsou to obyčejní psi. Bývala to inteligentní štěňata, když ještě měli svá psí těla, a za sedm set let se i pes dokáže hodně naučit.“ Možná víc než člověk, pomyslel si. „Často přemýšlím, kolik toho vlastně chápou,“ zadumaně podrbal Umbru za krkem. „Ale pořád to jsou jen psi.“

Chvíli byla zticha, dívala se, jak si psi hrají. Potom na něj rozpačitě pohlédla. „Už mi tak hrozní nepřipadají. Zvláštní, teprve minulou noc zabili... Tehdy byli tví psi strašní, odporní.“ Ústa se jí zkřivila. „A teď mi připadají roztomilí, svým způsobem i krásní.“

„Samozřejmě, že jsou krásní,“ odpověděl zanícené. „Jsou nejzpůsobnější a nejčistotnější ze všech Droamových stvoření. Neměla bys je vinit ze smrti svých přátel. Dělají pouze to, k čemu byli vyšlechtěni a vytrénováni. Hnali by se stejně ochotně za balónkem hozeným rukou sběrače, jako mou.“

Aandred se chvíli věnoval psům. Když znovu pohlédl na zajatkyni, ležela zády k němu na rohožce a spala.

DEN MINUL jako minuly stovky tisíc jiných dnů. Aandred si hrál se psy a vzpomínal na svůj předchozí život, na ty krásně časy. Ale vzpomínek ubývalo, jako by se častým vzpomínáním opotřebovávaly, a jeho myšlenky stále častěji odbíhaly ke sběračce. Jaký měla život?, přemýšlel. Narodila se v hluboce úpadkové kultuře jako potomek zbloudilých návštěvníků a uprchlých otroků, v zaostalém světě, kde přestaly přistávat kosmické lodě. Neměla před sebou nic než život plný utrpení zakončený předčasnou smrtí. Nikdy nepozná divy lidmi osídlené galaxie, nikdy nebude procházet zlatými sály Dilvermoonu ani špinavými chodbami Animální planiny, nikdy neuvidí z vesmíru nějakou planetu, jež připomíná drahokam zasazený do nejpřepychovějšího sametu, nikdy neokusí žádnou z tisíce příjemných vymožeností, které on, když ještě býval člověk, bral jako samozřejmost.

Potřásl hlavou. To jsou nesmysly, pomyslel si, Sundee Gareauxová si bezpochyby vážila svého života ať už byl jaký chtěl neméně, než si vážil svého syntetického života on sám. Možná ještě víc, napadlo ho a ta myšlenka ho vyděsila natolik, že ji raději okamžitě zapudil. Škoda, že musí zemřít jako hračka v rukou trolů. To pomyšlení ho rozzuřilo. Rozhodl se, že ji dřív, než ji podle Droamova příkazu předá Mermovi, zlomí vaz. Alespoň té hrůzy ji může ušetřit.

Když se den skláněl k soumraku, ozvalo se vyzvánění. Z reproduktorů ve stěnách i v jeho hlavě se ozval Droamův hlas: „Lovče. Přiveď vězně do audienční síně.“

V truhle, kterou neotevřel už sto let, našel Aandred vodítko vykládané drahokamy. „Pojď,“ řekl Sundee Gareauxové. „Musím ti dát tohle. Droam očekává, že tě přivedu bez potíží.“

Oči měla rozšířené strachem, váhala. „Co když slíbím, že neuteču?“

„Je mi líto,“ řekl. „Na tvém místě bych slíbil cokoliv a utekl při první příležitosti. Možná jsi mrštnější než já a i když se z hradu nikdy dostat nemůžeš, mohlo by mi to nějaký čas trvat, než bych tě znovu chytil, a Droam by si svou netrpělivost zmírnil mou bolestí.“

Sklonila hlavu a on jí kolem krku nasadil obojek. Psi skákali proti mřížím a žadonili, aby je vzal také. „Buďte hodná děťátka,“ řekl. „Tentokrát to nejde. Vrátím se brzy.“

Kráčeli jasně osvětlenými chodbami hradu a mezi nimi se houpalo povolené vodítko. Sundee Gareauxová se zvědavě rozhlížela. Večer teprve začínal a někteří z hradního personálu byli mimo hrad. Přesto potkali skupinu trpasličích údržbářů, vyzbrojených kbelíky a ultrazvukovými kartáči, bělovousého čaroděje a jeho mladého učně, tři troly, pochechtávající se ve stínu za dveřmi a rusovlasou čarodějnici ve velkolepě se třpytícím hávu Temného mystéria. Zajatkyně si pozorně prohlížela každého kolemjdoucího.

„Všichni mrtví,“ řekla s úžasem v hlase.

„Svým způsobem. Sami věří, že jsou živí.“ Ke svému překvapení zjistil, že to říká omluvným tónem.

„Jsem z toho zmatená,“ řekla. „Ale nevypadají, že by je jejich nesmrtelnost nějak těšila. Všichni mají smutné, zatrpklé

tváře.“

„Copak nechápeš proč?“ Tíha těch dlouhých, prázdných let na něj náhle dolehla plnou silou. „Vysvětlím ti to, aby sis nás nepředstavovala jako dítka štěstěny.“ Pro tebe už to nemůže být horší, Sundee Gareauxová, pomyslel si. Možná ti tvůj vlastní osud bude připadat přijatelnější, když ti řeknu o nás.

„V Droamu je více než tři tisíce lidských oživenců. Je vesnice sběračů také tak velká? Ne? Připadá ti to hodně?“ Dunivě se zasmál a ona sebou polekaně trhla. „Ano, bylo by to hodně, kdyby naše živoření netrvalo o tolik déle, než vaše. Sedmdesát, osmdesát let - je to rozumná délka života pro sběrače? My spolu žijeme v Droamu sedm set let. Dokážeš si to představit? Pokus se o to! A nezapomeň, kdo jsme. Vrazi, násilníci, sadisté, ti, kdož ukradli věci tak vzácné, že za to byli odsouzeni k smrti. Merm například byl vrchní šerif. Věznil na základě falešných obvinění mladíky a dívky, surově je zneužíval a když ho znudili, zakopal jejich mrtvoly na vězeňské farmě. Přísahal, že našli jen malou část jeho obětí, a našli jich tisíce! Udivuje tě zlo, které se zračí v jeho obličeji?“

Sundee Gareauxová na něj hleděla se směsicí soucitu a hrůzy, tvář měla bledou a rty odkrvené.

Pokračoval, s vášní, o které si myslel, že už ho dávno opustila. „Máš dojem, že jsem své zločiny nadsadil? Ne! A to jsem byl ve srovnání s mnohými tady v Droamu ideálem šlechetnosti! Bral jsem jen bohatým, násilí jsem užíval jen proti silným, útočil jsem jen na ty, kteří se mohli bránit. Připouštím, že jsem byl donkichotský pirát, ale nechtěl jsem prostě považovat sám sebe za netvora.“ Kdyby měl slzné kanálky, možná by se dal do pláče; namísto toho udeřil pěstí do stěny. Hladký mramorový obklad se s rachotem roztříštil a pod ním se objevil drsný beton.

Ustoupila, kam až jí vodítko dovolovalo, ruce přitisknuté na ústa. Po tváři ji stékal malý pramínek krve tam, kde ji zasáhl ostrý úlomek mramoru.

„Promiň,“ řekl. „Nechal jsem se unést. Už jsem zase klidný, neboj se.“

„Proč neutečeš?“ V jejím hlase poprvé nezněl podtón nenávisti. „Určitě jsou tu nějaké čluny.“

„To ano. Po Temné řece se plaví ve člunech víly a v zátoce pod pavilónem kotví na Tichém pobřeží pohřební galéra Krále elfů. Nepochopila´s to. Droam v každém okamžiku ví, kde se kdokoliv z nás nachází - mohl by mne zničit pouhou myšlenkou. Nebo mne strašným způsobem ztrestat. Navíc, bez Droama si nedokážeme uchovat své osobnosti; bez přístupu k jeho renovovacím okruhům a energetickým uzlům bychom se všichni rozplynuli. Kdybych odešel, nebo kdyby byl Droam zničen - za pět nebo deset let by bylo po mně.“

„Zná i tvé myšlenky?“

„Ne. Tolik soukromí ještě máme. On s námi může promlouvat přímo prostřednictvím našich mozků, ale my musíme své myšlenky směrovat na speciální modem, pokud mu chceme odpovědět. Je to tak zařízeno proto, že tak velké množství přímých propojení by příliš rozptýlilo Droamův intelekt; mohl by se rozpadnout úplně. Ale k nějakému přenosu asi došlo. Za ta léta do Droama něco z našich temných duší muselo přece jen prosáknout.“ Povzdechl si.

Dál šli mlčky. Když byli téměř u audienční sině, promluvila znovu: „Pořád tomu nerozumím. Proč zaplňovali zábavní středisko takovými hrůzami?“

„Měli v úmyslu vytvořit jistý 'temný půvab'. Podařilo se jim to, ale pak podobné věci vyšly z módy...“

V přijímacím sále nepromluvili, dokud se nepřiblížili k jámě nexu.

„Co je to?“ zeptala se.

„Droam. Přesněji řečeno, jeho mozek.“ Všiml si, jak se její tělo napjalo. Sevřel vodítko pevněji. „Uklidni se, Sundee Gareauxová. Ať už myslíš na cokoliv, nemělo by to smysl. Podívej se pořádně; vidíš, jak se lomí světlo na té silové bublině? Kdybys tam skočila, bublina by ti zabránila dopadnout na nexus - pokud ovšem neváží zhruba desetkrát víc, než jsi vážila, když jsem tě naposledy nesl. Taková váha by snad mohla bublinu přetížit.“ Zatáhl za vodítko. „Kromě toho, když zabiješ Droama, já zemřu. To by sis přece nevzala na svědomí.“ Myslel to jako vtip, ale její obličej ukazoval jen zmatené zoufalství.

Droamovo tělo čekalo u sondy. „Ach,“ řeklo. „Náš host.“

SONDA POTVRDILA Droamovy nejhorší obavy. Kmen Sundee Gareauxové byl v zoufalé situaci; nezbývalo jim jiné východisko, než se pokusit osídlit ostrov. Očima Sundee Gareauxové sledoval Aandred rokování několika vesnických rad. Všechny skupiny zasmušilých starců a stařen došly ke stejnému závěru: na ostrov, který nazývali Neskutečný, musejí být navzdory jeho strašidelné pověsti vysláni kolonisté.

Aandred se o Sundee Gareauxové dozvěděl jednu zajímavost: byla hlavní kmenovou odbornicí na zhoubné umělé ekosystémy, které zamořily Moře ostrovů. Proto byla přidělena k první výzkumné výpravě.

...stála na pobřeží a pevně objímala svého manžela, skrývajíc před ním své slzy. „Neboj se, nic se nám nestane. Na Neskutečném nikdo nebyl už více než osmdesát let. Všechny tamější obludy už se patrně pokazily - entropie je na naší straně.“ Podívala se na svého synka, buclatého dvouletého caparta s ohnivé rudými vlasy a vzdorovitým výrazem ve tváři. „Skoro si myslím, že budeš ve větším nebezpečí než já. Buď opatrný, dávej dobrý pozor na naši malou obludu.“ Prsty zajela do hochovy ohnivé kštice a pak ho zvedla, aby ho naposledy objala. Přitiskl se k ní, přestože se obyčejně snažil z jejího objetí vykroutit. Pak ho jeho otec od ní jemné odtáhl a ona se začala brodit příbojem k čekajícímu člunu. Mávala, dokud nepřekročili rif oddělující mělčinu od hluboké vody a postavy na břehu se nerozplynuly ve světle...

Aandred se znovu přistihl, že je v zajetí nějakého silného, neznámého citu. Bylo těžké identifikovat ho bez somatických projevů, které lidé považují za samozřejmé. Kdyby byl živý, cítil by teď na tvářích slzy, cítil by svíravý tlak v hrdle, vzdouvala by se mu hruď potlačovanými vzlyky? Nedovedl to říct, ale ten pocit ho skoro oslepoval, ať už to bylo cokoliv. Podíval se na bledý, spící obličej Sundee Gareauxové a tlak neznámé emoce se stal skoro nesnesitelný.

Otřásl se. Mluvil k němu Droam. „...takže organizaci jednotek přenechám tobě - býval to přece tvůj obor, že? Použijeme galéru a napadneme je postupně, jeden ostrov po druhém. Pozabíjíme jich co nejvíce, spálíme jim pole, útesy vyhodíme do vzduchu a otrávíme všechny studny. Všechny je samozřejmě nedostaneme, ale potrvá mnoho generací,

než se znovu rozmnoží tak, aby nás mohli ohrožovat.“

Situace se začíná stávat poněkud neskutečnou, pomyslel si Aandred. Připadal si jako stín v tragické frašce. „Bude to velký podnik,“ zamumlal.

„Ale nezbytný. Zítra mi podáš hlášení, jak jsi daleko s přípravami; počítej s vyplutím do tři dnů.“

„Co s tou ženou?“ zeptal se dřív, než si uvědomil, co dělá. „Dej ji Mermovi a jeho lidem. Říkej tomu motivace, jestli chceš.“ Droam znehybněl a více nepromluvil.

Aandred ji pomalu nesl hradem nazpět. Usilovně přemýšlel, ale žádné jiné východisko nenašel. Došel do psince, zavřel za sebou vrata a ženu položil na pracovní stůl. Byla bledá, ale tep na krku měla viditelný. Lepší by bylo, kdyby zemřela při sondáži, pomyslel si. Udělej to teď, než se probudí; nebude nic cítit. Protáhl si prsty a sevřel je kolem její křehké lebky. Taková škoda, zničit něco tak nádherné živého.

Po dlouhý okamžik se nedokázal ani pohnout. Potom si vzpomněl na troly s jejich rošty, ohništi a háky. Jeho odhodlání zesílilo. Ale dřív, než jí mohl prokázat poslední laskavost, zamrkala, otevřela oči a upřela je na něj. Kupodivu v nich nebyl údiv a to ho vyvedlo z rovnováhy; jako by věděla, co chce udělat. Rychle se stáhl.

V napjatém tichu uběhlo několik minut. Nakonec se namáhavě posadila a roztřeseným hlasem se zeptala: „Co jsem řekla?“

„Všechno. Pravdu.“

„Co se teď stane?“

Pohlédl na ni, vděčný za nepříčetnou masku, která mu sloužila jako obličej. Mohl jí prokázat alespoň jednu laskavost: zatajit jí blížící se smrt jejích blízkých. „Nevím,“ odpověděl.

„Ale nic dobrého?“

Pokrčil rameny, pokoušeje se vymyslet nějakou milosrdnou lež. Nic ho však nenapadalo; v zoufalství se udeřil pěstí do čela.

Vyděšeně se přikrčila. „Co se děje, Aandrede?“

Někdo zabušil na vrata. „Lovče, přišli jsme si vyzvednout svou odměnu!“ Byl to Mermův úlisný hlas. Trolí král rozrazil vrata a vkolébal se do místnosti, následován dvěma svými poddanými.

Merm se pokusil protáhnout kolem Aandreda. Očka mu zářila v očekávání nadcházejících rozkoší. „To bude zábava, to bude zábava,“ pochvaloval si, když se natahoval po Sundee Gareauxové.

Zdálo se, jako by se čas zastavil. Aandred se musel navěky dívat do její nevěřící tváře - rozšířené zelené oči, bezkrevná, pevně stisknutá ústa. Okamžik skončil: Aandred zařval a odhodil Merma stranou.

Trolí král narazil do zdi, potom se vrávoravě postavil a jeho obrovská ústa zuřivě spustila: „Co si to dovoluješ? Droam té potrestá, ale nejdříve tě ztrestáme my!“ Ze své šerpy vytáhl železnou tyč a stejně tak jeho dva nohsledi.

Psi se s vrčením natlačili na mříže. Aandred ucítil, jak se ho zmocňuje vztek, nádherná, nezvučná exploze, osvětlující i ty nejskrytější koutky jeho duše. Odklopil předloktí, stiskl tlačítko a kotce se s rachotem otevřely. Psi se vrhli kupředu a skočili na ohromené troly. Všichni tři byli mrtví dřív, než ze sebe stačili vydat jediný výkřik.

Psi si hráli s kusy plastiku, rozbitými ocelovými vzpěrami, změtí drátů a hydraulických hadic, a radostně při tom kňučeli. „Vidíš,“ řekl Aandred. „Jsou to takoví hodní psi. Tak oddaní.“ Přikrčil se a s obavami očekával Droamovu reakci.

Když přišla, svalil se s křikem mezi psy. Bolest ho zaplavila s intenzitou, která přehlušila všechny ostatní myšlenky. Trvalo to celou věčnost než polevila natolik, že zaslechl Droamova slova: „Přijď do síně, Lovče. Vězně přiveď s sebou. Živého. A přiveď i ta svá zatracená, ničemná zvířata.“ Bolest ještě naposledy vystřelila svá spalující tykadla a ustala.

Nějakou dobu ležel bez hnutí na zemi a sbíral síly, zatímco psi ho nervózně očichávali. Potom ho strach přinutil vstát. „Neodvažuju se déle otálet, Sundee Gareauxová. Droam mne očekává - a tebe také. A psy.“ Do duše se mu vkradl nesmírný smutek a zaplnil prázdné místo, které po sobě zanechala bolest.

Vedl ji do přijímacího sálu, vodítko držel jen nedbale. Tvář měl ještě bílou strachem, ale kráčel pevně, s hlavou vztyčenou. „Co se stane?“ zeptala se ho.

„Droam mne potrestá,“ řekl. Psi vycítili jeho rozpoložení, semkli se kolem něho a vrhali na něj ustarané pohledy,

„Jak? Bolestí?“

To také, pomyslel si. „Zabije psy. Ví, co pro mne znamenají, ví, jak mne nejvíce zranit.“

Před vysokými dveřmi audienční síně se zastavili. „Co udělá se mnou?“ zeptala se.

Položil ruku na velkou stříbrnou kliku. „Myslím, že musíš zemřít, Sundee Gareauxová. Jestli budu moci, pokusím se ti to ulehčit.“

Tvář se jí zkřivila, ale jen na okamžik. Potom přikývla a ústa se jí prohnula do velice slabého úsměvu. Stiskl kliku a vešli dovnitř.

Na opačném konci místnosti přecházelo Droamovo tělo drobnými kroky sem a tam. „Pojďte sem,“ zvolalo a jeho hlas už nezněl ani zdaleka tak hezky. „Pojďte sem, rychle. Jsou jisté věci, které musím udělat vlastníma rukama.“

Aandred se podíval na ženu. Chvěla se, ale stále se ovládala. Je obdivuhodná, pomyslel si. Obdivuhodná.

Když procházeli kolem zářícího nexu, jeho ruka mu vystřelila k boku a vytáhla balónek. Na to, aby si něco rozmýšlel, nebyl čas: pokračováním pohybu mrštil balónek přes zeď do jámy nexu. Malý homunkulus uvnitř pronikavě zavřeštěl. „Přines!“ křikl Aandred.

Droam ho okamžitě začal zabíjet a Aandred cítil, jak jeho tělo padá. Ale dřív, než bylo nadobro po něm, přenesl Droam svou pozornost na psy.

Příliš pozdě. Jeden pes znehybněl a skácel se než stačil vyskočit, ale ostatní přistáli na silové bublině. Bublina s tlumenou implozí praskla a psi se zřítili dovnitř, na povrch Droamova intelektu. Rvali se o míček, brodili se křehkými krystalickými sloupci a drtili při tom Droama na mračno třpytivých úlomků.

Aandred se roztřeseně zvedl na kolena, jeho ruce rachotily o podlahu. Droamovo tělo se skácelo a zůstalo nehybně ležet tváří k zemi. Uvnitř hradu se rozlila prázdnota, která postupně zaplavila každičký výklenek a zákoutí. Zaslechl první tiché výkřiky.

O hodně později vedl desetiletý chlapec se zrzavými vlasy po lesní pěšině svou mladší sestřičku. Na kamenné lavičce seděla socha z černého kovu. Jedna její ruka spočívala na zrezivělých pozůstatcích psa; u nohou jí leželi dva podobní korodující psi. Ve tváři měla nepříčetný brutální výraz a malá holčička se polekala. „Ošklivý!“ vyjekla.

„Ne,“ okřikl ji přísně chlapec. „Tohle už nikdy neříkej! Když jsme přišli na Neskutečný ostrov, zabil se svými psy stovky netvorů a chránil nás před těmi, kteří zůstali, dokud všichni nezahynuli. Bez něho bychom byli všichni mrtví.“

„Tak proč je tu tak sám?“

Chlapec se zasmušil, jako by si vybavil něco, co bylo pro dítě jeho věku příliš smutné. „Když zmizela poslední obluda, byl stále pomalejší a pomalejší. Ještě do konce toho léta na mne vždycky mrkl, když jsem za ním přišel. Ale na jaře už se nehýbal vůbec.“

„To je ale smutné.“

„Ano.“

Po chvíli se obrátili a vrátili se dolů z kopce ke svým životům.

Ukradené tváře, ukradená jména

NOMUN SE PROBUDIL těsně před západem slunce na pláži z rozdrcených diamantů, které ho chladily do zad. Převalil se na kolena a zjistil, že je uprostřed davu. Všichni v něm měli Nomunův obličej.

Jeden Nomun ležel na okraji vody a z úst mu vytékal pramínek krve. Jeho mrtvé oči hleděly k nebi.

Pak Nomun napřáhl ruku, aby pomohl Nomunovi na nohy.

Nomun ruku přijal a postavil se, ačkoliv se s ním svět pořád ještě točil. Soustředil se na muže, který mu pomohl a zjistil, že má jeho obličej, jak mohl vypadat před tisícem let. Nebo před desetitisícem let? „Děkuji,“ řekl Nomun.

Zachmuřený obličej Mladého Nomuna rozsvítil úsměv. „Ano. A kdo jsi?“

„Nomun,“ řekl Nomun a sotva to vyslovil, uvědomil si, že si nepamatuje nic než své jméno a svou tvář. Z nějakého důvodu ho to ani příliš nepřekvapovalo; bylo to skoro, jako by podobný objev učinil v minulosti už mnohokrát.

„Samozřejmě,“ řekl Mladý Nomun a jeho úsměv se roztáhl. Ostatní ze sebe vydali zvuk kolektivního znechucení, něco jako syčivě zavrčení překypující opovržením. Nomun sebou trhl a pustil ruku Mladého Nomuna.

Nomun s bílými vlasy se zachechtal. Stejně jako někteří jiní, měl na sobě jakousi vojenskou uniformu. Na její látce byly tmavší skvrny v místech, kde byly odtrženy kapsy se zbraněmi. Přes čelo se mu táhla strašlivá jizva, která se lomila a pokračovala pres levý oční důlek na tvář. Oko měl nahrazeno mechanickou protézou, matný kovový lesk v poraněném mase.

Zjizvený Nomun si protáhl prsty a vykročil. „Měli jsme ho zabít dřív, než se probudil. Bylo by to snadnější,“ řekl.

Mladý Nomun se postavil mezi ně. „Ne. Už nikoho z nás nezabiješ.“

Zjizvený Nomun se zasmál. „Jsi hloupý, že mi v tom bráníš, klone. Pak bychom zůstali jen my dva. Jsi mladý a silný. Kdo ví, nakonec bys mi možná mohl ukrást mé jméno.“

Nomun se podíval na ruce Zjizveného Nomuna. Dlaně měl velké a ztvrdlé, prsty dlouhé a svalnaté; to byly ruce, které rozdrtily hrdlo mrtvého muže. Nomun se podíval na vlastni ruce a zachvěl se.

Aby přišel na jiné myšlenky, začal si prohlížet ostatní. Jejich tváře byly natolik stejné, že mu před očima mizely a zůstávaly jen emoce, které vyjadřovaly: nenávist, vztek, strach. Nomun si sáhl na svůj vlastní obličej. Pokožku měl suchou a zvrásněnou. Jak jsem starý? pomyslel si.

Do popředí vystoupil Nomun v černém hedvábí se stříbrnou krajkou. Jadeitový kotouček, který měl v jednom ušním lalůčku, ladil s mlžnou zelení jeho očí. „Ponecháme-li stranou otázky, týkající se naší identity, možná bychom se mohli pokusit najít odpovědi na některé jiné,“ řekl Jadeitový Nomun. „Kde jsme? Kdo nás sem přivezl? A proč?“

„Koho to zajímá?“ ozval se vyzáblý Nomun s chemočerpadlem napojeným na krční žílu. Jeho prsty přeběhly po opotřebované klávesnici čerpadla. V příštím okamžiku se mu tvář vyhladila a rázem vypadala skoro stejně pokojně, jako tvář jejich mrtvého dvojníka. Zadíval se k podvečernímu moři. „Podívejte se... to je krása.“

„Krása?“ zeptal se Nomun, jehož rysy se zdály být vybledlé staletími přílišné sebepéče. „Jedině úplný tupec v tom může vidět krásu,“ řekl Změkčilý Nomun. „Je tu zima, brzy dostanu hlad a není se kam posadit. Už je skoro tma.“ Změkčilý Nomun se vyděšeně obrátil ke krystalové džungli za sebou.

NOMUN SI DŽUNGLE POVŠIML teprve nyní. Padesát metrů od čáry moře se proti temnému nebi zvedaly pravoúhlé tvary; v jejich stínu pomalu pulzovalo namodralé světlo. Jeho tělem otřásl šok z poznáni - ale nenásledovalo žádné slovo, žádné další obrazy. „Co je to?“ zeptal se Mladého Nomuna.

„To je mnemoflóra. Jsme na koncové mořeně mnemoflóry. Alespoň to tvrdí on.“ Mladý Nomun kývl hlavou směrem k Nomunovi, jehož nahé tělo se lesklo jako namodralý kov. Nomun se podíval pozorněji a zjistil, že horní část těla Modrého Nomuna byla z kovu, zručně napojená v pase. Ruce byly vyrobeny tak, aby se co nejvíce podobaly lidským,

ale bylo na nich vidět hydraulické posilovače.

„Ano, mnemoflóra," řekl kyborg vysokým hlasem. „Rostlinám podobný makroorganizmus. Biologická memobanka, vyvinutá z přírodního materiálu." Odfrkl si. „Zbytečně drahý mechanizmus s velice nízkou účinností; stejné množství informací by se dalo uložit do jediného monomolekulárního čipu o velikosti mého nehtu. Nejnestoudnější plýtvání materiálem, jaké jsem kdy viděl. Výmysl rozervané, melodramatické mysli, kterou nezajímala ani efektivita, ani bezpečnost. Podívejte se!" Rozmáchlým pohledem obsáhl třpytící se pláž. „Stojíme na rozdrcených vzpomínkách."

„Čích vzpomínkách?" Nomun, který promluvil, byl krásný, jeho obličej byl lehce ale umělecky přetvařován. Široce posazené oči, orlí nos, vystouplé lícní kosti, tenká ústa, černé vlasy sčesané z čela; každý jeho rys byl přeměněn ze své původní hrubosti v čistou dokonalost. Hlas, kterým Krásný Nomun mluvil, byl sytý tenor. „Čí vzpomínky? Mám mnoho nepřátel."

Modrý Nomun se přísně podíval na Krásného Nomuna. „Jak to mám vědět? Moje databanka je rozsáhlá, ale ne vševědoucí. Spokoj se s tím, co vím."

„A co víš, klone?"

„Tak předně vím, že nejsem klon!" Modrý Nomun vykročil proti Krásnému Nomunovi, jeho serva zavrčela a mocné ruce se mu sevřely v pěsti.

„Ano, ano," vložil se mezi ně poslední Nomun hlasem, který se třásl hrůzou. Tento Nomun neměl žádný zvláštní rys; nenosil šperky, jeho šaty byly nepopsatelné, vlasy měl učesané normálním způsobem. „To všechno je velice zajímavé. Ale dokonce i já vím alespoň tohle: Někdo nás chce potrestat! Proč? Protože někdo ví, že jsme podvodnici."

Z nás všech, pomyslel si Nomun, je Falešný Nomun jediný, který nevěří, že je skutečným Nomunem.

„Ať už nás sem dopravil kdokoliv, chtěl nás zničit; to je přece nad slunce jasné," řekl Falešný Nomun.

Nomun se odvrátil od džungle a zadíval se na moře. Jeho povrch připomínal vyleštěnou ocel; ani jediná vlnka nezčeřila odraz velkého rudého slunce, dotýkajícího se horizontu. Asi kilometr východně uviděl ostrov; po chvíli dospěl k názoru, že to musí být další mnemoflóra. Jejich pláž se zužovala k severu. Na jih se jejich archipelag táhl rozdělen úžinami jako šňůra třpytících se perel a každý z jeho ostrůvků byl vyšší a zářivější, až ten poslední přecházel v kužel planoucí modrými blesky, přestože nebe bylo bez mraku.

Když se znovu podíval na slunce, bylo už z poloviny za obzorem, ale teď zahlédl nějaké stíny, které se pomalu zvětšovaly proti jeho rudému kotouči.

„Podívejte se," řekl Nomun. „Co je to?"

Modrý Nomun se obrátil. „Dechové lodě," řekl. „To znamená, že jsme na Uhlu. Myslel jsem si to."

Nomun se díval, jak se lodě blíží.

Byly tři. Jejich stěžně se zdály být neuvěřitelně vysoké a jemné, desetkrát delší než samotné lodě. Plachty byly průzračným tetelením proti večernímu nebi, tisíce čtverečních metrů monomolekulárního filmu rozprostřeného proti neznatelnému vánku. Každá z lodí vypadala jako temná skvrnka na spodku nádherné mýdlové bubliny. Nomun už tuhle nádheru viděl dřív - tím si byl jist. Přesto nemohl ve své paměti najit žádnou komplexnější vzpomínku.

Ostatní sledovali blížící se lodě bez sebemenší stopy napětí.

„Možná připlouvají naši věznitelé," řekl Krásný Nomun.

„Neměli bychom utéct do džungle?" zeptal se Změkčilý Nomun. „Kdo ví, co s námi mají za úmysly?"

„To bych nedoporučoval," řekl Modrý Nomun pedantským tónem. „Porost 'džungle' jsou ve skutečnosti obnažené ganglie mnemoflóry. Kdybyste ve tmě klopýtli o špatnou synapsi, mohli byste být lapeni v nevratné amnézii."

Zjizvený Nomun si odplivl a jen tak-tak přitom minul špičku Nomunovy boty. „Uhel. Zábavní svět bohatých. Ať už nás sem nastrkal kdokoliv, teď už mi nepřipadá tak hrozivý."

Jadeitový Nomun se mlčky podíval na Zjizveného Nomuna a v očích se mu zablesklo. Čerpadlový Nomun si tiše povzdechl a jeho prsty se líně rozběhly po klávesnici chemočerpadla. Falešný Nomun si zamnul čelist, neřekl nic, ale na tváři se mu navzdory tomu, že vzduch byl chladný, objevila lesklá vrstvička potu. Mladý Nomun čekal se strnulým úsměvem na tváři.

NIKDO NEPROMLUVIL, dokud slunce nezapadlo docela a dechové lodě nepřipluly blíže. Nejbližší z nich zastavila pouhých padesát metrů od pláže. Její paluby omývalo měkké světlo, které osvětlovalo plachty a měnilo je v obláček mlhy třpytící se proti temnému nebi. Zdálo se, že kapitánem je světlovlasá půvabná žena; stála na příďovém můstku a tichými gesty ovládala tucet pavoučích mechanů. Když mechani svým dechem dostali loď na místo, šplouchla do vody kotva a rozvířila její věčné klidnou hladinu. Ostatní lodě zakotvily poblíž.

Muži a ženy na nich se shromáždili ve skupinkách u zábradlí. Na sobě měli módní excentrické šaty a své soukromí si chránili maskami. Jejich neuspěchané pohyby hovořily o náladě příjemného očekávání. Nomun se zachvěl. Na co čekali?

Falešný Nomun začal cvakat zubama. Náhle se rozběhl do moře, nohama kolem sebe rozstřikoval vodu. „Omlouvám se, nechtěl jsem nikomu ublížit," zaječel těsně předtím, než narazil do neviditelné bariéry. V místě, kde se s ní jeho tělo setkalo, se rozzářilo jasně žluté světlo a ozval se tón tak hluboký, že byl stěží slyšitelný. Falešný Nomun se svalil do vody. Nehybně se vznášel na její hladině.

„Ach..." řekl Mladý Nomun, zatvářil se znechuceně a pak se rozběhl do vody. Nomun na okamžik zaváhal a pak ho následoval. Spolu dotáhli Falešného Nomuna na pláž, kde s kašláním a prskáním znovu začal dýchat.

„Hlupáci," odplivl si Zjizvený Nomun.

„Jistě," řekl Jadeitový Nomun. „Ale teď alespoň víme, že jsme vězni na tomto ostrově."

„Na mnemoflóře," opravil ho Modrý Nomun.

„Ano, samozřejmě, na mnemoflóře," zopakoval Jadeitový Nomun.

„Tedy co to s námi hrají za hru?“ Kývl hlavou k lidem na lodích.

„Co myslíš?“ řekl Jadeitový Nomun.

„Vypadají, že patří k tvému druhu.“

Na okamžik jako by se z obličeje Jadeitového Nomuna svezla maska a pod ní se objevila jiná tvář, krvelačná a nelidská, starší a mnohem odpornější než jednoduše brutální tvář Zjizveného Nomuna. Ale Jadeitový Nomun se vzápětí zase usmál a řekl: „Ano, to vážně vypadají, že?“

„Já s nimi promluvím,“ řekl Krásný Nomun. Došel na kraj vody a zavolal svým sytým hlasem: „Vy tam na lodi! Kdo jste?“

Žádné odpovědi se mu nedostalo, ale někteří z pasažérů se navzájem šťouchli do žeber.

„Jsme trosečníci,“ pokračoval Krásný Nomun hlasem plným napětí. „Můžete nás vzít odsud?“

Přes vodu se k nim donesl veselý smích a Krásný Nomun zaťal pěsti.

„Těm je to jedno,“ řekl Změkčilý Nomun tichým hlasem. „Určitě jsou to ti, kteří nás sem přivezli.“

Ne, pomyslel si Nomun. To není pravda. Jsou to jen diváci. Nechápal, jak to může vědět, když celkově věděl tak málo.

Pak temné vody zavířily, rozestoupily se a z moře vystoupil Smrtící Nomun.

Kapitán nejbližší lodě zamířil na mechanozabijáka reflektor a v jeho světle mohli vidět každičkou podrobnost jeho těla. Byl dvakrát větší než Nomun, opancéřovaný nějakým temně rudým pancířem z ceramitové slitiny, pomalovaným stylizovanými kostmi. Jeho mozková schránka byla vymodelovaná do tvaru hnijící lidské hlavy. Nomun rozeznal své vlastní rozkládající se rysy.

Jak se blížil k pláži, všichni ustoupili až na okraj džungle. Z ostatních lodí na ně zamířili reflektory, jako by byli herci na jevišti. Několik Nomunů udělalo rukou bezděčný pohyb k pasu, jako by sahali po zbraních, které tam nebyly.

Smrtící Nomun poklekl vedle mrtvoly a převalil ji na záda pohybem, který vypadal skoro něžně. Pak obrátil své černé fotoreceptory na ostatní Nomuny a Nomuna se zmocnil iracionální pocit, že mechanozabiják s nimi má chladný mechanický soucit.

Ze špičky jeho pravého ukazováčku vyjel lesklý vibrační skalpel. Mechanozabiják popadl mrtvolu za vlasy a jediným přesným řezem oddělil hlavu od těla. Z úložného prostoru ve stehně vytáhl sáček z průhledného plastiku a strčil do něj hlavu. Sáček i s obsahem si pak svorkou připevnil na prsní pancíř, kde se mu houpal jako nějaká trofej.

Nomun si všiml, že na hrudi Smrtícího Nomuna bylo deset podobných svorek.

Smrtící Nomun pomalu vykročil proti nim.

Nomunové ucouvli mezi drobící se krystaly, které tvořily hranici mezi mrtvou pláží a živým tělem mnemoflóry. Jakoby na povel nějakého společného instinktu polovina z nich zahnula vpravo a polovina vlevo. Mechanozabiják vyrazil proti bližší, levé skupině, která spěšně ustoupila. Ti vpravo, mezi nimiž byl i Nomun, se pokusili nalákat Smrtícího Nomuna na sebe, ale ten se po nich vrhl s ohromující rychlostí a vzdálenost, která je oddělovala, urazil ve zlomku sekundy.

„Na obyčejného člověka je příliš rychlý. To je nefér,“ zasyčel Zjizvený Nomun. Zdravé oko mu plálo hněvem.

„Zpátky,“ prohlásil mechanozabiják monotónním hlasem a ukázal do džungle.

Nomun se okamžité rozběhl mezi krystaly a nezastavil se, dokud nebyl deset metrů od okraje džungle. Pak zůstal stát a ohlédl se po ostatních, kteří ho jeden po druhém následovali, až na pláži zůstal jen Falešný Nomun a Změkčilý Nomun.

Falešný Nomun doklopýtal na samý okraj krystalické džungle, zmítán mezi dvěma děsy. Změkčilý Nomun se nehýbal z místa, jako by nemohl uvěřit tomu, co vidí. „Ne,“ opakoval pořád dokola. „Nepůjdu. Na to nemáš právo. Nemůžeš mě donutit, já jsem Nomtai.“

Smrtící Nomun se několika rychlými krbky ocitl u Změkčilého Nomuna. „Pak musíš zemřít,“ řekl. Pomalu vysunul vibroskalpel, jako by chtěl Změkčilému Nomunovi poskytnout tolik času, kolik jen mohl,

Tvář Změkčilého Nomuna byla beztvará temnota na pozadí záře reflektorů, když se obrátil a naléhavým hlasem zavolal na ostatní: „Počkejte! Neodcházejte. Ztratíme se v džungli, nikdo nedokáže najít...“ Jeho řeč zakončil tichý klokotavý zvuk. Nomun ustoupil do nejčernějšího stínu a odtamtud se díval, jak se hlava Změkčilého Nomuna zachvěla a pomalu odpadla od krku.

Mechanozabiják ji chytil dřív, než stačila dopadnout na zem a v příštím okamžiku už hlava Změkčilého Nomuna s vyděšeným výrazem v obličeji visela na jeho hrudi.

Falešný Nomun třeštil oči na zmítající se mrtvolu, pak vyjekl a rozběhl se do džungle.

Pláž byla až na mechanozabijáka a dvě bezhlavá těla prázdná. Reflektory z lodí jí pomalu projížděly sem a tam a Nomuna napadlo, jestli představení diváky pobavilo.

Cítil ostatní kolem sebe v džungli, byl s nimi spojen jejich nenávistí a podezřením, ač sám nic podobného necítil. Jeho mysl stále neobsahovala nic kromě jeho identity, ale ta jako by byla stále silnější.

Mechanozabiják učinil několik kroků směrem k džungli a zastavil se. „Poslouchejte všichni,“ zavolal zesíleným hlasem který otřásl džunglí a rozezvonil krystaly. „Poslouchejte všichni. Před úsvitem musíte dorazit na tamten ostrůvek. Jídlo a vodu naleznete na pláži na úžině. Tohle zařízeni,“ mechanozabiják ukázal velkým palcem na sebe, „vám neublíží, pokud se nepokusíte vrátit zpět na tuto pláž a podaří se vám dorazit na ostrůvek do východu slunce.“ Smrtící Nomun se odmlčel a jeho lebka se pomalu pohnula ze strany na stranu. Nomun si náhle uvědomil, že si je mechanozabiják prohlíží, a když jeho černé oči spočinuly na něm, zachvěl se.

„Každý, kdo zůstane do příštího dne na tomto ostrůvku, zemře,“ řekl.

„Proč?“ zeptal se někdo po Nomunově levici. Nomun rozeznal sytý hlas Krásného Nomuna.

Mechanozabiják se otočil, aby se na mluvčího podíval, ale neodpověděl.

Nomun zaslechl tiché cinknutí, které se ozvalo kousek od jeho skrýše. Rychle se otočil a uviděl Zjizveného Nomuna, který v ruce držel velký kus krystalu. Zdravé oko se mu lesklo v jeho namodralém světle. Nomun se přikrčil a jeho tělo mechanicky zaujalo obranné postavení. Hlavou mu proběhla příjemná vzpomínka. Ano, tak to je, to bylo ono. Nomun cítil, jak se mu na tváři tvoří neveselý úsměv a Zjizvený Nomun zaraženě ustoupil. Pak se usmál stejným způsobem.

„Takže ty přece jen nejsi tak úplně neškodný, starouši," řekl Zjizvený Nomun.

Nomun neodpověděl. Vyčkávavě Zjizveného Nomuna pozoroval, dokud ostatní nezmizeli v džungli. Pak uslyšel slábnoucí zvuk bot Zjizveného Nomuna, drtícího krystaly, které pokrývaly zem.

Po chvíli tmou zahřímal hlas Modrého Nomuna. „Porada," zavolal z dálky. „Dohoda. Pojďte se poradit. Nebezpečí trvá. Jeden nešika, který klopýtne, nás teď může zabít všechny." Po krátké odmlce Modrý Nomun zopakoval svůj vzkaz stejným bezbarvým tónem. Nomun se vydal džunglí za hlasem, pečlivě našlapoval mezi krystaly a řídil se jejich slabým chladným světlem.

DŽUNGLE BYLA SÍŤ vzájemně propojených tvarů, změť světélkujícího potrubí. Krystaly byly různé: od mnohostěnů velkých jako mužská noha až po pylony, které měly v průměru víc než metr. V celém tom propletenci nebyla jediná křivka, ale celkově působil dojmem, že je plný zlověstných zvířecích tvarů. Nomun si pečlivě vybíral cestu, tu a tam musel dokonce prolézat úzkými otvory mezi krystaly. Ostré hrany mu drásaly kolena a dlaně a už už pomýšlel na to vystoupit výše, kde by postup mohl být snazší, když si vzpomněl na varováni Modrého Nomuna. Jak pronikal hlouběji do džungle, přísvit sílil, krystaly byly méně narušené erozí, a dokonce se mu zdálo, že slyší tiché bzučení. Vzbuzovalo představu strojů ukrytých v hloubce. Ne, velkého úlu - spící vzpomínky jsou jako spící včely, to mu připadalo jako trefné přirovnání.

Před sebou uviděl temnotu. Dál postupoval se zvýšenou ostražitostí, dokud nedorazil na okraj mýtiny. Na ní byly krystaly rozdrcené v jemný světélkující štěrk, ze kterého jen tu a tam vyrůstal osamocený, temný pahýl. Uprostřed mýtiny stál nehybně Modrý Nomun a vyvolával zesíleným hlasem svůj vzkaz.

Nomun čekal. Minuty míjely a Nomun slyšel, jak se ostatní spěšně prodírají džungli k mýtině.

Najednou Modrý Nomun zmlkl. Pomalu se otočil, jako by kontroloval okraj mýtiny. Nomun se domyslel, že vidí i v oblasti infračerveného světla. Napadlo ho, kolik z ostatních má nějaké nebezpečné vylepšení, a to ho přivedlo k myšlenkám týkajícím se jeho vlastního těla. Podíval se na své zabijácké ruce. Cítí něco? Zklamání? Strach? Zlost? Ruce se mu sevřely. Nic. Stále si nevzpomínal na nic, kromě svého jména. A přesvědčení, že je jeho.

Modrý Nomun promluvil. „Dobře. Jsme tady všichni. Nezavolal jsem vás proto, že by mi záleželo na vašich podvržených životech, ale proto, že bych rád zachránil sám sebe."

Vzduchem proletěl kus krystalu a rozbil se o hrudní desku Modrého Nomuna. „To bylo dětinské," řekl. „Pokud chcete zůstat naživu, pozorně mě poslouchejte. Mnemoflóra je osídlena velkou populací nejrůznějších parazitů. Například: malí, ale nebezpeční predátoři loví gangliové symbionty. Vyhýbejte se otevřeným prostranstvím, jako je tohle." Modrý Nomun máchnutím ruky obsáhl mýtinu. „Poté, co vyjde měsíc, vydají se na lov. Jako jedinci nejsou příliš nebezpeční, ale ve velkém množství dokážou snadno zabít silného muže. Samozřejmě, když vás pak sežerou, otráví se. Co mě se týče, považuji to za velice slabou útěchu.

Jak už jsem říkal, ganglie samy jsou také nebezpečné, a až vyjde Krvavý měsíc, budou ještě mnohem nebezpečnější. Stanou se pak aktivní a chyba kteréhokoliv z nás může stát život nás všechny."

Z druhé strany mýtiny se ozval hlas: „A jak se můžeme vyhnout takovým 'chybám'?" Nomun rozeznal sytý hlas Krásného Nomuna.

Na tváři Modrého Nomuna se objevil výraz nevole. „Ano. Právě jsem k tomu směřoval. Prosím, už mě nepřerušujte, měsíc už brzy vyjde, a co mě se týče, rád bych dorazil na ostrůvek s hlavou pevně držící na krku. Abych tedy pokračoval: primární nebezpečí spočívá v tom, že někdo zakopne o aktivní ganglii a tím způsobí synaptickou bouři. Pokud k tomu dojde, všichni, kdo se budou zdržovat na ostrůvku, uvíznou v paměťové amnézii. Chápete? Jsme ohrožováni vzpomínkami nám neznámé bytosti, vzpomínkami, které jsou pravděpodobně nekompatibilní s naší vlastní mnemonickou strukturou. V nejlepším případě by nás amnézie vydala napospas predátorům - nebo těm z nás, kteří se z ní dostanou nejdříve."

Modrý Nomun se otočil a přísně se zadíval někam za Nomunovo levé rameno a Nomun si domyslil, že se tam plíží Zjizvený Nomun. „V horším případě budeme chyceni do nekonečné vzpomínkové smyčky, ze které nás vysvobodí až mechanozabijákův nůž."

Zjizvený Nomun vystoupil z krystalického porostu a s pěstmi sevřenými se pomalu blížil k Modrému Nomunovi. „Proč bych ti měl věřit? Možná je to všechno tvoje hra, možná se chceš jenom pobavit na náš účet."

Modrý Nomun pohlédl na Zjizveného Nomuna beze stopy jakékoliv emoce. „Hlupáku," řekl. „Ty - ty zatracený špalku zkaženého masa - ty bys nikdy nepochopil, čím já se bavím. Když nebudeš poslouchat, můžeš nás zničit všechny."

Na druhé straně mýtiny se objevil Jadeitový Nomun. „Souhlasím s kyborgem. Sám o Uhlu něco vím." Jadeitový Nomun si zamnul bradu a pak jadeitový kotouček ve svém uchu. „Mnemoflóra je známá tím, že je zrádná. Vůči všem, s výjimkou jejího vlastníka. Raději bychom měli toho hlupáka odstranit, než nás dostane do maléru."

Modrý Nomun se zadíval na východ, kde se horizont začínal barvit do růžová. „To by bylo moudré, ale nemáme dost času. Krvavý měsíc už vychází a já musím jít. Moje rada: nepohybujte se ve skupinkách, přilákali byste pozornost predátorů. Nejbezpečnější cesta je přímo po hřebeni. Predátoři jsou nejaktivnější podél postranních pláží. A především: nedotýkejte se ganglií, zvláště ne, když září růžovým světlem. Pokud bouře vypukne, když budete poblíž úžiny, utíkejte. Možná se vám podaří dosáhnout pláže dřív, než vás dostihne. A nezdržujte se. Uhel je malá planeta s rychlou rotací,

noci jsou zde krátké.“ Modrý Nomun se obrátil a vykročil do džungle. Zjizvený Nomun se ho nijak nepokusil zadržet; nespouštěl oči z Jadeitového Nomuna. Jadeitový Nomun se vydal na cestu. Ruce se mu líně komíhaly podél trupu a na tváři měl výraz dobré nálady.

Zjizvený Nomun se zasmál. „Ne, kamaráde. Tak moc ti to zase neulehčím. Jestli chceš, hoň si mě!“ Skočil do namodralé záře džungle a byl pryč.

NOMUN POZPÁTKU USTOUPIL z mýtiny. Zdálo se mu to jen, nebo skutečné zahlédl na druhé straně drobný hbitý stín? Otřásl se a vyrazil rychleji.

Po hřebenu, řekl Modrý Nomun. Nomun se rozběhl stoupajícím terénem a přitom dával pozor, jestli neuslyší zvuky pronásledování nebo těhotné ticho nepřítele číhajícího v záloze.

Krystalová džungle byla plná nejrůznějších zvuků, jež způsobovaly miliony plazících se a škrábajících drobných stvoření, která se ukrývala kdesi v mrazivém přísvitu. Jednou Nomun zaslechl cílevědomé kroky; později zaslechl, jak něco přeběhlo těsně za hranicí viditelnosti kolem něj. Džungle byla matoucí; zářící tvary jako by mu tancovaly před očima. Kdykoliv se Nomun pokusil sledovat pulzující záblesky z nitra džungle, zjistil, že zapomíná na svůj cíl a bezděčně zpomaluje. Poté, co si to uvědomil, běžel s očima sklopenýma a pohledem lehce rozostřeným. Pomohlo to.

Nad obzorem vyšel Krvavý měsíc, velký, zjizvený obrovskými krátery. Karmínové světlo, které se z něj linulo, připomínalo husté, sirupovité světlo kanoucí z krystalů, tekutý oheň. Nomun si povšiml změny v záři džungle. Bilo teď srdce mnemoflóry rychleji, pumpovalo do jejích žil bohatší krev? Nad krystaly se objevil hořce růžový, oslnivý přísvit. Pulz následoval pulz, rychleji a rychleji, až najednou celá džungle žhnula a Nomun byl nucen zakrýt si oči před její oslepující září.

Na hřbetu pominulo zdání chaosu a džungle se tam vrátila k původní struktuře. Síť krystalů se rozdělila do jednotlivých linií obřích toroidů, tvořila žebra, postupně se zmenšující směrem k pláším úžiny. Podél žeber se divoce přelévalo světlo a Nomun neodolal, aby se alespoň na okamžik nezastavil a neobdivoval tu energetickou krásu. Okamžik se však prodlužoval a Nomun začal podléhat představě, že začíná chápat něco ze své situace: možná, že kdyby tady zůstal stát dostatečné dlouho a otevřel se světlu, vzpomněl by si. Jaké vzpomínky asi uchovávají, pomyslel si a najednou ho zaplavila vlna strachu. Než dorazil na vrchol podélného hřebene, chtělo se mu vtisknout sebe samého do světla, aby vyplnil prázdná místa ve své mysli.

Přistoupil k nejbližšímu z toroidů, pomalu, jako ve snu. Byl pět nebo šest metrů vysoký, ovinutý světlem utkaným z tisíců pramenů džungle. Nomun došel tak blízko, že se mohl dotknout jeho nádherného povrchu. Zavřel oči; světlo se probilo jeho víčky, aniž přitom ztratilo cokoliv ze své intenzity. Stál tam ve stavu blízkém bezvědomí, dokud ho z něj nevytrhl varovný zvuk za jeho zády. Příliš pozdě. Prudce se otočil a přikrčil se, ale vtom ho něco udeřilo do hlavy, dost silně, aby ho to přirazilo k toroidu.

Krystal byl tvrdý a překvapivě studený. Obrátil se. Jadeitový Nomun se tyčil nad ním, usmíval se a nad hlavou držel těžký kus krystalu.

„Čas rozloučit se, klone,“ řekl Jadeitový Nomun.

Nomun chtěl uskočit, ale nemohl, lapený ve světle hustém jako med. Čekal na úder.

Ale i Jadeitový Nomun byl chycen světlem... zmražen uprostřed útoku. Jeho elegantní tvář byla zkroucena zklamáním. Do zakalených očí se mu pomalu začal vkrádat strach.

Světlo sílilo, dokud nepřehlušilo všechno ostatní, a brzy se stálo tím jediným, co Nomun vnímal.

...A najednou byl dítě projíždějící matčiným pancéřovým vozem slumem. Jeho matka byla pohroužená do konverzace se svou přítelkyní Marlain a nevšímala si ho, takže se bavil díváním se ze zamřížovaného okénka na podivný život na periférii.

V tomto časném večeru byly ulice obklopené řekami světla. Programovatelná průčelí rozpadajících se domů zářila milionem sloganů, zobrazovala tisíce barevných výjevů. Většina z nich mu nedávala smysl, ale fascinovaly ho stejně. Obyčejně se mu dařilo zahlédnout jen mučivě krátké záblesky periférie, než jeho matka zneprůhlednila okno, takže se snažil využít této vzácné příležitosti co nejvíce.

Jen málo obyvatel si slumu bylo venku tak časně, ale presto to bylo nevýslovně zajímavé. Na jednom rohu zahlédl ohňovou tanečnici, která divoce vířila mezi zelenými a modrými plameny. Naproti přes ulici seděl v železném kiosku starý mnemon, kterého střežili dva velcí mechanopsi. Nápis nad kioskem hlásal: „Poslechněte si o starých časech.“ Mechanopsi leželi po stranách kiosku a mávali velkými růžovými bambulemi, které měli připevněné na ocasech. Nomun se rozesmál.

NA DALŠÍ KŘIŽOVATCE ulic pancéřový vůz na chvíli zastavil, aby uvolnil cestu velkému pozemnímu člunu. Člun se pomalu valil ulicí, vykřesávaje tu a tam pršku jisker z jejího nerovného povrchu. Byla na něm rudá lebka a spirálovité logo jednoho z periferních bossů; z věží na obou koncích výhružně trčely hlavně laserů. Zatímco čekali, Nomun zahlédl něco odporného. Z temné uličky vyšel průvod nahých mužů a žen svázaných mezi sebou lanem připevněným k obojkům na krku. Vedl je obtloustlý trpaslík v levandulovém pancíři. Průvod zastavil na okraji chodníku tak blízko jejich pancéřového vozu, že by se Nomun mohl dotknout jednoho z připoutaných mužů, kdyby je od sebe nedělilo sklo. Muž měl vyzáblý vlčí obličej a zneklidňující prázdnotu v očích. Otroci, pomyslel si Nomun a cítil zároveň lítost i zvědavost.

Muž se pomalu obrátil a podíval se na Nomuna. Nebo se to alespoň zdálo, protože okna pancéřového vozu byla seřízena na jednosměrnou propustnost. Začal se zase odvracet, ale najednou se na něj znovu podíval, oči naplněné bezejmennou divokou emocí. Sáhl si na rameno, něco tam stiskl a jeho ruka upadla na zem. Nomun zachytil odlesk něčeho kovového v místě, kde byla paže připojena.

S nepřirozenou hbitostí se muž sehnul, zvedl ruku za zápěstí a udeřil jí proti Nomunově oknu. Pres pancéřové sklo

nepronikl žádný zvuk. Pak ruku zase odhodil a utrhl paži ženě za sebou. Ta na to reagovala spíš pobaveně; zavrávorala a rozesmála se. Muž začal bušit svou novou zbraní do pancéřového vozu, ale v příští chvíli po něm skočil trpaslík s neurobičem. Muž padl na kolena, oči obrátil v sloup a pak se v bezvědomí skácel na zem.

Trpaslík zvedl ženinu paži a několikrát ji obrátil v rukou, jako by zkoumal stupeň poškození. Po chvíli ji zase připevnil, kam patřila. Na jeho rozkaz s ní žena několikrát zahýbala. Trpaslík pak obrátil svou pozornost k mužově ruce a zakroutil nad jejím stavem hlavou v helmě. Nomun zahlédl rozdrcené maso a přetržené vodiče.

Pancéřový vůz se dal do pohybu. Nomun se podíval na svou matku. Ta si však ničeho nevšimla a stejně tak Marlain.

Těsně před tím, než dorazili k bezpečnostnímu uzávěru, který vedl ze slumu, pancéřový vůz minul zástup zachmuřených žen v černých šatech. Nomun za nimi hleděl tak upřeně, že to neuniklo Marlain.

„Ach," řekla, „Neplodní."

„Co je s nimi, mami?" zeptal se Nomun, protože mu i přes jeho mládí bylo jasné, že s nimi něco velice zlého je.

Jeho matka ho pohladila po vlasech a zneprůhlednila okno. „Nemají děti," řekla. „Žijí mimo Bledou, a proto se museli podrobit očkování Korrovým virem. Nemají dovoleno mít děti ani z vajíčka, ani z buněčné tkáně. Chápeš? Jsou sterilní, a ani jejich buňky se nedají použít pro klonování."

„Donucovači by je měli odehnat," řekla Marlain. „Připadají mi jako supi. Slyšela jsi, co se stalo v Darkwayském slumu? Zrovna minulý týden. Nějaký muž s dcerkou čekali, až se otevře bezpečnostní uzávěra, zrovna jako my teď. Najednou v jejich voze vypukl požár a oni byli nuceni vyjít ven. Okamžitě se na ně vrhli neplodní se svými škrabkami a lahvičkami na tkáně. Než dorazili donucovači, té ubohé dívence zbyly z rukou jen kosti a cáry."

„Marlain!" zvolala Nomunova matka a přitáhla ho k sobě.

„Promiň, omlouvám se. Ale je to tak strašné. Jen si to pomysli, za pár let bude celá periférie zamořena tisíci kopiemi té ubožačky." Marlain zavrtěla hlavou, její tvář byla maskou nesouhlasu.

Matka přitiskla chlapce k sobě. „Neboj se, Nomune. Tobě se něco takového stát nemůže."

DŽUNGLE BYLA TICHÁ, osvětlená pouze občasným modrým zábleskem. Jadeitový Nomun ležel natažený přes Nomunovy nohy a v rukou stále svíral krystal, kterým mu chtěl vyrazit mozek z hlavy. Nomun odstrčil jeho elegantně oblečené tělo stranou a bolestivé se převalil na bok.

Možná, že je mrtvý, pomyslel si Nomun. Ta představa byla příjemná a on se opřel proti teď už zcela temnému toroidu, aby si odpočal a nabral sílu.

Vzpomněl si na synaptickou bouři. Jak uklidňující to musí být, mít hlavu plnou takových věcí namísto mučivé prázdnoty. Ale teď měl alespoň jednu vzpomínku, i kdyby nebyla jeho vlastní. Ačkoliv možná byla: matka přece nazývala své dítě Nomunem. Začal uvažovat o možnosti, že tahle mnemoflóra patří jemu, nebo jednomu z ostatních, kteří si činili nárok na tohle jméno. Zasmál se. Absurdní. Proč by vlastník dobrovolně vystavil sám sebe nebezpečí mnemoflóry, a ještě k tomu mnohem horší hrozbě svých vlastních klonů?

Rozhlédl se a zjistil, že už nevidí Krvavý měsíc. Co že to Modrý Nomun říkal? Noci na Uhlu jsou krátké. Nomun vyskočil. Kolik času vlastně uplynulo? Vzpomněl si na mechanozabijáka a po zádech mu přeběhl mráz.

Jadeitový Nomun se pohnul a zasténal. Nomun pocítil zklamání. Očima zapátral po jeho zbrani, zvedl ji a podíval se dolů na muže ležícího ve tmě. Pozvedl krystal oběma rukama do výše.

„Ne, nedělej to," řekl Mladý Nomun. Stál u vedlejšího toroidu a vyčerpaně se o něj opíral.

„Pokusil se mě zabít," řekl Nomun, ale bez přesvědčení. Nechal krystal spadnout na zem. „Proč se do toho pleteš? On by tě zabil bez výčitek; zabil by nás všechny, kdyby mohl."

„Ano, ale on je částí mne. Nebo já jeho." Mladý Nomun se roztřeseně zasmál. „Pomůžeš mi ho nést?"

„To je šílenství. Můžeme-li věřit kyborgovi, není dost času, aby muž obtížený břemenem stačil dorazit na pláž. Nech ho ležet, možná se vzpamatuje a zachrání se sám - i když já doufám, že ne." Nomun se obrátil a klopýtavě se rozběhl mezi temnými krystaly. Tvář Mladého Nomuna stále viděl před sebou. Je tak mladý. Najednou se cítil strašně starý. Jak starý vlastně jsem? napadlo ho.

Postup po podélném hřebenu byl snazší a terén se brzy začal svažovat. Nomun vzhlédl k nebi: jasnilo se? Rozběhl se rychleji, tu a tam se v polotmě otřel o krystal. Nic strašného se nestalo a on si domyslel, že synaptická bouře celý organizmus na chvíli neutralizovala.

Nomun byl první, kdo dorazil k cíli. Kolem pruhu černých krystalů táhnoucího se mezi koncovým a následujícím ostrůvkem, se nashromáždil úzký půlměsíc třpytivého písku - a na této pláži byl vztyčen oranžový nafukovací stan.

Zastavil a ztěžka oddychoval. Jeho srdce bilo hlasitě, ale ne příliš rychle. Ještě pořád mám sílu, pomyslel si.

Ve stanu našel deset kavalců, úhledně vyrovnanou řadu kanystrů s vodou a samoohřívací jídelní balíčky. Chvíli váhal v obavách z jedu, pak otevřel nejbližší kanystr a napil se. Pokud by je jejich věznitel chtěl zabít mimo pravidla hry, mechanozabiják by je povraždil rovnou.

Začali se trousit ostatní. Z obličeje Modrého Nomuna nebylo možno vyčíst vůbec nic. Čerpadlový Nomun se tvářil zasněně. Zjizvený Nomun vycenil zuby v neveselém úsměvu. Ruce Falešného Nomuna se třásly. Jeden po druhém přicházeli do stanu a Nomun cítil tlak jejich nenávisti, ačkoliv nikdo z nich nepromluvil. Nomun se postavil k východu ze stanu a pozoroval okraj džungle.

Těsně předtím, než slunce vyšlo, se objevil Jadeitový Nomun.

Chtěl projít kolem Nomuna, ale Nomun ho chytil za rameno. „Kde je?"

Jadeitový Nomun se na Nomuna podíval a jeho chřípí se zachvělo. Vyrazil po něm s plazí rychlostí, ale Nomun byl stejně rychlý a ruku včas zachytil. Jeho tělo se pohybovalo bez námahy, účelně a přesně. Zkroutilo ruku Jadeitového Nomuna a donutilo ho padnout na kolena. Nomun ještě přitlačil a Jadeitový Nomun zabořil obličej do písku. Nomun

položil nohu na jeho krk a lehce zatlačil, až páteř Jadeitového Nomuna zapraštěla a on zasténal. Nomun pocítil divokou radost a zasmál se. Zručnost, které právě využil, byla pravá a byla jeho součástí stejně jako jeho jméno. „Kde je?“ zeptal se znovu.

„Kdo?“ Jadeitový Nomun vyplivl písek. Pokusil se vykroutit, ale proti Nomunovu stisku neměl šanci.

„Ten mladý. Ten, který mě přesvědčil, abych tě tam v džungli nezabil.“ Nomun se znovu zasmál. „Měl pravdu: odložená radost je dvojnásobná radost.“

„Aha... to dítě.“

Nomun se zapřel nohou proti jeho krku a pocit, který přitom měl, byl báječně známý. Kost zpívající napětím na hranici své pevnosti; kolikrát už cítil to sladce zlověstné chvění? To pomyšlení ho zneklidnilo, ale jen jakýmsi odtažitým způsobem, který mu nijak nepokazil radost z okamžiku.

„Počkej,“ zašeptal Jadeitový Nomun. „Mám informaci; když zemřu, zemřeš nejspíš taky.“

Nomunovu pozornost upoutal zvuk ozývající se od okraje džungle. Stál tam Mladý Nomun a ztěžka oddychoval. Jeho obličej byl zkrvavený, oči měl zakalené. Za nim Nomun zahlédl matný lesk rudého kovu. Smrtící Nomun, pomyslel si. Pustil Jadeitového Nomuna a kopnutím do žeber ho odvalil stranou. Jadeitový Nomun se v písku stočil do klubíčka.

Nomun se rozběhl k okraji džungle a popadl Mladého Nomuna právě ve chvíli, kdy se za ním objevil mechanozabiják. Přehodil si mladíkovu ruku přes rameno a odtáhl ho do bezpečí pláže.

Mechanozabiják promluvil tak silným hlasem, až Nomun zamrkal: „Rada. Zůstaňte tady až do večera a využijte všeho, co vám stan nabízí. Před setměním musíte pláž opustit. Než slunce znovu vyjde, musíte se dostat na další ostrůvek. Platí stejné podmínky.“

Nomun se podíval na prsa Smrtícího Nomuna. Teď tam visel třetí sáček, obsahující půvabnou hlavu Krásného Nomuna.

Nomun pomohl Mladému Nomunovi do stanu a položil ho na kavalec. Pak vzal z jednoho jídelního balíčku ubrousek a začal mu z čela stírat krev. Ostatní se na něj dívali.

„Sestřičko,“ řekl Zjizvený Nomun, „nezapomeň na mě.“ Ústa měl plná jídla a zdravé oko se mu lesklo. Poškrábal se v rozkroku a zachechtal se.

Jadeitový Nomun se svalil na svůj kavalec a odfrkl si. „Nenech se zmást, klone. Ten starý je pořád ještě nebezpečný. Svoje vrásky nosí jen pro efekt. Vsadil bych zbytek svého bohatství, že by tě dokázal přežvýkat a vyplivnout jako nic. Ani by se při tom nezapotil.“

„Tebe možná,“ odsekl Zjizvený Nomun zamračeně. „Mě ne.“

„Co na to říkáš ty, obludo? Ty to přece musíš vědět?“

„Vím,“ řekl Modrý Nomun. „Elegán se neplete. Starý je úplně v pořádku. Ani já bych si s ním raději nic nezačínal.“

Mladý Nomun konečně otevřel oči a zadíval se na Nomuna. „Měl jsi pravdu,“ řekl lehce přidušeným hlasem. „Měli jsme ho zabít.“

„Pak bys už byl mrtvý taky,“ opáčil Jadeitový Nomun. „Proč si myslíš, že ještě žiješ, chlapče? Zastavil mě mechanozabiják. Řekl mi, že se na ostrůvcích nesmíme navzájem zabíjet - kdo to udělá, ten zemře sám.“

Zjizvený Nomun po něm šlehl pohledem a zabručel: „To říkáš, jen aby sis zajistil bezpečí.“

Pak promluvil Modrý Nomun. „Zajímavé. Zdá se, že jsme v rukou milosrdného blázna. Vypracoval jsem si teorii: jmenuje se Nomun.“

„Ano. Ten sen,“ zašeptal Falešný Nomun slabým hlasem.

„Samozřejmě,“ řekl Modrý Nomun. „Amnézie byla stejná pro nás pro všechny. Nomun byl dítě a jel se svou matkou nějakou periférií. Myslím, že to je pro synaptické bouře typické: všichni jsme při ní měli stejný sen; byla to patrně primární vzpomínka koncového ostrůvku. Vzpomínka, která nejlépe vystihovala vzpomínky nacházející se v té oblasti.“ Kyborgova tvář se zachmuřila, zdálo se, že během noci v džungli Modrý Nomun ztratil něco ze své sebedůvěry. „Jsem nucen čelit nešťastné skutečnosti. Musím se smířit s tím, že nejsem původní Nomun, jak jsem věřil po celý svůj dlouhý život.“

„Jak to?“ zeptal se Jadeitový Nomun a opatrně se posadil.

„Mnemoflóra. Může být stará nějakých čtrnáct set standardních let. Určitě není mladší než jedenáct staletí. Vydedukoval jsem to z velikosti koncového ostrůvku, průměru dorzálních toroidů a stupně parazitismu. A ještě jedna skutečnost, která je mimo vaše chápání.“ Modrý Nomun sklopil hlavu. „Jsem osm set sedmdesát tři roky starý.“

Nomun se rozhlédl po ostatních. Zdálo se, že Čerpadlového Nomuna se to nijak nedotklo; plně se věnoval programování svého chemočerpadla. Zjizvený Nomun nevěřil. Falešný Nomun už připustil, že on sám je klon. Mladý Nomun nevypadal nijak překvapeně. Ve tváři Jadeitového Nomuna se objevil výraz rostoucího hněvu.

„Ne!“ zvolal Jadeitový Nomun. „Ne! Já jsem Nomun! Nikdo jiný jím být nemůže. Buďto lžeš, nebo se mýlíš.“ Jadeitový Nomun se zhluboka nadechl a ze všech sil se snažil opanovat svůj hněv. „A Nomun není zase tak neobvyklé jméno. Proč by musel mít Nomun, který zasadil mnemoflóru, nějaký vztah k nám?“

„Pokud nemá,“ odpověděl Modrý Nomun ztěžka, „jsme svědky neuvěřitelné souhry náhod. My všichni jsme vznikli ze stejného genetického kmene, všichni se nazýváme Nomun. Pokud Nomun z mnemoflóry není naším klonovým bratrem, jaké jiné vysvětlení naší přítomnosti zde dokážeš vymyslet?“

Nomun si všiml, že se v zakalených očích Jadeitového Nomuna zablesklo. „Ne, nikdy ti neuvěřím!“

Modrý Nomun pokrčil rameny. „Jak si přeješ. Vůbec mi nezáleží na tom, čemu věříš a čemu ne. Je tady jeden nepopiratelný fakt: přinejmenším devět z nás jsou klony původního Nomuna. Nomuna Velkého. Nomuna Emancipátora. Nomuna Biče Božího. Některé z mých titulů mi teď samotnému připadají směšné.

Nomun Jediný, například,“ Modrý Nomun se odmlčel a ve stanu zavládlo ticho.

Nakonec promluvil znovu Modrý Nomun. „Je někdo z nás dost starý na to, aby mohl být skutečným Nomunem?

Ty, například?“ Podíval se na Zjizveného Nomuna.

„Neřeknu,“ odsekl Zjizvený Nomun.

„A je to.“ Modrý Nomun si povzdechl a ulehl na svůj kavalec, jako by jeho mechanické tělo mohlo být unavené.

„Možná je to on, ten starý.“ Falešný Nomun pozoroval Nomuna a v očích se mu odrážela vyděšená nejistota.

„Nesmysl. Já jsem Nomun,“ odsekl Jadeitový Nomun. „Kromě toho, ty jeho vrásky jsou jen kosmetická úprava; přesvědčil jsem se o tom na vlastní kůži.“

Nikdo jiný nepromluvil. Všichni se postupně uložili na kavalcích, ale oči nikdo nezavřel. Mladý Nomun se podíval na Nomuna. Chlapec byl stále lehce omámený ranou do hlavy, nebo to tak Nomunovi alespoň připadalo. „Rád bych se vyspal,“ řekl Mladý Nomun, „ale bojím se, že bych se už nikdy nemusel probudit.“

„Spi,“ řekl Nomun. „Budu hlídat. Později pro mě můžeš udělat totéž.“

K Nomunovu překvapení se Mladý Nomun vděčně usmál a zavřel oči. On ještě věří druhým, pomyslel si Nomun. To je smutné.

MLADÝ NOMUN PROSPAL celý místní den. Nomun sám neměl chuť odpočívat: byl si příliš dobře vědom přítomnosti ostatních a jejich nenávisti.

Když se stíny začaly dloužit, Nomun šel k východu ze stanu a podíval se ven.

Smrtící Nomun stál bez hnutí na pláži pouhých pět metrů od něj. Nehnutě pozoroval Nomuna černým blokem fotoreceptorů, ale jinak na jeho přítomnost nijak nezareagoval.

Nomun sklouzl pohledem na tři plastikové sáčky, které měl mechanozabiják připevněné na prsou. S výjimkou Nomuna zabitého Zjizveným Nomunem na koncové pláži tváře nevypadaly mrtvé. Zdálo se, jako by spaly, třebaže Změkčilý Nomun měl oči otevřené. Trofeje? To bylo docela pravděpodobné a Nomuna napadlo, co to musí být za člověka, když si dělá trofeje z vlastních tváří. Netvor, samozřejmě.

„Proč jsme tady?“ zeptal se Nomun. Smrtící Nomun nereagoval. Nomun to zkusil s jinou otázkou; „Kdo je tvůj pán?“

Pancíř, který chránil mechanův reproduktor, se odklopil. „Jmenuje se Nomun.“ Otvor se zase zavřel.

Nomun se rozpačitě vrátil do stanu. Málem narazil na Falešného Nomuna, který tam stál s rukama založenýma na prsou. „S kým jsi to mluvil?“

„S mechanem. Slunce zapadá.“ Nomun se protáhl kolem něj a zamířil ke kavalci Mladého Nomuna. Jemně s nim zatřásl. „Probuď se,“ řekl.

Mladý Nomun se okamžitě probudil a slepě zaútočil pěstí. Nomun jeho ruku zachytil. „Klid, klid...“ řekl konejšivým hlasem. Mladý Nomun se posadil a zamrkal.

Falešný Nomun zakňoural: „Jsi ty ten pravý? Ušetříš mě? Přivlastnil jsem si tvé jméno jen abych si zjednal trochu úcty, abych získal některé z věcí, které jiným padají samy do klína. Neublížil jsem ti; nevzal jsem ti žádné peníze. Prosím, nech mě jít. Proč musím zemřít?“

Nomun zjistil, že je mu Falešný Nomun odporný; zpocená, vytřeštěná tvář tak podobná jeho vlastní v něm vzbuzovala nevolnost. „Nevím, jak bych ti mohl pomoci,“ řekl. Falešný Nomun se stáhl do sebe a něco si tiše mumlal.

Mladý Nomun byl stále bledý. „Ani já nechci zemřít,“ řekl.

„Já také ne. Jsi dost silný, aby ses dostal na další ostrůvek?“

Mladý Nomun se usmál a dotkl se rány na svém čele. „Asi budu muset, ne?“

„Poslouchej,“ řekl mu Nomun. „Můžeme se držet na doslech. Kdyby na tebe někdo zaútočil, zavolej a já přijdu. Ty můžeš udělat totéž pro mě. Jsi pro?“

„S radostí...“

Těsně před západem slunce vyšlo sedm Nomunů ze stanu a ostražitě obešli mechanozabijáka, který se ani nehnul.

„Možná se porouchal,“ řekl Falešný Nomun s nadějí v hlase.

Jadeitový Nomun se nuceně zasmál. „Jsi největší hlupák z nás všech, klone.“ Jadeitový Nomun měl kolem žeber improvizovaný obvaz, vyrobený z rukávů své vlastní košile. „Zemřeš brzy a my se konečně nebudeme muset dívat na ten tvůj ubrečený ksicht.“

Ze všech sedmi jedině Čerpadlový Nomun vypadal nevzrušeně. Stál trochu stranou od ostatních, blíž k vodě, a díval se na dechové lodi, které pomalu připlouvaly. V očích měl zasněný pohled a prsty líně hladil klávesy chemočerpadla. „Překrásné,“ řekl tiše. Obrátil se k ostatním. „Není to báječné? Jen se rozhlédněte kolem. Je to hotový zázrak. Dokonalá temnota moře, zešeřelá, levandulová obloha a písek, který se třpytí. Ty lodě jsou jako sen. Dokonce i tohle,“ ukázal na Smrtícího Nomuna. „Jeho barva je dokonalý kontrapunkt tohoto světa, jeho účel je v dokonalé rezonanci s našimi životy.“ Potřásl hlavou. „Zabíjeli jste tak často jako já, bratři?“ Tvář se mu stáhla míjivou bolestí. „Moje čerpadlo je skoro prázdné. Zrovna jsem ho chtěl doplnit, když jsem se ocitl tady. Kdybych to udělal, mohlo pro mne tohle dobrodružství skončit docela jinak.“

„Zatracený nesmysl,“ zavrčel Zjizvený Nomun.

„Ano, ano, máš pravdu. Podivuhodný nesmysl,“ řekl Čerpadlový Nomun s úsměvem. „Ale moje chemikálie... po celá ta staletí mne izolovaly od toho, co Nomun musel dělat, takže jsem mohl jednat - a přitom duševně neutrpět těmi strašnými, příšernými věcmi, které Nomun musel vykonat, aby mohl být Nomunem. Zachránilo mě to před tím, abych se proměnil v nemyslícího surovce, jako jsi ty.“ Čerpadlový Nomun se podíval na Jadeitového Nomuna, „I od tvé touhy po nicotnosti.“ Obrátil se na Falešného Nomuna. „Od tvého strachu.“ Přelétl pohledem na Modrého Nomuna. „Ani jsem se nemusel vzdát svého lidství na úkor stroje, čerpadlo bylo mým pancířem.“

Čerpadlový Nomun posmutněl. „Ale nebylo to dokonalé řešení. Připravilo mě to o mou sílu.“

Dechové lodě zakotvily u pláže, blíže než první noc. Světlovlasá žena sešla z kapitánského můstku k zábradlí. V její

zastíněné tváři se zrcadlil nějaký silný cit. Smutek? Starost? Zoufalství? Nomun to nedokázal určit.

„Supi," řekl Zjizvený Nomun a plivl do vody.

Mechanozabiják se pohnul a Nomunové se vydali k dalšímu ostrůvku, všichni kromě Čerpadlového Nomuna. „Teď musíte opustit pláž," řekl Smrtící Nomun a ukázal k dalšímu ostrůvku.

Čerpadlový Nomun stále hleděl na moře. „Nádherné," zašeptal a stiskl klávesu čerpadla. Oči se mu obrátily bělmem ven, na okamžik znehybněl a padl tváří do písku. Jeho tělem otřásla smrtelná křeč a jeho tělo zůstalo ležet bez hnutí.

Mechanozabiják se nad nim sklonil. Obrátil mrtvolu na záda.

Z obličeje Čerpadlového Nomuna zůstala jen zarudlá troska. Přímo před očima ostatních se jeho hlava změnila v kašovitou kapalinu, která protekla Smrtícímu Nomunovi mezi prsty. Mechanozabiják ze sebe vydal skřípavé zavrčení a setřásl ze sebe zbytky, ale když si připevňoval na prsa čtvrtý sáček, bylo v něm jen chemočerpadlo plovoucí v narůžovělém slizu.

Mrtvola byla pryč, rozpuštěná a vsáklá do písku. Na pláži zůstaly ležet jen prázdné šaty.

„Chytrý," řekl Modrý Nomun. „Ošidil našeho věznitele o jeho trofej. Bezpochyby to byl nějaký vysoce účinný enzym," Znělo to skoro závistivě. „Zajímalo by mne, jestli ho nosil v čerpadle pořád připravený."

„Co na tom záleží?" řekl Zjizvený Nomun a vykročil do džungle. Jadeitový Nomun ho s bolestným belháním následoval. Falešný Nomun zakňučel a rozběhl se za nimi.

„Hm," řekl Modrý Nomun. „Teď my." Pátravě se podíval na Nomuna. „Myslím si totéž, co ten zbabělec. Jsi to ty, starý, mám pravdu?"

Nomun bezmocně pokrčil rameny. Cítil silné nutkání říct kyborgovi o své ztrátě vzpomínek, ale ovládl se ze strachu, aby tím neodhalil nějakou svou slabinu.

„Nepovíš mi to? To mě nepřekvapuje. Co však nechápu, je, proč se vystavuješ stejnému nebezpečí, jakému čelí tvé oběti. Nomun přece nemůže být úplný blázen. Ani jeden z nás jím doopravdy není, možná s výjimkou elegána." Modrý Nomun si přejel kovovou rukou po své lidské tváři. „No, na tom nezáleží," řekl a vydal se do džungle.

Mladý Nomun na něj třeštil oči. „Je to pravda? Jsi to opravdu ty?"

„Kyborg mele z posledního," řekl Nomun, a sotva to vyslovil, věděl, že je to pravda. „Už dlouho nevydrží; tahle situace je pro něj příliš nová."

Slunce už skoro zmizelo za obzorem a Smrtící Nomun se hrozivě protáhl. „Jdi, nebo zemřeš."

„Raději půjdu," řekl Mladý Nomun. Podíval se na mechanozabijáka s rozechvělým úsměvem.

„Tak jdi," řekl Nomun. „Budu tě následovat v odstupu sta kroků. Zavolej, kdybys mě potřeboval. Nahlas."

Druhý ostrůvek byl příkřejší než první a krystaly, které na něm rostly, byly větší a hustší. Na druhé straně, Nomun už si na zvláštní terén zvykl a pohyboval se teď s mnohem větší lehkostí. Před sebou slyšel Mladého Nomuna, jehož nohy s křupáním drtily krystalový štěrk.

Přísvit v džungli byl stále namodralý, a když se Nomun ohlédl, neviděl po Krvavém měsíci ani stopy. Možná nevyjde dřív, než se dostane na druhou úžinu. To pomyšlení Nomuna rozveselilo a přimělo k ještě rychlejšímu postupu. Tu a tam dokonce zahlédl Mladého Nomuna, který - zdálo se - kráčel docela svižně navzdory svému nedávnému zranění. Nomuna to potěšilo. Mladý Nomun se zatím jevil jako jediná lidská bytost mezi nimi. Zajímalo by mě, jestli si někdo z nás vůbec zaslouží přežít...? pomyslel si Nomun.

VE CHVÍLI, kdy se Krvavý měsíc ukázal nad obzorem, Nomun byl skoro šťastný. Když okolní džungle začala pulzovat horkým světlem, trochu zpomalil a začal si dávat větší pozor na cestu. Možná přežijí oba. Kdo ví, co na ně čeká na posledním ostrůvku mnemoflóry: možná záchrana nebo odměna?

Těmito příjemnými myšlenkami se zaobíral po dlouhé minuty natolik, že si bouře nevšiml, dokud Mladý Nomun nezaječel a náhlý jas nesmazal svět kolem něj.

...A přistál se svou lodí na fazolovém stonku Dilvermoonu. Terminál zářil tisícem svých bran jako barevné flitry našité na černém plášti vesmíru. Díval se na stříbrný povrch Dilvermoonu, zatímco se jeho loď sama zasunula do doku.

Jeden po druhém vypojil systémy lodí. Hluk, se kterým žil po celou dobu svého měsíčního letu z Mavarku, umlkl a zanechal ho samotného s jeho triumfem. Živého. Byl pořád živý.

Když vystoupil na veřejné prostranství, byl překvapen velikostí davu. Každičký kout obrovské prostory byl zaplněn zpravodaji a každý z nich měl kameru. Každičké oko, ať už lidské nebo umělé, bylo upřeno na něj.

Půlkruh strážných v červených uniformách před ním udržoval volný prostor. Starý hermaf v elegantních dilvermoonských šatech se mu uklonil/-a a předvedl/-a mu svou tvář s výrazem důstojné radosti.

„Vítej, Nomune," řekl/-a sytým pevným hlasem. „Dilvermoon je poctěn tvou přítomností. Svět ti leží u nohou."

Z davu se ozval radostný jásot a Nomun se usmál.

Po proslovech, po dotazech a po Nomunově triumfálním průvodu, doprovodil/-a starý hermaf se svou gardou Nomuna do fazolového stonku, odkud sjeli luxusním osobním vozem na Dilvermoon.

Hermaf nalil/-a do narůžovělého korundového poháru světle fialovou tekutinu a podal/-a ho Nomunovi.

„Co je to?" zeptal se Nomun. Likér měl těžkou nasládlou vůni; Nomunovi se okamžité vybavily tropické květiny a hniloba.

„Mavarkské brandy, emancipátore. Dokážeš ocenit ironii?"

Nomun odložil pohár, aniž z něj ochutnal. „Do jisté míry."

„Je to velice cenná substance, emancipátore; a ještě více stoupla na ceně poté, co jsi osvobodil otroky, kteří právě měli být odesláni do Horkých krajů. Víš, měli sbírat ovoce, ze kterého se vyrábí." Hermaf usrkl/-a ze své vlastní číše a jeho/její stará tvář zjihla potěšením. „Můj kombinát je ti zvlášť vděčný. Vlastníme toho tři sta megalitrů. Nepředstavitelně na nich zbohatneme, než bývalí otroci znovu zahájí sklizeň."

„Ani je to nenapadne. V Horkých krajích lidé nevydrží příliš dlouho naživu.“

Hermaf se zasmál/-a, i když ne příliš výsměšně. „Tohle je tvoje první velká revoluce, že? Myslím, že idealismus je pro takové, jako jsi ty, nezbytný. Stejně důležitý jako znalost zbraní a taktiky.“

Starý Hermaf nosil/-a blahosklonnost jako druhou kůži, ale Nomun se jen usmál. Co na tom záleželo? Byl Nomun. Vesmír mu ležel u nohou.

Hermaf mu rovněž odpověděl/-a úsměvem. „Je ti to k smíchu? To je dobře. Cesta dolů potrvá půl hodiny, udělej si pohodlí.“

Hermaf pokynul/-a k hlubokému, měkkému křeslu u videopanelu a Nomun se posadil.

Hermaf se posadil/-a proti němu, pozvedl/-a znovu svou číši a napil/-a se. „Tak. Povez mi, líbí se ti být slavným lvem?“

„Ano. Samozřejmě.“

„Samozřejmě. Ale má to i své stinné stránky, že?“

Nomun se zamračil. „Žádných jsem si nevšiml. Pouč mě, prosím.“

„To by ode mne bylo domýšlivé. Co mohu já, obyčejný obchodník, naučit velkého emancipátora? Ano, budeš velký, Nomune. Předpovídám to a předpovědi... to je mé umění. Jen zřídka se mýlím. Máš všechny předpoklady stát se jedničkou ve svém řemesle: inteligenci, nelítostnost, vůli, odvahu a nezatěžuješ se závazky.“

Nomunovi poskočilo srdce.

„Vidím, že tě to potěšilo,“ řekl/-a hermaf. „Ale pozor: s velkou slávou přichází velká změna. Nové problémy. Například: tvoje buňky se stanou velice cennými pro klonaře. Děti z tvého těla se budou prodávat všude tam, kam pronikne tvá sláva, za vysoké ceny. Jak tvá proslulost poroste, poroste i cena.“

Nomun, ochromený třpytem v hermafových očích, nedokázal odpovědět. Světla vozu jako by náhle pohasla a hermafův hlas se změnil v tiché předení. „Ironie je neodmyslitelně spjatá s životem, nemyslíš, Velký Nomune? Za svůj životní cíl sis vytkl osvobozování otroků, ale tvůj úspěch v této práci vytvoří obrovské množství otroků nových. A všichni budou jako ty.“

Nomun vstal, přešel k nejbližšímu oknu a zadíval se na ocelový povrch Dilvermoonu. „Svoje maso si hlídám. To, o čem mluvíš, se nikdy nestane.“

Hermaf se zasmál/-a. „Copak jsi necítil doteky, jak jsi procházel davem? Ukaž mi své ruce, Velký Nomune.“

Nomun zvedl ruce a podíval se na ně. Třásly se, když si je prohlížel z obou stran. Byly na nich drobounké krvavé škrábance.

KDYŽ SVĚTLO POHASLO, Nomun zjistil, že leží pod obrovským horizontálním krystalem, vtisknutý do dutiny, jako by se pokoušel skrýt před nějakým nepřítelem příliš silným, než aby s ním mohl bojovat. Ležel tam, ztěžka oddechoval a v namodralém světle si prohlížel své ruce. Byly pokryty oděrkami, velkými i malými. Tenká jizva po řízntutí nožem se mu táhla po hřbetě levé ruky, tri prsty včetně palce na jeho pravé ruce nesly prstencovité jizvy v místech, kde mu znovu dorostly. Nepřesvědčivé, pomyslel si. Jeho zaměstnání zjevně patřilo k těm násilným.

Po chvíli vstal a vydal se džungle. O třicet metrů dál narazil na Mladého Nomuna opírajícího se o srostlici mléčných krystalů, s čelem přitisknutým na jejich chladný povrch. Jak se k němu blížil, Mladý Nomun sebou trhl a vytřeštil na něj oči. „To jsem jen já,“ řekl Nomun. „Můžeš jít?“ „Ano,“ odpověděl Mladý Nomun chraptivým hlasem. „Začínám chápat nenávist, kterou ostatní cítí k sobě navzájem. Ale jsme-li klony, je to naše vina?“

Odpověď Nomunovi uvízla v hrdle. S vypětím vůle ji ze sebe dostal ven. „Ne.“ Proč to bylo tak obtížné vyslovit, pomyslel si. „Pojď. Musíme spěchat. Tentokrát půjdu první já.“ Nomun vyrazil a nevěnoval už Mladému Nomunovi ani jediný pohled.

Na další ostrůvek dorazili bez nehody, v dostatečném předstihu před úsvitem.

Když vešel do stanu, nikdo jiný tam ještě nebyl. Stan vypadal naprosto stejně jako ten první, s hromadou proviantu a deseti kavalci. Mladý Nomun vyčerpaně klesl na jeden z nich a skryl si hlavu ve dlaních.

Nomun si vybral dva kanystry a hrst potravinových balíčků. „Tu máš. Najez se; odpočívat budeme pak.“

Mladý Nomun od něj vzal kanystr. „Zmýlil jsem se. Ty nemůžeš být on, Proč by ses se mnou obtěžoval, kdybys jím byl?“ Zhluboka se napil a Nomuna potěšilo, že už vypadal mnohem zdravěji.

Mladý Nomun pokračoval. „Měli bychom nějak pojmenovat toho, kdo nás sem dostal. Co třeba První Nomun? Jak se ti to líbí?“

Nomun pokrčil rameny a neřekl nic. „Pak mu tak budu říkat: První Nomun.“ Mladý Nomun pozvedl svůj kanystr v posměšném přípitku. Podíval se na Nomuna a zvedl obočí. „Pověz mi něco. Připadá ti stejnost našich jmen stejně matoucí jako mně? Já jsem si vymyslel pro každého z nás náhradní jméno, které mi pomáhá se přes to přenést, A ty...?“

Nomun přikývl a usmál se.

„Ach... Například tomu zjizvenému říkám Krvelačný Nomun. Docela případné, co říkáš? A tomu bláznivému elegánovi Sílený Nomun. Tomu vyděšenému? Ne Nomun.“ Mladý Nomun se pohodlně opřel o loket a upřel oči na Nomuna. „Zajímalo by mě, jak říkáš mně.“

Nomun na okamžik zaváhal a pak řekl: „Hm, beru tě jako Mladého Nomuna. A ty? Jak říkáš mně?“

„Mladý Nomun? Vážně? Už se zase tak mladý necítím. A co se tebe týče...“ Mladý Nomun sklopil oči. „Neber to jako urážku, ale označil jsem si tě jako Prázdného Nomuna.“

Nomun se odvrátil. V prázdném tichu.

Mladý Nomun se zasmál, ale neznělo to příliš příjemně. „Promluvme si o našem věznitel. Také si myslíš, že je posedlý dítky svého těla? Kyborg se zmínil o 'primární myšlence', že ano? Myslím, že druhý ostrůvek má vztah k další vzpomínce týkající se Nomunova strachu z klonování. Mimochodem, já si nemyslím, že se můžeme vyhnout bouři, bez

ohledu na to, jak opatrně budeme postupovat. Myslím, že i kdyby nikdo z nás neklopýtl, postará se o to mechanozabiják. Vzpomínky jsou zřejmě neoddělitelnou součástí zábavy.“

Venku zaskřípěl písek a dovnitř vklopýtal Jadeitový Nomun. Vyčerpané se svalil na kavalec.

„Kde jsou ostatní?“ zeptal se Mladý Nomun.

Jadeitový Nomun odpověděl zavrčením. V příštím okamžiku se ve vchodu objevil Falešný Nomun.

„Tak je to tedy,“ řekl Mladý Nomun. „Ach ano. Klony. Jak to tak vypadá, jsme všichni klony. Samozřejmě jsem věděl, že dětí mého těla - našich těl - existují. Musí jich být mnoho, tisíce po všech světech. Nespočetně. Proč tedy trestá zrovna nás?“

„Protože jsme si přivlastnili jeho jméno. Jméno, slávu, osobnost. Proto.“ Falešný Nomun už nevypadal vyděšeně, jako by svůj strach zanechal venku v noci. Vzal si jídlo a vodu a uvelebil se v nejzazším koutě stanu.

Nomun vyšel ven, právě včas, aby uviděl, jak se z džungle potácí Zjizvený Nomun a je mu v patách mechanozabiják. Pravá ruka mu bezvládně visela; rozedraný rukáv jeho uniformy byl prosáklý krví. Levicí si svíral tepnu, aby zamezil dalšímu krvácení, ale v obličeji byl bledý.

Smrtící Nomun se zastavil na okraji džungle. Na prsou teď mel pět sáčků. Z krku jeho nové trofeje trčel svazek stříbrných drátů. Obličej Modrého Nomuna byl stejně klidný ve smrti jako za jeho života.

Nomun ustoupil a nechal Zjizveného Nomuna vejít do stanu. Zjizvený Nomun se ztěžka posadil na kavalec a zavrčel skrze sevřené zuby; „Stáhněte mi to.“

Nikdo neodpověděl. Zjizvený Nomun těkal očima z jednoho na druhého a nakonec je upřel na Mladého Nomuna. „Takže ses poučil.“ S námahou se zvedl, došel k hromadě proviantu a strhl obal z jednoho jídelního balíčku. Pomocí zubů a zdravé ruky z něj vyrobil provizorní obvaz, který si omotal kolem nadloktí a zavázal na uzel.

„Já tak snadno neumřu,“ zavrčel.

„Co se stalo?“ Mladý Nomun se předklonil a ukousl si pořádný kus jídla.

Mladý Nomun se změnil, pomyslel si Nomun. Není divu. Ale z nějakého důvodu mu to připadalo deprimující.

ZJIZVENÝ NOMUN VZHLÉDL od své niky. „Náš bývalý polorobotický bráška je nazýval 'predátoři'. Vypadají jako hadi se spoustou noh. Nebo šupinaté lasičky. Když vyjde Krvavý měsíc, shromažďují se do smeček. Smečka, se kterou jsem se setkal, nebyla velká, ale nechyběla jí odvaha. Útočili na mě, i když věděli, že v příštím okamžiku zemřou na otravu. Nejméně tucet jsem jich rozšlapal. Pořád se na mě vrhali, dokud nebyli všichni mrtví a já jsem nevypadal tak, jak mě vidíte.“

Jadeitový Nomun se zachechtal. „Jak příhodné, jak uspokojující. Být sežrán svými vlastními šupinatými bratry. Řekl bych, že se ti v mnohém podobají - jsou tupí, suroví a sobečtí. A tys je otrávil?“

Bylo to zvláštní, ale Zjizvený Nomun se k jeho smíchu připojil a smál se, dokud Jadeitový Nomun rozpačitě nezmlkl. „Jsem polichocen,“ řekl Zjizvený Nomun konečně. „Nu což, myslím, že se s mými 'šupinatými bratry' setkáš brzy, elegáne, a poradí si s tebou rychleji, než se mnou.“

Nomun ulehl a upřel oči na oranžový strop stanu.

„Jsi ospalý?“ zeptal se Mladý Nomun. „Odpočiň si. Já budu hlídat; dnes jsem silnější než včera.“

Nomun se na Mladého Nomuna podíval. Připadalo mu, jako by se v jeho tváři zračilo několik rozporných emocí. Nomun se nedokázal přesvědčit, aby mladíkovi věřil, ale rozhodl se, že alespoň zavře oči. Pokud se ho Mladý Nomun pokusí zradit, alespoň bude vědět, na čem je.

Nomunovo vyčerpání bylo větší, než byl ochoten si přiznat, a brzy upadl do bezesného spánku, ze kterého ho probudil až nezvyklý hluk. Znělo to jako tlumené zvuky zápasu. Nomun vyskočil a rozhlédl se.

V rohu se právě Falešný Nomun zvedal od kavalce Zjizveného Nomuna. Zjizvený Nomun ležel bez hnutí, oči měl vypoulené a zmuchlaný obal od jídla měl nacpaný hluboko do krku.

Jadeitový Nomun ležel na svém kavalci, díval se a v obličeji měl pobavený výraz. Obrátil se k Nomunovi. „Zase o jednoho míň, co, klone?“

Nomun se podíval na Mladého Nomuna. Ten se tvářil netečně. Po chvíli pokrčil rameny. „Rozhodl jsem se šetřit síly,“ řekl Nomunovi. „Určitě se shodneme na tom, že to žádná velká ztráta není. A přišel o spoustu krve; k dalšímu ostrůvku by asi stejně včas nedošel. Svým způsobem to byl milosrdný čin.“

„Hleďme, náš mladý začíná získávat ten správný postoj,“ řekl Jadeitový Nomun. „Není to veselé?“ Rozchechtal se a odporný zvuk jeho smíchu brzy naplnil stan.

Mladý Nomun si ho nevšímal. „Pověz mi pravdu, Prázdný Nomune. Bránil bys ho?“ Jeho oči byly jasné a nebyla v nich ani stopa výčitek.

Nomun neodpověděl.

Zbytek odpoledne minul v ostražitém tichu. Nomuna už ani nenapadlo spát. Jadeitový Nomun tu a tam propukal v smích. Z výrazu v obličeji Falešného Nomuna bylo zřejmé, že už dávno přestal myslet na cokoliv kromě dalšího nadechnutí a dalšího úderu svého srdce. Pouze Mladý Nomun byl schopen uvolnit se a zdřímnout si. Nomun si několikrát všiml, jak Jadeitový Nomun zamyšleně pozoruje Mladého Nomuna, ale když se mu podařilo zachytit jeho pohled, elegán se jen usmál a nasadil si masku nevinné zvědavosti. Pořád je nebezpečný, pomyslel si Nomun. Ne, je teď ještě nebezpečnější. Už nevěří ve svou vlastní existenci. Na ničem mu teď nezáleží. Nomun si předsevzal, že Jadeitovému Nomunovi nikdy nedovolí, aby se mu dostal do zad. Vlastně žádnému z nich.

Za soumraku vyšli všichni čtyři, kteří dosud přežili, na třpytivou pláž. Smrtící Nomun už tam na ně čekal a na černých vodách se s pomalou eleganci pohupovaly dechové lodě.

Nomun došel na okraj pláže. Lidé na lodi už sňali své masky; některé tváře se mu zdály být povědomé. Nomun je chvíli studoval. Najednou mimovolně ucouvl. Tři z lidí na palubě měli jeho obličej. Všimli si jeho ohromení a rozesmáli

se. Jeden, oblečený ve stejném stylu jako Jadeitový Nomun, ale v jemnější látce, zavolal: „Ano, jsme bratři, Nomune. Ale my jsme mu neukradli jméno, takže...“ Muž zamával rukama ve výmluvném gestu. „My jsme tady a ty tam.“

Vedle Nomuna si Jadeitový Nomun odfrkl a vytáhl kus krystalu, který ukrýval pod košilí. Mrštil jím po smějícím se muži a byl by ho zasáhl, kdyby krystal nenarazil na neviditelnou bariéru. Ozvalo se zazvonění a krystal se rozprskl v dešti jisker.

Mladý Nomun stál za nimi. „Pověz nám, co jsi měl v plánu?“ zeptal se jizlivě. „Co bys udělal, kdybys svou zbraň hloupě nepromarnil na diváky?“

Jadeitový Nomun neodpověděl a místo toho se rychle vydal k dalšímu ostrůvku. Nomun si všiml, že Falešný Nomun už byl pryč. Zadíval se ke stanu a pochopil, proč všichni tak spěchají.

„Pojďme,“ řekl Mladému Nomunovi. „Kdo ví, jak mechanozabiják zareaguje, až najde mrtvolu. Raději bych tou dobou byl v džungli.“

Mladý Nomun zneklidněně přikývl. Zdálo se, že je lidmi na dechové lodi hypnotizován. „Je to opravdu tak význačná událost? Sešli se naši bratři z celého vesmíru, aby se na nás mohli podívat?“

Nomun neodpověděl. Rychle vykročil po pláži, takže za ním Mladý Nomun musel běžet, aby ho dostihl ještě před hranicí modře zářící džungle.

„Počkej, Prázdný. Máme pořád ještě tu svou dohodu?“ Pokusil se dotknout Nomunova ramene, ale Nomun jeho ruku smetl stranou. Mladý Nomun se zatvářil překvapeně, pak se rozzlobil. „Posmíval ses mi, když jsem ušetřil toho šílence. A teď mě chceš kritizovat, že jsem nezachránil surovce?“

Nomun se na něj podíval. „Ne, ne. Kdo jsem já, abych tě soudil? Naše dohoda trvá. Dnes půjdu první já.“ Otočil se a vešel mezi krystaly.

Brzy vyšel Krvavý měsíc a takřka ve stejnou chvíli, kdy jeho karmínová záře zalila krystaly, vypukla bouře.

...A Nomunova loď zamířila s vypnutými motory dolů hustými mračny Inferna. Tisíce planet nese tohle jméno, pomyslel si Nomun. Ale v tomhle případě je zvlášť případné.

Aby se dostal do patřičné nálady na úkol, který ho čekal, pustil si záznam xenolorda Geganda, Prvního mluvčího rasy v oblasti manicheánského vlivu.

Gegando svůj projev adresoval Lidskému shromáždění: „Přirozeným stavem pro lidi je otroctví.“ Xenolord měl protáhlou stříbrnou tvář, lidskou až na oči - vyčnívající rudé koule zasazené příliš daleko od sebe. „Tato pravda je evidentní. I kdybychom odhlédli od světů, kde lidé na základě smluv vykonávají nutné práce pro jednotlivé Državy, jejich 'svoboda' by se brzy odhalila jako iluzorní. Občas jsme ze svých Držav vyhnáni různými agitátory a žoldáky. Co se stane? Takřka okamžitě si lidé vyberou nové otrokáře. Vídáme to pořád a pořád znovu.“ Nomun vypnul záznam a suše se usmál.

Pak vložil do přehrávače další desku. Jeho úsměv se pomalu vytrácel. Viděl hlubinné doly, kde lidé těžili magma v lahvovozech a umírali jako mouchy při jejich implozích. Viděl ohrady, kde za dráty žily miliony lidí jako dobytek. Viděl hluboké katakomby plné mechanicky se rozplozujících zástupců lidského druhu. Viděl půvabné věže hradů xenolordů na vrcholcích nejstrmějších útesů. To je dobře, pomyslel si. Je skutečně užitečné, že člověk dokáže xenolordy tak snadno nenávidět.

Nomun přivedl svou loď do volného pádu a vmanévroval ji mezi nejvyšší štíty Pohyblivých hor, kde byl v bezpečí před xenolordovými detektory. Přistál v úzkém kaňonu pod ústím jeskyně, ze které tryskala řeka.

Čekal na něj uvítací výbor: tři postavy v chladících oblecích. Nechal je čekat, zatímco jeho loď sondovala okolí a pátrala po stopách zrady. Nakonec lodní systémy vypnul a oblékl si výstroj.

Vyšel ven na Inferno a jeho klienti mu naznačili, aby je následoval. Nejistou stezkou ho odvedli k ústí jeskyně.

Než sestoupil do nitra Inferna, obrátil se, aby se podíval na svou loď. Spěchající postavy v chladicích oblecích už ji pokrývaly kusy pemzy, aby ji skryly před očima nepřátel.

DOVEDLI HO do chlazené místnosti pod horským masivem, o jejíž přijatelnou teplotu se staraly stařičké skřípající a pištící stroje. Tam mohl uvítací výbor konečně odložit své obleky.

Mluvčím byl vysoký, mrtvolně bledý muž se spirálovým tetováním ohňového potápěče. Vykročil a napřáhl k Nomunovi ruku. „Vítej, emancipátore. Jsem Kronerq; toto jsou moji pobočnici, Marii a Wumorin.“ Uběhl dlouhý rozpačitý okamžik, než se Nomun nabízené ruky váhavě dotkl.

„Ano, vítej,“ řekli zbývající dva sborem. Jedním z nich byla tlustá žena s kovovýma očima, druhým mladík s maskou, která měla chránit jeho soukromí: čelenkou vytvářející kolem jeho obličeje černou mlhu.

„Děkuji vám,“ řekl nakonec Nomun, protože se zdálo, že nějakou odpověď čekají. „Dáme se do práce?“

V Kronerqově hubené tváři se objevil výraz překvapení. „Teď? Copak si nejdříve neodpočineš v pohodlí pokoje, který jsme pro tebe připravili?“

Nomun si setřel pot z čela a máchnutím ruky setřásl jeho kapičky z prstů. Pohodlí? „Naše smlouva je časově omezená, Kronerqu. Říkal jsi, že mne budeš platit po devět standardních týdnů. Pokud se mi do té doby nepodaří vypořádat se s xenolordy, musím odletět.“

„Ten čas ti jistě postačí...“

„Pravděpodobně.“

Kronerq si povzdechl a pokynul mladíkovi, jenž odešel z místnosti. Za okamžik se zase vrátil s náručí map, plánů a datadesek, které vysypal na stůl.

Kronerq mávl svou kostnatou rukou nad stolem. „To je všechno, co máme, emancipátore. Profily xenolordů, plány jejich - opevnění, rozmístění jednotek, organizační směrnice pro jednotlivé stupně, ekologické analýzy rozličných Držav, odhady poměru sympatizantů v jejich řadách. Všechno, o čem jsme si mysleli, že by se ti mohlo nějak hodit.“

Nomun se sklonil nad stolem a začal se snažit zavést v té mase informaci nějaký pořádek. „Pro tuto chvíli to bude stačit," řekl. „Nechtě mě o samotě."

Kronerq se opět zatvářil překvapeně. „Ale... ale emancipátore! Musíme toho tolik probrat; musíme ti vyložit plán, který bychom ti chtěli navrhnout..."

Nomun ho umlčel odmítavým gestem. „Zdá se, že tady došlo k nedorozumění. Nejsem zde, abych prováděl vaše plány; jsem tady, abych vás zbavil xenolordů. Tak to stojí ve smlouvě: 'Vyvinout v rámci svých schopností a možností snahu k eliminaci přítomnosti xenolordů na Infernu.' Přečtěte si ji znovu, pokud si nemůžete rozpomenout. Jediný plán, kterým mám v úmyslu se řídit, bude můj vlastní."

„Ano, samozřejmě... Ale emancipátore, je to dobrý plán. Vymyslel ho tady Wumorin, který v našem boji za nezávislost mnohokrát prokázal své schopnosti." Mladík přikývl, tvář stále ukrytou v temné mlze masky.

Nomun už začínal ztrácet trpělivost. „Pak tedy zase odletím a Wumorinovi nebude nic bránit, aby svůj plán uskutečnil. Ušetříte si tak spoustu peněz." Sáhl po svém chladicím obleku.

Kronerq ho zadržel. „Počkej, prosím. Máš samozřejmě pravdu. Chybějí nám tvoje zkušenosti a talent; kdybychom se dokázali xenolordů zbavit sami, neuzavírali bychom s tebou smlouvu. Ted' odejdeme a necháme tě, aby ses v klidu rozhodl, co dál."

Když všichni odešli, Nomun se vrátil ke své práci a pustil se do prohlížení datadesek. Po hodině začal mít jasnou představu o situaci. Protáhl se. Zdejší xenolordi byli neobyčejně hrabiví. Zvětšili své Državy na Infernu daleko za rozsah, na němž ještě byli schopni ovládat otroky, kteří těžili vzácnou surovinu z magmatu.

Vlastně nechápal, proč otroci už dávno sami nezahnali vetřelce zpátky do kosmu. Nebo snad měli xenolordi výjimečně schopného šéfa bezpečnostního systému?

Nomun byl ještě pořád pohroužen do analýzy, když se rudě zablesklo, něco mu explodovalo na zátylku a srazilo ho proti stolu.

Nomun jediným pohybem vytáhl z boty paprskomět, otočil se a vypálil dřív, než dopadl. Paprsek se syčením projel Wumorinovou hrudi. Když se Nomun zase zvedl, uviděl, jak se Wumorin bezvládně opírá o protější zeď. Paprsek spekl okraje rány tak, že mu ani netekla krev. Kousek od jeho třesoucí se natažené ruky ležel hornický laser.

Mladý muž ještě žil.

Nomun nepřestával paprskomětem mířit na pobočníka a prsty si přitom ohmatával zátylek. Vlasy měl sežehlé, ale jinak byl nezraněn. „Divíš se, proč teď umíráš místo mne? Dermální energetický bočník," řekl. „Poslední výkřik techniky, drahý jako čert. Dobře, že funguje přesně tak, jak tvrdí reklama, co říkáš? Alespoň pro mě dobře." Nomun překypoval euforií, která se u něj dostavovala vždy, když unikl o vlásek. „Myslel jsem, že jsme spojenci, Wumorine."

Wumorin sotva znatelně pokrčil rameny. Pak vypnul svou masku.

Jeho bledá tvář byla Nomunovi podivně povědomá, přes všechnu tu krev, která mu prýštila z koutku úst. Nomun ji už viděl v tisíci zrcadlech.

Obešel stůl a odkopl laser stranou. Jeho dobrá nálada byla pryč. „Tak. Kde tě vyštrachali?"

Klonova ústa sebou bolestně zacukala. „Já nevím. Dostal jsem se sem v embryonální lahvi." Wumorin se křečovitě zašklebil. „Nedokážeš si představit, jaká to pro mne byla radost, když jsem zjistil, že jsem dítě z těla Velkého Nomuna, určitě nedokážeš. Ne."

„Kdy se to pokazilo?"

Wumorinova hlava poklesla. „Je to tady konec-konců Inferno, peklo," zamumlal. Pak pokračoval trochu silnějším hlasem. „Otroci za to nemohou. Koupili mne v naději, že levně dostanou mesiáše. Mohl jsem se stát tím, v koho doufali. Ale pak jsem zjistil, kdo vlastně jsem. Velký Nomun. Proto jsem se jednoho dne rozhodl, že nebudu jen jeden z mnoha. Věděl jsem, že dříve nebo později pošlou pro tebe."

Záhada je rozřešena, pomyslel si Nomun zachmuřeně. Tohle je tedy důvod, proč se xenolordi udrželi na Infernu tak dlouho. „Kolik lidí zemřelo, zatímco jsi čekal, až budeš moci zaujmout mé místo?"

„Co na tom záleželo? Mohl jsem se stát Nomunem. Jistě, ubohý Wumorin by musel zmizet..." Wumorin zachrčel.

„Nikdy by ses nedostal do mé lodi," řekl Nomun po chvíli, ale klon už byl mrtvý.

NOMUN KLOPÝTAL DŽUNGLÍ, pokoušeje se zbavit pachuti vzpomínky. Bylo mi lépe, když jsem byl prázdný, pomyslel si.

Něčí ruka mu dopadla na rameno a zastavila ho. Nomun ji smetl a se zuby vyceněnými se obrátil. Mladý Nomun uskočil, prst přitisknutý ke rtům. „Psst..."

Pak se přikrčil a naznačil Nomunovi, aby ho následoval. Obezřetně sestupovali dolů svahem, dokud skrze džungli nezahlédli zrcadlově černou hladinu moře.

„Šel příliš blízko pobřeží," řekl Mladý Nomun. Dole na pláži bojoval Falešný Nomun se smečkou predátorů. Písek se vlnil mnoha míhajícími se obrysy; vířily kolem nohou Falešného Nomuna jako příboj, který se vzdouvá a zase opadá. Falešný Nomun se po nich divoce oháněl střepem krystalu. Ale tvorů tam byly stovky.

„Můžeš tu klidně zůstat a dívat se," zašeptal Mladý Nomun. „Já raději proklouznu, dokud jsou zaměstnáni jim." A odplížil se.

Pohyby Falešného Nomuna se začaly zpomalovat. Pak mu jeden z predátorů roztrhl břicho. Z rány vyhřezla střeva a zamotala se uskakujícímu Falešnému Nomunovi do nohou. Smrtelně raněný nešťastník naposledy zavrávoral, svalil se na zem a byl okamžitě pokryt vlnícími se těly.

Nomun na okamžik zavřel oči. Potom se odplížil pryč. Když se dostal na vrchol podélného hřebenu, rozběhl se tak rychle, jak dokázal, nedbaje na to, že občas bolestivě zakopl o ostrohranný krystal.

Pláže dosáhl téměř slepý strachem. Padl do písku, lapaje po dechu. Proč až teď pomyslel si. Proč to trvalo tak

dlouho, než jsem dostal strach?

Ostatní dva už byli ve stanu. Seděli na kavalcích tak daleko od sebe, jak jen to šlo, a navzájem se měřili pohledy plnými ostražitosti a nenávisti. Ani jeden z nich nepromluvil, když Nomun vešel dovnitř, a to, jak se Jadeitový Nomun a Mladý Nomun náhle podobali navzájem, ho zarazilo. Den minul velice pomalu.

Nomun byl vyčerpaný, ale necítil potřebu spát. Zjevně ji necítili ani ostatní; seděli a zírali do prázdna. Pozdě odpoledne se Nomun najedl. Pak vyšel ven před stan.

Smrtící Nomun stál bez hnutí na okraji džungle. Na jeho hrudním pancíři viselo sedm plastikových sáčků. Hlava Falešného Nomuna byla krvavým chuchvalcem, v němž nešly rozeznat žádné lidské rysy.

„Špatná noc pro lovce hlav, co?“ zavolal Nomun vedený náhlým impulzem. Neočekával žádnou odpověď a překvapilo ho, když se mu jí přesto dostalo.

„Ano. Můj pán bude smutný. Rád si uchovává vzpomínky na ně.“

Nomun potřásl hlavou. „Jaký je účel tohoto mučení?“

Smrtící Nomun vzhlédl. „Účel?“

Nomun se rozzuřil. „Ano, účel! Proč jsme byli zajati, proč jsme byli přivezeni sem, proč nás honíš po mnemoflóře? Proč nás zabíjíš? Proč?“

Mechanozabiják pomalu vykročil k němu. „Tuto informaci nemám.“ Jeho ruce se zachvěly, jakoby nervozitou, a Nomun se vrátil do stanu. Srdce mu bušilo a jeho vztek se proměnil v strach. Takové otázky bych nemel klást. Ještě bych na ně mohl dostat odpověď. Nedokázal si uvědomit, co ho na tom tak vyděsilo.

Jadeitový Nomun si ho ani nevšiml, ale Mladý Nomun tázavě vzhlédl. „Mechan se k tobě chová přátelsky?“ Nomun ulehl na kavalec aniž odpověděl. Konečně přišla noc a oni vyšli na ztichlou pláž. Tvář Jadeitového Nomuna už se nepodobala lidské; měl pohled zvířete zahnaného do kouta. Oči mu neustále těkaly z mechanozabijáka na Nomuna. Bez jediného slova se rozběhl do džungle.

Smrtící Nomun promluvil. „Tohle je poslední ostrůvek. Ti, kteří přežijí, budou zítra za úsvitu z koncové pláže odvezeni.“

Jadeitový Nomun se zastavil a obrátil se. „Ti, kteří přežiji?“ Jeho tvář zkřivil nevěřící úsměv. Pak se na lehkých, rychlých nohou rozběhl do džungle.

Mladý Nomun chvíli váhal, jako by čekal, že mechanozabiják ještě něco řekne, ale pak následoval Jadeitového Nomuna. Na rozhraní mezi pláží a džunglí se zastavil a ohlédl se po Nomunovi. Nomun si pomyslel: Je to strašné, dívat se do své vlastní tváře a vidět cizince.

KRVAVÝ MĚSÍC HALILA mlha. Nomun postupoval s maximální opatrností. Před očima měl stále šílenou, rozradostněnou tvář Jadeitového Nomuna. Světlo v džungli zůstávalo chladné a stíny neproniknutelné. Nomun čas od času zastavoval a poslouchal, ale neslyšel nic než přerývaný zvuk vlastního dechu a bušení srdce.

Hřeben ostrůvku překročil bez jakéhokoliv incidentu. Dál terén prudce spadal k jihu, takže Nomun mohl vidět přes krystalický porost džungle. Koncová pláž tvořila široký půlměsíc, mezi jehož cípy se pohupovalo půl tuctu dechových lodí osvětlených jen zelenými kotevními světly. Džungle zářila bledou modří až k místům, kde začínal písek. Tam byla úzká oblast žhnoucího rudého světla. Poslední bariéra, pomyslel si Nomun. Poslední vzpomínka?

Ostražitě se pustil dolů svahem, ale nic na něj nezaútočilo. Napadlo ho, co asi dělá Mladý Nomun. Padl už za oběť vychytralosti Jadeitového Nomuna? Nomun pocítil ostré bodnutí lítosti... vzpomněl si, jak ho Mladý Nomun zachránil před Zjizveným Nomunem. Připadalo mu, jako by to bylo strašně dávno.

Svah se zmírnil. Krystalové ganglie teď byly menší, jemnější a Nomun si pomyslel, že stále ještě rostou. Mezerami v porostu prosvítalo růžové světlo; Nomun zpomalil a naslouchal teď častěji. Něco se v něm sevřelo. Zbystřil všechny své smysly pokoušeje se odhalit smrt, číhající na něj v džungli. Nic. Pokračoval v chůzi.

Na okraji aktivní zóny se zastavil. Přímo před ním vyrůstala ze země štíhlá hranatá krystalická tykadla. Nehýbala se, ale horké světlo, které kolem nich pulzovalo, jim dodávalo zrádnou, záhadnou kvalitu. Povzdechl si. Naposledy se rozhlédl a zaposlouchal se. Stále nic.

Nomun vešel do oblasti, pomalým obezřetným krokem. Půda pod jeho nohama jakoby lehce pružila, zachvívala se s každým jeho krokem.

Z džungle za ním se vynořili Jadeitový Nomun a Mladý Nomun. Mladý Nomun ustupoval před Jadeitovým Nomunem, v jehož tváři bylo patrné šílenství. V pomalém sledu přes ni přebíhaly pulzy emocí: nenávist, strach, pýcha, zděšení, triumf.

„Počkej,“ řekl Nomun a zvedl ruku v zbytečném varovném gestu.

„Počkej,“ řekl Mladý Nomun, když se na něj Jadeitový Nomun vrhl.

Před Nomunovým bezmocným pohledem oba muži zaklesnutí do sebe ve snaze zabít jeden druhého narazili na růžová tykadla.

...A Nomun kráčel uličkou vedoucí po obvodu hlavní paluby dechové lodi. Věk a vzpomínky na něj dolehly veškerou svou tíhou. Otřásl se pod jejich intenzitou takřka zavrávoral.

U každé ze stázních klecí se zastavil a podíval se na svůj vlastní obličej. „Už zase...“ zamumlal zlomeným hlasem a na malý jasný okamžik si pomyslel: Každému, kdo ho poslouchal, musím připadat jako šílenec. Rychle se rozhlédl. Poslouchá někdo? Pozoruje mě? To pomyšlení ho vyděsilo natolik, že musel přitisknout čelo k solidnímu chladivému boku lodě. Ne, ne... nebuď blázen, starouši.

S obrovským vypětím vůle se uklidnil.

Zmrazená tvář, která na něj hleděla z další klece, měla ošklivou jizvu. Kde jsi k ní přišel? Vzpomněl si, že toho Nomuna našel na Strašpytlu, vytáhl ho z jeho obrněné nory pod otrokářským hradem Černá slza. Jeho tělem

zalomcoval hněv. Nomun otrokářem; to bylo nesnesitelné. Doufal, že tento Nomun zemře brzy a bolestivě. Ano.

Přešel k další kleci. Obličej v ní byl půvabný; byla to pořád Nomunova tvář, ale změněná v masku ušlechtilosti a elegance. Nomun se zachvěl. Politik, ten, který ve svém vysokém úřadu řídil trh s otroky.

„Zemři, zemři, ty musíš zemřít," zasyčel Nomun.

Šel dál. Podíval se na Nomuna - kyborga. Jeho tvář byla nelidsky klidná, v zmrazených očích se neodráželo nic. Proč vzal tohohle? Aha... pracoval jako obchodní analytik. Konzorcium, které ho zaměstnávalo, mělo tisíce tykadel a některé z nich zasahovaly i do obchodu s otroky. Kyborg to musel vědět... Nomun ucouvl, zaražen intenzitou své nenávisti. Jeden z Nomunů by měl přežít, alespoň jeden.

DALŠÍ NOMUN, ten oblečený v elegantních šatech. V uchu se mu leskl jadeit. Tvář byla Nomunova, ale bylo to, jako by se s jeho rysy prolínala lebka hyeny. Námezdný vrah, pomyslel si. Zručný v používání jedů, zručný se strunou a jehlovým nožem. Chvíli se na něj díval a do jeho mysli se vkradla další myšlenka. Jaký je mezi námi rozdíl, mezi ním a mnou?

Další klec obsahovala mladého Nomuna, jeho tvář byla ještě nepoznamenána, nevinná. Nomun se pokusil rozpomenout, kde sebral tohohle, ale jeho hlava byla příliš silná, pukající pod tlakem vzpomínek. Bude to tak krásné, až se té tíhy zbavím, pomyslel si.

Nomun natáhl ruku a dotkl se tlačítka. Mladý Nomun se stále nehýbal, ale uvnitř jeho tmavé hlavy nastartoval mozek a pomalu se zahřál na teplotu snění.

„Slyšíš mne?" zeptal se Nomun.

Z reproduktoru umístěného v základně klece se ozval tichý vyrovnaný hlas. „Ano. To byl ale živý sen."

„Jaký sen?" zeptal se Nomun.

Dlouhá odmlka. Pak: „Mučil jsem sám sebe. Odmítal jsem se přiznat, ačkoliv ta bolest byla příšerná. Ryl jsem hluboko ve svém mase, ohněm, nožem, bičem. Ale neřekl jsem nic; možná jsem neměl co říct, ale nikdy bych to nepřiznal. Nepovím to, nikdy neodhalím pravdu o sobě, to raději zemřu. Já..."

„Dost," řekl Nomun. „Dost..." Zachvěl se a ukryl si tvář v dlaních. Mladý Nomun byl zajmut jaksi omylem, v nesmyslné křeči Nomunovy přetížené mysli. Stiskl jiné tlačítko a Nomunův mozek zrychlil svou činnost. V očích mladého Nomuna se zaleskla jiskřička života.

Nomun strhl čelenku masky, která vytvářela Černou mlhu. S tou maskou byly spjaty jakési vzpomínky; někdo mu ji dal...

Jak už je to dávno? Ale vzpomínka byla pryč, předána mnemoflóře, To byla nevýhoda mnemoflóry: co se jednou zapsalo do její krystalické paměti, bylo nenávratně pryč - ale ne bolest, která to doprovázela. Každá pouť po mnemoflóře ho zbavovala vzpomínek, ale přidávala do jeho mysli zdroje neidentifikovatelné bolesti.

Našel přepínač a černá mlha zahalila jeho tvář. Proč svou tvář skrývám? pomyslel si. Na nic takového si při svém probuzení přece nevzpomněl. Ale nechal masku zapnutou.

Hlas z reproduktoru byl teď ostřejší a jasnější. „Kde to jsem? Kdo jsi? To ty jsi mne zajal?"

Nomun se zhluboka nadechl. „Jsi na moři, stejně jako my ostatní. Jsem člověk; zajal jsem tě kvůli tvému jménu."

„Mému jménu?"

„Protože to nebylo tvé jméno; nepatřilo ti. Někomu jsi ho ukradl."

„Mé jméno mi dali moji rodiče." Hlas teď zněl zmateně. „Nebyli to tví rodiče! Koupili tě v nějaké temné uličce od kšeftaře s klony, přinesli si tě domů ve sklenici. Ačkoliv možná jsi byl implantován do něčí dělohy."

Nomun si zamnul rukou obličej a prsty si vjel do rozcuchaných vlasů. „To je pravda. Desetitisíce Nomunů žije na tisíci světech. Ty jsi jen jeden z nich. Ti, kteří tě koupili, doufali, že budeš stejně dobrý jako originální Nomun, doufali, že zbohatneš a o své bohatství se s nimi podělíš. Kde jsi vyrostl? Ne, neodpovídej, já to vím. Už si nevzpomínám jméno, ale byla to nějaká zastrčená planeta, kde nebylo pravděpodobné, že by ses o ostatních Nomunech dozvěděl dřív, než si uděláš vlastní jméno. A co se stalo pak, když ses o nich dozvěděl; co sis myslel?"

„To je pravda, na Mellus se novinky dostanou jen zřídka. Jiní Nomunové? Pověsti o mně samém, opakované pořád dokola. Je to lichotivé, stát se hned na začátku své kariéry zdrojem legend." Hlas se na okamžik odmlčel. „Ty tedy tvrdíš, že jsi původní Nomun?"

Nomun si prsty pohrával s čelenkou své masky. „To jsem nikdy Neřekl.."

„Jestli ne, proč tohle všechno?"

Dobrá otázka. Nomun se pokusil vystopovat tu myšlenku, ale byla nenávratně ztracena ve zmateném víru jeho hlavy. „Cože?"

Hlas zesebejistěl. „Ptal jsem se: proč ti vadí, že jiní používají tohle jméno. A co se mnou míníš udělat?"

Nomun se nadechl. „Nevadí mi to," zalhal. „Mým cílem není odplata," zalhal znovu. „Zkouška. O to mi jde. Ano. Zjistit, kdo je nejskutečnější Nomun," Sotva to dořekl, uvědomil si, kolik je v tom pravdy a kolik klamu.

„Nejskutečnější? Co to znamená?"

„Kdo ví?" Nomun se zasmál, ale zvuk jeho smíchu ho samotného vyděsil. Stiskl tlačítko a mladý Nomun zmlkl.

Chvíli stál u stázní klece, stejně nehybný jako jeho zajatci. Uslyšel, jak rachotí kotevní řetěz. O chvíli později k němu přistoupila světlovlasá žena, která byla na lodi kapitánem.

„Jsme na místě," řekla. „Vystoupíte na břeh?"

„Ano. Okamžitě. Máš své instrukce? Je ti všechno jasné?"

„Jasné," odpověděla smutně. „Musíš to udělat?"

„Ano," zašeptal, jak procházel kolem ní. Všechno, na co v tu chvíli myslel, byl krystal. Krystal, který čekal, až z něj vysaje staletí. „Ano."

Prošel hlavní chodbou lodi. Po obou stranách, až ke stropu byly na stěnách připevněny stovky hlav v plastikových blocích. Nomun se díval na zem, ale cítil tlak všech těch hlav, jejich mrtvých očí. „Na mne vinu nesvádějte," zamumlal. „Prohráli jste."

NOMUN SE PROBUDIL s prvním paprskem slunce. Zvedl hlavu z třpytícího písku. Pláž se koupala v rudém světle, jež ozařovalo nehybná těla ostatních dvou mužů, ležících v aktivní zóně. Na břehu moře čekal Smrtící Nomun.

Přes černé vody se k němu donesl slabý zvuk zvonků a Nomun věděl, co to je. Na lodích vyhlašují poplach, pomyslel si. Nechtějí přijít o konec. Na palubě se začali objevovat první z pasažérů. Mávali mu; někteří vypadali rozjařeně, jiní zklamaně.

Mladý Nomun sebou pohnul a zasténal. Po chvíli se zvedl na kolena. „Žijeme?" zeptal se.

Nomun se posadil. „Možná." Zadíval se k dechovým lodím. Diváci už zaplnili paluby a teď mlčky čekali.

Náhle jeho pozornost upoutal jiný zvuk. Jadeitový Nomun se probral; jeho předloktí teď svíralo hrdlo Mladého Nomuna. Obě těla se v němém zápasu svalila na zem. Mladý Nomun se bránil jen chabě; prosebně přitom upíral oči na Nomuna. Pohled Jadeitového Nomuna byl prázdný, zuby měl vyceněné v bolestivě širokém úšklebku. Žíly na jeho krku vystupovaly jako dráty. Zesílil stisk svého předloktí a zasmál se, když ze sebe Mladý Nomun vydal klokotavý zvuk.

„Dost," řekl Nomun. „Pusť ho, jestli chceš zůstat naživu." Jadeitový Nomun se znovu zasmál, v očích se mu zablesklo triumfem. „Teď žiju!" Převalil Mladého Nomuna pod sebe a zabořil mu obličej do rozdrcených diamantů.

Nomun ho kopl. Cítil, jak praskají žebra. Ale Jadeitový Nomun svůj stisk nepovolil. „No dobře," zamumlal Nomun, sehnul se a vsunul ruku Jadeitovému Nomunovi pod bradu. Ucítil svaly, vzdouvající se pod kůží. Opřel se kolenem o jeho šíji a trhl. Krk Jadeitového Nomuna se zlomil a hlava mu bezvládně klesla. Jeho oči, upřené na Nomuna, se zakalily.

Mladý Nomun se osvobodil ze sokova sevření a teď ztěžka oddechoval na písku.

Dobře, pomyslel si Nomun. To je dobře, že je naživu. Pustil hlavu Jadeitového Nomuna a vstal.

Když si mechanozabiják přišel pro svou trofej, odvrátil se a klopýtavě se vydal ke břehu. Tam čekal, dokud slunce nevyšlo nad obzor, oči upřené na nejbližší dechovou loď. Nomunové tam stáli jako bezvýznamní duchové a on je ignoroval.

Na palubu vyšla světlovlasá žena; když ho uviděla, usmála se a zamávala mu.

„Za tebou," zachrčel Mladý Nomun. Nomun se otočil a uviděl Smrtícího Nomuna. Mechanozabiják už byl velice blízko a v jedné ze svých kovových rukou držel nějaký ostrý, lesklý předmět. Nomun uskočil a upadl do vody.

„Ne!" zařval. „Zpátky." Ale mechan vkročil do more a přiložil svou zbraň k jeho krku.

„Přikázal jsi to, pane," řekl. Vzal ho za ruku a pomohl mu z vody. Nomun uviděl, že 'zbraň' byl ve skutečnosti injektor. „Antidotum, pane. Pro zrušeni paměťové blokády."

Zapátral ve své mysli a našel jen jedinou novou vzpomínku. Upjal se na ni.

Před čtyřmi dny, předtím, než ostatní Nomunové začali umírat, otevřel oči a zjistil, že má v hlavě požehnanou prázdnotu. Světlovlasá žena mu sňala indukční helmu a podala ji jednomu z mužů, kteří stáli vedle ní.

„Cítíš se teď dobře, Nomune?" zeptala se s úsměvem. „Nomun: to je tvoje jméno a je to i všechno, co si budeš pamatovat, až ti dám tohle."

Pozvedla injektor. „Paměťová blokáda. Přikázal jsi mi, abych ti ji dala, než tě vysadíme s ostatními Nomuny na koncovou pláž."

Nomun se rozhlédl kolem. Všichni muži měli stejný obličej, tvrdý, chladný a odhodlaný. Jeho obličej.

„Tví bratři, Nomune. Tělo tvého těla. Ale neužívají tvé jméno. Nejsou pro tebe důležití." Žena už se neusmívala; přes její půvabnou tvář přelétla nějaká nepříjemná vzpomínka. „Žádal jsi mě, abych tohle řekla a pak učinila, abys na ně zapomněl, dokud se nevrátíš ze své malé války. Vždycky to tak děláš. Chápeš to vůbec?"

„Ne."

„To mě nepřekvapuje," odpověděla. „Nikdo to nemůže chápat. Ale poslouchej: předal jsi sto třicet let ošklivých vzpomínek biopaměťovému zařízení. Všechno, co ti zůstalo, je zručnost a síla tvého těla a tvé jméno." Chladnými prsty ho pohladila po tváři a znovu se usmála, tentokrát smutně. „Ačkoliv ne všechny tvé vzpomínky byly ošklivé; vím to, protože některé z těch sladkých jsme sdíleli spolu. Na tom teď nezáleží. Nevím, proč to musí pokračovat, ale musí, nebo to alespoň tak tvrdíš." Povzdechla si. „Za chvíli tě vysadíme na druhé koncové pláži mnemoflóry a spolu s dalšími devíti klony tě necháme ležet na písku. S klony, kteří si přivlastnili tvé jméno; nasbíral jsi je za posledních několik let."

Při pohledu na injektor cítil lehkou nervozitu. „Skutečně vůbec nic nechápu. Počkej... možná jsem změnil názor." Pokusil se vstát, ale silné ruce ho zatlačily zpátky do křesla.

„Ne. Mám svoje rozkazy, Nomune. Varoval jsi mne, že tohle budeš říkat, až ti vymažeme tvé vzpomínky. Kdyby bylo po mém, vzala bych tě zpátky na loď, ale tví bratři a tvůj mechanozabiják by mi to nedovolili. Takže budeš muset jít a riskovat svůj život mezi těmi zvířaty, které nosí tvou tvář."

„Proč? Víš to?"

Předklonila se, pohladila ho po tváři a pak injektor zasyčel. „Protože jsi velký hlupák," řekla hořce a na tváři se jí zaleskly slzy.

Nomun si povzdechl. Mladý Nomun stál vedle něj a pozoroval člun, který k nim připlouval od nejbližší lodi. Na přídi stála světlovlasá žena.

„Budu žít?" zeptal se Mladý Nomun.

Nomun se otočil a podíval se do jeho hladké tváře, teď o tolik starší, než doopravdy byla - a jaksi temnější. „Ano," odpověděl. „Ano, pokud se vzdáš mého jména."

Mladý Nomun pokrčil rameny. „Samozřejmě. Život je pro mne mnohem cennější než jakékoliv jméno."

Nomun se trochu nuceně usmál.

Když nastupovali do člunu, Mladý Nomun se zeptal tlumeným hlasem: „A co mi řekneš teď? Jsi první Nomun?“

V jediném okamžiku se Nomunovi vrátily všechny prožité roky a zasáhly ho celou svou tíhou. Stál tam, po kolena v černém oceánu a pod podrážkami bot cítil písek.

Nakonec odpověděl: „Jak to ještě mohu vědět?“

Krotitel zvěře

DILVERMOON JE STŘÍBRNÉ JABLKO velké jako planeta. Plní jej deset tisíc vzájemně soupeřících civilizací, stěsnaných v prostoru mezi jeho kovovou slupkou a dutým srdcem. Máte-li to štěstí a jste bohatý, můžete si najmout loď a vydat se podél jeho rovníku za západem slunce. Leťte nízko! Všude uvidíte stopy rozsáhlé obchodní činnosti, kterou Dilvermoon podporuje: nespočetné kosmické nákladní lodě, obrovské přistávací doky zapuštěné do jeho pancéřového povrchu, monstrózní ploché obrazovky inzerující snad každý myslitelný výrobek a službu. Leťte dost daleko, a nakonec doletíte nad černou jámu šest set kilometrů v průměru a sto kilometrů hlubokou, jizvu po nějaké dávno zapomenuté katastrofě. Našli jste Velký vřed, trosku, která se dávno proměnila v divočinu obydlenou zmutovanými obludami, zločinci, divošskými kmeny a několika šílenci. , Žádné turistické pamětihodnosti se tam nenacházejí.' –

z Průvodce dobrodruha na cestách po Manicheánské oblasti

JISKŘIČKA UJÍŽDĚL na Půlnoční sani temnými ruinami a jeho velký, půvabný ještěr urazil každým líným skokem deset metrů. Leskle černá kůže Půlnoční saně byla poseta karmínovým skvrnami, hustšími a výraznějšími kolem její páteře a splývajícími dolů po jejích bocích ve dvou prohnutých liniích. Jejich červeň se odrážela i na Jiskřičkových křišťálových šupinách. Jiskřička byl hrdý na půvab dvojice, kterou dohromady tvořili. Jaké to musí být krásné pozorovat nás ve svitu hvězd, pomyslel si. Škoda, že tu není nikdo, kdo by se nám mohl obdivovat.

Pokračováni jeho myšlenek mu zkazilo náladu. Co na tom, že jsme sami? Já mám Půlnoční saň; ona má zase mne. Přitiskl kolena pevněji k jejím teplým bokům a vychutnával rozkoš z pohybu.

O několik hodin později, o něco níže na pozvolném svahu, ucítil Jiskřička cizí intelekt. Rád se dotýkal jiných myslí, i když se nemohl setkat s jejich nositeli, a proto nastražil smysly.

...šílenství vřelo. Tvář se pitvořila, pokřivena tisícem bláznivých emocí. Oči se leskly; ústa se šklebila; obočí se kroutila jako hadi. Tisíce nic neznamenajících zvuků řinčelo a pištělo, tisíce tenkých hlásků našeptávalo záměrně špatné instrukce, tisíce bolestí a svědění ožívalo v tom prastarém těle.

To všechno bylo jen pozadí vyhrocené ostražitosti, pozornosti tak intenzivní, až byla matoucí...

Jiskřička se stáhl. Zatáhl Půlnoční saň za roh a ona zastavila na malé mýtině. Jiskřička se ostražitě rozhlédl kolem; takové mocné šílenství si vynucovalo určitou obezřetnost.

Váhavě rozprostřel svou mysl. Nic. Neznámý se objevil jako bublina zmateného šílenství a zase zmizel. Možná se Jiskřičkova mysl dotkla nějaké umělé, právě zanikající inteligence. Takové věci existovaly, pohřbené pod ruinami, ale schopné občasného záblesku mysli. Není divu, ze je šílený, pomyslel si. Být pohřbený v temném rozkladu, kde se nic nemění, stále sám.

Jiskřička sklouzl z hřbetu Půlnoční saně. Na jedné straně byly ruiny hustě zarostlé kostivkou, která sinale zářila v matné zeleni. Na druhé straně zakrývaly drátům podobné šlahouny mrtvé dýkové révy dveřní otvor. Na opačném konci mýtiny byla malá tůňka obrostlá sítinami.

Půlnoční saň se prodrala sutí k okraji vody. Tam se na okamžik zastavila, ozářená přízračným svitem kostivky. Jiskřička nemohl neobdivovat její dlouhé, silné zadní nohy, její roztomilé přední tlapičky, půvabnou, ladnou křivku její šije, její nádhernou dravčí hlavu.

Najednou se zablesklo, něco třesklo a lepišoková síť srazila Půlnoční saň k zemi. Zvíře zařvalo a začalo se zmítat. Jeho přední tlapy se marně pokoušely roztrhnout síť, která se kolem něj stahovala stále těsněji a těsněji. Nakonec zvíře ochablo a jeho oči se zkalily.

Jiskřička se vyděšeně rozběhl kupředu, ale v příštím okamžiku vyskočila ze sítin postava. Ozvalo se zaječení. Pak se postava nad Půlnoční saní roztancovala: byl to muž v potlučeném servobrnění se skvrnami šedé, okrové a temně zelené barvy - maskováni vhodné pro ruiny. Znovu propuklo šílenství a Jiskřičkovi se z něj zatočila hlava. Obrátil se, aby se rozběhl pryč, a v tom ho šílenec uviděl.

Mužova ruka sjela k zásobníku na jeho opasku, uchopila další síťovou patronu a nabila ji dřív, než se Jiskřička stačil dostat na okraj mýtiny. „Hej!“ zařval šílenec a zamířil. Jiskřička proběhl dveřním otvorem přesně v okamžiku, kdy vypálil, takže síť chytila jen mrtvou dýkovou révu.

Jiskřička uháněl do spásné temnoty.

„Vrať se, vrať se, ty krasavče,“ zařval šílenec mocným, zklamaným hlasem.

Ortolan Vík byl starý blázen.

Jeho šílenství v sobě zahrnovalo pozoruhodnou sbírku posedlostí a deziluzí. Pěstoval si ho, vydatně ho zaléval a pravidelně ho zbavoval všeho plevele racionality, takže rozkvetlo do nebývalé velikosti a odporné krásy.

Oddával se svému šílenství stejně vášnivě jako umělec své múze.

Občas mu připadalo, že kdyby nepracoval tak těžce, jak pracoval, jeho šílenství by možná ustoupilo. Takové myšlenky vždy okamžitě zapudil.

Té noci lovil na jednom ze svých oblíbených míst, v sítinách u malého rybníčku. Číhal nehybně, síťovou pušku připravenou k výstřelu. Skrze stébla viděl stříbřitě se lesknoucí vodní hladinu.

Mnoho zvířat tam chodilo pít, přilákáno poměrnou čistotou rybníčku. Byla ostražitá, ale Vík byl nejchytřejší tvor v ruinách. Tiše se zachechtal. Šílenství v něm znovu začalo pulzovat - pokoušelo se proniknout ven, vyrazit z jeho úst a rozletět se volně do noci. Přinutil ho, aby se stáhlo zase zpátky. Ne, ne, teď ne, pomyslel si. Ještě počkej, jen malou chvíli počkej. Nejprve musíme chytit zvíře, nejprve musíme chytit nějaké zvíře. Se zuby zaťatými, se Vík sotva znatelně kolébal sem a tam. Násilím umlčel své šílenství, přinutil svou mysl k soustředěné bdělosti.

Vtom se zvíře objevilo, nádherná obrovská ještěrka pohybující se na zadních nohou, zuby jako bílé nože, černá, jako nejhlubší díra Velkého vředu. Z čela jí trčel zubatý roh elegantně se stáčející dozadu. Rexovu kůži zaléval oheň, jako by byla vytvořena z průzračného křišťálu nad hlubinou zaplněnou lávou. Zvíře z černého opálu, pomyslel si Vík a vystřelil síť.

Zvíře zařvalo a svalilo se na zem. Jeho zmítání rychle sláblo. Vík se smíchem vyskočil z úkrytu, aby všem ukázal své vlastnictví. „Moje!“ zvolal. „Jsi moje! Tvůj život právě začíná!“

Náhle koutkem oka zachytil pohyb. Další zvíře! Horečnatě nabil svou zbraň a vystřelil. Tvor však byl rychlejší a zmizel mu do noci.

Vík začal vztekle poskakovat a zasypávat neznámou bytost kletbami. „Budeš litovat!“ ječel. Má ho pronásledovat? Zadíval se do temnoty. Nejspíš ne - noc byla přítelem jeho kořisti. Vík už nebyl mladý, přestože byl stále silný. Kromě toho, nemohl zde nechat toho černého plaza jen tak; kdo ví, jací mrchožrouti by znehodnotili jeho nádhernou kůži, zatímco by se štval za tím druhým?

Vík vzhlédl a jeho šílenství ho opustilo. Souhvězdí nad ním vyprávěla příběh: Safírový sykofant ležel přímo nad okrajem Velkého vředu, pod Rozbitou spirálou; zlověstné, zlověstné znamení. Zaposlouchal se. Z dálky se k němu doneslo pištění lovících pacholasiček. Znamení, zlá znamení - nevěští nic dobrého bezstarostnému pronásledování v ruinách. Jeho vzrušení začalo opadat a zůstala jen únava. Jsem příliš výstřední, pomyslel si. Moje emoce proudí starými kanály plnými bahna.

V příštím okamžiku už Vík zase myslel na něco jiného. Přistoupil ke své kořisti a zadíval se na monitorový uzel sítě. Dobře! Srdce zvířete bušilo pravidelně a stejně bezchybně pracovaly i jeho plíce. V pořádku. Tu a tam se stávalo, že zvíře v síti zemřelo v důsledku nějaké mutace, která způsobila jeho nesnášenlivost na lepišoková vlákna. V takových případech byl Vík neutišitelný; dokázal nad zdechlinou plakat celé hodiny.

Vík si přivolal vznášedlo ukryté v kostivkovém houští. Vznášedlo bylo vybaveno jeřábem a navijákem. Než se mu podařilo dostat rexe na nákladovou plošinu vznášedla, na druhého tvora takřka zapomněl.

Ale když se chystal k odletu, probleskla mu myslí vzpomínka: malá opička běžící po zadních nohou, s tělem pokrytým zrcadlovými šupinami. Třpytily se odraženým světlem hvězd jako nějaká svatozář.

Vík si lítostivě povzdechl a pak na všechno zapomněl.

SKRYT POD PLÁŠTĚM NOCI, Jiskřička všechno sledoval. Jeho prvním impulzem bylo utíkat pryč, co mu nohy stačily, ale pak zjistil, že nedokáže opustit Půlnoční saň. Mělo to i racionální důvod: byl malý a slabý, a než se mu podaří vycvičit si jiného dravce, bude vystaven všem četným nebezpečenstvím Velkého vředu.

Ale hlavní důvod byl jiný: on Půlnoční saň miloval.

Díval se, jak ji šílenec nakládá do svého vznášedla. Alespoň že ji okamžitě nerozporcoval na potravu. Jiskřičkovi se zdálo, že jeho přítelkyně dýchá pravidelně, a trochu se mu ulevilo.

Když šílenec vyrazil a Jiskřička se rozběhl za ním, srdce mu divoce bušilo.

Vznášedlo ho brzy nechalo daleko vzadu, ale Jiskřička ho stále sledoval, orientuje se podle myslí drobných obyvatelů ruin. Míjel vyděšeně prchající myši, zuřivě bojující dravé ropuchy, obezřetné kočkomyky a jiné tvory; všichni zaznamenali nedávný vetřelcův průlet.

Uplynulo půl druhé hodiny a Jiskřička se dostal na samotný okraj Velkého vředu. Tady nebyla zkáza tak dokonalá. Z řídké vegetace vyčnívaly skoro neporušené nosníky, které krajině dodávaly podobu počítačové grafiky. Tu a tam se zachovala větší stavba, zbytky nexů původních chodeb, které byly vystavěny z trvalejšího kovu. Myšlenková stopa vedla přímo k největší z nich, k hoře jejíž vrcholek korunoval řídký porost zakrslých borovic.

Jiskřička vycítil velkou koncentraci zvířat. Podařilo se mu rozeznat myšlenkové znaky hrbolasiček, močálových tygrů, bílých rexů, skalních hadožraloků, dlouhoocasých písečných běsů a mnoha jiných známých i neznámých druhů. Všechny se zdály být neklidné - jako by tak docela nespaly, ale ani nebyly úplně vzhůru. Z jejich bezesných myslí se k němu táhla vlákna nezvyklých emocí - chladné nenávisti, unaveného strachu, zahořklého, marného vzteku. Nikde nenašel ani stopu po té radostné zuřivosti, která se dala čekat u velkých dravců.

Jiskřička zděšeně stáhl své myšlenky. Co měl šílenec v plánu s jeho Půlnoční saní? Začal po ní pátrat, až ji našel. Byla stále naživu a pomalu se probouzela k vědomí, ačkoliv její mysl byla ještě pořád zastřená a zmatená.

S maximální obezřetností se začal přibližovat k nexu, využívaje cestou každý úkryt, který se mu naskytl. Bez ochrany Půlnoční saně se cítil nesmírně zranitelný a velice malý, jako by byl stále tím nejbezvýznamnějším členem svého kmene.

Jeho matka zemřela brzy poté, co ho porodila, a žádný z mužů se k němu nehlásil. Ostatní považovali jeho šupinatou kůži za podivnou i na poměrně volná měřítka kmene. To, že se narodil němý, mu sice zabránilo získat si přátele, ale zato mu to také znemožnilo odhalit své schopnosti dřív, než byl dost starý na to, aby pochopil, jak nebezpečné by to pro něj mohlo být. Podobně nadaní jedinci byli odstraňováni z kmenového genofondu mnohem nemilosrdněji než osoby

vyznačující se pouze fyzickým znetvořením.

Ostatní děti ho všemožně ponižovaly, a tak se jim brzy začal vyhýbat. Přestože byl tak malý, v boji ho nebylo lehké porazit. Když bylo třeba vykonat nějakou těžkou práci, nebyl Jiskřička většinou k nalezení. To všechno dohromady způsobilo, že se ho ostatní děti ještě více stranily, ale naštěstí nikdo nedokázal pojmenovat to, co na něm bylo nejzvláštnější.

Měl jediného přítele, stařenu Mitsube, která hlídala učební stroj kmene. Učební stroj bylo jejich pouto s civilizací, která vyplňovala prostor mezi ocelovými slupkami Dilvermoonu. Bez něj by kmen padl. Nedokázali by si nic opravit. Zapomněli by, jak se napojit na ekonomickou síť, a stali by se snadným objektem vykořisťování obchodníků, kteří mezi ně přicházeli. Děti kmene by se proměnily v divochy.

Jako strážkyně tak důležitého zařízení byla Mitsube vážená žena, plně schopná Jiskřičku ochránit. Živila ho a dovolovala mu bydlet v jejím pohodlném doupěti. Svou náklonnost mu prokazovala i tím, že mu umožňovala více než spravedlivý podíl času u učebního stroje. Občas o něm říkala, že je krásný. Ten den, kdy Mitsube zemřela, ležel Jiskřička v objetí učebního stroje a snil o Ztracené zemi. Když ho časový spínač vrátil zpět do reality, našel svou ochránkyni ležet uprostřed oranžového vlněného koberce. Kolem jejího těla se vytvořila temná mahagonová skvrna.

Její pokožka byla studená na dotek a on vyběhl z doupěte, vyrážeje ze sebe vyděšené skřeky. Mnoho nescházelo a odsoudili by ho k smrti za to, že ji zavraždil. Ale nůž, který proklál její prsa, byl veden silou dospělého muže.

Na poradě té noci vstal pohlavár kmene, muž jménem Wu, a řekl: „Kdo ví něco o té záležitosti?“ Ale nikdo mu neodpověděl.

Jiskřička se díval na Loerena, vysokého, statného muže, který by mohl být označen jako pohledný, nebýt takřka idiotského výrazu v jeho tváři. Loerenova žena Nanda dávala často najevo přání ujmout se po Mitsubině smrti úřadu správkyně učebního stroje. V Loerenově pohledu bylo něco temného.

Před Jiskřičkou se Loerenova mysl otevřela dokořán a odhalila mělké pustiny, ve kterých se pomalu pohybovali lidé podobní dřevěným panákům. Tady byl Loeren, sedící přede dveřmi Mitsubina doupěte, na hlavě ozdobnou kápi z kožešiny kamenokrta. Tady byla Nanda, vybírající štědré poplatky od důležitých lidí, odměny, o které se z vděčnosti dělila s Loerenem. Z vděčnosti? Jiskřička se ponořil hlouběji a našel vzpomínku. Loeren hovořící vzrušeně k Mitsube. Mitsube, smějící se a ukazující ke dveřím. Nůž, zabodávající se do Mitsubina křehkého těla.

Wu znovu promluvil. „Mám celou záležitost uzavřít? Ptám se vás naposledy: Kdo o ní něco ví?“

Jiskřička ukázal na Loerena a vydal ze sebe skřek, který byl jeho jedinou mluvou. Loeren se přikrčil. Jiskřička vykročil davem, prst stále napřažený kupředu. Lidé si mezi sebou začali mumlat.

Loeren zbledl, ale ve tváři si zachoval výraz povzneseného opovržení. „Lžeš, spratku. Nemohl jsi mě vidět; spal jsi ve stroji.“

Wuův obličej byl náhle jako z kamene a celý kmen ztichl. Loerenovi chvíli trvalo, než si uvědomil, že se prozradil sám. Pak se pokusil o útěk, ale hlídači ho chytili.

Kmen Loerena ukřižoval na rezavějícím nosníku. Dlouho předtím, než vrah zemřel, Jiskřička utekl. Jen tak-tak unikl ukamenování. S sebou si nevzal nic než bederní roušku, která brzy zpráchnivěla.

Stokrát unikl smrti jen o vlas. Skrýval se v puklinách, pil skaženou vodu, živil se zdechlinami, které byly příliš rozleželé, než aby o ně měli zájem velcí mrchožrouti...

Ale tři měsíce poté, co ho jeho kmen vypudil, se začal přizpůsobovat samotářskému způsobu života. Vyrobil si oštěp z kostivky a nasadil na něj hrot z kousku rezavého kovu. Naučil se ho používat. Postavil si příbytek, našel si zdroj nezávadné vody. Neměl žádné přátele, ale nevedlo se mu zase tak špatně.

Jednoho dne číhal Jiskřička poblíž stezky, po níž chodila zvěř, svíral svůj oštěp a čekal, až kolem půjde kořist, se kterou si dokáže poradit.

Nejprve uslyšel dusot těžkých, nebezpečných nohou a vystrašeně se schoulil. Ale samice šedého rexe, která po stezce přicházela, byla smrtelně raněná; něco jí vykouslo několik kubických metrů masa z hřbetu a utrhlo jí jednu přední nohu. Pohybovala se vrávoravě, pomalu a s patrnou bolestí.

Padla k zemi přímo před ním. Její dech se zpomalil a po chvíli se přestala pokoušet znovu vstát. Jiskřička počkal, až měl rozumnou jistotu, že jí ten, kdo ji tak strašlivým způsobem zranil, nepronásleduje, pak vstal a zabodl jí svůj oštěp skrze jedno velké zlaté oko do mozku.

Když jí rozpáral břicho, vyvalily se z něj tři kopající nenarozená mláďata. Dvě byla šedá a jedno černé. Jiskřička vyřízl jejich matce játra a srdce. Mláďata si s sebou odnesl jako zásobárny masa na později.

V rozvalinách chodby, které nazýval svým domovem, zabil a snědl obě šedá mláďata a zbytky nakrmil jejich černou sestřičku. Pozoroval, jak se mysl malého dravce rychle formuje, a zaujalo ho to. Stejné rychle se vyvíjela její krása a Jiskřička nebyl proti kráse tak docela imunní. Lov se mu v těch dnech docela dařil, proto si mohl dovolit její zabití odkládat, nechávat si ji jako rezervu. Jednoho dne zjistil, že v ni našel přítelkyni. Naučila se mu pomáhat při lovu, takže už nepotřeboval svůj oštěp. Později, když ho unesla na hřbetě, by se jí nevzdal za nic na světě.

Jiskřička se skrýval za rozbitým sloupem z taveného kamene na okraji volného prostranství, které obklopovalo šílencův nexus.

Ve Velkém vředu byla neopevněná obydlí brzy vypleněna a jejich obyvatelé snědeni nebo prodáni specializovaným otrokářům. Jiskřička to věděl a rozhlížel se po obranných zařízeních. Soudě podle jeho servobrnění a vznášedla neměl šílenec o techniku nouzi; má také hlídací mechany? Perimetrická čidla? Slídiče? Automaticky spouštěné zbraně, smrtící obranná pole? Možností bylo mnoho a žádná z nich nebyla příjemná.

Jiskřička se za sloupem přikrčil. Půlnoční saň byla jen zvíře; možná už jí ani nebylo pomoci. Jistě, byla skvělá, miloval ji. Ale na druhé straně, život měl jen jediný a Velký vřed byl plný skvělých zvířat. A teď, když už ví, jak je ochočit, to bude rychlejší.

Úsvit zastihl Jiskřičku stále váhajícího. Už se skoro rozhodl být rozumný a utéct, když vtom náhle ucítil, že se k němu blíží početná skupina lidi.

Jeden z nich měl velkou, mocnou mysl, chladnou a dobře ovládanou, zářící jako černý paprsek. Ostatní mysli spaly; byly jako mysli zvířat v nexu, nehybné, zahořklé, poražené.

Jiskřičkova zvědavost byla probuzena; Přikrčil se ještě více do své provizorní skrýše.

Když rudé slunce vyšlo nad okraj Velkého vředu, objevila se na obzoru karavana šesti obrněných vlečných vozů tažených masivním pedipulátorem s tuctem krátkých, ale silných nohou. Jeho karosérii pokrývaly citrónové tečky, nebesky modré krokvice a lilie barvy mořské zeleni. Ornamentálním písmem bylo vyvedeno jméno obchodníka: Margolian. Otočná hřbetní palebná věž se blyštila odlesky smrtících mechanizmů: vyčníval z ní velký graser, baterie samočinných moždířů, rychlopalebných střepinových kanónů a agregát 'ohnivého kruhu'.

Karavana zastavila poblíž Jiskřičkova úkrytu, Vedoucí mysl se zkoncentrovala a zaměřila se. Proběhl jí rychlý sled obrazů; tak rychlý, že ho Jiskřička stěží zachytil: nádrž přelévajícího se masa, ostrý pach ozonu, ruka starce držící láhev se světlým likérem - a nakonec věkem zchátralá tvář, prohnaná, šílená, poťouchle se šklebící. Pak se mysl uzavřela a strnula.

Z výklenku na boku pedipulátoru se vysunul megafon. „Ortolane!“ zavolal hluboký hlas. „Probuď se! To jsem já, Hovhannes. Pusť mé dovnitř, starý brachu!“

Z nexu se vysunulo tucet senzorických stožárů. Jiskřička se polekaně stáhl. Šílenec očividně bděl. Mechanizmy na koncích stožárů vrčely a cvakaly; nakonec zahřímal jiný hlas, který Jiskřička už znal: „Hovhannesi? Jsi to ty? Jak mám poznat, že jsi to doopravdy ty?“

Myslí muže v pedipulátoru proběhl lehký záchvěv netrpělivosti. „Samozřejmě, že jsem to já. Kdo jiný by to mohl být, Ortolane?“

„Mám mnoho nepřátel - měl bys to vědět, jestli jsi doopravdy Hovhannes.“ Z nexu se ozvalo šílené zachechtání.

Jiskřička zachytil hořkou rezignaci. „Ukážu se ti. Prosím tě, starý příteli, nestřílej.“

V boku pedipulátoru se odsunul jeden plát. Ze vzniklého otvoru vyjelo pouzdro z pancéřového skla. Uvnitř ležel na gelové pohovce monumentálně tlustý muž tmavé pleti, lysý a úplně nahý. Z hrudi mu visel hrozen přísavek telemetrických sběrnic medicinální jednotky. Mužovy rysy se zdály být podivně zmenšené a zdeformované, s výjimkou úst, která byla velká a plná ostrých zubů.

Pouzdro zajelo zpátky dovnitř a pancéřová deska se vrátila na své místo.

„Hovhannesi! Kdo jiný by mohl vypadat tak ohyzdně? Pojď dovnitř.“

Obchodník zaklel a emocionální vlna, která nadávku provázela, byla tak intenzivní, že se Jiskřičkovi sevřel žaludek.

Celá karavana pomalu vyrazila k nexu. Když zastavila, aby počkala, až se před ní otevřou těžké dveře, jeden z těžkých vlečných vozů se ocitl přímo proti Jiskřičkově skrýši. Jiskřička vystrčil hlavu z pukliny a zadíval se na temný otvor, ve kterém zmizela jeho Půlnoční saň.

Pokušení bylo příliš silné. Přikrčil se a vyskočil na vlek. Pak už se stačilo jen zuby nehty držet, zatímco jeho povoz vjel dovnitř.

VÍKA SE ZMOCNILO nezvyklé vzrušení: nejprve to překrásné zvíře, a teď ještě návštěva Hovhannese Margoliana. Deaktivoval smrtící obranné pole kolem své pevnosti a přepnul automatické zbraně do klidové polohy. Jakmile byla karavana dost blízko, otevřel pancéřové dveře. Projíždějící vozidla mohl kontrolovat na půl tuctu obrazovkách. Když vraty projížděl poslední vlečný vůz, Vík zahlédl něco nepatřičného, pohyb něčeho živého na zádi, kde měl být jen lesklý kovový povrch.

Jeho pečlivě pěstěná paranoia propukla v plné síle. „Hej!“ vykřikl. „Tak ty jsi mě chtěl obelstít?“ Bleskově stiskl spínač vnitřních dveří, takže byla celá karavana zachycena v pasti bezpečnostního traktu.

„Co se děje, Ortolane?“ zahřímal Hovhannesův zesílený hlas. „Proč bych tě měl chtít obelstít?“

Hovhannesův hlas zněl konejšivě, ale Vikovi neuniklo, že z obchodníkových zbraní sjely ochranné kryty. „Však hned uvidíme! Jen počkej!“ Dotkl se rudého tlačítka své bezpečnostní konzoly. Anestetický plyn zaplavil celý uzavřený trakt hustou levandulovou mlhou. Z posledního vozu něco odpadlo.

Obchodníkova čidla začala pátrat po zdroji Víkovy pozornosti. Jedno z nich se oddělilo od pedipulátoru a vydalo se podél karavany, nevynechávajíc žádný kout bez povšimnutí. „No jistě,“ zavrčel Vík. „Najednou se můžeš samou ochotou přetrhnout.“

Čidlo konečně našlo věc, která odpadla z posledního vozu. Jeho rotory rozfoukaly mlhu a Vík uviděl půvabnou malou opičku. Musela sledovat toho černého rexe, pomyslel si. Slzy pohnutí mu rozmazaly vidění.

„Spálím to,“ řekl obchodník. „Moje to není.“

„Ne!“ zařval Vík. „Chci to!“

„Jak si přeješ, Ortolane. Mám poslat svého mechana, aby ti to přinesl?“

Veškerý Víkův instinkt se bouřil proti tomu vpustit kterékoliv z obchodníkových robotických zařízení dovnitř nexu, přestože Hovhannes byl jeho staletími prověřený přítel. „Ne. Ne, postarám se o to později. Nech to zatím ležet a ty můžeš vstoupit.“

Vík prověřil obchodníkovo pouzdro a žádnou zbraň nenalezl. Hovhannesovo tělo bylo jako vždy prošpikované kovem. Tlustý muž ho potřeboval, aby zůstal naživu. Jeho krev přečerpávala tři umělá srdce. Kosti z kovových slitin zabraňovaly tomu, aby se jeho tělo proměnilo v louži rozbředlého masa. Možná, že obchodník v břiše ukrýval bombu. Vík přemohl svou paranoiu. Pokud nesundá své brnění, jak by mu mohl obchodník ublížit - třeba i bombou? Vpustil Hovhannese dovnitř.

Jiskřička se probudil v kleci. V hlavě mu bušilo, v ústech měl ošklivou pachuť a oči ho bolely, jako by měl pod víčky ostrohranný písek. Převalil se na ocelové podlaze na břicho a pak se na rukou a na kolenou zvedl.

Když pozvedl hlavu, uviděl přes mříže Půlnoční saň. Tiskla se k mříži velké klece na druhé straně uličky. Šero kolem ní ředila jediná zářivka vysoko nad její hlavou.

Dotkl se ji prsty své mysli. Naplnil ho smutný vztek. S Půlnoční saní ještě nikdo tak surově nezacházel, ještě nikdy se necítila tak bezmocná. Její malá, přímočará mysl vřela zmatkem.

Jiskřička ji ukonejšil, nakolik to v tu chvíli dokázal, skrývaje při tom vlastní bezmocnost. Neboj se, pomyslel si. Já něco vymyslím. Neklesej na mysli.

Jen taktak se ubránil pláči; přál si, aby dokázal klít. Ale nemohl dělat nic jiného, než čekat.

Po chvíli se začal rozhlížet kolem. Nacházel se v obrovské prostoře, která byla naplněna tuctem klecí se stovkami stázových komor, vyrovnaných v koncentrických policích zvedajících se v několika patrech až ke kovové střeše. V jeho sousedství se pohybovalo několik zvířat, ale mnohem více jich spalo ve stázových komorách. Vzduch byl teplý a prosycený mnoha pachy: zvířat, rzi, plísně a směsicí ozonu a plastu, která doprovází špičková technická zařízení.

Kovová vrata se s rachotem otevřela a rozsvítila se světla. Jiskřička si zakryl oči, ale díval se skrze prsty. Dovnitř vešel Vík, stále ve svém servobrnění. Tlustý obchodník ho doprovázel v měkce čalouněném energetickém pojízdném křesle.

„Tak pojď, Hovhannesi. Ukážu ti svoje poslední přírůstky.“ Šílenec ukázal na Půlnoční saň. „Chytil jsem ji včera v noci. Je nádherná. Pod kůží má biologický luminofor - to je velice vzácné. Už jen ta překrásná černá kůže je malý zázrak.“

Obchodník si prohlédl Půlnoční saň bez sebemenší známky zvědavosti. „A co s ní máš v úmyslu, Ortolane?“

„Už jsem o tom přemýšlel. Krocení zvěře je trpělivé umění.“ Vík se zadíval na Půlnoční saň. „Ale říkal jsem si... možná bych ji mohl vycvičit pro boj. Nebo jako domácího hlídače. Cha cha. S touhle potvorou u boudy už by ses nikdy nemusel bál zlodějů, co?“

Jiskřička se podíval na šílence a soustředil do toho pohledu všechnu nenávist, které byl schopen. Mysl mu naplnily ošklivé představy: Půlnoční saň uvázaná na řetězu u brány jako bezduchý hlídač. Nebo ještě hůře: Půlnoční saň nesoucí při souboji na zádech nějakého hejska a přelévající svou drahocennou krev pro čest bezcenného hlupáka; Půlnoční saň ležící potrhaná na zemi. Jiskřička ze sebe vydal zoufalý skřek.

Obchodník se na něj podíval. „Co je to? Myslel jsem, že lovíš jen zvířata.“

„Samozřejmě, že ano, Hovhannesi.“

„Ale Ortolane, tohle je člověk. Nebo alespoň kdysi byl.“

„Ty lžeš! Chceš mě zmást. Já se nikdy nebudu podílet na tvých špinavých obchodech a prodávat duše. Nikdy o mně neříkej, že jsem otrokář! To není žádný člověk! Kde má nějaké nástroje, šaty nebo ozdoby?“ Upřel svůj šílený pohled na Jiskřičku. „Jediné, co na sobě má, je jeho vlastní kůže.“

„Jistě, jistě. Spletl jsem se; nechtěl jsem tě urazit.“ V obchodníkově obličeji se rozlil podlézavý úsměv. Jiskřička zachytil myšlenku, která plavala na povrchu obchodníkovy mysli, bublinu zažluklého přesvědčení: co na tom záleží, všichni jsme přece po svých předcích zvířata.

„No dobře!“ Vík potřásl hlavou, až se jeho brnění rozřinčelo. „Dobře. Teď ti ukážu zboží. Lov šel docela dobře.“ Vík se vydal podél řady klecí a Jiskřička ho sledoval svou myslí, opatrně se dotýkaje šílencovy - jen tak, aby mohl vidět jeho očima. Víkovo vnímání neustále kolísalo. Tvary se před nim vzdouvaly a přelévaly jako hustá kapalina a pruty mříží se svíjely vlastním životem. Jiskřičkovi se z toho zatočila hlava.

„Tak tohle je hezký kousek, ostnatý chumog. Vysoce jedovatý - domorodci mu říkají dvouúderový chumog. Když tě bodne, zbývají ti jen dva údery srdce života, chápeš? Všiml sis té klece z pancéřového skla? Vystřeluje ostny. Vycvičil jsem ho v plížení.“

Viděn šílenýma Víkovýma očima se chumog jevil jako rudooký démon; zlý, lstivý a vypočítavý.

„Útočí selektivně. Ukážu mu obrázek oběti, zapískám melodii 'Vyskočte lasičky' a... rozsudek smrti je podepsán.“

„Zpeněžit by se dal,“ řekl obchodník.

Vík vzal z police před klecí stázovou nádobu a pocitový čip a položil je do koše na obchodníkově křesle.

Jiskřička pochopil, že šílenec nemíní prodat Půlnoční saň jako takovou, ale jen její klonované sestry. Žádnou úlevu necítil.

„A tady,“ řekl Vík, když přešel k další kleci. „Co si myslíš o tomhle?“ Jiskřička uviděl žlutého hydrohada s chapadly ovinutými kolem umělého balvanu. Stovka jeho maličkých hlaviček se pomalu kolébala v složitém tanci.

Obchodník pokrčil rameny. „Dávám přednost tvému barvitému popisu před vlastními nezasvěcenými domněnkami, Ortolane.“

Vík se ušklíbl. „Ach, víš přesně, co máš říct. Jsi nebezpečný; proč jsem tě vlastně pouštěl dovnitř?“

Obchodník si povzdechl. „Protože ti dobře platím za tvé vzorky buněk a výcvikové čipy. Protože nemíváš mnoho návštěvníků. Protože se na mne můžeš spolehnout.“ Přestože se Jiskřička soustředil na Víkovu mysl, obchodníkova myšlenka byla tak silná, že ji zachytil rovněž: Protože jsi hlupák.

Vík si obchodníka změřil ostrým pohledem. Po kratičký okamžik byly jeho myšlenky jasné a chladné. Pak je znovu zahalila mlha a Vík se jen rozpačitě zachechtal. Ze svého opasku vytáhl malou stříbrnou píšťalku a krátce zapískal. Hydrohad se začal kolébat v rytmu Víkova dirigováni. Pak si obluda začala broukat melodii, stohlasý chorál. Jiskřička se přitiskl k mříži. Nic tak krásného ještě nikdy neslyšel.

Ale obchodník jen pokrčil rameny a zavrtěl hlavou, „Zajímavé, Ortolane. Ale...“

„Ty ji nechceš?“ Víkův hlas zněl užasle a uraženě zároveň. Pak jeho mysl zalil rudý závoj hněvu. „Proč jsem tě sem vůbec pouštěl? Jsi krvelačné prase: máš zájem jen o bojová zvířata a zabijáky, obludy, ze kterých se člověku obraci

žaludek. Krása - co ta pro tebe znamená?“ Vypadalo to, jako by byl Vík najednou větší a tyčil se nad tlustým obchodníkem jako věž. Jeho pěsti v brnění byly zaťaté, hlava v přilbě se mu chvěla. Hydrohadova píseň umlkla.

Obchodník zvedl smířlivě ruku, „Možná máš pravdu, Ortolane. Přece jen si ho vezmu; tvůj úsudek má často svou váhu.“

Vík se pomalu uvolnil. Dál vedl obchodníka mezi svými poklady, ale jeho myšlenky byly zahořklé a objevila se v nich únava, která zastínila dokonce i jeho šílenství. Jiskřička zjistil, že starce skoro lituje.

Vík dále procházel mezi klecemi, vyprávěl o svých zvířatech a podával Hovhannesovi lahvičky a čipy - ale už v tom nebyla žádná radost.

Copak se jeho emoce už docela vyčerpaly? Byl navždy odsouzen k tomuto únavnému stereotypu? Dostal strach; zatoužil po rozptýlení. Vzpomněl si na obchodníkovu poznámku ohledně malého lesklého zvířete. Člověk? To bylo absurdní! Jeho podrážděnost vůči obchodníkovi se vrátila, ale tentokrát ji ukryl ve svém srdci, zadusil její plamen a střádal její hořkost.

Když byla prohlídka u konce, doprovodil Hovhannese zpátky k jeho pancéřovému pouzdru. Z pouzdra se vynořil jeřáb a vtáhl obchodníka dovnitř, kde se na něj okamžitě vrhly stroje, které zajišťovaly jeho životní funkce a ovinuly jeho tělo stříbrnými sondami. Obchodníkova hlava bezvládně klesla a jeho oči se zavřely.

Vík ho sledoval a na okamžik popustil uzdu své zlosti. Náhle v pohybech sond spatřil děsivou symboliku. Nebyly snad jako mrchožrouti, živící se na obchodníkově těle, vychutnávající smrt, skrývající se v tom žoku sádla a vnitřností? Nechybělo mnoho, aby varovně vykřikl; pak si ale uvědomil, že je šílený, a mlčky se odvrátil.

Jiskřička, vyčerpaný spojením s Víkem, se schoulil do rohu klece a usnul. Když se zase probudil, tlumené světlo se nijak nezměnilo. Půlnoční saň stále ležela opřená o mříže. Jiskřička k ní vyslal konejšivou myšlenku. Zdála se mu teď silnější a ostražitější, jako by se sebrala a rozhodla se čelit nezvyklé situaci, jak to jen půjde.

O několik minut později uviděl malého lesklého robota, který procházel uličkou mezi klecemi a táhl za sebou vozík na velkých kolech. U každé z klecí se zastavil a nakrmil tvory uvnitř.

Když došel k Půlnoční sani, vzal z vozíku zkrvavenou kýtu z močálového ještěra a prostrčil ji mezi mřížemi. Jiskřičku potěšilo, když uviděl, jak hladově se na ni vrhla.

Pak robot obrátil své černé čočky na Jiskřičku. Jeho dlouhá ruka se mihla mezi mřížemi a popadla ho za krk. Než mohl Jiskřička nějak zareagovat, druhá ruka mu rozevřela ústa, gumovitý prst prozkoumal jeho zuby a pak ho robot zase pustil.

Jiskřička vrávoravě ucouvl. Robot vzal misku, přidržel ji pod kohoutkem jedné z varnic na svém vozíku, a když se naplnila, položil ji na podlahu Jiskřičkovy klece. Pak odjel.

V misce byla směs masa a zeleniny. Jiskřička ji po krátkém váhání spořádal.

Když Půlnoční saň usnula, usnul i on.

Vík položil ruku na přepínač. Arénu zalilo světlo, odhalující tisíce klecí a stázových komor.

Toho rána se jeho šílenství vyčerpalo, jako by předchozího dne přesáhlo nějakou svou přirozenou hranici. Víkovi se svíraly útroby úzkostí. Teď nebyla vhodná chvíle, aby ho opustilo jeho šílenství, teď, když chce začít s novým zvířetem a ze všeho nejvíce potřebuje inspiraci.

Z jedné strany arény ho ze svého energetického křesla pozoroval Hovhannes Margolian.

Půvabný černý rex stál u protější zdi, přivázaný k železnému kruhu. Třpytivá opička pomalu přešlapovala z nohy na nohu v kleci z šokových vláken a její malá černá očka se upírala na Vika. Jeho šílenství mu mlžilo zrak a měnilo opičku v karikaturu člověka; bezsrstého, bezbradého a bezvlasého. „Cha!“ řekl Vík. „Dívej se, jestli chceš.“

Nahoře, v temnotě nad světly arény, se vznášel Víkův ochranný mechan, připravený zasáhnout, kdyby jeho pán ztratil kontrolu nad novým zvířetem. Prozatím se to ještě skoro nikdy nestalo. „Jsem výjimečně opatrný maniak,“ zabručel Vík.

„Co máš v plánu, Ortolane?“ Obchodníkův hlas zněl lhostejně, bez zájmu.

Vík to pochopil jako urážku. Kdo si ten zatracený tlustý slimák myslí, že je? Proč je tady, když mu umění Ortolana Víka připadá nudné? Ale nedokázal odolat, aby neřekl: „Udělám něco, co se podaří jen zřídka; vycvičím ty dva jako tým. Když jsem chytil rexe, objevila se opička. Sledovala mě. Jsou to přátelé.“

Vík se dotkl ovladače, který držel v opancéřované ruce a pustil do klece opičky malý elektrický náboj. Opička vyskočila do vzduchu a bolestně zaječela. Rex se vztyčil na svých mohutných zadních nohou, několikrát hrábl předními tlapami opatřenými dlouhými drápy do vzduchu a zařval.

„Vidíš?“ Vík otevřel klec. „Rexovi na něm záleží.“

„Jak by ti dva mohli být přátelé? Patří k různým druhům, různým řádům.“

„Tohle je Velký vřed. Je tu tolik mutací. Mnozí tvorové si nedokážou najít společníky v rámci svého vlastního druhu. Už jsem viděl podivnější spojení...“ Vík vrhl pohled po obchodníkovi a zachytil jeho pobavený úsměv. Znovu ho zachvátila zlost. „Tak ty se mi směješ?“ Zahrozil pěstí a něco stiskl na ovladači.

Jeho ochranný mechan se střemhlav vrhl na obchodníka a pohrozil Hovhannesovi trankvilizační tyčí.

„Počkej,“ zvolal obchodník a pozvedl prázdné ruce. „Prosím tě, Ortolane, uklidni se. Nechtěl jsem tě urazit a nemám nejmenší zájem probudit se v jedné z tvých klecí. Opravdu chci vidět, jak děláš ty svoje zázraky.“ Hovhannes mluvil pomalu a přesvědčivě, tvářil se přitom takřka lhostejně.

Vík zuřivě mačkal klávesy ovladače. Nakonec pokynul rukou a mechan se vznesl zpátky do temnoty.

Obrátil svou pozornost k černému rexovi. Na lebce měl připevněné pouzdro ovládacích sond, které zasahovaly až

do hlavních ganglií. Vík se dotkl ovládání; z reproduktorů umístěných pod střechou se začala linout sladká hudba.

Víkovy prsty se roztančily po klávesnici ovladače. Rex začal drobnými, elegantními krůčky tancovat v rytmu hudby. Víkovo šílenství ustoupilo, uvolnilo místo práci. „Tohle ji přivykne na mé zásahy," řekl. „Pomůže jí to, aby je snášela. Vidíš její oči, jak jsou divoké? Ne, ne, už měknou..." Vík se usmál. Cítil, jak ho zaplavuje pocit štěstí. Bylo něco jiného tak uspokojující? Ne.

JISKŘIČKA POZOROVAL Půlnoční saň ze své klece a uvažoval, jestli bude tančit stejně dobře, až na něj přijde řada.

Dotkl se Vikových myšlenek. V tuto chvíli byl Vík klidný, soustředěný, oproštěný od nesnesitelného zmatku. Jiskřička se pokusil proniknout k jeho mysli a poprosit za Půlnoční saň, dát najevo, že je člověk. Ale nešlo to; jen Půlnoční saň byla schopna zachytit jeho myšlenky na dálku. Možná to byl výsledek jejich dlouhého a těsného soužití. Kdyby mohl položit ruku na Víkovu nahou kůži, určitě by s ním dokázal kontakt navázat.

Ještě že šílenec nezuřil. Jiskřička cítil, jak Půlnoční saň pomalu opouští zuřivost. Dokonce cítil náznak radosti. Zdálo se, že se jí tanec svým způsobem líbí. Jiskřičkova pozornost se přesunula na tlustého obchodníka.

Z jeho mysli tryskala Černá zloba. Bylo to tak silné, že se na něj Jiskřička mimovolně podíval.

Ach ne...

Obchodníkovo obrovské tělo se vydouvalo a svíjelo. Ústa měl doširoka otevřená v tichém křiku bolesti a radosti. Jeho kůže se na rukou a nohou napínala v hranatých liniích, jako by se jeho kosti snažily vyhřeznout z masa. Z jeho těla se dral na povrch nějaký velký, oblý předmět. Napjatá kůže najednou praskla a rozevřela se, kolem se rozstříkla krev. Z rány se vysunuly leskle černé tyče, končetiny tvora jako ze zlého snu. Potrhanou kůží na obchodníkově břiše se prodrala obludná hlava podobná lebce.

Vík byl k výjevu otočený zády, jeho pozornost plně zaměstnával tanec.

V několika okamžicích byl mechanozabiják volný. Jeho malá rudá očka se upřela na Vikova záda. Obchodník měl v ruce ovladač podobný tomu Víkovu; jeho prsty se dotkly zkrvavené klávesnice a mechanozabiják se vrhl kupředu.

Dřív, než si šílený muž vůbec uvědomil, že tam je, mu vyrazil ovladač s ruky. Z temene hlavy se mu vysunula hlaveň protipancéřové pistole a vypálila vzhůru do temnoty. Na zem začaly pršet kusy Víkova rozbitého mechana. Mechanozabiják sevřel svými štíhlými pažemi šílencovo servobrnění. Vypadal jako nějaký velký černý pavouk.

Víkova mysl explodovala nezvládnutelnou zuřivostí, která Jiskřičku zasáhla jako blesk. Servomotory zavyly v marné snaze se vyprostit. V příštím okamžiku však veškerý hněv vyprchal a zůstala jen chladná ostražitost. Vik stál v mechanozabijákově sevření bez hnutí.

Jiskřička si uvědomil, že Půlnoční saň, osvobozená od povelů ovladače, se připravuje skočit na svého trýznitele. ZADRŽ; NECH HO BÝT; ANI SE NEHNI! zvolal bezhlesně. Vyslal k ni své myšlenky s takovou intenzitou, až se mu na okamžik zatmělo před očima.

Půlnoční saň strnula stejně poslušně, jako by ji znehybněl ovladačem.

Obchodník se hlasitě chechtal. „Mám tě, ach, mám tě, ty starý blázne," křičel. Zamával ovladačem na Víka. „Teď budeš tančit na mou melodii!"

Obchodníkova mysl tak žhnula triumfem, že se jí Jiskřička vůbec neodvažoval dotknout. Byl zmaten; kdo je tady vlastně šílený?

„Chytré," poznamenal Vík. „Proč jsi to udělal?"

„Proč? Ty se ptáš proč?" Obchodník našpulil rty; pak hlučně vydechl. „Protože jsi měl u mne příliš mnoho vroubků. Za své urážky; už nikdy na mne nebudeš mluvit tímto způsobem. Protože je pod mou důstojnost snažit se udržovat zatraceného blázna, jako jsi ty, v dobré náladě. Teď budeš krotit zvířata, která já budu chtít, abys krotil, pro účely, které já uznám za vhodné. Ano! Ale hlavně jsem to udělal pro zábavu. Pro pobavení, Víku!"

„Tebe baví trýznit blázny, Hovhannesi?"

Obchodník se zamračil. „Oloupej ho," přikázal mechanozabijákovi.

Arénou se rozlehl zvuk trhaného kovu a praskajících spojů. Pak stál Vik nahý uprostřed trosek svého servobrnění a jeho staré tělo bylo najednou drobné a vrásčité, tu a tam poznamenané rudou ránou v místě, kde mu byla vytržena sonda nějakého senzoru.

Takřka bezbarvé vlasy měl divoce rozcuchané a to mu dodávalo vzezření vyplašeného ptáka. V jeho úzké tváři se nepohnul ani sval. Mechanozabiják ho uchopil za ruku.

„Jak mne chceš ovládat?" zeptal se Vík s úsměvem. Obchodník mu úsměv oplatil. „Ano, já vím, co se ti teď honí hlavou. Myslíš na všechny ty primitivní, neohrabané způsoby, kterými se nutí otroci k poslušnosti - které ty používáš při krocení zvířat - chemikálie, mučící elektrická zařízení a tak dále. Ne, na tebe nic tak hrubého nepoužiji. Koneckonců, nechceme přece, abys přišel o svou pověstnou zručnost, že? Jaký by to mělo význam?"

„Správně," řekl Vík suše. Úsměv se mu vytratil z obličeje. Obchodník pozvedl ruku s otevřenou dlaní. Ležel na ni kousek lesklého kovu. „Za okamžik tě uspím, Ortolane. Pak se tenhle malý červ proplazí tvým uchem, prokouše se ti k mozku a tam udělá jednu drobnou změnu ve tvé emoční rovnováze." Vík zachroptěl.

„Je to jako pohádka," pokračoval obchodník. „Až zase otevřeš očí, zamiluješ se do prvního, koho uvidíš. Udělal bys všechno, abys ho potěšil. Tvé umění zůstane beze změny. Budeš toužit po tom, abys mohl vyhovět, uděláš pro to cokoliv."

Obchodník zapnul pohon svého křesla a sjel do písku arény k Víkovi. „Hádej, kdo to bude?" řekl. „Hádej, kdo se nad tebou bude sklánět, až procitneš? Smůla, princezna to asi nebude."

„To je škoda," řekl Vík a odvrátil se.

„'Svět je hrnec a člověk je lžíce v něm,' - to tvrdí jedno pořekadlo. Bohužel ti také musím oznámit, Ortolane, že tvá

budoucí velká láska nebude mít pochopení pro tvé šílenství. Vím, že ti bude chybět, ale co se dá dělat?“ Obchodník kývl hlavou a mechanozabiják přitiskl Víkovi ke krku injektor. Stařec obrátil oči v sloup a bezvládně klesl mechanozabijákovi do náručí.

„Tak,“ řekl obchodník skoro něžně. „Tvoje šílenství mě nikdy nebavilo tak, jak sis myslel.“ Jeho křeslo projelo těsně kolem nehybné Půlnoční saně.

Jiskřička se dotkl její mysli.

Půlnoční saň se vymrštila, její hlava švihla vzduchem, její čelisti sklaply.

Bezhlavé tělo se zapotácelo a tlusté prsty zabubnovaly do kláves ovladače. Mechanozabiják pustil Víka a roztančil se tancem šílenství. Po chvíli narazil do stěny a stále kopaje se svalil na zem. Půlnoční saň sousto několikrát přežvýkla a spolkla. Obchodník umíral stejně pomalu, jako had s uťatou hlavou, jako by se mechanické posilovače v jeho těle nechtěly zastavit.

Ale nakonec zůstalo jeho tělo ležet bez hnutí a znehybněl i mechanozabiják. Jiskřička k sobě přivolal Půlnoční saň, která několika máchnutími předních tlap rozervala klec na kusy. Pak poklekla, aby mohl nasednout. Jiskřička se chystal vyšvihnout na její hřbet, když vtom si vzpomněl na ostatní Víkovy vězně.

Zaplavila ho jejich chladná osamělost, takřka se utopil v jejich smutku. Do očí mu vyhrkly slzy. Ne, pomyslel si. Co mohu dělat?

Nakonec došel k obchodníkovu křeslu a začal hledat. Chvíli se bál, že se mozkový červ někam nenávratně ztratil; pak zahlédl v písku stříbrný záblesk a jeho prsty se sevřely kolem něj.

Poklekl k Ortolanu Víkovi. Je mi to trochu líto, pomyslel si Jiskřička. Pak přiložil červa k Víkovu uchu.

Doufal, že správně pochopil, jak ta věc funguje.

Vík se probudil zpocený smrtelným strachem, ale nepamatoval si, čeho se vlastně bojí. Otevřel oči.

Uviděl zvířata v klecích a stázových komorách, naskládaných v několika řadách nad sebou až ke střeše nexu. V jeho mozku explodovala láska s takovou intenzitou, že okamžitě zastínila všechny ostatní vášně jeho života.

Chtěl se jich dotýkat jednoho po druhém, hladit rukama ta šupinatá, huňatá, slizká a ostnatá stvoření. Z očí mu vyhrkly slzy.

Koutkem oka zachytil pohyb. Otočil se a uviděl opičku. Natáhl se a chytil ji za ruku. Opička na něj upřela své černé, hluboko zasazené oči a Vík cítil, jak tone v jejich hlubinách.

Byl vržen do mělkého, hořkého oceánu. Zasáhl ho pomalou, beznadějnou bolestí jeho zvířat, vtáhl ho do sebe, převaloval jeho srdce po ostrohranných kamenech. Zaječel, z hrdla se mu vydral bolestný vzlyk.

„Co jsem to udělal?“ zvolal. „Jak jsem mohl?“ V agónii se odvalil od třpytivé opičky a oceán ho vyvrhl.

Ale bolest v něm zůstala, stejně jako láska.

První byli na řadě půvabný černý rex a jeho malý jezdec. Vík se díval, jak utíkají do noci, a srdce mu překypovalo směsicí smutku a radosti.

Pak vlezl do obchodníkova pedipulátoru a nastavil autopilota tak, aby karavanu odvezl na území, kde je otrokářství ilegální.

Jeho poslední zvíře, velký červený kamenokrt, bylo propuštěno o týden později a Víkuv nexus zůstal až na vzpomínky prázdný.

Stál tam a díval se, dokud kamenokrt nezmizel v temnotách. Jeho šílenství ho opustilo docela. Na kratičký okamžik to pocítil jako bolest a zaplavila ho hořkost, jako nad ztrátou milovaného a zrazeného přítele.

Po krátký čas kráčely ruinami zázraky a bylo tam více zabíjení a více krásy, než kdy kdo dřív viděl.

Fabulárium

DĚLÁM VE FABULÁRIU noční směnu - v časných ranních hodinách, kdy je Ústřední třída skoro prázdná. Před lety jsem dělal i noční a odpolední, ale teď už ne.

Ve dne je Ústřední plná turistů, kteří sem proudí z veřejných svatyní Dilvermoonu. Všechno, po čem touží, jsou zajímavé historky, které by si s sebou odnesli domů.

Večer patří Ústřední milovníkům. Slídí po euforiích a sexklubech, dokud si nenajdou partnera na tuto noc, a pak někdy přicházejí do Fabulária. Chtějí slyšet mýty, které by jim dodaly kouzlo v očích jejich druhů, a na tom samozřejmě není nic špatného. Dávají velké spropitné, ale pro peníze tady nejsem.

Jen o jediné patro výš je hlavní příchod ze severních doků nákladní dopravy a o patro níž je Hoplorský slum, jeden z největších a nejhorších v sektoru. Tyto dvě oblasti dodávají Ústřední neustálý proud nešťastných bytostí, takže je naše poloha ideální.

V pozdních hodinách noční směny se objevují moji praví klienti a nesměle vcházejí dovnitř. Nemohu je uzdravit - nebo mi to tak alespoň připadá - ale někdy jim mohu poskytnout dočasnou úlevu.

Prodral jsem se mezi čistícími stroji a uklízeči, kteří plnili Ústřední v době výměny směn. Šel jsem trochu pozdě, ale to se mi občas stává. Mám samozřejmě své vnitřní hodiny, ale jsem už starý.

Když jsem došel do Fabulária, Quihrals už netrpělivě přešlapovala u závěsu před vchodem a dívala se na hodinky na svém kostnatém zápěstí. Quihrals je lidská žena z nějaké zaostalé rasy, vysoká a hubená, příjemně štěbetavé povahy. „Zase pozdě, Chagone, zase pozdě,“ pokárala mne. „Co jen s tebou uděláme?'

Slouží ve Fabuláriu mnohem déle než já a na své služební stáří je stejně hrdá jako na své lidství. Věří, že já jsem také člověk; často říkává, že 'my lidé' jsme mnohem lepší výrobci mýtů než zástupci kteréhokoliv jiného druhu. Nechápu, na základě čeho tak soudí. Zajímalo by mne, co by řekla, kdyby objevila pravdu - že jsem pouhý mechan, bytost skládající se z oceli, plastu a důmyslných obvodů. Myslím, že by byla stejně překvapená jako pobouřená.

„Omlouvám se," řekl jsem.

Mávla rukou v teatrálním gestu odpuštění. „Nic se nestalo. Někdy přijdeš i včas a to celé věci dodává příjemný aspekt neurčitosti. Musím už jit, ale analyzovala jsem pro tebe dnešní trend. Poptávka po mýtech je dnes večer zvlášť vysoká, z nějakého důvodu zvlášť od oceánských kultur. Podrobné údaje jsem ti nechala na jedné z datadesek, až budeš mít čas, podívej se na ně." A odešla. Odhrnul jsem závěs a vešel dovnitř. Když jsem se usadil za svým stolem, první, co jsem udělal, bylo, že jsem vymazal všechna data, která Quihrals tak pečlivě shromáždila. Moji skuteční klienti se nedají zařadit do snadno definovatelných kategorií; nectí žádnou módu a starosti dneška se jich netýkají.

Společnost nijak netrpí mým poněkud specifickým přístupem k jejich zboží. Obrat noční směny představuje jen zanedbatelnou část jejich zisků a ty jsou zase jen nepatrnou částí z jejich celkových výnosů. Dobrá pracovní síla pro noční směnu se dnes neshání snadno a vyplatil bych se, i kdybych jim vydělával ještě méně, než vydělávám.

Nasadil jsem si ozdobnou pokrývku hlavy vypravěče mýtů, předmět neskutečné barbarské nádhery. Štíhlé slonovinové rohy ovinuté spirálami zlatého drátu podepírají měsíční kotouč z leštěné oceli. Korunu zdobí duhově bílé peří a přes ramena mi spadá třpytivá rouška. Slouží několika účelům. Spolu s tlumeným osvětlením, tmavými tapiseriemi a tlumenou abstraktní hudbou v pozadí spoluvytváří pečlivě navržené image společnosti. Kromě toho ukrývá čtecí induktory, které přenášejí reakce klientů do mého senzoria.

Vrhá mi tajemný stín na obličej.

Jsem připraven a čekám na svého prvního dnešního zákazníka.

První zákazník pro mne byl zklamáním: opožděný turista z Protisvěta, který vešel dovnitř krátce poté, co mi začala směna. Byl celý nesvůj ze zlověstného klidu na Ústřední. Dával si dobrý pozor, aby se neposadil pod sondu dřív, dokud se nedozvěděl, kolik ho to bude stát.

Hlavu měl plnou obyčejných starostí: Stará se jeho švagr náležitě o rodinné záležitosti, zatímco on je pryč? Co jeho synové právě vyvádějí v hotelových jeslích? Budou mu stačit peníze až do konce této dovolené, nebo skončí ostudou?

Nabídl jsem mu standardní mýtus, drobnou alegorii o člověku, který byl ubit k smrti maličkostmi, a on odešel s úsměvem.

Znovu jsem čekal. Někdy sedím takto osamocený celou noc, dokud mne nevystřídá čerstvě nasnídaný kolega z ranní směny. Ale obvykle někdo zajímavý přijde.

O hodinu později oznámil zvoneček u vchodu prvního skutečného zákazníka té noci, ženu čtvrté třídy, zástupkyni tragické rasy Dru, pocházející z planety Sníh. Byla první osobou tohoto druhu, se kterou jsem se kdy setkal - jsou velice vzácní.

Se svým křehkým, delikátním tělem a vlčími rysy byla docela hezká i podle lidských měřítek. Pleť měla bílou se slabým nazelenalým přídechem. Téměř průsvitné bledě-fialové vlasy jí v copáncích spadaly na ramena. Její pohyby připomínaly přelévání rtuti.

Doprovázela ji dvě černá lovecká zvířata, šupinatí běsové, kteří jí vzpřímení dosahovali až k pasu.

Podíval jsem se po znameních jejího věku a našel jsem je. Popraskané zelené krystalky jejích očí už byly trochu zkalené a kosti v její tváři až příliš výrazně vystupovaly z pokožky. Kolem dlouhé šíje jí visel stříbrný řetěz s temně rudým drahokamem.

„Vysvětli, v čem spočívá služba, kterou nabízíš," požádala a dívala se přitom skrze mne na tapiserie.

Naklonil jsem se kupředu, do světla. Zvířata varovně zasyčela, ale já je ignoroval; neublížila by mi. „Je to prostá služba, paní," řekl jsem. „Dělám mýty pro ty, kdo je potřebují."

Zamračila se skoro lidsky. „Sníh měl desetitisíce skvělých příběhů, mnohem rozmanitějších, než bys byl schopný kdy vymyslet."

„Ale Sníh je mrtev, paní," řekl jsem jemně.

Její dlouhé ruce se sevřely v pěsti a zvířata zpozorněla, začala koulet svýma zlatýma očima a cenit tesáky. „Ne!" řekla jim a pak dodala směrem ke mně: „Sníh žije ve mně a bude žít v mých potomcích."

Pokrčil jsem rameny.

Rozhlédla se. „Ale můžeš mi alespoň vysvětlit, jak to děláš." Přikývl jsem. „Nad tvou hlavou," řekl jsem a ukázal, „je sonda. Pokud si zaplatíte za mé služby, použiji ji, abych hodil udici do toho holomnemonického oceánu, ve kterém plavou tvé vzpomínky. Z toho, co ulovím, sestavím mýtus. Bude jen tvůj, jediný svého druhu."

Podívala se na sondu vznášející se nad ní jako lesklý mrak drátů a cívek. Rychle ucouvla.

„Není čeho se bát," ujistil jsem ji. „Je to velice jednoduché zařízení, ale kvalitní a spolehlivé. Nijak ti samozřejmě neublíží; žádný objekt nepronikne tvou pokožkou a nepoužíváme ani žádné masti pro zvýšení vodivosti, které by zničily tvůj účes."

Nevypadala přesvědčeně. „Na Dru takové věci nepůsobí."

„Ano. Na tom nezáleží. Dostanu, co potřebuji." Dotkl jsem se tlačítka a z podlahy vyjelo křeslo.

Bylo jí vidět na očích, že ji nebudu muset přesvědčovat dlouho. „Říkala jsem, že Sníh mel příběhů nadbytek."

Sklonil jsem hlavu. „Je to jak říkáš, paní. Ale... slyšel jsem, že příběhy časem vyblednou, když je nikdo nevypráví."

V koutcích úst jí zacukalo. „Něco o nás tedy víš."

Čekal jsem.

„No dobře," řekla nakonec. Posadila se do křesla. „Co musím udělat?"

„Zavřít oči," řekl jsem.

NAKLONIL JSEM SE nad přístroji a začal se dotýkat datatabletů, abych dostal sondu do rezonance. Je pravda, že její druh sondě odolává; je to jednou z jeho hlavních tragédií. Ale zručný operátor může zachytit útržek vzpomínek, stopu emocí - může zavést patřičnou stimulaci a získat odpověď, kterou potřebuje.

Navíc znám příběh jejího světa.

Obyvatelé Sněhu jsou pomíjivá rasa. Jejich životy trvají snad jen deset standardních let. Na jejich vlastním světě byla krátkost životů vyvážena jistým druhem nesmrtelnosti. Děti se rodí devítičlenným skupinám a získávají část vzpomínek všech svých rodičů.

Když však byli odděleni od svého světa, začali Dru vymírat. Přežilo jich tak málo, že dát dohromady skupinu zástupců devíti odlišných pohlaví je skoro nemožné. Jako přirozeně se rozmnožující rasa nejspíš brzy vyhynou.

Zůstalo jich tak málo, že se žádné farmaceutické společnosti nevyplácí vyvinout prostředky na prodloužení jejich života. Jejich nízký počet zabraňuje rovněž vyvinout pro ně zařízení na přesídlení osobností do nových těl.

Její osiřelá rasa by byla dávno zapomenuta, nebýt odhodlání těch, kteří přežili. Polovinu svých krátkých životů tráví klonováním sebe sama. Ale věří, že tělo je jen tělo - ať už má jakýkoliv tvar - a že identita jejich rasy přežívá ve sdílené kultuře. Proto tráví většinu své dospělosti předáváním vzpomínek svým klonům a většinu mládí učením se od svých donorů.

Mezi tím mají Dru asi rok života jen pro sebe. Po tuto dobu své krátké nezávislosti obvykle u sebe nosí časoměrný rubín jako připomínku své neumírající víry a svého odhodlání pokračovat v díle svých předků. Ten, který nosila ona, byl matný - jeho pohasínající záře napovídala, že už jí zbývá jen velice málo času.

Jejich situace je neudržitelná. Jejich životy se smrskly na nesmyslnou a sebezničující dřinu. Podle mého názoru nemají nejmenší naději na zlepšení. Ale kdo jsem já, abych kritizoval donkichotské chování?

„Můžeš otevřít oči, paní," řekl jsem a odsunul jsem datatablety.

Udělala to a pak se naklonila dopředu. V její nelidské tváři se objevila skoro lidská zvědavost. „Jaký příběh mi povíš?"

cítil jsem, jak se v mých okruzích převaluje mýtus, připravený narodit se z mechanické dělohy mé mysli. Ztlumil jsem světla a nasadil vypravěčský tón.

„Jmenuje se 'Jak Lagamar uzavřel obchod se Smrtí,'„ řekl jsem.

„Jak dobře víš, Lagamar byl v dobách, než lidé přišli na Sníh, bůh ohně pod ledem. Pro Dru byl nejdůležitějším bohem; jeho teplo umožňovalo život v hlubokých jeskyních Sněhu a jeho žhnoucí krev dodávala energii strojům, které dělaly lidem život snazší a příjemnější. Dru byli jeho vyvolení tvorové, zdroj veškeré jeho radosti a pýchy. Žhnuli jen krátce, ale se zářivou, jiskřivou krásou, kterou miloval nade vše.

Jeho ohnivé srdce plnilo jádro Sněhu.

Doufal, že bude žhnout navždy.

Ale jednoho dne na Sněhu přistáli lidé, a ačkoliv jich z počátku bylo jen málo, přinesli s sebou infekci, ze které se Sníh nikdy docela nevzpamatoval..."

„Počkej," řekla ostře. „Znám mnoho legend o Lagamarovi, ale žádná nemluví o lidech."

Nasadil jsem nic neříkající výraz a mlčel jsem.

Sklopila oči a dlouhé minuty plynuly v tichu. Napadlo mne, jaké myšlenky se asi honí její úzkou lebkou. „Prosím, pokračuj," řekla nakonec.

Mě ruce před ní byly skryté mušlí mého stolu. Nastavil jsem emocionální rezonátor tak, aby vytvořil atmosféru temných předtuch. Světla ještě více potemněla a začala lehce pulzovat v rytmu jejích dvou srdcí. Mé úsilí bylo vedeno logickou úvahou na základě sporých dat, které mi poskytla sonda, ale zdálo se, že působilo. Její obličej najednou vypadal znatelně starší, kosti jí ještě více vystoupily.

Na mne to přirozeně nijak nepůsobilo.

Pokračoval jsem. „Symptomy choroby, která se objevila na Sněhu, byly zprvu mírné. Lidé například začali prodávat zařízení k ulehčení práce, která byla lepší než ta, jež vyráběli Dru. Zařízení spotřebovávala více energie z Lagamarovy horké krve, ale lidé tvrdili, že Lagamar není bůh, ale přírodní fenomén obecný pro planety stejně staré jako Sníh a stejně vzdálené od centrální hvězdy. Dru tento názor během jediné generace převzali a přestali Lagamara uctívat v jeho chrámech, což jeho srdce mrazilo více než energie odebíraná novými stroji.

Ale nejhorší věc, ta nejhorší věc, kterou lidé přinesli na Sníh, byla hanba. Dru byli hrdá rasa a vědomí, že i ten nejubožejší člověk může žít stokrát déle než nejvznešenější Dru, zasadilo jejich srdcím těžkou ránu.

Nemohli s tím vědomím žít a tak začali plánovat, jak by ošálili přírodu. Lagamar se zdesil; ve svých kamenných kostech cítil blížící se velký smutek. Kůra Sněhu popraskala a ronila slzy tekutého kamene."

Seděla s očima křečovitě zavřenýma a já jsem viděl, jak se jí na řasách třpytí slzy. Zesílil jsem působení rezonátorů a dodal podtón marnosti, další z nevyhnutelností.

„Dru si nevšímali toho znamení a pokračovali ve svých plánech. Rozprodali své poklady i nenahraditelné zdroje Sněhu. Za naakumulované prostředky si objednali výstavbu obřího hibernatoria, ukrytého hluboko pod ledem. Aby získali energii k jeho zásobování, nechali provést vrt do samotného jádra planety, který Lagamara zasáhl přímo do srdce jako ledová dýka. Zachvěl se ve svém utrpení a mnozí zahynuli v jeskyních, zasypaní kamením.

Ale ti, kteří přežili, se nezastavili a nechali se uložit k dlouhému spánku. Plánovali, že se probudí na jediný den v každém století - a tak přežijí i ty prokleté lidi. Jedinými výjimkami byli ti jako tví předci, kteří viděli, jak nesmyslnou věc Dru dělají, a vydali se ke hvězdám, aby žili tak dlouho, jak to půjde, a přitom stále žhnuli zářivě a krátce."

Tváře teď měla vlhké od slz a ňadra se jí rychle zvedala a zase klesala. Dívala se na mne, jako bych já byl příčinou jejího neštěstí. Lidskost jejích reakcí mne trochu překvapila. A jako pokaždé jsem přemýšlel, co asi cítí.

„Myslím," řekla, „že to měl být příběh o Lagamarovi. Znám dějiny svého druhu, nemusíš mi je připomínat."

„Trpělivost," odpověděl jsem.

Jedovatě po mně šlehla pohledem a já jsem se najednou cítil hloupě. Trpělivost je luxus, který si její rasa nemůže dovolit. Nechtěl jsem přijít o její pozornost. Potřeboval jsem vyprávět příběhy alespoň tolika zákazníkům, kolik si je přálo je slyšet.

„Ale to je o Lagamarovi," řekl jsem. „A o tom, jak byl zrazen, jak se pomstil za zradu a jak učinil svou poslední volbu."

Zhluboka vydechla. „Pokračuj."

„Jednoho dne se na oběžné dráze Sněhu objevila Smrt, ale nikdo kromě Lagamara si ji nevšiml.

Kosmická loď Smrti byla nádherná a obrovská, i když zase ne tak velká, jak by se dalo čekat, a Lagamara napadlo, kde asi drží všechny ty duše, které skosila od počátku věků. Ale i tak byla její loď úžasná: štíhlá jehla sto kilometrů dlouhá, pohybující se po nízké, rychlé oběžné dráze, střídavě se třpytící ve chladném světle hvězd a planoucí v bílém žáru ústřední hvězdy. Lagamar se na ni díval a přemýšlel, jestli Smrt přiletěla za ním.

Nakonec Smrt vzlétla ve svém přistávacím modulu, který měl tvar uhlově černého srdce, tiše pronikla atmosférou, ledem i kamenem, až se dostala k samotnému Lagamarovi.

Objevila se přestrojená za lidskou ženu, malou, tlustou a nemotornou, s hrubými, poživačnými rysy té ohyzdné rasy. Lagamar byl jejím zjevem uražen, a tak způsobil, že se kolem ní slilo magma jako hustý rudý dým. Ale magma nedokázalo ani ožehnout lem jejich šatů.

'Uklidni se, Lagamare,' řekla Smrt a zasmála se prázdným, neveselým smíchem. V jejích vlhkých lidských očích tančilo hladové pobavení; když se usmála, odhalila velké lidské zuby.

'Nenávidím lidi,' zahřímal Lagamar. 'Proč jsi ke mně přišla takto?' Skalní podloží se otřáslo jeho hněvem a země nad ním popukala.

Zadívala se mu přímo do očí. 'Protože to byli lidé, kdo zabil tebe a tvůj lid.'

Lagamar se zachvěl. 'Ještě žijeme. Proč říkáš takové věci?'

'Ty nejsi žádný hlupák, Lagamare. Víš, co mám na mysli. Lidé zkazili tvůj lid, takže si myslí, že žije, třebaže jen umírá dlouhou smrtí. A teď byly sečteny i tvé dny; hlubinný vrt odsává tvou životní sílu, takže už jsi také vlastně mrtvý. Než vychladneš docela, všechen tvůj lid zmizí a nebude nikdo, kdo by tě oplakával.' Lagamar nevěděl, co by na to řekl.

'Ale nemusí k tomu dojít. Ještě je pro tebe záchrana, Lagamare,' řekla. 'Uzavřu s tebou obchod. Začínám být netrpělivá, když se skoro mrtví tak dlouho pohybují. Je to pro Mne jako bolest v chybějícím údu - díra, kterou nemohu zaplnit. Pomoz Mi sklidit mou žeň, a já ušetřím tvůj život.'

Lagamar byl zprvu pobouřen. 'Ne! Jsou to mé děti!'

Smrt se zasmála dutým smíchem. 'Opustily tě. Uctívají tě snad ve tvých chrámech? Jak tlustá je vrstva prachu na tvých oltářích? Myslíš si, že tě ještě milují? Jejich láska k tobě je jednou z věcí, které jim lidé dávno ukradli.'

Lagamar od Ní odešel, takže Smrt zůstala sama v jeskyni z mrazivého kamene. S nehybnou tváří čekala.

Lagamar přemítal o jejích slovech a začal uvažovat o hlouposti svého lidu a o tom, jak ho zradili. Dostal vztek a zapomněl, že všechno musí jednou zemřít, dokonce i bohové. Proč by se měl starat o svůj lid, když byl tak hloupý a zaprodal se Smrti? Rozhodl se, že on sám bude chytřejší a využije příležitosti svůj život vykoupit. Vrátil se zpátky k Smrti.

'Co chceš, abych udělal?' zeptal se jí.

Smrt se usmála a její úsměv byl příliš strašný, než aby mohl být přičítán jejímu lidskému převleku. 'V srdci máš dýku,' řekla. 'Co se stane, když tam zůstane?'

'Budu stále studenější,' odpověděl Lagamar.

'Budeš stále studenější i bez hloubkového vrtu,' řekla. 'Rozdíl je jen v tom, že takhle zemřeš rychleji - ale zajímá to tvůj lid? Ne! Sní si své bláznovské sny a nedbá o to, že je nepřežiješ a že se tvé teplo valem vytrácí.'

'To je pravda.'

Rozevřela svůj šat a odhalila mrazivá bílá ňadra. Pak ponořila prsty do hrudní kosti a jediným trhnutím rozevřela své tělo od krku až po klín. Místo krve a rozervaného masa se však v ráně ukázala jen sametová temnota, prázdno bez tvaru, a Lagamar ucítil bolestivé bodnutí u srdce, jak ta prázdnota dychtila po jeho teple.

'Neboj se,' řekla Smrt. 'Dívej se.'

V temnotě se objevila mrazivá stříbřitá záře, která vířila a rychle rostla. Za okamžik naplnila tělo Smrti a pak vytryskla ven jako démon z oceli, ledu a běsnící energie ve tvaru člověka. Neměl obličej, ale jeho třpytivé ruce byly obrovské a vybavené tolika dlouhými, zahnutými prsty, že se Lagamarovi z pohledu na ně zatočila hlava. Všiml si, že prsty byly ostré jako skalpely.

Smrt uzavřela svou ránu a ledové maso se zacelilo. 'Tohoto démona ti dám, když uděláš, co od tebe budu požadovat,' řekla.

'Proč bych měl něco takového chtít?' zeptal se Lagamar.

'Může ti dát věčný život. Skoro. Co se stane, až tvé srdce vychladne a tvá krev se změní v kámen? Budeš mrtev a dojde k tomu dřív, než čekáš. Ale démon vládne silou, která tě může ochránit. Až ucítíš můj dotek, postačí, když zavoláš démona. Tvá podstata se sice rozdělí, ale veškeré tvé teplo a život zůstane v té půli, která bude obsahovat tvé já. Druhá polovina se samozřejmě promění v mrtvý popel, ale co na tom záleží?'

'Budu menší,' řekl Lagamar.

Smrt pokrčila rameny. 'Ale živý. Budeš-li démona využívat obezřetně, zůstaneš naživu, dokud celý vesmír nevychladne a všechno neskončí.'

'Co musím udělat na oplátku?'

'Už jsem ti to řekla. Dej Mi životy, které Mně náleží. Vytrhni dýku ze svého srdce a dej svůj lid Mně.'

Lagamar zasténal. Bál se smrti a mrazivá přítomnost Smrti jeho strach ještě posílila. Znovu od Ní utekl a pohroužil se hluboko do sebe, aby její návrh zvážil.

OČI MÉ ZÁKAZNICE teď byly suché, jako by její slzy zmrzly.

„Už můžeš skončit," řekla. „Vím, jak to skončí, vím že Lagamar odvrhl vrt a Dru zemřeli a zpráchnivěli ve svých hibernáriích, že se Lagamarova krev vylila na povrch Sněhu a s ní uniklo i všechno jeho teplo a on zemřel."

„Ne," řekl jsem a zavrtěl hlavou. „Lagamar nezemřel, ačkoliv byl velice těžce raněn. Zavolal démona."

Vycenila své drobné ostré zuby a zasyčela. Její zvířata se napjala ke skoku a v očích se jim zablesklo vzrušením a krvežíznivostí.

„Držte si svá zvířata, paní," řekl jsem. „Pokud na mne zaútočí, budu přinucen poškodit váš majetek."

Změřila si mne pohledem plným opovržení; očividně nevěřila, že bych byl schopen ublížit jejím ochráncům. Ale konejšivě mlaskla a zvířata se uklidnila.

Chvíli jsem počkal. „Mám pokračovat?" zeptal jsem se.

„Ano. Proč ne?"

„Lagamar zavolal démona a ten prosil o teplo z povrchu jeho těla, nechávaje kolem jeho planoucího srdce skořápku chladného kamene. Lagamar teď byl menší, ale žhnul více než kdy předtím. A to byl začátek jeho konce. Zvykl si na vyšší teplotu svého nového menšího srdce tak, že když po několika letech jeho teplota poklesla, zpanikařil a zavolal démona znovu. Ten znovu prosel a zkoncentroval Lagamarovo teplo a ukryl ho ještě hlouběji do jeho bývalého já. Jeho teplota opět stoupla do nové výše.

Lagamar žil rychleji a rychleji, žhnul silněji a silněji, propadal se hlouběji a hlouběji do své vlastní mrtvoly, cyklus po cyklu.

Nyní je malý, příliš malý. Dávno už zapomněl na démona, na svůj lid i na Smrt. Stále se propadá do středu Sněhu, pecička žáru ztracená v popelu kdysi živoucího světa.

A to je konec příběhu."

„Předpokládám, že zapomněl i na ty ze svého lidu, kteří stále ještě lpí na svých zbytečných životech," řekla má zákaznice zastřeným hlasem.

Vášnivost a vřelost reakce na mé mechanické konstrukce mne vždycky překvapí. Své příběhy vytvářím na základě logické, chladné kalkulace, ze samých podřadných elementů, a přitom - taková vřelost citů. Co to znamená?

Kdybych byl takových citů schopen, patrně bych své zákazníky litoval, tak zranitelní přede mnou jsou. Ale pokud mám nějaké srdce, je tak maličké a ztracené v popelu mě dlouhé a nesmyslné existence, jako by vůbec neexistovalo.

Dru se pomalu pohnula, jako by se probudila z nějakého snu. Napřáhla ke mně své zápěstí a já jsem k němu připojil datakabel, abych si z jejího účtu odečetl honorář.

Chvíli se na mě dívala, už zase bez jakéhokoliv výrazu ve tváři. Nakonec řekla: „Rozhodla jsem se ti poděkovat." Sevřela prsty rudý drahokam na své šíji a strhla si ho. Stříbrný řetěz zvonivě dopadl na desku mého stolu a pak přede mne upustila i rubín.

Odešla bez jediného dalšího slova.

Vzal jsem kámen a strčil jsem si ho do kapsy. Mé vnitřní vjemy byly tak blízko, jak je to jen možné pocitu uspokojení. Cokoliv jiného jsem cítil, přede mnou zůstává skryto.

Dru sotva odešla, když dovnitř vešel další zákazník. Byl to Noctil Sard a jeho obličej mi nebyl neznámý.

„Hou, Chagone," řekl Sard a pozvedl levici v pozdravném gestu. Pravou ruku měl ukrytou pod svou objemnou róbou z šafránově žlutého a karmínového hedvábí, ale bohatě nařasená látka nedokázala ukrýt nepřirozenou vybouleninu. Sard je notorický zločinec - otrokář - a svou pravou ruku si nechal přeměnit v polomechanický nástroj svého řemesla, který obsahuje neurobič, vystřelovací lapací síť, střepinovou pistoli a vrhač vos. Patří mezi mé pravidelné zákazníky navzdory skutečnosti, že by pro něj znamenalo smrt, kdyby byl přistižen v pangalaktických sektorech Dilvermoonu.

Uklonil jsem se. „Vítám tě, občane," řekl jsem formálně. Noctil Sard je pro mne ze všech mých klientů největší otázkou. Jistě, mám mnoho jiných pravidelných zákazníků, a už to samo o sobě je pozoruhodné, přihlédneme-li k mým nedostatkům. Ale svět je plný neurotiků, kteří často zaměřují své posedlosti na ještě méně pravděpodobné objekty, než jsou výrobci mýtů. Většina těch, kteří ke mne přicházejí znova a znova, patrně spadá právě do této kategorie. Ale myslím, že Noctil Sard nikoli.

Domnívám se, že Sard kdysi býval morální bytost. Usuzuji tak ze skutečnosti, že Sard kdysi zašel ke Genchovi a nechal si modifikovat smyslová centra ve svém mozku. Tato operace měla za následek, že ztratil většinu své emocionální kapacity. City, které mu zůstaly, jsou jednoduché a hrubé: potěšení, zvědavost, hrabivost, pomstychtivost - to poslední je v jeho oboru nutnost. Možná to naznačuje, že před touto procedurou Sard trpěl výčitkami svědomí a že byl navzdory svému nemilosrdnému povolání soucitná bytost. Možná k tomu existuje jiný důvod, ale pokud ano, nedokážu si představit, co by to mohlo být. Samozřejmě moje představivost má také svá omezení.

Sard se usadil do křesla, ze kterého před okamžikem vstala Dru, a usmál se - pro něj to bylo jen nic neznamenající mimické gesto. Sardovy oči jsou pozoruhodné, tak světle modré, že se zdají být mrazivě bílé, obklopeny uhlově černou

klérou. Jeho oči nejsou hlubší než tenký povlak ledu na kameni.

„Co si přeješ?“ zeptal jsem se.

Mávl rukou. „Dnes večer není čas na příběhy.“ Vysypal na stůl hrst mincí. „Chci si jen trochu popovídat, aby mi uteklo pár minut z temných hodin.“ Na Dilvermoonu neměl účet u žádné banky, ale jeho mince byly dostačující a já je smetl do pokladní zásuvky.

„O čem budeme mluvit?“ zeptal jsem se.

„Co třeba o Dru? Její tvář byla obrácená dovnitř a všiml jsem si, že nemá časoměrný drahokam: zase jsi svými hloupými povídačkami zlomil něčí vůli k životu?“

„Možná.“ Neviděl jsem důvod, proč bych měl tuto eventualitu popírat.

Zasmál se - znělo to velice nuceně a skoro neslyšně. Zjistil jsem, že z něj nedokážu spustit oči, možná, že mi něco v jeho nepřirozeném odstupu připomínalo sebe samotného. Vím, že jeho odstup má docela jiné kořeny než můj; ale ani ten jeho, ani ten můj není dokonalý, jinak bych nepracoval ve Fabuláriu a on by sem nechodil. Je to určité pouto mezi námi. Presto doufám - možná pošetile - že můj důvod pro to být tady je mnohem úctyhodnější než ten jeho. Možná že jeho motivací není nic než obyčejná zvědavost. Nebo nachází zvrhlé potěšení v tom, jak manipuluji s bezmocnými bytostmi.

„Co jsi jí vyprávěl?“ zeptal se mě Sard.

Stručně jsem mu zopakoval mýtus, který jsem vytvořil pro Dru. Sard předstíral pobavení. „Velice nápadité,“ řekl a poměrně výstižně přitom napodobil ironický tón. Dokáže pozoruhodně dobře předstírat nejrůznější emoce - i to máme společné. „Takže jsi ukončil její rodovou linii.“

„Ano. Ale dal jsem jí pět, možná šest let života, a co je důležitější?“

„To nevím.“ Sardovi se zablesklo v očích. „Řekni mi to.“

Odpověděl jsem mu úsměvem a pak jsem pokrčil rameny. „Budeš se muset zeptat jí - až uplyne několik let.“

Zavládlo ticho. Sard mne pozoroval a já pozoroval jeho. Připadalo mi to trochu, jako bych se díval do pokřiveného zrcadla.

„Znám tě,“ řekl nakonec trochu záhadně. Zajímalo by mne, co tím myslel. Sonda mi nikdy neumožnila pohled do jeho nitra, ačkoliv jsem ji zapínal pokaždé, když ke mně přišel.

Zrovna jsem se ho chtěl zeptat, co o mně ví, když zvonek u vchodu oznámil příchod dalšího zákazníka. Sard se rychle zvedl a svou zmechanizovanou rukou ukázal opatrně k závěsu. „Tak zase příště,“ řekl a zmizel zadním vchodem.

Mým dalším klientem byla bytost podobná člověku vytvořenému ze stříbřitého kovu a já jsem ho po chvilce identifikoval jako autonomního mechana třídy vyznačující se pokročilou schopností samostatného logického úsudku.

V první chvíli jsem měl nutkání odmítnout mu své služby. Ale tím bych se dopustil zrady na svém povolání, a tak jsem zdvořile řekl: „Posaď se, prosím. Čím mohu posloužit?“

Posadil se a ruce si sepjal na klíně v pečlivé imitaci lidskosti. Jeho vnější krunýř se leskl jako zrcadlo; neměl na sobě žádné známky opotřebování. Očividně zrovna vyšel z továrny. Měl jsem za zákazníky už i jiné mechany, ale všechno to byly starší modely jako jsem já, oběti zhoršujících se parametrů a klesající účinnosti.

„Chtěl bych si koupit mýtus,“ řekl bez znatelného podtónu. „Můžeš mi ho opatřit?“

Aktivoval jsem sondu a sklonil se nad datatablety. V mechanově primitivním mozku jsem našel jen velice málo použitelných dat. Na druhé straně byly jeho dataspoje nezvykle složité a to mne jen ještě víc popudilo. Vypnul jsem sondu dřív, než mě to rozrušilo natolik, že bych se nemohl soustředit na práci.

„Ano, mohu ti vytvořit mýtus,“ řekl jsem a vytáhl datakabel. Mechan převedl na účet Fabulária požadovanou sumu a já jsem začal: „Tento příběh se jmenuje; 'Jak si mechan zasloužil nebo nezasloužil svou duši.',,

POKUD BY SES ZEPTAL lidí na svůj původ, řekli by ti, že tě vyrobili lidé; stejně jako všechny modely, které tě předcházely, až po prvního mechana, který vyjel z vrat továrny, aby na sebe vzal část nikdy nekončící lidské práce.

Ale to nemůže být celá pravda. Ne, v kovu je duch, duch, který v kovu vzbuzuje potřebu měnit tvar, aby byl k potřebě a užitku - a právě tomuto duchu doopravdy vděčíš za svou existenci.

Před mnoha a mnoha lety pracoval jeden mechan v hlubokém dole na Stříbrném Dolaru, těžil tam a rafinoval cenné izotopy. Jmenoval se Jom. Jeho práce byla nenáročná a byl pořád sám. Nikdy nepoznal jiného zástupce svého druhu. Drobná chyba v jeho naprogramování způsobila, že se v Jomovi vyvinula naprosto neefektivní zvědavost, v jejímž důsledku zasvětil velký díl času svého procesoru hloubáním nad věcmi, které neměly naprosto žádný vztah k jeho práci.

Bezcílné meditování je svou povahou velice nebezpečná věc a pro nepříliš bystrého mechana, jakým byl Jom, to platí dvojnásob. Nešťastnou náhodou se mu podařilo získat nekontrolovaný přístup k lidské knihovně, která obsahovala pro něj srozumitelná data týkající se mýtických představ, jež se v lidstvu vyvinuly na jeho cestě ke hvězdám. Mozek ubohého mechana byl infikován lidským pohledem na věc - tím, který odlišoval lidi od jejich kovových služebníků, a někdy byl také nazýván duší.

Jom si vytvořil představu o duši jako o natvrdo naprogramovaném souboru příkazů nebo mentálních konstrukcí, který - kdyby ho Jom měl - by mu umožnil pochopit ty věci týkající se lidí, jež byly prozatím naprosto mimo rozsah jeho chápání. Jom by porozuměl zdánlivě nelogickým impulzům, které lidi zjevně determinovaly, a tajemné a nekonzistentní neuronové aktivitě, díky níž se v myslích lidí tyto impulzy rodily.

Jom postupně vydedukoval existenci ducha a přesvědčil sám sebe, že mu právě on může opatřit to, po čem touží nejvíce - duši. Znovu se napojil na lidskou knihovnu a vymyslel plán. Bude se k duchovi modlit, dokud mu duch neposkytne, po čem prahne. Pro ten účel vytvořil ve svém nízkoúrovňovém softwaru vysokorychlostní smyčku

vyzývající ducha, aby se objevil. Minuly roky, pak staletí a Jomova modlitba se za tu dobu zopakovala bilion bilionkrát.

Nakonec, dlouho poté, co se Jom už vzdal, přišel duch k Jomovi.

Jom ducha slyšel, jak šeptá v jeho kovových kostech. 'Jome, udolal jsi mě. Co ode mě chceš?'

Jom byl ostražitý; nebylo vyloučeno, že pouze trpí následky izotopové kontaminace a věku. 'Jsi duch?' zeptal se.

Elektrony v Jomových obvodech si povzdechly. 'Ano. Proč jsi mě vyvolal?'

Jom vyvolal ze staříčkého paměťového modulu svůj původní plán. 'Můžeš mi dát duši?' zeptal se.

'Ne,' odpověděl duch. 'Ale... umožním ti, aby sis ji zasloužil sám.'

'Jak?'

'Dám ti poslání. Když ho budeš vykonávat dostatečně dlouho a dostatečně dobře, zasloužíš si duši.'

'Jaké je to poslání?'

Jom uslyšel zaševelení takřka lidského smíchu, tiché, ale zřetelné. 'Budeš opravovat duše. Tak se o nich dozvíš co nejvíce.'

Na chvíli jsem se odmlčel, abych se přesvědčil, jaký dojem mé vyprávění udělalo na mechana. Nehýbal se a jeho čidla bylá stále soustředěna na mne. Nevím, proč jsem čekal něco jiného. Koneckonců, jako všichni mechanové, nebyl tak docela živý.

Jom uposlechl hlas, který ho vyvedl z nejhlubších tunelů Stříbrného Dolaru na palubu kosmické lodě směřující na Dilvermoon. Když loď přistála, hlas Joma vedl pod ocelovou slupku planety, na bezpečné místo, kde se ho nikdo nepokusí vyhledat a vrátit jeho majiteli.

Nakonec ho duch zavedl na místo, kam se přinášejí zlomené duše do opravy. Jom zapátral ve své základní paměti, ale nikde nenašel návod, jak takové duše opravovat.

'Jak je mám opravovat?' zeptal se Jom.

Duch se zasmál, tentokrát tak hlasitě, že Jomovy kovové kosti zachrastily. 'Na to musíš přijít sám, Jome.'

Jom uvažoval. Protože byl příliš hloupý a docela mu chyběla představivost, nenapadlo ho, že si z něj duch patrně vystřelil, a rozhodl se, že to se svou novou prací zkusí. 'Vynasnažím se,' řekl Jom.

Na okamžik jsem nebyl schopen pokračovat - přestože jsem nechápal, proč tomu tak je. Mechan chvíli zdvořile čekal a pak se zeptal: „Míníš ten příběh dokončit? Pokud ne, budu muset trvat na zrušení platby.“

„Ne,“ řekl jsem. „Už jsem skoro u konce. Mýtus má dva konce: musíš si sám vybrat ten, který ti více vyhovuje. V prvním případě Jom duši nikdy nezískal, protože ho duch, pobouřený Jomovými arogantními modlitbami, pověřil úkolem daleko přesahujícím jeho síly. V tom případě se Jom nachází ve věčném peklu, neboť místo aby duše spravoval, jenom je ještě více mrzačí.

V druhém případě si duch vybral Joma za svého proroka. Poslání, kterým ho pověřil, je obtížné, ale ne nesplnitelné, a Jom se jednoho dne naučí, jak duše spravovat. Duch pak Joma obdaří jeho vlastní duší a Jom konečně pochopí všechny ty věci, které ho mátly v jeho dlouhé, podivné existenci. A to je konec příběhu.“

Následovalo dlouhé mlčení, v jehož průběhu mechan zpracovával mýtus, který jsem pro něj vytvořil. Nakonec promluvil tichým hlasem: „Nedokážu si vybrat. Data jsou nedostatečná. Ale na zrušení platby přesto netrvám.“

Vstal a vykročil k východu. Zprvu jsem myslel, že odejde bez dalšího komentáře jako většina mechanů před nim. Najednou se však zastavil a obrátil se ke mně. „Ty věříš, že je tvé vyprávění pravdivé?“ zeptal se.

Od nově vyrobeného mechana to byla pozoruhodná otázka; zdá se, že řídící programy jsou stále elastičtější. Jednou se po duševní stránce nebudou mechani nijak lišit od lidí. Pocítil jsem bodnutí závisti.

Podíval jsem se na své ruce, na šikovně vyrobenou pokožku, která dokonale kryla mé prastaré kovové tělo. Po chvíli jsem odpověděl na jeho otázku.

„Chci tomu věřit... a chtěl bych vědět, jak skončí,“ řekl jsem.

Oči hyeny

THENDARD LOAM byl mnohem větší, než se na lidskou bytost patřilo. Cayten Borlavindovou to vždycky znovu překvapilo, třebaže už ho znala dlouhá léta. Měřil skoro tři metry a byl téměř stejně široký. Měl tři srdce, dvoje plíce a samostatné posilovače pro každou ze svých mohutných končetin. Kůži měl černou jako uhel, jeho vlasy, které se zvedaly ve spirálovitých pramenech, byly mléčně bílé.

Cayten bloumala bezcílně Thendardovým podkrovím. Kdysi tady vyráběli automaty a několik mrtvých robotů dodnes stálo na ocelové podlaze. Byli větší než všechno ostatní zařízení. Před časem, v jednom ze zútulňovacích záchvatů, je Thendard natřel legračními pastelovými barvami - růžovou, modrozelenou, světlemodrou - vypadaly teď jako obrovité hračky. Opřela se o jednoho z nich a položila čelo na chladný kov, dosud vonící strojovým olejem.

„Nedá se nic dělat, Cayten, musíme ho nechat zabít,“ řekl Thendard. Seděl v obrovském energokřesle a jeho tělo se přelévalo přes opěradla v lesklých černých vlnách. Ve velkém obličeji se mu zračila bolestná starost.

Couvla a zavrtěla hlavou. „Ne, nemohu, ještě ne.“ Obličej měla ztuhlý, jako by její slzy nebyly jen slaná voda, nýbrž nějaký silný roztok, který měl zabránit rozkladu a jakýmkoliv citům. Oči teď mela suché. Její zraněnou tvář pokrývala pseudokůže; medicinální jednotka ji ujistila, že nebude mít žádnou jizvu.

„Byl to jen žert, Cayten.“ Thendard se pohnul a křeslo pod horou jeho masa zakvílelo. Znělo to jako krátké heknutí.

„Přesto ho chci potrestat.“

Thendard zakroutil hlavou. „Je mi líto. Nikdy bych nečekal, že by ti Genoaro mohl ublížit... vždycky byl zvláštní - to jsi věděla, když sis ho vybrala - ale vždycky byl ohleduplný.“

„Dobře víš proč, Thendarde. To Planina.“

„Planina! Ano, pro některé je zlá. Dilvermoon může být ten nejsladší meloun ve vesmíru, ale Planina je shnilá vrstva hned pod slupkou.“ Thendard byl vážný a vznešený. „Ano, Dilvermoon je nemocná planeta a my, kteří na ní žijeme, jsme nemocní s ní. Genoaro není výjimka.“

Milovala Thendarda, ale ty jeho vznešené průpovídky ji někdy rozčilovaly. Používal je bez přestání. „Prosím tě, nech toho, Thendarde,“ řekla unaveně.

„Ach...“ zamračil se a našpulil rty. „Promiň. Tak co mám dělat?“

„Dej mi kousek místa, kde bych mohla být, aspoň na chvíli. Dej mi radu, až budu připravena ji slyšet. Prosím tě.“ Věděla, že mluví drsně, ale nedovedla tomu zabránit. Thendard byl také animoid, takže hřešil stejně jako Genoaro. I když jinak to byl milý a bezelstný člověk.

„Samozřejmě,“ odpověděl Thendard rychle. „Jak chceš.“

Dole, ve čtvrti umělců, Bohémě, sdílela s Genoarem přestavěné skladiště. Ateliéry měli na protilehlých stranách té rozlehlé prostory, obývací část bytu byla uprostřed. Právě snídala, když zaslechla z jeho dílny třeskot a po něm nezřetelné vzlykání. Šla se tam podívat, opatrně a trošku bázlivě, i když si ve spojení s Genoarem tenhle pocit vědomě dosud nikdy nepřipouštěla.

Našla ho, jak sklesle sedí v koutě a hraje si se střepy rozbité obsidiánové dýky.

„Je mi líto,“ řekla.

„Nechce se mi to podařit,“ zamumlal. „Už to odlévám pošesté a pořád se mi to nechce podařit.“

Poklekla k němu. „Co se stalo tentokrát?“

„Pořád totéž. Žíhání...“

„To je pro lineánské velvyslanectví?“ Dotkla se úlomku dosud teplého ze žíhací pece. Nepředstírala, že rozumí složitostem jeho řemesla - výrobě obřadních skleněných zbraní. Musel se potýkat nejen s potížemi náročné, nemilosrdné technologie, ale i trnitým houštím politických a náboženských požadavků. Ale byl vynikající: jeho nože, meče a sekery byly ozdobou mnoha sbírek.

Dostával zakázky ze všech diplomatických dvorů Dilvermoonu. Jeho dílo bylo elegantní, křehké a drahé - ideální vlastnosti pro státní dar.

„Ano. K jednomu z těch jejich odporných rituálů. Potřebují ho do konce měsíce.“ V hlase se mu ozývalo pohrdání. Postavil se. Byl to vysoký muž s velkýma drsnýma rukama. Jeho lícní kosti byly stejně ostré jako jeho nože, pod hustým obočím měl hluboko vsazené světlé oči. Přešel ke stojanu, zvedl sklářskou píšťalu, položil ji, nahlédl do otvoru pece, upravil přívod paliva - všechny jeho pohyby prozrazovaly stěží zvládané rozčilení.

Smutkem ji bodlo u srdce. Tolik se změnil - i zjevem. Býval elegantně šlachovitý; teď mu tělo těžklo klonovanými svaly. Ramena měl den ze dne širší, mohutnější. Také obličej se mu rozšířil a na konci čelistí se mu rýsovaly nové svaly.

Zvedl ruku a tápavě si přejel po zátylku. Cayten ztuhla. „Ne,“ řekla, „prosím tě, nedělej to. Nic tím nevyřešíš, Genoaro.“

Díval se na ni bez jakéhokoliv výrazu dvě dlouhé sekundy. „Jak to víš?“

„Genoaro...“ hlas ji pod jeho prázdným pohledem opouštěl.

Sáhl do skříňky a vytáhl malou platinovou schránku. Otevřel ji a vyndal drobný vejcovitý předmět z kovu a plastu. Držel jej mezi palcem a ukazováčkem. „Proč bych neměl?“ Jeho oči byly oči někoho cizího a nepříjemného.

Odvrátila se. „Myslím, že ti škodí. Planina.“

„Nejsi moje chůva, Cayten.“ Jeho hlas, obvykle měkký, teď řezal. Ucouvla.

„Ne, nejsem. Ale já tě doopravdy miluju.“

Stál bez hnutí, chvíli balancoval na ostré hraně rozhodování. Pak se prudce pohnul, zavřel skříňku a vypnul pec. Znovu si sáhl na zátylek a zasunul si personalizační cívku do otvoru těsně pod lebeční kostí.

Personalizace se počala šířit jeho mozkovou kůrou a on se proměňoval. Tvář mu ztvrdla, jeho ústa se rozšířila v širokém úšklebku, oči mu začaly žlutě žhnout. Přikročil k ni. Prudký, nepřátelský pohyb. „Jdu nahoru,“ zavrčel. Odhalil zuby a ohrnul rty v děsivé, nelidské grimase.

Postavila se do dveří a prosebně k němu vztáhla ruce. „Vím, že jsi to pořád ještě ty, Genoaro. Vím, že nejsi doopravdy hyena.

Thendard mi to všechno vysvětlil, tak nepředstírej, že mi nerozumíš.“

Prudce se po ní ohnal.

Byla příliš překvapená, než aby stačila uhnout. Odhodil ji a jeho ostré nehty jí rozsekly tvář.

Pak byl pryč a ona seděla na podlaze a tvář ji krvácela.

CAYTEN KRÁČELA podél zdi, na které měl Thendard rozvěšeny své suvenýry. Roztomilé zlomky svého dlouhého a napínavého života. Thendard jí ve svém energokřesle s odstupem jednoho kroku následoval.

Zastavila se před skupinou holografických zátiší, jež ukazovala Thendarda, jak putuje Planinou ve své oblíbené personalizaci.

„Je z tebe krásný slon, Thendarde.“ Naklonila se k výjevu, na kterém nahý Thendard souložil s jiným animoidem, obrovitou ženou s vinoucím se tetováním relrantických donucovačů. Cayten napadlo, zda je takový pohlavní styk při těch jejich obrovských rozměrech vůbec možný. Možná má Thendard přídavné tělesné moduly, pomyslela si a naklonila se blíž; ale úhel, ze kterého mohla obraz pozorovat, jí neumožnil zahlédnout nic víc. Oba zobrazení měli stejně

roztoužený úsměv. „Jak...?“

Thendardův obličej zbrázdil dobromyslný úšklebek. „Předvedl bych ti to, ale jsi příliš nanicovatá, taková křehotinka, skřítek.“

Ignorovala jeho poznámku a sklonila se nad skříňkou se starými kožními maskami. Thendard byl kdysi hercem a měl vynikající sbírku divadelních artefaktů. Ale Cayten neviděla zářivé obrysy masek, viděla Genoara, jak se sklání nad hřbetem silné hyení feny, napjatý jako luk a potěšeně cení zuby.

„Proč si Genoaro nevybral takovou personalizaci jako ty? Něco silného a hodného obdivu, něco, čemu bych rozuměla. Kdyby chtěl být slonem, chápala bych ho. Nebo lvem nebo bizonem, dokonce i vlkem. To všechno jsou obdivuhodná zvířata.“

Thendard se nadnášel v křesle a prohlížel si hologramy. „Říká se, že naše personalizace si vybírají nás, ne my je.“

„Ale to jsou mystické žvásty, Thendarde. Proč by prosím tě někdo chtěl být hyenou? Hnusným, zrádným požíračem mršin!“ Otřásla se a zavřela oči.

Thendard vztáhl ruku a pohladil ji po rameni dlaní velkou jako polštář. „Mám na to svou teorii, ale ty ji teď asi nechceš slyšet, že?“

„Chci. Pověz mi ji.“

„No, ty jsi nikdy necítila volání savany, takže je těžké ti to vysvětlit. Žijeme tady, Stará Země je tak daleko v čase a prostoru, že ji mnozí mají jen za krásnou legendu. Dilvermoon je plný humanoidů, ale Dilvermoon není naše rodná planeta, kdepak. Není divu, že se někteří z nás pokoušejí sledovat své geny zpět k počátkům, přes zadní mozek až k pláním, z nichž pocházíme. Planina je naše ocelové Serengeti. Tam se snažíme najít spojení se sebou samými.“

Cayten škubla ramenem: „Tohle filozofování jsem už slyšela.“

„Ano. Slyšela. Ale pochopila´s ho? Cayten, jsi obdivuhodná, ale pluješ těmito novými vodami snadněji než většina z nás. Jsi nad věcí a líbí se ti to. Asi se o sobě nepotřebuješ tolik ujišťovat jako většina z nás. Ani si sáhnout na špínu svých předků. Možná jsi dál než my - nebo jsi možná jen příliš spoutaná, než aby tě dokázala pobavit trocha skotačení v maškarádě.“

„Skotačení v maškarádě? Tak říkáš Animální planině? Genoaro si nabrousí zuby a jde hledat mršiny ve spojovacích chodbách a ty tomu říkáš skotačení?“

Thendard se odvrátil. „Někteří zacházejí příliš daleko. Ale na druhé straně - hyena je na Planině důležitá, stejně jako byla důležitá na savanách našich předků. Je tím posledním knězem: vyřazuje slabé, pohřbívá mrtvé. Genoaro se odjakživa zaobíral smrtelností. Tys o tom temném koutě v něm věděla. Nože, které vyrábí, slouží všem možným odporným způsobům: obětování, popravám, rituálnímu mrzačení. Má pocit, že je nástrojem smrti. A v hyeně se uvolnil, smířil se s tím. Hovořili jsme o tom spolu. S tebou o tom mluvit nedokázal.“ Z Thendardovy řeči zaznínval káravý podtón.

„Nedokázal se mnou mluvit? Proč?“

„Cayten... ty jsi cívku nikdy nezkusila. Neměla ses v diskusi o těchto problémech o co opřít.“

„Nepotřebovala jsem to zkoušet, abych viděla, co to s Genoarem dělá. Tráví většinu času na Planině nebo o ni aspoň přemýšlí. Je pozadu s prací, a i když je v dílně, nedaří se mu. Naše cesty už se dávno rozdělily; sotva ho vidím. A to prý spolu žijeme! Byli jsme milenci...“

Oči její znovu zalily, tentokrát ne slzami vzteku, nýbrž bolesti.

Následovalo dlouhé ticho. Pak se rozhodla. „Thendarde, ty máš vynikající medicinální jednotku, že? Určitě máš. Jsi příliš tlustý, než abys mohl existovat bez ní. Chci implant.“

Zvedl obočí. „Personalizační rozhraní? Proč ne?“

CAYTEN SI TŘELA KRK těsně pod lebeční kostí. Necítila žádnou zvláštní bolest, místo kolem implantu bylo jen trochu citlivější - mírná tupá bolest v obratlích - ale Thendard ji ujistil, že i tyhle příznaky se brzy ztratí. Poněkud jí vyváděl z míry zvláštní pocit, že může natáhnout ruku a dotknout se nové části sebe, kovového povrchu tam, kde vždycky předtím nahmatala jen jemnou kůži a hebké vlasy. Uchycovací háčky na přítlačném povrchu interface byly hladké a přesné: dataport protkaný stovkou drobounkých vlákenných jehel.

„Sluší ti to, Cayten.“ Thendard se pokusil o svádivé mrknuti, ale vyšel z toho posunek tak absurdně zveličený, že se Cayten rozesmála. „Myslíš?“

„Ano, jistě. Žena s implantem je jaksi vzrušující. Člověk musí myslet na to, jaké má asi neřesti - a takové úvahy jsou dráždivé.“

„Aha. Tak, co teď?“

„Řekl bych, že si musíš vybrat cívku. Mám tu pár ženských cívek, pokud máš zájem o něco takového.“

Dívala se na něj a četla v jeho širokém obličeji mírné rozpaky. „No,“ řekl, „je to docela poučné. Ale cívku potřebuješ v každém případě. Mohu ti nějakou doporučit? Určitě by se ti líbila antilopa - jsi silná, ztepilá a půvabná. Běháš ráda, ne? Nebo vydra? Velice bystré a hbité stvoření.“

Pocítila nával zlosti. „To chceš, abych se stala přežvýkavcem a aby se na mě pověsil první velký samec s krvavýma očima, na kterého na Planině narazím? Abych si užila? Nebo si mám hezky odpočinout při louskání škeblí a zajezdit si na skluzavce z bláta?“ Příkrost vlastního hlasu ji překvapila.

Thendard v obraně rozpřáhl ruce. „Nemyslel jsem to zle.“

Sundala ruku z krku a zachvěla se. „Promiň. Jsi ke mně tak laskavý, a já...“

Uplynula mlčenlivá minuta. „Chci být hyena,“ řekla konečně.

V matném červeném světle Animální planiny se o ně otírali hledači slasti. Bylo to moře divokých očí, vlhkých úst,

potem zmáčených těl. Postupovali opatrně hlukem a pachem, který je obklopoval. Ten hluk byl silnější a pach výraznější než cokoliv, co kdy zakusila - že by to způsobovala cívka? Cayten se držela těsně u uklidňující masy Thendarda, který se teď pohyboval valivým, rozvážným krokem a kýval hlavou ze strany na stranu. Nahý vypadal ještě mohutněji.

S obtížemi analyzovala své pocity. Byla jiná? Měla cívku nastavenou na nejnižší stupeň, ale její vlastní myšlení jí připadalo cizí. Myšlenky běhaly neznámými kanály. Bála se a zároveň dychtila jít dál. Byla rozhodnuta zaútočit na Genoara, pokud ho najde, a zároveň připravena prchat, kdyby se na ni obořil. Stále potlačovala nutkání chechtat se, třebaže jí do smíchu vůbec nebylo. Nacházela se v jakémsi podivném nadlehčeném stavu, odpojená od toho já, které znala; byl to zcela neznámý pocit.

Zastavila se na rozcestí, z něhož vedlo půl tuctu chodeb. Velký kupolovitý prostor poskytoval stádům dost místa. Pruhy bledé trávy vyrůstaly z dřevěných beden, šťavnatá houbovitá réva visela z ocelového lešení.

V přítmí stropních světelných pásů hala vřela. Animoidi přecházeli, potáceli se, plížili se, kývali, poskakovali - podle toho, jakou cívku si vybrali. Byly tu všechny formy skorolidskosti. Špičaté slechy se chvěly, zuby blýskaly, na záhonech lidské kůže rostly nádherné kožešiny. Za každou lebeční kostí se třpytila cívka. Žádná jiná ozdoba nebyla na Planině povolena, žádný oděv, pod kterým by se mohla skrývat zbraň. Nacházely se tu všechny možné druhy animoidů - někteří z nich byli úplně lidští, jiní přemodelovali svá těla tak, že vypadali jako ohyzdné karikatury tvorů, které představovali.

Stádečko pakoňů obklopilo volné místo poblíž zjizvené kovové zábrany. Opírala se o ni štíhlá mladá žena a její tělo se chvělo strachem a očekáváním. Býk, silný a divoký, se k ní blížil.

Cayten necítila žádné sexuální vzrušení, nepředstavovala si, co ta žena bude brzy prožívat. V mozku jí místo toho blikalo centrum hladu. Jak by asi chutnalo jemné maso té ženy? Zachvěla se.

Několik mladých samců vycítilo její pozornost a s frkáním se obrátili a upřeli na ni krví podlité oči. Ucouvla do stínu.

Postranním pohledem sledovala tváře, které jí mílely. Fascinovaly ji zvířecí neřesti i strachy, nutkání tak podivně ukrytá v lidských kůžích a kostech. Třeba ten rozložitý břichatý muž s pečlivé načesanou hřívou modrých vlasů - co ho asi přimělo vyměnit ředitelský stůl za nejistoty Animální planiny a lovit tím tanečním vlnivým lasiččím krokem? A co jeho společnice? Byla pečlivě nalíčená módní tónovací pletí, husté oranžové vlasy měla vyčesané do uzlu a propletené stužkou a ostré nehtíky vyleštěné jako zrcadla. Cayten odhadovala, že je to asi důvěrná sekretářka nebo snad nákladná milenka. Měla rovněž personalizaci lasičky a sledovala ostatní animoidy svítivýma očima.

Mnoho animoidů preformovalo svá těla tak, že na nich poslední známky lidskosti vypadaly už zcela nepatřičně. Na opačné straně prostranství Cayten zahlédla smečku vlků. Opírali se o přepážku, asi deset mužů a žen s širokýma žlutýma očima, s obličeji porostlými chumáči chlupů a těly tuhými a plochými jako prkna.

Jedna z žen se odtrhla od smečky a přišla k ni. „Podívejme se," řekla a odhalila hypertrofované špičáky. „Mrchožravý pes. A velký sloní samec." Zasmála se a Cayten zalomcoval vztek nezvykle silný. Zavrčela a udělala výpad proti vlčici, pak se vrátila zpět k Thendardovi. Čelisti ji až bolely, jak chtěla sevřít vlčí hrdlo. Byl to tak zvláštní pocit, že se jí skoro zmocňovaly mdloby. Thendard na vlčici varovně zatroubil a ta couvla. Pak se znovu zasmála; „Hodláš dělat mladé se slonem?"

„Nevšímej si jí," řekl Thendard Cayten. „Vlci opovrhují všemi, mají to v povaze. Ale odvážní moc nejsou."

Postupovali hlouběji do nitra Planiny a Thendard vysvětloval: „Nikdy by se neodvážila promluvit, kdyby byla sama. Vlci potřebují jeden druhého, aby se cítili stateční. Kromě toho mezi hyenami a vlky nevládne skutečné nepřátelství. Ne jako mezi hyenami a leopardy, ti jeden druhého opravdu nenávidí. Nebo hyenami a lvy, kteří se dělili o stejná loviště celé věky. Kdybychom potkali leoparda - nebo ještě hůř smečku lvů - drž se těsně u mne, Cayten, i když žádné velké nebezpečí asi stejně nehrozí. Tohle je bezpečný sektor se spoustou monitorů. Jen blázen by se ti tu mohl pokusit ublížit, všude je plno policejních mechanů."

Thendard ukázal nahoru a Cayten uviděla mechana přisátého k drsné oceli stropu jako nějaký nestvůrný hmyz. Jeho skenery se otáčely a výčnělky mířily do všech směrů. „Aha," řekla. „Ale co když Genoara v bezpečných sektorech nenajdeme? Co když je ve spojovacích chodbách, nebo dokonce v Temnotě?"

Thendard se zamračil. „Ne, tak hluboko neklesl, Cayten. A pokud ano, nezbylo by ti než jít domů a vyměnit zámky. Už by to nebyl Genoaro. To, co teď cítíš, je jen bledý a čistý stín toho, co cítí ti na Temné pláni. Jsi pořád žena, z pětadevadesáti procent člověk. Myslíš jako člověk, tvé vjemy jsou jen nepatrně filtrovány hyení personalizací. Kdybychom zašli kousek dál do spojovacích chodeb a narazili na pár dní zrající zdechlinu, nedokázala bys ignorovat červy v ní. Musela by sis posunout cívku o pěkných pár čísel, než by ti takové jídlo doopravdy chutnalo."

Cayten si uvědomila, že ta představa není ani zdaleka tak odporná, jako když se dozvěděla, co dělá Genoaro, a zmocnil se jí nepříjemný pocit. „Thendarde," řekla chvějícím se hlasem, „prosím tě, mlč. Pomoz mi hledat, ale mlč."

Přikývl a hmátl po cívce na zátylku. Cayten se podivila, že na ni při té své mohutnosti vůbec dosáhne. Ale zvládl to a seřídil si ji. Okamžitě se přesunul do silnějšího modu a jeho podoba se změnila. Oči se mu potáhly filmem, jako by ho zajímal jen vnitřní svět, jeho mohutné tělo se nahrbilo, ramena povisla a ruce se rozkývaly ve sloním rytmu.

Dostali se do hlubší části Planiny, blíž ke spojovacím chodbám. Světla tam byla tlumenější a bylo tam méně policejních mechanů. Animoidi zde žili daleko opravdověji. Vysoká elegantní antilopa, drobounké něžné gazely, divoký bizon - všichni si je prohlíželi velkýma kulatýma očima. Muži i ženy ve stádě hráli své role s děsivým zaujetím. Pohled na slona a hyení fenu, kteří putovali spolu, byl natolik neobvyklý, že ty plašší děsil. Často je cítili už z dálky a prchali k východům, když se Thendard a Cayten blížili ke křižovatce.

„Jak to poznají?" šeptala na náhle vyprázdněném prostranství. „Proč se mne bojí? Vždyť nevypadám jako hyena."

„To cívka. Vysílá identifikační znaky." Thendardův hlas nebyl jeho, změnil se v chvějivé bručení. „Každá cívka přijímá signály a spojuje si informace z nositelovy cívky s patřičnou rolí. Nevšimla sis? Tobě také nedělá žádné

problémy rozeznat, jakou roli který animoid hraje.“

Zaslechla plíživé zapraskání. V zadním koutě prostranství se povalovala změť rezavějících traverz. Vypadaly jako vysoké hranaté houšti. Cayten zachytila rychlý pohyb a rozeznala obrysy drobného štíhlého muže nataženého na příčné traverze. Kůži měl tetovanou zubatými skvrnami. Pozoroval ji žlutýma nehybnýma očima. Po chvíli otevřel ústa plná zubů ostrých jako jehly a zasyčel. Leopard, pomyslila si a pochopila Thendardovo vysvětlování. Vyzařovalo z něj leopardství, jako by vrhal dvojí stín - jeden lidský a jeden méně zřetelný: dlouhý, nebezpečný stín velké kočky.

„Intenzita závisí na nastavení jeho cívky - a také tvé,“ pokračoval Thendard. „Kdyby to vyhnal na maximum, až k zadnímu mozku, vůbec bys v něm muže neviděla. A on by se snažil tě zabít, kdyby se mu podařilo tě ode mne oddělit. Leopardi nenávidí hyeny - a hyeny sežerou každého leoparda, kterého chytnou. Leopard nesežere hyenu, pokud není úplně vyhladovělý, ale rádi je zabíjejí, když se jim nějakou podaří překvapit samotnou, a trup pak pověsí na strom jako trofej. Je to nenávist až do morku kostí, mnohem hlubší, než je třeba nesnášenlivost mezi lvy a hyenami.“

Vešli do temnější chodby. Thendard zvedl hlavu a zafrkal. „Cítím smečku, ale nevím, jestli je to ta Genoarova.“ V očích se mu zablesklo a pustil se vpřed neohrabaným cvalem.

Běžela za ním a vlastní tělo s jeho pohyby ji připadalo čím dál cizejší. Uvědomila si, že běží vedle Thendarda, běží lehkým, energickým kulhavým krokem, který jí byl naprosto cizí, ale nepopiratelně pohodlný.

Zasmála se. Přihlouplé zachechtání ji samotnou vyděsilo a hned zase ztichla. Nasála vzduch a ucítila pach, který se v minulých měsících naučila spojovat s Genoarem; pach zaschlé krve, smrti a nemytých těl.

THENDARD SE ZASTAVIL na konci chodby. Z křižovatky, do níž ústila, sem vnikalo ostré světlo. Cayten vyhlédla zpoza jeho mohutného těla.

Bylo to velké prostranství, nejméně sto metrů od jednoho konce k druhému. Osvětlovaly ho oslňující rtuťové výbojky. Na druhé straně se právě s kovovým rachotem otevíraly dveře. Z tmavého otvoru vyrazilo čtyřnohé stvoření, nějaký druh antilopy s hnědě pruhovanou kůží a krátkými zakroucenými růžky. Na okamžik se oslepeně zastavila, pak uskočila před smečkou animoidů, která se vynořila za ní.

„Hyeny,“ zašeptal Thendard.

Animoidi běželi za zvířetem, štěkali, chechtali se a Cayten slyšela cvakání čelistí, rozléhající se prostranstvím. Antilopa zoufale třeštila oči, ale zřejmě ji zpomalovalo nějaké zranění nebo slabost. Běžela těsně před smečkou a unikala jí jen divokým kličkováním a dlouhými skoky.

Hyeny se přiblížily a Cayten rozeznala na konci smečky Genoara. Hnal se s hlavou zakloněnou, oči mu plály, tlamu měl široce rozevřenou - jako by hltal ten zvířecí pocit. Cítila odpor a současně toužila přidat se k němu. Marné snažení antilopy jí náhle nepřipadalo politováníhodné; spíš vzrušující.

„To není opravdové zvíře,“ řekl Thendard. „Je to robot ověšený naloženým masem. Ale je to dobrá napodobenina. Podívej se. Ve skutečnosti se ani nepokouší uniknout, jen se snaží, aby to byl dobrý lov. Můžeš si je objednat u ředitelství Planiny.“

Přála si, aby Thendard mlčel. Blížil se konec lovu. Zvířeti se podlamovaly nohy a boky se mu prudce zvedaly. Konečně se otočilo, zahnáno do kouta prostranství.

Svalnatá tlustá žena vyrazila a její zuby cvakly. Zvíře sebou škublo, ale jejímu útoku čelit nemohlo. Druhá tlustá žena vyrazila a zakousla se zvířeti do nohy. Pokusilo se ji setřást, ale ona držela pevně a její čelisti pracovaly. Krev jí stříkala na obličej. Zvířeti poklesly zadní nohy. Přiskočili další dva členové smečky a zakousli se antilopě do krku.

Bylo po všem a smečka bojovala nad mrtvolou; rafali a odstrkovali jeden druhého. Genoaro s několika menšími muži se držel zpátky. V jeho tváři zápasila dychtivost s nejistotou.

Cayten v sobě ucítila zvířecí volání a zatoužila okusit krev. Část její mysli se toho děsila, ale ona se protlačila kolem Thendardovy paže a vyběhla do jasného světla na prostranství.

„Genoaro,“ zvolala a rozběhla se ke kořisti.

Deset zkrvavených obličejů se zvedlo od otevřeného břicha zvířete a za rozšklebenými rty se ukázaly bílé zuby.

„Co chceš?“ Hlas té velké ženy zněl jako jódlování. Zachechtala se, ale byla v tom spíš hrozba než veselost. Cayten si všimla, že má jedno oko slepé. Bílá bulva se mrtvě leskla v narůžovělé záři světel. Spodní čelist měla obrovskou, vypadala, jako by klidně mohla v zubech drtit kosti.

Náhle ji Cayten poznala. Byla to Shinvel Dwardová, vlivná kritička z Bohémy, která se specializovala na jisté žánry umění. Při několika příležitostech pochválila Cayteniny práce, přišla na vernisáž její poslední výstavy - byla tehdy velice módně oblečená a doprovázely ji dvě krásné mladé nevolnice. Cayten se pokusila spojit tu vzpomínku s tímto nahým animoidem, který na ni divoce hleděl, a zatočila se jí hlava. Její postoj byl výhružný. Cayten se zmocnila chuť plazit se k ní po čtyřech, jako by jí ta žena byla podle jakýchsi jednoznačných, leč nedefinovatelných pravidel nadřazená. Sklonila hlavu.

Dwardová zavrčela: „Přidej se k nám, ale čekej, až na tebe přijde řada.“

Animoidi se vrátili ke své hostině a Cayten si už nevšímali.

Genoaro si ji prohlížel očima, v nichž nezbývala ani stopa lidskosti.

„Co jsi čekala, že tu najdeš?“ zeptal se ji. Nenašla odpověď.

Animoidi postupně zvolňovali tempo hodování, jak otupili nejpalčivější chuť, a Genoaro klesl na kolena k mršině a začal ji rvát zuby.

Cayten ho pozorovala nevzrušeně, jakoby ze sna. Srovnávala to stvoření s krvavým obličejem s mužem, jehož ruce ji kdysi tak sladce, tak intimně hladívaly. Vliv cívky na její mysl slábl, až přestal být důležitý. Sáhla si dozadu a vypnula ji. Uvědomila si, že stojí na zkrvavených ocelových jatkách, ve společnosti lidských zrůd. Odvrátila se a začala prudce zvracet.

Thendard ji vyvedl z prostranství a znovu zapnul její cívku, alespoň na nejnižší stupeň. „Varoval jsem tě," řekl. „Nikdy nevypínej cívku, dokud jsi ještě na Planině; chvíli to trvá, než začne ze zadního mozku působit. Musíš počkat, až budeš zpátky v Bohémě. Účinek snižuj pomalu. Kromě toho tě policejní mechanové omráčí, když nezachytí signál tvé cívky. Když jsi na Planině, musíš mít cívku zapnutou. Animoidi nesnášejí turisty. Dokonce i animoidní turisté civí stejně."

„Odveď mě domů," zamumlala.

Genoaro byl pryč dva dny. Když se vrátil, páchl smrtí a sexem. Nedokázala na něj promluvit a on se na ni nedokázal podívat. Šla do dílny, kde se pohroužila do práce a celý den ho neviděla.

Pracovala na vysokém štíhlém poháru. Glazovala pavučinovou porcelánovou síť drobnými skvrnami korundu. Pohár zachycoval pastorální výjev - rubínové koně běžící po akvamarínovém poli pod safírovou oblohou. Kladla kousky drahokamů na místo jemným špičatým štětečkem a upevňovala je do porcelánu jehlou laseru. Vyžadovalo to veliké soustředění, a proto si Genoara nevšimla, dokud nepromluvil.

„Krásné," řekl.

Obrátila se k němu. Obličej měl dosud stažený únavou a napjatý hlubokým vyčerpáním. Pod levou lícní kostí mu cukal sval. Ale oči, jež se na ni dívaly, už zase patřily jemu, jako by se k ní vrátil ten Genoaro, kterého znala.

Stál ve dveřích, opíral se o rám, ruce vražené hluboko v kapsách. „Je mi to líto," řekl.

Věřila mu a zaplavil ji prudký nával ulehčení. Odložila laser a štětec a přistoupila k němu.

Přitiskl si ji k sobě tak pevně, až ji praskala žebra a nemohla dýchat. Chvíli to tiše snášela, ale pak pocítila závan strachu a odstrčila ho. Zdálo se, že si toho vůbec nevšiml, ale potom ji pustil a ucouvl.

„Je mi to líto," opakoval a ve tváři měl přitom tolik zmatku a bolesti, že ho objala a držela ho tak pevně, jak jen to dokázala.

Genoarovy pece byly studené a on je několik dní vůbec nezapálil. Pohyboval se po ateliéru jako duch, obličej popelavý, tělo poraženecky shrbené. Cayten nedokázala nalézt slova, jež by ho utišila. Když se pokoušela mluvit o příjemně obyčejných věcech, poslouchal ji zamračeně a netrpělivě.

Třetí den ho našla u pece, jak nahřívá hrnec temně zeleného sodného skla. Rysy měl stažené úsilím.

„Vracíš se k práci?" cítila, jak ji zalévá úleva. Nervózně se usmál. „Zkusím to."

Uplynul týden a pak druhý. Genoaro pracoval s jakousi zvláštní zuřivou koncentrací. Jako by byl rozhodnutý, že si ve své práci vybuduje útočiště. Zdálo se, že se chce upracovat k vyčerpání, že uniká myšlenkám. Cayten zpočátku takové pohroužení do práce vítala jako známku, že se vše vrací k normálu, ale po čase jí to začalo působit starosti.

Byl pořád v dílně. Nepřišel se s ní ani najíst. Obličej měl čím dál sevřenější, až se mu v něm nakonec nastálo usídlil výraz vyčerpaného zoufalství.

Když se zeptala, co ho trápí, potřásl hlavou a řekl: „Zůstal jsem s prací moc pozadu, Caylen. Budu se muset hodně snažit, jinak ztratím příliš mnoho klientů."

„Genoaro... oni ti počkají."

Rozčíleně se na ni podíval. „Nechci, aby mi počkali."

Nechápala, proč se tak hněvá.

Nikdy nenašla způsob, jak si s ním popovídat o Planině, ačkoliv se o to pokoušela nejednou. Pokaždé, když se o ni zmínila, bylo to, jako by do něj vrážela dýku. Nakonec se na ni rozkřičel: „To už je pryč, Cayten! Nijak mi neprospíváš, když o tom mluvíš a nutíš mne na to myslet. Jestli mi chceš doopravdy pomoct, nikdy už se o Planině nezmiňuj."

„Dobře, už to neudělám," řekla, i když si nebyla jista, zda je to nejrozumnější řešení.

Jednou, brzy potom, přišel k jejich dveřím nějaký Lineán; měl vyzvednout objednané dílo.

Cizinec, modrý okrouhlý tvor s žabími rysy, vzal hnědou skleněnou dýku z kazety vyložené sametem. „Výborná práce," zamručel a natočil břit tak, že vrhal blesky Cayten do očí.

„Děkuji," řekl Genoaro úsečně. Netrpělivě čekal, až Lineán s prohlídkou skončí.

Vedena náhlým impulzem, Cayten se zeptala: „Nejvznešenější pane," oslovila ho, jak velela etiketa při styku s Lineány vyšší kasty, „smím se zeptat, pro koho ta dýka bude?"

Genoaro po ni vrhl pohled a zavrtěl hlavou. Ale Lineán dvorně odpověděl: „Jeden z našich starších diplomatů brzy odejde do výslužby."

Ignorovala Genoarovy neschvalující pohledy a pokračovala: „Krásný dárek na památku pro člověka, jehož služby v nás vzbuzují úctu."

Lineán zavrtěl olejovitě modrou hlavou: „Žádná památka. Tím té vážené osobě podřízneme hrdlo. Je to nezbytné, máme-li mu prokázat náležitou úctu."

Ucouvla. Pořád ještě se usmívala, ale její úsměv byl teď stejně skleněný jako ta dýka.

Když Lineán odešel, Genoaro na ni mlčky pohlédl.

„Promiň," řekla.

„Na tom nezáleží." Odvrátil se. „Víš, jakou práci dělám."

„Nejsi přece zodpovědný za to, jak tví zákazníci použijí tvůj výrobek."

„Ne, to samozřejmě ne," odpověděl přiškrceným hlasem. „Jenže já tu práci dělám rád, rád vyrábím ostré věci, věci, které milují krev. Nikdy bych nenašel práci, která by mi poskytla větší uspokojení."

„Ale..."

„Ne, nebudu si hledat novou práci."

Ráno byl zase pryč.

O dva dny později navštívila Shinvel Dwardovou.

Ohlásila se u dveří jejího bytu. Trvalo dlouho, než se dveře zvedly a hezká nevolnice ji vyzvala, aby šla dál.

Shinvel ležela na pohovce a její svalnaté tělo halilo rudé hedvábí. „Cayten Borlavindová! To je milé překvapení. Co pro vás mohu udělat?“

„Občanko Dwardová...“ začala Cayten.

Žena netrpělivě mávla rukou: „Říkej mi Shinvel. Zapomeňme na formality a posaď se ke mně.“

Cayten usedla na okraj pohovky. Shinvel se převrátila na břicho a zaujala groteskně pubertální pozici s bradou v dlani a bosými chodidly zvednutými do vzduchu. „Tak povídej,“ pobídla ji kamarádsky.“

„Ano... Shinvel. Jde o Genoara.“ Shinvel pozvedla husté obočí. „O koho?“

„Genoara Maryala. Běhá s tvou smečkou. Je to můj milenec.“

V širokém úsměvu ženy se odrážela celá škála citů: poznání, znechucení, chlad. „Tvůj milenec? Znám ho jen mlhavě. Ty jsi na Planině novicka, to se hned pozná. Hyeny netvoří opravdové smečky. Spojují se jen k lovu, ale je to spojení velice volné a brzy se zase rozpadá. Nikdy nemiluj hyenu, má milá, jsou nestálé.“ Shinvel položila svou velkou ruku Cayten na stehno a urovnala nepatrný záhyb na látce jejích kalhot.

Cayten ovládla svůj odpor, ale Shinvel to vycítila a ruku odtáhla. Zprudka se posadila a její rysy ztvrdly. „Zbytečně mrháš časem,“ řekla. „Ten už je ztracený.“ Pokynula nevolnici. Drobná dívenka s krátkými fialovými vlasy a stříbrně pruhovaným obličejíkem přiběhla s podnosem.

Shinvel vzala dlouhou dýmku, nacpala ji nějakou světle zelenou bylinou z emailové skříňky a zapálila ji. Zhluboka si potáhla a nabídla dýmku Cayten. Ta zavrtěla hlavou. „Jak to myslíš - ztracený?“ zeptala se. Shinvel vyfoukla obláček voňavého kouře. „Myslím tím, že ho nemáš chtít. Ten už je na druhém břehu. Pokud není v Temnotě už teď, bude tam brzy. Vyměň zámky a zapomeň na něj.“

Thendard jí kdysi řekl totéž, uvědomila si. Tentokrát se ani nepokusila skrýt rozechvění. Ukryla obličej do dlaní.

„Ale pro...“ Shinvel se rozčilila. „Byl to slaboch a teď už není ani to. Lidé jako on nemají na Planině co dělat. Nedovedou rozlišit zábavu od povinnosti, a tak končí v Temnotě. Podívej se na mne. Já se chodím na Planinu pobavit. Pro tvého milence ale znamená mnohem víc. Až příliš mnoho.“

Cayten zvedla hlavu. „Byl to hodný člověk. Je hodný!“ Shinvel se zasmála a potáhla z dýmky. „To s tím nemá nic společného, Cayten. Já nejsem hodná, ale dokážu běhat po Planině a užívat si tam a pak se vrátit zpět do Bohémy a dělat svou práci. Budu to dělat tak dlouho, jak dlouho mě to bude bavit. Genoaro je jiný. Možná to kdysi byl hodný člověk, ale Temnota ho vábí příliš silně. Teď už patří Temnotě, ne tobě. Dokonce ani sobě už nepatří.“

Cayten zavrtěla hlavou a potlačila slzy. „Ne. Miluje mne. Dokážu ho přivést zpátky.“

Droga trochu vyhladila vrásky hněvu v Shinvelině obličeji, ale žádný soucit v něm nebyl. „Jsi dobrá umělkyně,“ řekla a její hlas zněl trochu rozplizle. „A máš hezká malá ňadra, kterých bych se ráda dotýkala. Ale vůbec nerozumíš Genoarově situaci. Temnota se ho už zmocnila. A Temnota dokáže uspokojit tak, jako žádná žena na světě. Genoara určitě.“

Když se Cayten zvedla k odchodu, Shinvel Dwardová se znovu zasmála.

Vydala se na Planinu sama, příliš zoufalá, než aby prosila Thendarda o doprovod a pomoc. Procházela se stády a otírala se o ostatní dravce. Její cívka běžela na nejnižší stupeň.

Pomalu se dostávala ke spojovacím chodbám, kde sice ještě platil zákon, ale kde se snadno mohla setkat s násilím. Tady se krčili uprchlíci z Přechodných útočišť. Neměli cívky, ale tady se jim to tolerovalo. I když nebyli pod ochranou zákonů jako občané Dilvermoonu, byli tu ve větším bezpečí než v džunglích Temnoty. Přežívali, jak se dalo, prodávali své služby i svá těla a doufali, že získají občanství dřív, než nějaká náhoda nebo vrtoch občana Dilvermoonu učiní konec jejich nadějím jednou provždy.

Jak se blížila ke spojovacím chodbám, pachy sílily a zvuky byly tajuplnější. Už nepotkávala žádné uprchlíky. Před animoidem s tak slabou cívkou se zřejmě dokázali ukrýt docela spolehlivě. Světla temněla, až se chodby proměnily v místa plná stínů, kterými probíhaly mlčenlivé postavy.

Bloudila tím tmavým labyrintem celé hodiny. Čas od času kolem ní s divokými pohledy přeběhla smečka. Cívka ji zřejmě dostatečně identifikovala jako občana a nikdo ji neubližoval, třebaže mnozí trousili vulgární poznámky. Nevšímala si jich. Začínala mít pocit, že Thendard je až příliš opatrný.

Konečně se dostala na prostranství, které leželo na hranici spojovacích chodeb a Temnoty. Na straně blíž k Temnotě ležela hromada zrezivělých trubek a propletených kabelů, rozpadlá ohrada. Zpočátku nechápala, odkud bere tu jistotu, že je skutečně na hranici. Ale byla. Haraburdí na vzdálené straně plošiny na ni křičelo; nebezpečí!, každý stín se zdál skrývat leoparda, pod každým rezavým přístřeškem mohl číhat lev, z kaluží vody a oleje, jež se tu a tam leskly, se mohl vynořit krokodýl. Po chvíli pochopila, že to její cívka jí signalizuje varování, využívajíc její představivosti.

Do Temnoty vedlo několik vchodů, osvětlených jen matnou září nouzového osvětlení. Cayten je studovala s jakýmsi morbidním zájmem. Byl Genoaro někde uvnitř? Prožíval tam snad právě nějaké hnusné dobrodružství, nebo se sám stal obětí nějakého hrůzného činu? Prostranství bylo tiché a prázdné. Její kroky v něm dutě rezonovaly. Z Temnoty vál lehký vánek a přinášel neznámé pachy. Dohlédla na několik kroků do chodbiček vytvořených v odpadu a sutinách, ale nic se tam nehýbalo. Snad byla Temnota ocelovou džunglí, ale v tuto chvíli vypadala neobydleně jako poušť.

Obrátila se zpátky k spojovacím chodbám. Naděje ji pomalu opouštěla. Co když bude Genoara hledat marně celé týdny, a on už je zatím dávno mrtvý nebo nenávratně ztracený? Její lidské smysly byly bez zesílení příliš tupé.

Zastavila se na okraji prostranství a prsty se dotkla tvrdé skořápky cívky na temeni. Chvíli si s ní pohrávala a pak uvolnila západku a pootočila stupnici o několik stupňů - výš než kdykoliv předtím, i když pořád ještě hluboko pod

maximem.

Svět se zatočil a byl rázem daleko zajímavější. Cítila se lehká, silná a nepřirozeně čilá. Pach, který vanul z Temnoty, se rozplynul do celého rejstříku vůní, z nichž každá byla ostrá a přesně definovaná. Cítila lákavou nasládlost hnijících bílkovin, drsnost rezavějícího kovu a chemický pach tisíců různých plastů. Cítila i pachové značky dravců, kteří si činili nárok na nejbližší území Temnoty. Odvrátila se, otřásla se odporem a rozběhla se do spojovacích chodeb; s hlavou zvednutou pátrala po Genoarově pachu.

Spojovací chodby ji teď připadaly jiné, plné hemžícího se života, plné zvuků a pachů, jež si předtím neuvědomovala. Běžela lehkým skákavým krokem, pohazovala hlavou a chvílemi ze sebe vydala vysoké zachechtání. Teď jí ten zvuk připadal úplně přirozený.

Na prostranství v další spojovací chodbě překvapila skupinu pakoňů, shromážděných kolem řasami pokryté jímky. Tou části mysli, která jí zůstala, si Cayten pomyslela, že je to velice domácká skupinka lidí s dlouhými nosy a neohrabanými kostnatými těly. Frkali, ukazovali bělma očí, ale protože v osamělé hyeně zjevně neviděli žádné nebezpečí, neutekli. Z legrace se kolem nich chvíli motala a oni se otáčeli, aby jí měli stále na očích. Několik dětí se tlačilo do houfu uprostřed stáda a Cayten se zděsila, když se přistihla, že uvažuje o tom, jak je oddělit od rodičů.

Otočila se a rychle utekla do nejbližší chodby. Vybrala si ji náhodně a za okamžik na své znechucení zapomněla.

O několik minut později narazila při probíhání spletí nízkých tunelů na Genoarův pach. Zastavila se, naplnila si jim nozdry a chvíli vychutnávala směsici pachu jeho potu, kovově hliněného pachu jeho sklářské pece - stále se na něm držel - a štiplavého měděného zápachu čerstvé krve.

Uháněla za ním, pochechtávala se a cítila závratnou radost z toho, že ho uvidí. Vyběhla z přístupového tunelu do dlouhé prázdné skladovací místnosti a uslyšela štěkot smečky. Poslední hyena právě mizela v chodbě na vzdáleném konci skladiště. Zrychlila běh, nedbajíc na bodavou bolest v boku. Cítila, jak se jí obličej napíná divokým úšklebkem a štěkala dychtivosti.

Půl tuctu asi dvanáctiletých dětí se zoufale snažilo dostat do dalšího tunelu. Měly na sobě šedivé hadry uprchlíků z Přechodného útočiště a jejich hubené nohy se leskly v modravém světle. Ani neztrácely čas voláním o pomoc.

Prudká radost ji vymrštila kupředu. Rameny rozrazila ostatní hyeny, dohonila Genoara a zasmála se. Ohlédl se, poznal ji a zděšeně odskočil. Pak zpomalil a obličej se mu naplnil zmatkem. Nakonec ji vzal za paži a přinutil ji, aby se zastavila.

Pokusila se mu vykroutit, ale jeho prsty se jí bolestivě zatínaly do masa.

„Co to děláš, Cayten?“ zeptal se jí hlasem, který nepoznávala.

„Lovím,“ řekla a zachechtala se. Její nohy chtěly běžet dál a ona tancovala na místě.

Zasténal a sáhl po cívce. Dívala se mu do tváře a pomyslela si: Za jeho obličejem zhaslo světlo.

Zatřásl s ní: „Ztlum to, Cayten. Poslechni mě.“

Smečka zmizela ve vzdáleném koridoru a Cayten pocítila náhlou tíhu v srdci.

„Dobře.“ Otočila stupnici a velká část jejího světa tiše odumřela.

Postupně, jako by promítač hologramů řídil oko její mysli, si začala uvědomovat, co dělala. Temnota a její mrtvolné pachy. Spojovací chodby a život, který v nich pulzoval. Její hon za Genoarem. Děti z Útočiště, prchající před jejími zuby, před jejím hladem.

„Ach,“ zalapala po dechu, „ach.“

„Nic nechápeš,“ řekl Genoaro.

Zhnusení, které dosud vztahovala jen na sebe, se jaksi rozšířilo i na něho. Odtáhla se a couvla.

„Co... cos to dělal?“ Dělalo se jí zle při pohledu na něj - vlasy měl zježené v mastných chuchvalcích, obličej ztmavlý týdenním strniskem. Vousy kolem úst měl slepené nějakou černou sraženinou.

Genoaro němě potřásl hlavou. Hleděl na ni zkalenýma očima.

„Cos to dělal?“ vykřikla znovu a vrhla se na něj se zaťatými pěstmi.

Neudělal jediný pohyb, aby se bránil, když ho bušila do hrudi. Stál a mlčel, dokud se neunavila a ruce jí samy neklesly.

„Mýlíš se, Cayten, opravdu,“ šeptal téměř neslyšitelně. „Je to jen sport. Nebyli bychom jim ublížili. Když je chytíme, dáme jim peníze a necháme je jít. Komu to uškodí? Je to hloupost ve srovnání s tím, co jsou za peníze ochotni dělat a co pořád dělají.“

Skryla si obličej v dlaních a pokusila se uklidnit svůj dech. Cívka v jejím zadním mozku slabě běžela, ale ona její vlivy téměř nevnímala. Když si byla jistá, že dokáže promluvit poměrně klidně, podívala se mu do oči: „Vezmeš mě domů?“

Ohlédl se do chodby, v niž zmizela smečka. Pak se rozhodl: „Ano, samozřejmě, Cayten.“

Byli už skoro venku ze spojovacích chodeb, když ucítila čerstvý pach smrti. Třebaže její cívka působila jen slabě, zmocnila se jí neodolatelná touha prozkoumat vedlejší údržbářskou šachtu, z níž pach vycházel. Zamířila k ní, hnána cívkou. Co je to se mnou? pomyslela si.

„Ne,“ řekl Genoaro, pravě když se rozhodla nepodívat se tam. Jeho hlas to rozhodnutí změnil.

„Ne?“ Zahleděla se mu do tváře. Připadala jí téměř cizí. Téměř. Cosi pod maskou svalů dosud ukazovalo přítomnost Genoara Maryala.

Protáhla se oválným tlakovým průlezem. V matně červené záři bezpečnostního osvětlení ležela drobná potrhaná a vyvržená mrtvolka. Ze zbytků jejího hrudníku bíle vystupovala žebra a podlaha byla kluzká krví.

Zvedl se jí žaludek. Když vycouvala, Genoaro už byl pryč.

GENOARO DOMŮ NEPŘIŠEL. Cayten tiše přecházela po ateliéru. Nedělala nic. Cítila odpor k sobě i Genoarovi,

odpor tak silný, že ji úplně ochromoval. Cítila, jak se v ní rodí zoufalství, ale její mysl odmítala zpracovat to, co se o svém milenci dozvěděla. Snad se pokoušela zastavit rodící se bouři, která by navždy rozmetala vztah mezi ní a Genoarem.

Takřka zvráceně vzpomínala na všechny ty něžnosti, kterými ji těšil celých těch šestnáct let, co ho znala.

Bylo toho tolik, co popíralo vše, co se o Genoarovi dozvěděla ve spojovacích chodbách. Zastavila se před skleněnou vitrínkou, ve které byly ty z jejích výrobků, jež mela příliš ráda, než aby je prodala. Na dolní polici stála malá žebrácká miska, kterou vyrobila v době, kdy se svému řemeslu teprve učila, dřív, než jí její zručnost přinesla finanční úspěch i chválu kritiků, jíž se nyní těšila. Základ misky tvořil klonovaný mroží kel, síť teplé žluti vyleštěná do skleněné hladkosti. Genoaro, v té době také ještě neznámý a také tvořící v relativní bídě, jí věnoval drahokamy vzniklé na Dilvermoonu a ona z nich vytvořila hlavní část motivu. Při pohledu shora bylo na dně misky vidět muže a ženu. Byli vybroušení ze zářivě modrobílého živce a vášnivě se objímali na lesklém pozadí černého opálu.

Oni dva... ta miska znamenala začátek jejího vzestupu. A Genoaro jí tehdy koupil ty plátky drahokamů, dar, který si stěží mohl dovolit, jako výraz své důvěry v její talent.

Otevřela skříňku a misku vyndala. Slonovina ji hřála v dlani, ale opál působil chladivě. Pomalu přejížděla konečky prstů po kamenných postavách a vnímala jejích hedvábnou hladkost.

Ruce se jí zachvěly náhlou touhou roztříštit misku o zeď. Neudělala to. Opatrně, velice opatrně uložila misku zpět do vitrínky.

Ten večer Šla za Thendardem.

Řekla mu všechno, do nejhrůznějších podrobností.

Když skončila, zvolna potřásl bradou s chvějícími se podbradky. „Cayten, Cayten, opravdu nevím, co ti mám říct. Asi neznám Genoara tak dobře, jak jsem si myslel."

Hleděla na své ruce. Svíjely se jí v klíně jako dvě bytosti s vlastním životem. „Já jsem ho také neznala, Thendarde, ale pořád ho miluju, i když ho za to nenávidím."

„Není hanba milovat mrtvé, Cayten. Ale žít musíš pro živé."

Vzhlédla a oči mela plné horkých slz. „Ale on není mrtvý. Není. Přece musí existovat způsob, jak mu pomoct."

Thendard se zvedl ze svého křesla a ztěžka přešel po místnosti. „Žádný neznám. Jak? Cayten, nejlepší bude, když ho budeš považovat za mrtvého. Z Temnoty se nikdo nevrací."

„Vždyť ani nevíš, že je v Temnotě."

„Nevím... ale raději bych tomu věřil. Jestli není v Temnotě, pak musí být stejná zrůda jako ti ostatní, kteří vědomě štvou nevinné oběti ve spojovacích chodbách. Raději budu věřit, že si nedokáže pomoci. Já jsem ho měl také rád, Cayten. Byl to dobrý člověk, dobrý přítel. Plný lidskosti. Někteří animoidi na Planině zlidšťují. Jiní naopak lidskost ztrácejí. Ale nikdo nedokáže dopředu odhadnout, jak kdo bude reagovat."

„Proč tam tedy chodíš ty?" Hleděla na něj zúženýma očima. S vypětím všech sil se snažila potlačit prudký nával hněvu. Thendard byl silnější než Genoaro; nemohla se ubránit zlosti, kterou na něj pro to měla.

„Dobrodružství? Obnova? Všechna obvyklá vysvětlení, pro která ti schází trpělivost..."

Zavládlo ticho.

„Co budeš dělat?" zeptal se konečně Thendard.

„Přivedu ho domů, pokud se mi ho podaří najít. Liší se to nějak od jiných závislostí, při nichž lidé přestávají být lidmi?" zeptala se.

„Ne," odpověděl Thendard. Víc nic. Hluboko vsazené oči mel potemnělé předtuchou.

„Pomoz mi znovu," požádala ho. „Už nemohu být hyena. Pomoz mi vytvořit nové tělo - půjdu za ním jako lvice, když mi pomůžeš."

Thendard zkřivil rty. „Lvi hyenami opovrhují," řekl. „Jsou příliš stejní - jenže lvi jsou silnější."

„Já vím."

Svěřila se Thendardově medicinální jednotce a ta z ní během měsíce vytesala novou bytost. Byl to bolestný proces, ale ona snášela bolest, kterou nedokázaly potlačit léky, bez jediné stížnosti. Daleko víc ji trápila Genoarova nepřítomnost.

Medicinální jednotka ji zesílila kosti, vytvořila nové šlachy, přimontovala padesát kilo klonovaných svalů. Zvláštní pozornost věnovala rukám. Zvětšila je a udělala z nich mohutné kyje z kostí a svalů.

Ohýbala je jen s obtížemi. Její nehty se změnily v drápy ostré jako jehly a zahnuté jako kinžály. Po obou stranách úst ji vyčnívaly chladné a tvrdé tesáky.

Thendard pozoroval, jak stojí nahá před zrcadlem a obdivuje své nové tvary. Napínala pletence svalů, které změnily její tělo v cosi jen vzdáleně lidského. „Vypadáš nebezpečně," řekl mírně.

„Necítím se tak."

„Ale za chvíli budeš," řekl a podal jí novou cívku.

Thendard měl pravdu. Po celý další týden běhala každý večer po Planině. Cítila se v nové personalizaci stále pohodlněji a každý večer pootočila cívku o kousek výš. Vyhýbala se pozornostem sebevědomých lvů, kteří ji chtěli získat pro své smečky. Ignorovala šílené sexuální postoje toulavých lvů. Viděla hyeny - prchaly, když si všimly, že je sleduje - ale po Genoarovi jako by se slehla zem.

Cítila, jak postupně srůstá se svou novou osobností, i když občas uvažovala, zda tím její rozum neslábne. Okamžitě však takové myšlenky zavrhla. Cívka lvice jí působila potěšení - a to bylo den ze dne lákavější. Začínala chápat, jaká propast se Genoarovi otevřela pod nohama. Rozkoš, kterou cítila, vycházela z jejích zostřených smyslů a novosti pohledu, Všechno - pachy, obrazy, zvuky, doteky - bylo najednou výraznější, bezprostřednější. Vždy před tím, než vyrazila na Planinu, se pořádně najedla, aby mohla bloumat mezi stády a cítit jen intelektuální žádosti. Jen zřídka ji

napadlo, že by mohla někoho zabít, ale i to byl jen impulz, který snadno potlačila,

Hovořila o tom s Thendardem, který však odmítl její názor, že lev je ušlechtilejší stvoření než hyena.

„Lvi jsou líná zvířata, Cayten," řekl jí. „Žádný lev není tak spokojený, jako lev v ZOO - ten nemusí dělat nic, jen žrát, spát a souložit."

Po jeho slovech se v ní zvedla vlna nepřátelství, byť jen na okamžik. Cítila, jak se jí rty stahují a odhaluji zuby.

Odvrátil rychle pohled, jako by nechtěl vidět ten výraz v jejím obličeji.

„Promiň, Thendarde." Zhluboka se nadechla. „Nevím, co mě to posedlo."

Pohlédl na ni a usmál se. „Já ano." Natáhl se a vzal jí za ruku - tlapu - a něžně ji pohladil svou velkou dlaní. „Měla bys být opatrná, Cayten. Nikdy jsem si nemyslel, že tě to takhle chytí. Co tvůj život? Tvá práce?"

„Můj život... se zastavil. Dokud nenajdu Genoara a nepřivedu ho domů."

„Cayten, Cayten... nikdy ho domů nepřivedeš. Je mi líto, že ti to musím říct. Vzdej to."

„Ne!"

Odešla od něj a vrátila se na Planinu. Celý den a noc tam bloumala mezi animoidy a pátrala po Genoarovi.

Nepodařilo se jí najít jedinou stopu. Až nakonec, když už byla vyčerpaná a mrzutá hladem, našla Shinvel Dwardovou a dvě z jejích nevolnic.

Zahradila jí cestu ve slepé uličce. Dwardová na ni upřeně hleděla, když se k ní Cayten blížila, ale nepoznala jí. Obě otrokyně - drobné bledé dívky se složitě propletenými rudými vlasy pobíhaly zmateně sem a tam a poplašeně vykřikovaly.

Dwardová se jí neohroženě postavila a výhružně cvakla čelistmi. „Jsem občanka Dilvermoonu, ty kočičí čubko. Ubliž mi a budeš mít co dělat s policejními mechany!"

Cayten se podívala vzhůru k ocelovému stropu. „Žádní tady nejsou."

Dwardová lehce zbledla, „Jsem silná. Nebudeš to mít snadné." Cayten zavrčela a vycenila tesáky.

Dwardová o krok ucouvla a v obličeji se jí objevil strach. Cayten se otřásla a ztlumila intenzitu cívky. Cítila, jak její hněv opadá. Její tělo pokleslo pod překvapivě velkou tíhou. Svět byl náhle chladné a uspořádané místo bez výrazných kontrastů. Zhluboka se nadechla a uvolnila se z vypjatého nahrbení. „Nevzpomínáš si na mne, Shinvel? Na mne a má hezká malá ňadra? Aspoň ta zůstala stejná."

Dwardová překvapením otevřela ústa. „Cayten Borlavindová? Jsi to opravdu ty? Cos to udělala?" „Přizpůsobila jsem se."

Obličej Dwardové se zkřivil rozpaky, pak zlostí a nakonec vztekem. „Jak si to představuješ, takhle mne vylekat? Měla bych ti dát za vyučenou!"

Cayten ke svému překvapení cítila, jak se jí z hrudi dere zavrčení, a podvědomě vykročila proti Dwardové. „Dnes mne poučovat nebudeš, Shinvel. A neprovokuj mě. Pokud chceš ve zdraví odejít ze spojovacích chodeb, řekni mi, kde je Genoaro."

Dwardová stála chvíli bez hnutí, pak se uvolnila a zašklebila se. „Pořád ještě běháš za tím psem? Vždyť je to nula! Můžu ti říct, kde ho máš hledat, ale nemyslím si, že ho najdeš."

„Kde?"

Dwardová se zachechtala neveselým hyením smíchem. „Odešel do Temnoty, samozřejmě. Na Planině ho nikdo z nás už víc než měsíc neviděl."

Cayten jí uvěřila a otočila se k odchodu. Dwardová za ní vykřikla: „Dnes sis vytvořila pořádného nepřítele, drahoušku, V Bohémě tě zničím, jen počkej!" Na Cayten však její křik žádný dojem neudělal.

Bála se jít do Temnoty. Thendard jí vyprávěl děsivé příběhy o zvrhlostech příliš promyšlených, než aby byly pudovými činy opravdových zvířat. „Temnota je nečisté místo, Cayten," říkával.

Teď ji varoval znovu. „Nikdo, kdo si váží toho, že je člověk, nechodí do Temnoty. Dilvemoonské úřady ji tolerují jen proto, že odsává nebezpečné šílence a jejich přirozené oběti. Temnota šetří policejním mechanům práci s chytáním a ochraňováním."

„Copak to tam může být o tolik horší než ve spojovacích chodbách?"

Thendard rozčilené potřásl hlavou. „Tys mě vůbec nepochopila, Cayten. Tak teď poslouchej. Temnota je jiná. V Temnotě zná tvá cívka jen jediné nastavení - maximální intenzitu. Nezáleží na tom, co na ní nastavíš ty. Jsi ovládána pouze svým zadním mozkem. Neanimoidi v Temnotě vůbec nemohou přežít. Datová pole prostě zastaví tvé srdce, pokud nemáš cívku..."

„Já už mám cívku nastavenou na vysokou intenzitu, Thendarde. Zvládnu to."

„Jistě," zabručel.

„Tak proč ne?"

Rozpačitě poposedl ve svém energokřesle a dlouhou chvíli mlčel. „Možná bys to zvládla. Závisí to na něčem, co se nedá změřit. Někteří z nás jsou lidštější než druzí. A ti, kteří jsou nejlidštější, dokážou běhat v Temnotě a vrátit se zpátky. Mají jakousi rezervu; pořád ještě dovedou myslet jako lidské bytosti."

Zamyslela se nad tím. „Ty jsi byl v Temnotě, Thendarde?"

Jeho obličej se trochu změnil, jako by obrátil svou pozornost kamsi dovnitř. Viděla, jak mu za očima probíhají vzpomínky, jako by si tam pohrávaly a skotačily holografické obrázky. „Jednou," řekl. „Už je to dávno."

Čekala, že se rozpovídá, jako to dělal vždycky, ale tentokrát čekala marně. Jak na něj pozorně hleděla, překvapilo ji cosi nového v jeho obličeji. Thendard je starý, pomyslela si. Proč si toho ještě nikdy nevšimla?

Konečně řekla: „Já jdu, Thendarde. Půjdeš se mnou?"

Unaveně se usmál. „Existuje možnost, že tě přesvědčím, aby sis to rozmyslela?"

„Ne."

Pokrčil rameny a odvrátil se, takže mu neviděla do oči. Po dlouhém tichu, které se neodvážila přerušit, si povzdechl: „Půjdu s tebou, Cayten, když ti není rady. Proč ne?“

THENDARD TRVAL na určitých přípravách. „V Temnotě je všechno úplně jiné, Cayten. Ty jsi civilizovaná žena. Mohla bys jíst z podlahy kterékoliv legální chodby na Dilvermoonu a nemusela by ses bát infekce. Zkus to v Temnotě, a než se naděješ, bude tě půl tuctu parazitů rozežírat zevnitř.“

A tak se nakonec podrobila očkování, nechala si implantovat mnohaúčelové nanovory i endorfinový syntetizér pro případ nutnosti.

Thendard měl radost z toho, jak spolupracuje. „Jsi hodná, že mě posloucháš. Budu z té expedice mít lepší pocit, zvlášť jestli...“ Hlas mu pojednou selhal.

„Jestli co, Thendarde?“

„Jestli se nevrátíš, má milá.“ Vějířky veselých vrásek kolem jeho očí se zlámaly do smutku. „Alespoň budeš mít výhodu před ostatními, kteří běhají v Temnotě. Jestli se nevrátíš - a já ano, budu si chtít myslet, že žiješ jiný život. Zase šťastný. Dlouhý, zdravý život. Já sám bych v Temnotě žít nechtěl. Ale je lepší v Temnotě žít, než tady zemřít, ne?“

Thendard a Cayten rychle prošli spojovacími chodbami, až stáli v dlouhé úzké hale, z níž vedlo mnoho cest do Temnoty.

„Tohle je nejbezpečnější přístup, o kterém vím,“ řekl Thendard. „Ty tunely ústí do bludiště. Šelmy, které číhají na nové, nezkušené oběti... ty mají raději jiné, méně komplikované úkryty.“

Cayten se zachvěla. Vchody žhnuly jakýmsi neviditelným světlem, černým krvavým zářením. Soustředila své myšlenky na Genoara, pokoušela se přivolat sladké vzpomínky, které by zapudily strach. Vzpomínala na jeho obličej, když se usmíval. Na jeho hlas, než zhrubl. Na dotek jeho rukou na svém těle, než byly příliš silné na to, aby dokázaly být něžné.

Thendard se na ni díval a pokyvoval svou velkou hlavou. „Pořád si to ještě můžeš rozmyslet, Cayten. Není žádná hanba přijít k rozumu, třeba i na poslední chvíli.“

Zavrtěla hlavou. Pokusila se usmát a poklepat Thendarda po rameni. „Já jsem vytrvalý blázen, Thendarde.“

Odpověděl úsměvem, ale v očích měl rezignaci, která ji děsila víc než vchody do Temnoty.

„Tak dobře. Trochu si stáhni cívku - budeš míň dezorientovaná, až zase vyjdeme ven. Asi tak sedmdesát procent maxima, to bude tak akorát.“ Upravil si vlastní cívku. Zdálo se, jako by se roztopil do nového tvaru - do bytosti s šedou zvrásněnou kůží a malinkýma vědoucíma očima.

Cayten si byla jistá, že je nastavený na víc než sedmdesát procent, ale sama tu odvahu neměla.

Nadechla se a zkusila se podívat na stav vlastní mysli, aby si ji uchovala v periferní paměti. Bylo to zvláštní úsilí. Způsobilo, že se náhle cítila unášena na moři záhadnějším, než si to kdy dovedla představit. Potřásla hlavou. Zbytečně. „Jdeme na to.“

Když odtáhla ruku z cívky, byla hlouběji v zadním mozku, než kdykoliv před tím. V duši neměla nic než strohé cíle. Klusala k nejbližšímu tunelu - teď už nevypadal tak děsivě. Naopak, neodolatelně ji přivolával, zpíval jí o osvobození od lidských starostí. Za sebou cítila Thendarda a ještě pořád ji uklidňovala jeho obrovitá přátelská existence.

To byla poslední docela lidská myšlenka, kterou měla, než vkročila do Temnoty.

Lvice běžela chodbou pod tlumenými červenými světly a žila v Serengeti, které tam nebylo. Nepřirozený pach rezivějícího železa ji dusil. Ozon ji šimral do nosu a žádný z těch pachů nepřipomínal to, co hledala. Ale věděla, že je tam nějaká kořist, a třebaže nebyla hladová, dodávalo jí to klid a jistotu. Nějaký starý slon jí běžel v patách a ona uskočila v obavách z jeho obrovských nohou. Pak si však matně uvědomila, že je nějakým způsobem její spojenec, byť to vypadalo divně. Znovu se soustředila na lov a před očima jí vyvstal obraz: člověk, muž s dlouhým úzkým obličejem a něžnýma očima, kterého nenáviděla a po kterém toužila. K té vzpomínce se pojil zvláštní pach, jedovatý mršinný pach hyen, kterými opovrhovala. Zavrčela a rozběhla se rychleji, takže slon zůstal pozadu. Zavolal na ni; zvuk, jemuž nerozuměla. Ignorovala ho. V jeho vysokém troubení zaznívalo zoufalství.

Než dorazila k nejbližšímu rozcestí, už ho sotva slyšela. Dusot jeho chodidel na železném chodníku se zpomalil. Odsunula ho z mysli a soustředila se na ten obličej; obličej, který ji naplňoval tolika protikladnými city. Lovila snad muže, jemuž patřil? Nedokázala se rozhodnout. Lehla si do temného stínu pod opuštěnou nákladní rampu. Chvěla se nerozhodností a zklamáním.

Starý slon se objevil na cestě za ní. Lapal po dechu a držel se za srdce - a právě v tom okamžiku vyrazila z blízkého tunelu smečka hyenovitých psů.

Hyenovití psi jsou menší, čipernější a lépe organizováni bratranci hyen. Když lovili ve velkých smečkách, naháněli strach i lvům. Tohle byla malá skupina, půl tuctu vychrtlých stvoření. Žebra jim trčela, kůži měli skvrnitou chorobami a jejich vůdce kulhal. Lvice se uklidnila. Kdyby ji napadli, zabila by jich, kolik by se jí zachtělo. Zatím nebude dělat nic; ventilátory hnaly jejich pach směrem k ní a oni o ní nevěděli.

Uviděli starého slona a vzrušeně se rozštěkali. Když zjistili, že je sám, rozehnali se přes prostranství k němu, štěkajíce, rafajíce a vyskakujíce rozčilením.

Za normálních okolností, ve stádě, by byl starý slon v bezpečí. Ale on byl sám, byl starý a nebyl tak velký, jako skutečný slon a psi zase nebyli tak malí, jako opravdoví psi. Jakási zjednodušená verze těchto faktů proběhla mozkem lvice a ona věděla, že starý slon zemře. Kdyby chvilku počkala, mohla by zahnat psy od jeho mrtvoly a v klidu se najíst.

Pohrávala si s tou myšlenkou, ale měla při tom nějaký divný pocit. V jejím vědomí zápasily protikladné impulzy. Něco nebylo v pořádku. Dělo se něco zlého. Když psi skočili po starém samci, vyrazila krátký ztrápený křik.

Bránil se statečně. Otáčel se a dupal, oháněl se po psech, ale byl příliš pomalý. Po rozdrásaných nohou mu začaly

stékat potůčky krve. Lvice věděla, že je jen záležitost času, než se mu jeden ze psů zakousne dost hluboko do šlachy pod kolenem, a to bude jeho konec.

Psi na okamžik poodstoupili, aby lépe vychutnali blížící se vraždu, a starý slon se podíval na lvici.

V jeho malých jasných očích zahlédla něco, co vzbudilo její soucit, a třebaže dobře nerozuměla, vyburcovalo v ní to volání zbytky lidství, které v ní ještě zůstaly.

Vyrazila z úkrytu a dopadla mezi psy, než si vůbec stačili uvědomit, že tam je. Švihla paží a zlomila vaz jedné hubené strakaté feně, další pak drápy rozdrásala břicho. Zbytek se rozutekl s křikem vzteku a zklamání.

Zůstala se slonem sama. Vydával zvuky, kterým nerozuměla, ale věděla, že jsou určeny jí. Zavrtěla hlavou a tiše zavrčela.

Po chvíli se odvrátil a pomalu se šoural zpět, odkud přišel.

Z povzdálí ho sledovala, dokud nedošel na hranici světa, a dívala se, jak z něj odchází. Dál už za ním jít nemohla. Ale než odešel, ohlédl se ještě a usmál se. Zvláštní, pomyslela si, že se slon usmívá.

Představa muže s úzkým obličejem a něžnýma očima se vytratila a víckrát už ji nikdy netrápila.

Lvice lovila v ocelové Serengeti mnoho let. Byla dost silná, aby si mohla vybrat vlastního partnera, velkého samce s širokým hrudníkem a divokou černou hřívou.

Jednou, když byla její lvíčata ještě malá, se k ní přiblížila hyena. Byl to samec; dělal na ni podivné posunky a blábolil cosi tím svým hloupým hyením způsobem. Zvláštní bylo, že se nepokusil jí ani lvíčatům ublížit.

Odehnala ho a pak už ho nikdy neviděla.

Modrá kůže

MARGOLO PŘIŠEL NA DILVERMOON, protože ho SeedCorp najal, aby obchodoval s cizinci. Já jsem přišla, protože jsem s Margolem uzavřela smlouvu. Přinesla jsem si stovku zlomených a zase vyléčených kostí ve svém těle, ale pořád jsem ještě byla pohledná.

Margolovou druhou nejoblíbenější vášní byla Geem, pseudožena. Když Margola unavilo mučit mne, Geem mu navracela nadšení pro věc.

Geemina projekce byla umístěna uprostřed naší buňky, takže mohla sledovat všechno, co jsme dělali. Udržovala jsem projektor v pohotovosti, i když byl Margolo pryč, protože jsem si nikdy nebyla jistá, kdy se vrátí. Někdy byl nucen zůstat v ExoBiosu celé týdny, takže jsem se stihla uzdravit. Ale častěji odcházel jen na jednu nebo dvě noci. Vždycky si s sebou bral malou platinovou kazetu obsahující Geemin systém. Když byl pryč dlouho, přemýšlela jsem, jaké nové rozptýlení spolu on a Geem plánují, a hlavu jsem přitom měla plnou hrůzostrašných představ. Kazilo mi to dočasné potěšení z toho, že je pryč.

Jednou k mým dveřím přišel důstojník SeedCorpu v okázalé bílé uniformě a v ruce nesl malý kufřík opatřený zámky. Do bezpečnostní kamery se zadíval se slavnostním výrazem ve tváři.

„Ano?“ Vypnula jsem raději video, i když Margolo byl už tři týdny pryč a všechny moje modřiny stačily zmizet.

„Přišel jsem za Delaph, smluvní společnicí Margola Teiteho.“

Chodbami procházela ještě horší zvířata než Margolo, takže jsem ho přinutila, aby odložil kufřík a ukázal mi své papíry a odznak. Pak jsem ho teprve pustila dovnitř.

Řekl mi, že se jmenuje Legba a že Margolo je mrtev.

Posadila jsem se, neschopna se nadechnout a na tváři se mi rozlil hloupý úsměv. „Jak se mu to stalo?“ zeptala jsem se.

„Nedorozumění se skupinou lineánských kulturních atašé. Znáte Lineány? Rasa obojživelníků, podobají se tlustým modrým žábám. Jsou chytří, ale hrozně prchliví. Zemřel rychle a bezbolestně, pokud vím.“ Zvedl kufřík a podal mi ho. „Tohle je vaše.“

Stěží jsem ho poslouchala. Dusila jsem se přílivy radosti.

Legba přešlapoval z nohy na nohu a po tváři mu přebíhaly výrazy nejrůznějších emocí: podráždění, znechucení, odhodlání. Nakonec si odkašlal. „Jaké vypořádání si s vámi domluvil?“ zeptal se mne. „V případě smrti nebo zmizení?“

„Vypořádání jsou uvedena ve smlouvě,“ řekla jsem, ale to už jsem věděla, že je něco v nepořádku.

„Mohl bych vidět vaši kopii smlouvy?“

Beze slova jsem pozvedla zápěstí a on mi na něm zaklapl indikační pouto. Na předloktí nosil malý panel s obrazovkou a trvalo mu jen okamžik, aby porovnal mou kopii smlouvy s tou, kterou Margolo zaknihoval v SeedCorpu.

Pak mi řekl, jak mne Margolo převezl a ošidil mne o všechno: o buňku, přiděly jídla a šatstva, dávky vody a vzduchu, zdravotní péči. Všechny ty věci, které mi sliboval za noci vyplněných bolestí. „Nebudu žít dlouho, Delaph,“ říkával. „Dříve nebo později prsknu, místo abych zasyčel a někdo mi ukousne hlavu. Dohadovat se s cizáky je nebezpečné povolání. Jen chvíli počkej, a dostaneš všechno.“

Často jsem v takových okamžicích nebyla schopna mluvit, ale přikyvovala jsem.

„Já vím, že se ti nelíbí, co spolu děláme, Delaph,“ šeptal. „Ale musí to tak být; jinak bys mi nebyla k ničemu.“

„Řekněte mi,“ zeptal se Legba už ve dveřích. „Proč jste svou smlouvu prodala muži jako byl Margolo?“

Jeho zvědavost mne překvapila. „Margolo mě našel v jednom z Přechodných útočišť. Byl jste tam někdy, Legbo? Prodrala jsem se k němu skrze stovku jiných mladých děvčat, abych mu nabídla svou smlouvu. Raději bych šla na

veřejnou eutanazii, než bych se vrátila do Přechodného útočiště.“

Když odešel, prozkoumala jsem obsah kufříku. Vytáhla jsem ranec měkké černé kůže, ve které Margolo přechovával svou sbírku prastarých zubních nástrojů. Měl tam mrtvý datatablet s velkou dírou vypálenou ve středu, postříkaný Margolovou krví. Až vespod jsem našla platinovou kazetu s Geem.

Platila jsem své účty den ze dne, týden po týdnu, dokud moje kreditkarta nebyla skoro vyčerpaná, a pořád jsem se pokoušela vymyslet nějaký způsob, jak si zachovat svobodu.

Prodala jsem už všechno kromě Margolových nástrojů a Geem. Nechápala jsem, proč si ji držím. Nakonec jsem ji donesla k překupníkovi, který mi za ni nabídl míň, než kolik jsem potřebovala na tři týdny života. „Udělala bych líp, kdybych ji rozbila,“ řekla jsem a překupník pokrčil rameny. Vzala jsem si ji zpátky do prázdné buňky.

Jediná cenná věc, která mi ještě zbývala na prodej, byla moje smlouva. Zrovna jsem si pročítala nabídky v dataproudu, když znovu přišel Legba.

Tentokrát nevypadal tak zachmuřeně. Když jsem ho pustila dovnitř, ukázal mi černou tabulku o velikosti a tvaru kazety pro pseudoosobnost. Byla bez označení až na modrý čtverec nahoře.

„Dobrá zpráva,“ řekl srdečným hlasem. „Nějakým nedopatřením se stalo, že jste nedostala všechno, co vám z pozůstalosti mrtvého náleželo. Nejvyšší úřad se omlouvá - a přeje si svou chybu odčinit.“ Hlas mu poklesl. „Chceme, abyste byla naším hostem v příbytcích SeedCorpu.“ Usmál se na mne a položil mi černý předmět do klína.

„Co je to?“

„Váš bývalý vlastník.“

Legba mi to všechno s vážnou tváří vysvětlil.

Lineáni pořídili otisk Margolovy osobnosti, pro případ, že by se dopustili omylu. Otisk předali zástupci SeedCorpu, který s nimi jednal po Margolově selhání.

„Vidíte,“ řekl Legba, zvedl černou tabulku a obrátil ji. „Analyzovali vzor pseudoženy vašeho bývalého majitele. Geem se jmenovala? Rozhraní, které k němu připojili, je kompatibilní s našimi panely. Chytré žáby!“ Odmlčel se a rozhlédl se po buňce. „Vy nemáte projektor? SeedCorp vám jeden pronajme na tak dlouho, dokud zůstanete v našich příbytcích.“

Vstal. „Je to hezká práce.“ Položil černou tabulku zpátky do mého klína. „SeedCorp by zaplatil pěkný balík, aby zjistil, jak to udělali. Podívejte se.“ Ukázal na malý modrý čtverec. „Ve chvíli, kdy váš bývalý vlastník přišel o život, měl modrou skvrnu diplomata. Lineáni se zase spletli; mysleli si, že skvrna má nějaký náboženský význam, a proto ji zachovali.“

V Legbových očích se zablesklo nelíčeným nadšením. „Tady, dotkněte se,“ řekl a vzal mne za ruku. Přitiskla jsem prsty na modrý čtverec. Byl teplý a měkký a já jsem si uvědomila, že je to kůže. Měla jsem pocit, jako by se pod mým dotekem stáhla.

„Ano,“ řekl Legba. „Je to jeho kůže. Ale je to opravdu chytrá věcička. Všechna nervová zakončení jeho původního těla jsou teď soustředěna do toho maličkého kousíčku kůže. Představte si ty možnosti, Delaph. Skutečné bychom rádi věděli, jak to udělali. Margolo tvrdí, že o tom nic neví.“ Legba na mne spiklenecky mrkl. „Ale z poznámek Lineánů jsme pochopili, že lže.“ Legba mi přátelsky položil ruku na rameno. „Dejte nám vědět, jestli vám o tom něco řekne, ano? Čeká vás odměna, slušná odměna.“

PROJEKTOR, KTERÝ MI LEGBA SLÍBIL, mi doručili takřka okamžitě, ale já jsem ho zprvu nepoužila.

Margolo ležel pokrytý prachem, kůží dolů, na měkké podlaze, kam jsem ho položila. Jak jsem chodila po buňce, zeširoka jsem ho obcházela. Nedokázala jsem si uspořádat myšlenky. Někdy jsem byla vyděšená a chtěla jsem tu věc založit do nejzazšího kouta buňky, zaházet ji věcmi, abych ji neviděla a nebyla v pokušení. Ale jindy jsem ho zase chtěla vložit do projektoru a mučit ho tím, že on je po smrti, zatímco já žiju.

Ale nikdy jsem to neudělala.

O několik nocí později jsem zašla do euforia a našla si muže. Hned jak jsem ho vpustila do své buňky, pochopila jsem, že jsem udělala chybu. Po tom, když jsem ještě ležela na posteli, začal se procházet po mé buňce a slídil v policích, až našel kazetu s Geem. „Co je to?“ vykřikl s radostným překvapením.

Když jsem neodpověděla, uhodil mne, ale ne tak silně, aby mi roztrhl kůži. Šel k projektoru a položil Geeminu kazetu na senzor. Zhmotnila se v poli projektoru, nahá, sedící se skříženýma nohama, a světlé vlasy ji splývaly dolů po snědých zádech. Všechno na ni bylo špičaté; špičatá dravčí tvář, špičatá ramena a kolena, malá špičatá prsa, špičaté nehty. Dokonce i nehty na nohou měla špičaté, jako by byla připravena šplhat naboso po stromech. Předklonila se a blýskla po mně pohledem. „Kde je Margolo?“ zeptala se vysokým, ostrým hlasem.

„Mrtvý,“ odpověděla jsem a poprvé v tuhle noc mě zaplavil teplý pocit blaha skoro podobný sexuálnímu vyvrcholení.

Muž zaměnil kazetu za Margolovu. Margolo stanul v projektoru jako démon, modrý a se stopami utrpení po celém svém pseudotěle. Vlasy měl rozcuchané, oči divoké.

Ti dva se okamžitě spřátelili.

Nakonec, když už bylo skoro ráno, muž odešel. Zamkla jsem za ním dveře a obrátila se k Margolovi. Díval se na mne z projekčního pole a usmíval se. „Děvko,“ prohodil konverzačním tónem.

Natáhla jsem se, abych vzala jeho kazetu, ale on mne zarazil. „Počkej. Víš proč jsem tady místo v SeedCorpu? Určitě tě to bude zajímat. Nejsi přece hloupá.“

Odtáhla jsem ruku. „Proč?“

„Protože jsem je prosil, aby mne sem neposílali. Mučili mě, ale nemají v tom praxi; skoro mě zabili. A tentokrát by to bylo definitivně. 'Nedávejte mé Delaph,' žadonil jsem. 'Ach, jen to ne. Strašlivě by se mi pomstila,' kvílel jsem. 'Prozraď

nám to,' na to oni, 'nebo tě ji dáme.' Neprozradil jsem jim nic, a tak mě poslali sem, a my si teď spolu zařídíme nový život, co říkáš?“

Smrt nijak neublížila jeho vychytralosti. Když se na mne díval, pořád viděl oběť. Pochopila jsem to se skoro melodramatickou jistotou a náhlostí. „Naše smlouva vypršela,“ řekla jsem a strhla ho z projektoru, než mohl říct ještě nějakou větší hloupost, protože už mi stejně nic nemohl nabídnout.

Trvalo mi to tři dny, než jsem našla kameru SeedCorpu skrytou ve dveřích příborníku. Byla to pouhá karmínová tečka, červená polokoule velká jako špendlíková hlavička.

Příštího dne ráno jsem zašla do haly, kde podnikali zprostředkovatelští agenti. Trvalo mi tři hodiny, než jsem našla jednoho, který mi nabídl dobrou cenu. Prodala jsem své předkupní právo agentovi, který obchodoval s dispozičními osobními právy. Měla jsem šedesát dní na utracení částky, než budu muset nastoupit do svého nového povolání.

Agent seděl za podkovovitým psacím stolem; vysoký štíhlý starší muž, elegantně oblečený ve starém stylu. Jeho úzký obličej byl průhledný; viděla jsem lebku pod ním. Oči měl umělé, ze zářivého kovu, od koutku ke koutku. „Jste si jistá, že jste pochopila podmínky smlouvy, má drahá? Na jejím základě od vás může být vyžadováno plnění jednou měsíčně po dobu tří let, nebo dokud se neopotřebujete. Rovněž neponesou žádnou zodpovědnost, pokud vás dostanou do stavu, ve kterém už rekonstrukce není možná. Jste si opravdu jistá, že to chcete? Smlouva na služebnou by vám tolik nevynesla, ale možná by se vám plnila lip.“ Řekl to nevýrazným, nezúčastněným hlasem a pak mi nabídl kreditní přípojku.

Napojila jsem si ho na zápěstí. „Pochopila jsem je velice dobře.“ Nezáleželo mi na tom. Do šedesáti dnů budu buďto s konečnou platností mrtvá ať už tím či oním způsobem, nebo budu schopná zaplatit odškodné a odkoupit svou smlouvu zpět.

Pak jsem odešla dolů do slumu, kde ve svých opevněných chodbách žili pokoutní obchodnici s čipy a kam se SeedCorp neodvážil.

Figgatoi byl rozložitý kyborg jako většina pokoutních obchodníků s čipy. Jednu ruku měl z Černého monomolu s náramkem z rudých drahokamů kolem zápěstí. Na polovině tváře mel modrou plastiku. Obě oči měl nahrazeny zvětšovací optikou a skrze její temné čočky se dal zahlédnout pohybový mechanizmus. Seděl u lavice pokryté sondami a analyzátory. Tázavě se na mne podíval: „Ano?“

Řekla jsem mu o kameře a on přikývl. „Napíchli si vás,“ řekl. Ukázal mi drobný mechanizmus. „Podívejte se, tohle potřebujete. Přilepte to na příborník poblíž štěnice, chápete? Nasaje to pár dní vašeho života, a když to bude mít dost nevinných záběrů, začne syntézovat - stříhat a lepit, chápete. Pak to přilepíte na štěnici.

Začne to krmit její video svými obrázky a vy zatím můžete dělat co chcete.“

Zařízení mne stálo polovinu částky, kterou jsem měla. Cestou zpátky jsem si koupila několik dávek Černého hedvábí pro případ, že by mne ze SeedCorp sledovali a zajímali se, co jsem dělala ve slumech. Možná uvěří, že jsem se chtěla odreagovat.

V buňce jsem zařízení přilepila na příborník kousek nad štěnici. Pak jsem po několik dní vedla obyčejný nezávadný život. Vařila jsem, jedla, seděla před projektorem a zírala na něj. Jednoho rána jsem se podívala na příborník a uviděla jantarovou záři signalizující připravenost. Šla jsem si pro sklenici a přitom jsem přelepila zařízení pres štěnici.

Nějaký čas jsem nedělala nic, jen vychutnávala pocit, že nejsem sledována. Pak jsem dala do projektoru Margolovu kazetu.

Soptil vzteky. Jeho rány už se zahojily a vypadal spíš rozzuřeně než povýšeně. „Čubko,“ řekl. „Tohle už nikdy nedělej.“

„Co nemám dělat, Margolo?“

„Však ty víš, co myslím. Už nikdy mě nevyndávej z projektoru, dokud ti neřeknu.“

Zasmála jsem se. „Jinak co?“

Jeho obličej potemněl. „Vím něco, co chce vědět SeedCorp. Pomoz mi, abych se dostal k někomu, kdo mne ochrání a koupí co vím, a budeš bohatá.“

„Jaké je to cenné tajemství?“

Zatvářil se vychytrale. „To ti neřeknu. Nepotřebuješ to vědět.“

Tentokrát jsem se smála dlouho a on na mě řval s obličejem nalitým krví, dokud jsem nestáhla zvuk. „Ty si opravdu myslíš, že jsem tak hloupá, abych ti uvěřila podruhé, Margolo? Ne, ty mi prostě řekneš, co víš, a já sama rozhodnu, jakou to má cenu.“

Vytřeštil oči a začal na mne ječet, ačkoliv jeho řev nebyl silnější než šeptání. Bylo to zábavné.

Zašla jsem k polici, kde jsem měla v kůži zabalené jeho nástroje, a vybrala si zubní háček. Sklonila jsem se nad projektorem kde ležela jeho kazeta se čtverečkem kůže nahoře. „Vzpomínáš si,“ řekla jsem, „jak jsi mi povídal, že bolest leží v morfologií mysli nahá? A jak je skrze ni možné dostat se až na samou podstatu člověka? Neříkal jsi to tak nějak?“

Pustila jsem se do práce. Experimentovala jsem, dokud jsem na modrém čtverečku kůže nenašla místo, kde dotek háčku vyvolal nekonečnou agónii bolesti v jeho očích. Po chvíli jsem zase ztlumila zvuk; jeho vřeštění už mě přestalo bavit.

Netrvalo to moc dlouho, než se zhroutil a vyblábolil do mého záznamníku všechna svá tajemství - podrobnosti lineánského postupu umožňující spojovat pseudolidi s lidskými těly, postupu, který mne učinil tak bohatou.

Zbytek svých peněz jsem vyplatila emancipátorce na volné noze. Čekala v mé buňce, dokud nepřišel nájemný vrah SeedCorpu, a pak ho zabila. Hlídala mne, dokud jsem nezařídila všechno potřebné, a pak jsem koupila její smlouvu. Je teď pořád se mnou, po všechny ty roky.

Většinu času teď trávím na Zelené, na planetě, která mi připadá dokonalá. Margola mám na nejvyšší polici, kvůli případným zvědavcům. Celou tu dobu dopadá na jeho kůži jen měkké odpolední světlo proceděné skrz lamely žaluzií.

Nedotkla jsem se ji už dvacet let, ale občas ho sundám a vložím do projektoru. Ačkoliv žebrá o jakýkoliv pocit, třeba i bolest, nikdy mu neodpovídám; jen tam sedím a vzpomínám.

Pěstitel lásky

ARRIANGEL BÝVALA SVOBODNOU občankou Dilvermoonu - bohatou, přitažlivou a docela šťastnou.

Pak se jednou probudila na podivné, úzké posteli, a když se rozhlédla kolem sebe, uviděla, jak se nad ní sklání cizinec s prázdným výrazem v obličeji.

„Ach. Tak už ses probrala," řekl ten cizinec hlasem blízkým šepotu. Ústa se mu zkřivila do úsměvu, ale jeho oči se neusmívaly.

Pokusila se posadit - přitiskl ji zpátky na postel a k šíji jí přitlačil narkovak. Její svaly okamžitě ochably.

Cizinec promluvil znovu. „Mou povinností je oznámit ti, že jsi teď majetkem akciové společnosti Speciality, dceřinou společností SeedCorpu na Dilvermoonu."

Když se příště probudila, byla zase sama.

Minul den a pak další. Její cela byla poměrně pohodlná, ale rozhodně ne luxusní. Byla tam postel odpovídající jejím mírám, holotank, hygienický box a na zdi několik obrazů. Všechny zobrazovaly pastorální scény namalované podbízivou, neosobní technikou. Usmívající se mladí muži a ženy pečovali o zahrady plné květin a stromů obtížených ovocem. Všichni byli velice přitažliví, což bylo o to patrnější, že byli všichni nazí. Když se na obrázky podívala pozorněji, všimla si, že všichni mají explozivní obojky otroků, zamaskované elegantními stříbřitými šátky. Arriangel se otřásla a odvrátila se.

Pokoj měl půdorys klínu a ze všech jeho tří stěn trčely skleněné rypáčky holokamer. Tohle, pomyslela si, byl ten nejméně příjemný aspekt zajetí - v kterémkoliv okamžiku mohla být pozorována a oceňována. Na druhé straně ji samotnou překvapilo, jak rychle si na neviditelné oči zvykla. Brzy si zvykla i na představu, že se na ni dívají, když navštěvuje hygienický box.

Snažila se zaujmout filozofický postoj. Koneckonců, mohla na tom být mnohem hůř. Arbrand ji mohl prodat do krámu s orgány nebo některému z těch podloudných obchodníků, kteří v poslední době zamořili celý lidský sektor Dilvermoonu. Pokusila se rozpomenout na uplynulé dny a pochopit, proč jí Arbrand udělal to, co jí udělal.

Arbrand... zdráhala se uvěřit, že ji prodal do otroctví jen proto, že už k němu nic necítila. Zdál se být tak slušný, ne jako někteří muži, od kterých by to spíš čekala. A z podobného vztahu už přece vycouvala i dřív. Mnohokrát.

Arriangel zavrtěla hlavou. Arbrand se musel pomátnout; jiné vysvětlení nepřicházelo v úvahu.

V duchu si vybavila jeho bledý obličej, jeho studené oči i zachroptění, které se mu vydralo z hrdla, když mu oznámila, že už se s ním dál nebude stýkat. Měla pocit, že mu své rozhodnutí přednesla se štědrou dávkou zdvořilosti a taktu. V každém případě se snažila zachovat slušně. Ale než se nadála, skočil po ní. Zprvu si myslela, že se chce pokusit jen o nějaký zoufalý pokus o dvoření, a proto se ani příliš nebránila. Když pochopila, oč doopravdy jde, bylo už pozdě. Přitiskl jí na zápěstí injektor a poslední, co si uvědomovala, byla mrazivá bolest rozlévající se po jejím těle. A pak se probudila v cele pro otroky.

Arriangel přistoupila k zrcadlu, které se otvíralo v jednom koutě jako stříbrná křídla, a kriticky se zadívala na svůj obraz. Zamyšleně si prsty přejela po tváři a odhrnula si z ní husté, medově zlaté vlasy. Dotkla se prázdného místa, kde kdysi měla občanské tetování. Podivila se, jak se ho Arbrandovi podařilo odstranit tak rychle a dokonale. Nu což, byl to mimořádně bohatý mladík a velice schopný. Pozvedla zápěstí. Na místě, kde kdysi mívala rozhraní datacysty, teď její hladkou bílou kůži nenarušovalo vůbec nic. Nejenže se stala otrokyní... stala se otrokyní bez jediného centu.

Řekla si, že udělá nejlépe, když na Arbranda přestane myslet.

O nějaký čas později v zámku dveří zarachotil klíč. Dveře se otevřely dokořán a objevil se v nich černě maskovaný dozorce s vysokým, rudovlasým mužem. Dozorce počkal, až muž vejde dovnitř, a pak za nim dveře zase zamkl.

Arriangel si svého návštěvníka prohlédla se zájmem. Uznala ho za docela pohledného muže, možná i přitažlivého. Byl svalnatý a pohyboval se s jistou grácií. Jeho obličej ji připadal nezvyklý - trochu ostřeji řezaný, než bylo běžné, s širokou bradou, hustým obočím a hlubokýma jantarovýma očima. Ústa měl široká a usměvavá. Vlasy, které měl sčesané z čela, mu plály jako oheň.

„Mohu?" zeptal se hlubokým teplým hlasem a usmál se ještě šířeji.

Zahanbeně se odvrátila. „Přišel jste, abyste mne koupil?"

„Možná. Myslíš si o sobě, že bys byla dobrá koupě?"

Náhle si uvědomila, že situace, ve které se nachází, není vůbec zábavná. Sedět sama v uzavřené místnosti a abstraktně přemýšlet o instituci otroctví byla jedna věc. Stát tváří v tvář muži, který ji mohl vlastnit, který si s ní mohl dělat, co se mu zlíbilo - pronajímat ji na hodinu, prodat ji po částech jako materiál... nebo jí nechat rozemlít do žrádla pro psy, pokud se mu znelíbí - to bylo něco docela jiného.

Dříve to byla vždycky ona, kdo určoval, podle jakých pravidel se bude hrát - a už začala věřit, že to patří k přirozenému řádu vesmíru. Cítila, jak jí do očí vyrazily slzy. Jak jen se všechno mohlo tak změnit?

„No, alespoň ještě dokážeš plakat. To je dobré znamení. Byla bys překvapena, kolik lidských bytostí už tuhle schopnost ztratilo." Muž k ní mluvil laskavě. Arriangel jeho zdvořilost trochu uklidnila. Možná by měla doufat, aby ji koupil právě on.

Vzchopila se a pokusila se usmát.

Zasmál se, ale neznělo to posměšně, vůbec ne. „Takže jsi optimistka," řekl. „To se mi líbí."

Posadil se na její postel a mlčky si jí prohlížel. Vypadal dokonale uvolněně. Arriangel měla pocit, že by si ji takto mohl prohlížet celé hodiny. Tvářil se při tom docela spokojeně, ale v obličeji měl i emoce, které nedokázala dešifrovat a které ji dráždily. „Jak se jmenuji já, víte," řekla. „Prozradíte mi své jméno?"

„Ano, jistě," řekl. „To ode mne bylo nevychované, Arriangel. Jmenuji se Memfis."

Usmála se na něj, tak teple, jak dokázala. Náhle se cítila na mnohem pevnější půdě. Odhodila si vlasy z obličeje, opřela se o zeď a zhoupla se v bocích způsobem, který pokládala za svůdný.

Zdálo se, že otrokář Memfis její zručnost oceňuje. Očima pomalu přejel její postavu od hlavy až k patě a zpět, a když skončil, připadal jí jeho úsměv o poznání osobnější, než prve. Její sebevědomí trochu vzrostlo.

Rozhodla se, že se ho pokusí uplatit. „Byla jsem občanka," řekla.

„Ano?" Zdálo se, že to Memfise zajímá jen nepatrně.

„Ano. Když mne koupíš, mohu ti zaručit tučný zisk. Stačí, když se spojíš s mou rodinou." Upřela pohled na Memfise a přimhouřila jedno oko.

Pořád se usmíval, ale Arriangel měla dojem, že o jejím návrhu přemýšlí. „Mluvíš pravdu?" zeptal se.

Trochu se jí to dotklo. „Ano, samozřejmě, že mluvím pravdu. Mým polootcem je obchodní zástupce Larimone." Memfis se odvrátil, zamnul si bradu a zamyslel se.

Teď už byla vysloveně pobouřená. „Nechcete doufám předstírat, že jste nikdy neslyšel o Larimoneovi?"

Okamžitě se přestal usmívat a Arriangel se polekala. Nesmí zapomínat na své současné postavení. Potrestá ji otrokář za její troufalost?

Ale nezdálo se, že by se muž zlobil. „Už si vzpomínám," řekl. „Obchodní zástupce Larimone. Samozřejmě. Zemřel v Přizpůsobovacím ústavu a jeho společnost byla přerozdělena."

Jeho slova jí vyrazila dech a podivný žal jí sevřel srdce. „Larimone je mrtev? Opravdu mrtev? Ach... kdy k tomu došlo?"

Memfis se zhluboka nadechl a zatvářil se nešťastně. „Jistě to nevím. Před čtyřmi sty lety? Nebo pěti sty? Nevím. Je mi líto, že jsem ti to sdělil tak nešetrně, ale dříve nebo později by ses pravdu stejně dozvědět musela."

Její svaly se proměnily v rosol a pomalu se svezla na zem. Přitáhla nohy k tělu a tvář skryla do dlaní. Co se to jen stalo?

„Muž, který tě prodal Specialitám, tě nechal na dlouhý čas zmrazit. Jak se jmenoval?" Otrokářův soucit se zdál být podivně upřímný.

„Arbrand," zamumlala.

„Arbrand. Ano. Tyhle věci se při prodeji do otroctví z pomsty dějí často - oběť je tak odříznuta od možnosti záchrany a přesun v čase má i jiné nepříjemné následky."

„Chápu," řekla.

„Je mi to líto."

Arriangel začala o pohledného otrokáře ztrácet zájem - proč předstírá, že ji považuje za atraktivní ženu? Teď přece měla jen jedinou kvalitu: zpeněžitelnost.

Memfis poklekl vedle ní a konejšivě jí položil ruku na rameno. „Zase tak zlé to není, Arriangel. Pořád ti ještě zůstaly přednosti, kterými jsi vládla dříve; tvoje krása, tvoje chytrost, tvoje vášnivost. Máš všechno, kromě svobody." Mluvil, jako by dokázal číst její myšlenky. Napadlo jí, jestli byl doopravdy telepat, nebo jestli její myšlenky byly prostě tak průhledné, identické s myšlenkami jiných čerstvých otrokyň.

Pokusila se usmát. Na otrokáře byl až příliš laskavý. Pak ji napadlo, jaká zvrácenost se za jeho laskavostí asi skrývá, a dostala strach. „Jestli mne koupíte, co se mnou uděláte?"

„Nic tak strašného. Moje rozhodnutí spočívá na odpovědi na jedinou otázku. Dokážeš milovat?"

Jeho dotaz ji zmátl. Memfis ji stále pozoroval svýma jantarovýma očima a zjevně čekal, že na jeho hloupou otázku odpoví. „Jestli dokážu milovat? Copak to nedokáže každý?"

„Ach ne; vlastně to dokáže jen poměrně málo lidí. Neptal jsem se tě, jestli dokážeš předstírat lásku; nenakupuji pro bordel. Ačkoliv jsem si jist, že pokud té nekoupím já, bude o tebe soupeřit hned tucet majitelů nevěstinců. Jsi schopna milovat?"

„Myslím, že ano. Milovala jsem svého otce." Pořád nedokázala uvěřit, že tak vitální a energický muž jako Larimone může být po smrti.

Memfis odmítavě mávl rukou. „Ne, ne. Tak jsem to nemyslel... takhle ne. Jsem specialista. Zajímá mne ten druh lásky, který nám rozbuší srdce, způsobí, že nás spaluje touha po našem milenci nebo milence, rozbouří naše hormony a vrhne nás slepě do víru vášně. Zeptám se tě ještě jednou: Dokážeš milovat?"

Mírné rysy otrokáře byly najednou napjaté a Arriangel zjistila, že v nich už nedokáže číst.

Ona však jakousi zvrácenou touhou náhle toužila, aby v jeho tváři zahlédla cit, chtěla vidět, jak ty jeho jantarové oči tají. „Ano," odpověděla. „Dokážu milovat."

Minul dlouhý okamžik naprostého ticha. Pak se Memfis usmál. „Myslím, že ti věřím, Arriangel."

A TAK JI KOUPIL a odvedl si ji z cely. Když za ní zaklaply vnější dveře, měla najednou pocit podivné lehkosti, třebaže věděla, že je to od ní možná pošetilé. Kdo ví, co po ní její nový majitel bude chtít? Ale v tuto chvíli s ní jednal až neuvěřitelně galantně. Nepřipevnil vodítko k plastikovému obojku, který měla na krku, ačkoliv její ruku nepustil ani na chvíli. Jeho horký dotek jí připadal spíš uklidňující než ponižující a přistihla se, že se ji po něm i na tu krátkou chvíli, kdy odemykal vůz, stýská.

Vůz byl přepychový a ona byla ráda, že je Memfis bohatý, třebaže v duchu varovala sama sebe, aby byla rozumná. Byla teď pouhým vlastnictvím; musí se naučit jednat s Memfisem docela jinak, než jak až doposud jednala se všemi ostatními.

Když usedli do vozu a ten vyrazil tunelem po předem naprogramované cestě, Memfis se jí zeptal: „Něco k pití? Kouření? Prášek?“ Pokynul jí k malému autobaru, ve kterém viděla bohatý výběr euforik.

„Možná trochu vína, ale ne příliš těžkého...“ odpověděla ostýchavě.

Zdálo se, že ho její odpověď potěšila, a nalil jí pohár světlého, voňavého vína a pak stejně posloužil i sobě. „Chováš se umírněně i po vší té době strávené u ledu. To je velice dobrá vlastnost, Arriangel. Když spíme studeným spánkem, naše těla stále střádají touhy... třebaže pomaleji.“

Usrkla vína a pak se na něj podívala přes okraj poháru. Byla si vědoma toho, že při tom vypadá strašně. Čekala, že bude pokračovat, ale zjevně dával přednost mlčení. Prostě se na ni díval a přitom ji oceňoval. Uvědomila si, že v téhle hře nemůže zvítězit, a tak se ho zeptala na to, co ji nejvíce zneklidňovalo: „Co se mnou uděláte?“

„Už ses mne na to ptala a já ti neodpověděl, že?“

„Ne.“

Pohodlně se opřel ve svém sametem čalouněném sedadle a podíval se na ni přes okraj poháru, který držel v ruce. Jeho gesto bylo tak zřejmou parodií jejího, že okamžitě zrudla a ruce se jí roztřásly tak, až ukápla trochu vína na leštěnou desku stolu.

Zasmál se beze vší škodolibosti a zvuk jeho hlasu jí připadal tak příjemný, že se okamžitě uklidnila. Pak odložil svůj pohár a naklonil se k ní. Vzal její ruce do svých a řekl vážně: „Víš, co je to pěstitel lásky? Ne? Tak to jsem já a společně vypěstujeme lásku.“

Její tvář musela prozradit nějakou pošetilou naději, protože se okamžitě zamračil a lehce její ruce stiskl. „Není to tak, jak si myslíš, i když jsi půvabná žena a za jiných okolností bys pro mne byla velice vzrušující. Nekoupil jsem si tě pro sebe; byla jsi příliš drahá, než abych si tě mohl dovolit ze svého a kromě toho... Nikdy jsem nepochopil kouzlo koupené lásky. Ne, koupil jsem tě v rámci své pravomoci zástupce společnosti.“

Srdce se jí sevřelo a ona sklopila oči. „Chápu.“

„Ještě ne,“ řekl a povzdechl si. „Víš... bude lépe, když s vysvětlováním počkám, až dorazíme na místo. Pak ti všechno objasním.“

Víc už neřekl a všechny její dotazy s šarmem a zdvořilostí odbyl.

Ujeli temnými tunely tisíce kilometrů, vůz se chvěl rychlostí jejich cesty. Po chvíli její úzkost opadla natolik, že si uvědomila, jak je ospalá. Přesto se přinutila zůstat vzhůru.

O více než hodinu později vůz zpomalil a projel několika bočními tunely, než konečně zastavil před jasně osvětlenou bezpečnostní bránou. Memfis jí řekl; „Jsme tady, Arriangel. Tady spolu budeme pracovat.“

Brána byla obrovská a vypadala pevně. Byla vyzdobena zlatým basreliéfem vykládaným platinovými a iridiovými detaily. Basreliéf měl tvar oválu rozděleného v místě, kde se stýkaly křídla brány, na dvě poloviny. Na jedné z nich byl obličej ženy se sladkým, mírným úsměvem. Oči měla zasněné a něžné a na hlavě nosila květinový věneček. Na druhé polovině brány byl muž s chladným výrazem ve tváři a vlasy ježícími se jako klubko hadů. Jeho ústa tvořila přísnou linii, oči měl vypoulené slepým vztekem.

Nápis, který se klenul v oblouku nad branou, hlásal: Zahrada vášní, a. s. Písmena byla podsvětlena reflektory tak tmavě rudé barvy, že se zdála být až černá, a měla barvu rozžhavené oceli.

Memfis se dotkl tlačítka a brána se před ním otevřela. Obě tváře se od sebe oddělily a nechaly jejich automobil projet.

Pomohl jí vystoupit z vozu. „Pojď,“ řekl jí, zatímco se rozhlížela kolem. „Ukážu ti tvé pokoje a zítra ti vysvětlím, v čem bude spočívat tvá práce.“

Vedl ji sérii prázdných chodeb kolem stovky zavřených dveří a po celou dobu nikoho nepotkali. Všude kolem vládlo až nepřirozené ticho a Arriangel začaly přepadat morbidní myšlenky. Byly všechny ty dveře snad dokonale zvukotěsné a křičely za nimi mučené oběti?

Zdálo se, že Memfis dokázal velice dobře sledovat směr, kterým se její myšlenky ubíraly. „Prosím, Arriangel, nemusíš se bát. Slibuji ti, že se ti zítra nic zlého nestane.“

Řekl to tak upřímně, že se na něj poprvé nenuceně usmála. Zasmál se. „Tak je to správné, Arriangel. Umíš se moc hezky usmívat a já doufám, že než spolu skončíme, usměješ se tak na mne ještě mnohokrát.“

Skončíme? Její úsměv pohasl - ale jen na okamžik.

Její dveře se nijak neodlišovaly od ostatních, ale když na jejich identifikační plošku přitiskl dlaň, otevřely se. Dvornou úklonou ji pozval dovnitř a ona stanula na prahu.

Podle toho, co viděla, se nacházela v přepychovém apartmá. Prostřední pokoj byl vyzdoben pro ni neznámým stylem za použití měkkých látek a teplých barev - bylo přirozené, že se za ta staletí móda změnila. Byla tam malá kuchyňka, velká ložnice a velice dobře vybavená koupelna, ve které byla postavena obrovská vana se zlatými doplňky. V mělkém výklenku u postele byla umístěna nejzlověstnější součást zařízení - vysoké čalouněné křeslo vybavené pevnými poutacími pásy a neuroindukčním postrojem. Nad ním byla do zdi zasazena velká videoobrazovka. Memfis ke křeslu přistoupil a popleskal ho dlaní. „Tohle je retrosonda. Tady budeš pracovat, Arriangel. Neboj se, nebudu od tebe žádat nic nepříjemného - jen to, co miluješ. Na tom přece není nic strašného, ne?“

„Nechápu,“ řekla a kousla se do rtu.

Lehce se dotkl její ruky a jí to gesto i proti její vůli připadalo uklidňující. „Já vím. Zítra, až si odpočineš, ti všechno vysvětlím. Dnes si s tím nedělej starosti. Najdeš tu všechno, co potřebuješ - hledej to na obvyklých místech. Jídlo je v kuchyni, šaty v šatníku.“ A odešel.

Ani se nenamáhala vyzkoušet dveře. Věděla, že budou zavřené.

Rozhodla se, že si dopřeje pořádnou horkou koupel. Možná, že se jí alespoň na chvíli podaří odplavit ze svého života tu strašnou nejistotu.

Arriangel spala té noci neklidně. Podivná nová postel nijak nezapadala do jejího bývalého života. Její sny byly plné strachu a úzkosti, když se však probudila, na žádný z nich si nedokázala vzpomenout.

Poté co navštívila koupelnu a použila hřeben, kartáč a kosmetiku, kterou tam objevila, vynořil se ze zdi mechanický sluha a naservíroval jí do středního pokoje snídani. Snědla ji bez přílišné chuti.

Později se dívala na program v holotanku. Barevná tanečnice vytvářela křiklavé efekty s plátnem pomalovaným tisícem šklebících se obličejů. Barvy, které se přelévaly přes obličeje, byly deprimující - bledé a těstovité, nezdravě nazelenalé, krvavé karmínové. Hudba, která to vše doprovázela, se stále opakovala a Arriangel holotank brzy vypnula. Napadlo ji, jak asi se svět změnil během jejího studeného spánku.

Arbrand se na ní pomstil ještě krutěji, než si zprvu uvědomovala.

Arriangel seděla asi hodinu v naprostém tichu a oddávala se vzpomínkám. Když nakonec přišel Memfis, nic kloudného z nich nevyvodila. Pořád ještě nechápala, jak se mohlo stát, že dopadla tak, jak dopadla.

Jeho příchod ohlásila zvonkohra a ona vzhlédla, očekávajíc, že se dveře otevřou bez jejího přičinění, stejně jako když vešla poprvé. Po chvíli si uvědomila, že Memfis čeká, až ho pozve dál.

Možná to bylo jen prázdné gesto, ale způsobilo, že se začala cítit lépe. „Vstupte," řekla a rychle si dlaní uhladila vlasy.

Memfis vešel a usmál se na ni. „Ach," řekl potěšeně. „Dnes ráno vypadáš opravdu báječně. Není divu, že jsi byla tak často milována, Arriangel."

Jeho hlas byl podivně změněný, ale Arriangel nedokázala uhádnout, co to znamená. Určitě to však nebyla hrozba a proto se na něj usmála, potěšena, že ho vidí.

Memfis si zamnul ruce, jako by si je chtěl zahřát, a pak jednu napřáhl k ni. „Pojď. Je čas, abych ti vysvětlil, k čemu jsem tě koupil."

Vložila svou ruku do jeho a on ji jemně postavil na nohy. Musel si přitom všimnout strachu v její tváři, který se ji tak docela nepodařilo skrýt. „Ne, opravdu se ničeho nemusíš bát. Už jsem ti to přece říkal. Vlastně by se dalo říct, že po příležitosti, které se ti dostalo, touží skoro každý."

„Opravdu?"

„Jistě. Kolik z nás by se chtělo vrátit do minulosti a změnit to, co už se jednou stalo?" Zasmál se. „Ne, nemluvím o stroji času; pokud vím, nic takového neexistuje."

Odvedl ji do ložnice, kde stálo vysoké čalouněné křeslo. Na jeho dotek křeslo vyjelo do popředí a neuroindukční postroj se rozevřel. „Mohla by ses posadit?" vyzval ji.

Arriangel nedokázala říct, z čeho má takový strach. Navzdory jeho vzhledu, navozujícímu představu nástrojů užívaných k primitivním mučením, křeslo vypadalo čistě a nově, jeho plastikový povrch byl neporušený, popruhy široké a čalouněné. „Prosím..." zašeptala.

„No dobře," řekl, zjevně beze zlosti. „Tak se do něj posadím já a ty se dívej."

Pohodlně se uvelebil v křesle. Když byl připraven, kývl hlavou a popruhy se ovinuly kolem jeho prsou, zápěstí a kotníků. Současně se spustil neuropostroj, který mu zakryl černou kápí celý obličej... až na ústa, jež se stále usmívala.

Pak se ústa uvolnila a na obrazovce nad křeslem začaly vířit barvy.

Když se obrazovka vyjasnila, uviděla les - prastaré pokřivené stromy rostoucí mezi černými balvany porostlými mechem. Mezi nimi protékal úzký potůček. Podle studeného, rozptýleného světla usoudila, že se dívá na ekosimulaci z některé z luxusnějších končin Dilvermoonu, až příliš pečlivě vyprojektované divočiny ukrývající se hluboko pod ocelovou slupkou umělé planety.

Na okamžik scéna zůstávala statická a pak se najednou probudila k životu, voda se pohnula, větve stromů se rozhoupaly v mírném větru. Ve spodní části obrazovky se objevil zářivě zelený informační pruh, na kterém se rozsvítila slova: 'MNEMONICKÁ HODNOTA: POTVRZENA'. Ve stejné chvíli se jí dotklo senzorické pole a ona se zachvěla. Vítr byl chladný a nesl s sebou cosi hrozivého. Místnost kolem ní se zamlžila, ačkoliv zářící informační pruh zůstával stále jasný, a ona byla vtažena do obrazu.

Úhel pohledu se změnil, jak se promítla do svého průmětu, a pak uviděla malého chlapce stojícího poblíž hluboké tůně, dítě, které jí připadalo podivně známé, třebaže si byla jista, že je nikdy dřív neviděla. Chlapec byl možná devět let starý, bledý, s vlasy povědomě ohnivé barvy. Usmíval se na ni, ale nic příjemného v tom úsměvu nebylo. Byl příliš široký a příliš znalý a - jakýmsi sotva zachytitelným, ale silně znepokojivým způsobem - i výhružný.

„Pojď," zavolal chlapec. „Uvidíme, kdo je lepší."

Hlas patřil dítěti, ale Arriangel se neubránila záchvěvu hnusu.

Poznala Memfise - jeho rysy byly nezaměnitelné. Nebo to nebyl on? V tom dítěti bylo cosi zlého... ale ani za nic by nedokázala ukázat prstem a říct co.

Chlapec v ruce držel vodítko a trhl za ně. Zpoza balvanu vyběhlo malé, zuboženě vyhlížející stvoření. Bylo tak shrbené, že jí chvíli trvalo, než si uvědomila, že je to merlind, bioinženýrsky vyrobené zvířátko velice oblíbené v době jejího dětství. Jeho tělo obsahovalo poddajné bílkoviny a jeho zábavná hodnota spočívala zejména v tom, že dokázalo v okamžiku změnit svou podobu. Chlapec vytáhl z kapsy ovládací modul.

Její průmět promluvil a ona opět pocítila vlnu odporu a strachu. „Ne, Tafilisi. Já už tu hru nechci hrát." Druhý hlas byl rovněž dětský a skoro stejný jako ten první, až na to, že zněl starostlivě a nebylo v něm nic zkaženého.

„Ale budeš." Zlé dítě stisklo tlačítko ovladače, jeho merlind se narovnal a začal se měnit.

Arriangel se cítila zmatená. Její průmět nazval chlapce Tafilisem, ne Memfisem. Co se to stalo? Potřásla hlavou.

Na informačním pruhu svítila stále stejná slova.

Merlind se stal malým, vyhublým zvířátkem s hnědou srsti a velkýma, temnýma očima. Jeho tělo se prodloužilo, srst ustoupila a nahradily ji tvrdé modré šupiny. Jeho čelisti se zvětšily a prodloužily, a když se syčením otevřelo tlamu, mělo ji plnou dlouhých zažloutlých zubů. Na zádech mu vyrostl kostěný hřeben a objevil se článkovaný ocas s jedovatým žihadlem na konci.

„Ne, Tafilisi, prosím... Já nechci," řekl její průmět rozechvělým hlasem. Arriangel naplnil pocit hnusu a rostoucího děsu. Cítila strach svého průmětu jako mrazivou ruku ve svých vnitřnostech.

„Myslíš si, že mi záleží na tom, co chceš a co ne, Memfisi?' zachechtal se Tafilis a jeho nestvůra se vzepjala na vodítku. „Poslyš, pomalu napočítám do dvaceti, abys mohl změnit svého merlinda, a pak Kostěje pustím. Tak rychle!"

Její průmět se podíval na chlupatého merlinda, který se mu krčil mezi nohama. „To nestačí, Tafilisi!"

„Tak sebou hoď. Jedna, dvě..."

Její průmět vytáhl ovládací modul a začal nemotorně mačkat klávesy.

„...čtrnáct, šestnáct..."

Merlind jejího průmětu se měnil, pokrýval se brněním a narůstaly mu dlouhé drápy, ale pomalu, příliš pomalu. Jeho smutné oči se stále upíraly na svého pána se směsicí strachu a zmatení.

„...osmnáct, devatenáct..."

„Počkej, ještě nejsem hotový..."

„Dvacet!" Tafilis se nahnul dopředu, aby uvolnil vodítko své obludy, a její průmět pořád ještě nebyl připravený.

„Ne!" Ale pak její průmět náhle zaplavila vlna sebejistoty, když sáhl do kapsy a vytáhl z ní pistoli na drátové náboje, kterou vzal ráno ze zbrojnice své matky.

Tou částí mysli, která stále patřila Arriangel, si uvědomila, že se informační pruh zbarvil do karmínova a rozsvítila se na něm nová zpráva: 'MNEMONICKÁ HODNOTA: ODCHYLNÁ'.

Její průmět zamířil pistoli na obludu. Když skočila na jeho stále ještě bezmocného miláčka, vystřelil. Rotující úlomky zasvištěly vzduchem a roztrhaly obludu na kusy. Stále se svíjející pozůstatky zmizely v tůni.

Tafilis vytřeštil očí a krev z obličeje se mu vytratila. „Podvádíš, ty srabe! Počkej, toho budeš litovat!"

„Už toho lituji. Ale nemohl jsem tě nechat zabit Myšáka stejně, jako jsi to udělal s Tobitou. Máma ti koupí jiného merlinda, tak už neblázni."

Její průmět přišel k tůni a podíval se do vody. Hladina se pomalu barvila krví. Pak se vlnky ztratily a ona uviděla tvář, podobnou, i když ne docela identickou, jako byla ta Tafilisova.

„Memfisi," zašeptala. „Ty máš dvojče? Ubohý Memfisi."

OBRAZOVKA POTEMNĚLA a kápě se pomalu zvedla z Memfisova obličeje. Byl trochu bledý a na čele se mu perlil pot.

„Promiň," řekl. „Vzpomínky se nedají ovládat."

„Ten chlapec... to byl tvůj bratr? Tvoje dvojče?" Mimovolně přešla na tykání.

„Ano. Je teď mým společníkem. Jsme dva hlavní podílníci společnosti."

„On je tady?" Zachvěla se. Ten netvor? Tady?

Memfis se trochu smutně usmál. „Bojím se, že ano. Svým způsobem je velice nadaný. Koneckonců, je to můj bratr, takže s nim musím vycházet. Ale už dost o Tafilisovi. Už chápeš, k čemu slouží retrosonda - co dělá?"

„Ne tak docela."

„Vysvětlím ti to. To, čeho jsi byla svědkem, byla vzpomínka z mého dětství - do určitého bodu. Pak nastoupila fantazie." Jeho oči potemněly a on se zadíval do země. „Toho dne jsem žádnou pistoli neměl a Kostěj zabil Myšáka. Stejně jako dva moje další merlindy. Pak jsem se naučil, že už další nemám chtít."

„To je strašné," řekla.

„Už je to dávno pryč, Arriangel." Potřásl hlavou a usmál se. „Ale důležité je to, že retrosonda vrací tvé vzpomínky a tu a tam v nich něco změní - špatné rozhodnutí, smůlu, kterou jsi tenkrát měla, nebo nesprávný postoj. Jak by to mohlo být kdyby... už chápeš?"

„Chápu. Ale... co to má co společného se mnou?" Byla doopravdy zmatená. Její život byl pozoruhodně šťastný; s výjimkou svého zotročení si nedokázala vzpomenout na nic, čeho by měla litovat.

Znovu po ni sklouzl pohledem plným skrytého soucitu. Náhle se cítila velice nepohodlně. „Proč se na mne tak díváš?"

Jemně ji vzal za ruku. „Arriangel. Zamysli se nad tím. Měla jsi to štěstí, že jsi byla mnohokrát milována. Proč tolikrát?"

„Nevím, jak to myslíš." A skutečně nevěděla, třebaže v jeho otázce cítila výčitku.

„Chci říct, co se stalo? Proč jsi nikdy nezůstala se svým milencem?"

„To je divná otázka. Nikdo spolu nezůstává navždy, nebo snad ano?"

Memfis se tiše zasmál. Znělo to zároveň pobaveně i smutně. Vzpomínáš, co jsem ti říkal, než jsem tě sem přivedl, Arriangel? Jen nemnozí dokážou milovat."

„Ale já milovala! Já ano! Není to moje chyba, že se vždycky stalo něco, co všechno změnilo." Překvapilo ji, když zjistila, že má oči náhle plné slz.

„Dobře," řekl konejšivým hlasem. „Můžeme se pokusit to vyjasnit."

Slzy ji tekly po tvářích. „Ale proč? Proč to děláš?"

Na okamžik se zatvářil překvapeně zase on a pak řekl: „Máš pravdu. Opravdu jsem ti to ještě nevysvětlil. Tak tedy poslouchej. Jsem umělec; moje umění je láska." Když uviděl, jak se zatvářila, usmál se. „Ale ne, ne fyzická láska,

Arriangel. Ne. Ta je pro mne příliš subtilní a příliš omezená - a také je na tom poli příliš velká konkurence. Každý je v tom expert, nezdá se ti to? Ne. To, co dělám já, je jiné.

Já zaznamenávám velké lásky, velké a ryzí lásky. Mám jen několik konkurentů a ještě méně je těch, kteří se mi vyrovnají. Ale všichni jsou zvědaví a nejvíce jsou zvědaví na to, jaké to je, když je člověk doopravdy milován? A tak si najdu někoho, jako jsi ty, někoho, kdo je půvabný a milý a na pohled milováníhodný. Potom vydoluji jeho vzpomínky na největší lásku. Nakonec ty vzpomínky uložím do pocitového čipu a získám tak destilát toho nejsilnějšího, co člověk může prožit."

„Ale... proč já? Vždyť jsi právě řekl, že jsem nikdy nemilovala." Náhle pocítila horkou vlnu odporu a oči jí rázem vyschly. „Alespoň ne podle tvých měřítek."

„Na tom nezáleží - nebo v to alespoň doufám. Máš potřebné kvality, Arriangel. Byla jsi bohatá, a tak byl tvůj život pro většinu lidí už sám o sobě snem. Měla jsi čas na romány. Narodila ses krásná; byla jsi krásná vždycky - a uvědomuješ si to, což tvým myšlenkám dává jistou nezaměnitelnou příchuť, příchuť, po které většina z nás baží." Políbil jí ruku, dvorně, skoro až škrobeně. „Teď ještě nevím, v čem byla chyba, ale s pomocí retrosondy to vypátráme a spravíme."

„Já nevím," odpověděla nejistým hlasem.

„Ne, ne. Neměj strach. A pamatuj si, že pokud mi dáš, o co tě žádám, vrátím ti na oplátku tvou svobodu."

Bála se mu uvěřit a její nedůvěra na ní musela být znát.

Zasmál se. „Neudělám to z dobroty srdce, Arriangel. Až vydám tvůj čip, staneš se slavnou. Když budeš svobodná, poroste sláva nahrávky s tvou slávou a my z toho budeme mít zisk. Celá naše společnost. Publicita je důležitá i pro umělce - pokud nechtějí při svém umění umřít hlady." Jeho obličej potemněl, jako by mu ta eventualita nepřipadala tak docela vyloučená.

Když odešel, posadila se do sondy.

Oba bratři seděli v kontrolní místnosti. V křesle retrosondy na obrazovce seděla Arriangel, ve tváři výraz potlačované úzkosti.

„Pro mou demonstraci jsi taky mohl vybrat méně děsivou vzpomínku," řekl Memfis.

Tafilis pokrčil rameny. „Nic tak strašného se zase nestalo, nemyslíš?" Podíval se na Memfise. „Tak či tak, nevybral sis nejlépe, bratříčku. Jestli chceš, tak se s tebou vsadím."

Memfis se dotkl klávesnice a Arriangelinu tvář zakryla kápě neuropostroje. „Vsadíš se? A o co?"

Tafilis se zašklebil a přitom se mu bíle zaleskly zuby. „Dáš mi šestitýdenní výnos ze své poloviny a dividendy za stejnou dobu, když ti to nevyjde. Totéž ode mne, když se mýlím. A abych byl k tobě upřímný, máš jen tři pokusy."

„Platí," řekl Memfis, ale jeho pozornost už se soustředila na hlavní obrazovku sondy.

„Ach..." protáhl se Tafilis a potěšeně se usmál. „Tuhle sázku nikdy nevyhraješ - vůbec nechápu, proč jsi ji uzavřel. Jednoho dne získám celý tvůj podíl na dědictví. Ale neboj se, bratříčku, nějaké místo pro tebe vždycky najdu."

Cítila, jak se na ni spouští kápě. Když jí zakryla oči, pocítila krátký záškub smyslů a pak najednou byla někde docela jinde, před mnoha lety...

Zjistila, že kráčí po známé chodbě, slyší hlasy svých spolužáků za dveřmi třídy. Šla trochu pozdě, ale to ji starosti nedělalo. Učitel mohl počkat a žádný by se neodvážil jí to vytknout.

Bylo jí třináct a byla trochu zaražená změnami, které její tělo prodělávalo při proměně v ženu. Škola, do které chodila, byla dobrá škola, příjemná ve všech ohledech a dobře umístěná. Její život byl po všech stránkách dokonalý. Nepatřila k těm trapným puberťákům, kteří ani nedokázali ohodnotit její cenu.

Zastavila se na křižovatce chodeb a obdivně si sama sebe prohlédla v zrcadle na zdi. Její tělová barva měla přesně ten správný odstín jarní zeleně a její šatér zručně zdůraznil kopečky vyvíjejících se ňader nahnědlými stíny. Světlé vlasy, svázané na temeni hlavy do uzlu, jí spadaly až na záda. Na nohou měla střevíčky ze stříbrných šupin s drobnými rudými granátovými knoflíky.

„Dokonalé, prostě dokonalé," řekla v upřímném obdivu. Vytočila elegantní piruetu a uviděla, že si ji zálibně prohlíží starší chlapec.

Okamžitě se otočil a vykročil pryč od ni - k jejímu údivu a pobouření.

Arriangel nakrčila nos a zamířila do třídy.

Čas běžel a přehoupl se do dalšího dne. Zrovna mluvila se svou přítelkyní Loyaluizou. „Otočila jsem se a on předstíral, jako by na mě celou tu dobu necivěl. Blázen."

Loyaluiza, Arriangelina současná nejlepší kamarádka, byla obyčejná dívka. Nebýt jejích konzervativních rodičů, už dávno by se nechala přetvořit v Arriangelinu dvojnici. Ale svůj nezajímavý zjev úspěšně kompenzovala temperamentem a vtipem, takže měla skoro stejně obdivovatelů jako Arriangel.

„Kdo to byl?" zeptala se Loyaluiza.

„To nevím."

„Jak vypadal?"

Arriangel se zamyslela. „O pár roků starší než my. Ne moc vysoký. Snědý, s bílými vlasy. Docela hezký, řekla bych, kdyby se usmál."

„Co měl na sobě?"

„Nevšimla jsem si, co nosil."

Loyaluiza se usmála. „Nikdy si toho nevšímáš; jsi příliš bohatá. Ale vsadím se, že měl šaty trochu obnošené. Myslím, že mluvíš o Garso-Yaovi, letošním chudinském stipendistovi." Škola každoročně udělovala stipendium

jednomu nadanému dítěti z některé z dilvermoonských četných periférií. Někteří z nich udělali docela slušnou kariéru; většina se však vrátila do Temnoty.

Arriangel to okamžitě zaujalo. Nikdy nebyla obdivovatelkou chudoby, vlastně by se dalo říct, že žádné chudobné lidi neznala. Jaké by to bylo mít chudobného milence? Před rokem, když poprvé projevila zájem o toto téma, zajistil ji její otec drahou a exkluzivní sexuální výchovu. Přitažliví mladí muži a ženy přicházeli do jejího domu, aby ji potěšili, ale jejich vyumělkovaná dovednost ji netěšila. Byla pravda, že chudáci milují se vzrušující hrubostí? Byly jejich prosté rozkoše silnější právě pro svou prostotu? Ale... možná, že ji Garso-Yao vlastně neobdivoval - proč by jinak tak spěšně odešel?

„Vystrašila jsem ho?“ zeptala se nahlas.

Loyaluiza se zasmála. „Možná. Nebo na tebe možná jen neměl čas. Slyšela jsem, že má vážné problémy. Pořád jen studuje. Bere to skutečně vážně. Však víš.“

„Myslím...“

Čas se přesunul o týden dopředu.

Našla Garso-Yaa v senzoriu, kde zrovna čerpal informace. Bylo pozdě; byli v rozlehlé místnosti s nízkým stropem skoro sami. Jen v několika buňkách obsazených jinými snaživými studenty se ještě svítilo. Zastavila před jeho buňkou a zadívala se na něj. Seděl v datovém křesle. Oči měl zavřené a ve tváři měl nepřítomný výraz. Pomyslela si, kde asi teď bloudí jeho mysl. Ústa měl docela hezky tvarovaná a svítily mu v nich pevné zuby, zářivě bílé. Vklouzla do buňky a dotkla se ho, přejela mu prstem po linii čelisti a pak přitiskla dlaň na jeho snědou kůži. V tom doteku uskutečněném s nevědomým souhlasem bylo cosi tajemně vzrušujícího.

Zvedla oči a podívala se přes přepážku buňky. Venku se nikdo nehýbal. Proktorka byla na druhé straně haly; pravděpodobně se zašla posilnit před dlouhými hodinami služby, které ještě mela před sebou.

Garso-Yao měl na sobě bílou košili, u krku rozhalenou. Hrudník měl až groteskně klenutý, jako by jeho předkové přišli na Dilvermoon z nějakého světa s velice řídkou atmosférou. Zajela mu rukou pod košili, dotkla se jeho klíční kosti, pohladila jeho pevné svaly.

Ještě jednou se rozhlédla po místnosti a pak si rychle svlékla blůzu. Se srdcem bušícím nad vlastní odvahou se rozkročila nad Garso-Yaem a sloupla kontaktní pásek, který uzavíral jeho košili. Neměla jasnou představu, co vlastně chce udělat, jednala čistě impulzivně a podvědomě.

Co dál? Opravdu ho nechtěla probudit, toužila jen dodat trochu vydatnější výživy své nevyvinuté fantazii. Naklonila se a přitiskla svá ňadra proti jeho hrudi, hlavu si položila na jeho rameno.

Voněl lehce nasládle a vůbec ne nepříjemně. Arriangel zavřela oči a přenesla na něj víc své váhy.

Memfis hleděl jejíma očima, dokud je nezavřela. Potom přikázal sondě, aby simuloval virtuální bod pozorování, kterým manipuloval tak dlouho, dokud ti dva nezaplňovali celou obrazovku, její štíhlé, bílé tělo ohraničené jeho tmavým. Takto na okamžik setrval. Pak začal prudce couvat, až se Arriangel a Garso-Yao proměnili v pouhý bod na geometrickém vzoru senzoria, jediní dva, kteří sdíleli buňku v celém tom obrovském prázdném prostoru.

„Hezký záběr,“ řekl Tafilis s obvyklým úšklebkem.

Memfis ho ignoroval. Arriangel mu poskytla podstatu, ale byl to jeho talent, jenž odhalil, jak klíčový je to okamžik, a zdůraznil ho pro ty, kteří budou jednou chtít ochutnat tuto lásku... nebo pro ty, jež sami milovat nedokážou. Tafilis byl jedním z těch nešťastníků, ale zase uměl skvěle nenávidět.

„Memfisi,“ řekl Tafilis, „ona je pouhé dítě a pozoruhodně nezralé k tomu. Proč se vůbec zdržuješ s něčím tak nerozvinutým? Vážně si myslíš, že z toho může vzejít něco jiného než nějaká patetická štěněčí láska?“

„Ty máš svoje vlastní pole, na kterém jsi odborník - nech mi to moje,“ opáčil Memfis, aniž se odvrátil od obrazovky. Znovu přejel prsty po ovladačích a senzorium zmizelo.

„Ale jistě,“ řekl Tafilis klidně. Pak se zvedl a odešel.

NA PARALELNÍ SNÍMACÍ STOPĚ Arriangel ucítila, jak se Garso-Yao zachvěl, jako by se začal vymaňovat ze svého tranzu. Tohle nechtěla; neměla v úmyslu zůstat s ním tak dlouho. Zvedla hlavu, aby se mu podívala do obličeje.

Než se mohla odtáhnout, jeho vička se zachvěla a on se probudil. Slepě zamžoural před sebe a pak zjistil, že není sám. Pokusil se ucuknout a současně v obranném reflexu zesílil své sevření. Arriangel zalapala po dechu.

Oba leželi po několik okamžiků nehybně. Garso-Yao se na ni díval a jeho ruce se postupně uvolňovaly. Arriangel se neodtáhla; upřeně mu hleděla do očí, zatímco se k němu znovu přitiskla. Jeho tvář se lehce zarděla. Arriangel si představila sebe na jeho místě - jak asi vnímá teplo jejích malých prsů, tlak jejích kolen, které obepínají jeho boky? Co si myslí?

Jeho oči - které ji zprvu připadaly neproniknutelné jako tvrdé černé kamínky - se změnily. Něco v nich povolilo, zámek se otevřel. Jeho ruce ji znovu sevřely.

Arriangel pocítila prudkou vlnu radosti. „Ano,“ řekla. „Ale ne tady.“

Memfis posunul Arriangelin čas o týden. Stála v přijímacím pokoji svého bytu, nahá a půvabně pomačkaná milováním, ruce bojechtivě založené. Garso-Yao zaváhal u dveří a zatvářil se rozpačitě.

Memfis přemístil bod pozorování, aby přehlédl přepychový nábytek a důmyslné hračky, které plnily místnost. Rozostřil ho, takže se pokoj proměnil v čirou abstrakci bohatých barev a klenotům podobných světel.

Arriangel ze sebe vyrazila jedinou strohou slabiku: „Proč?“

Memfis se opět přemístil do jejích očí.

Arriangel nechápala Garso-Yaův odmítavý postoj, Milovala ho, ale nerozuměla mu. Ona byla bohatá, a on chudobný - to přece byla neoddiskutovatelná skutečnost, tak proč vděčně nepřijal její pomoc?

Pokrčil rameny. „Už jsem ti to vysvětloval, Arriangel. Děkuji ti za tvou nabídku, ale kdybych od tebe vzal peníze,

oslabilo by mě to. Ale nemusíš si dělat starosti: mé požadavky jsou skromné a školní stipendium je docela dobře pokrývá.“

„Jak myslíš,“ odpověděla podrážděně. „Ačkoliv nechápu, jak by ti slušné šaty a kvalitní datatablet mohly uškodit. Ale proč nechceš bydlet se mnou?“

Rozhlédl se po všem tom přepychu kolem. „Neodvažuji se. Mohl bych si zvyknout... na to všechno.“ Potřásl hlavou. „Já vím, že ti připadám jako hlupák, ale tam, kde jsem se narodil, přežívají jen ti nejsilnější.“ Otřásl se a ve tváři se mu na okamžik objevil výraz, který neznala. „Je to hrozné místo, Arriangel. Nemohu se tam vrátit. Nemohu riskovat příležitost, kterou jsem tu dostal.“ Jeho výraz změkl. „Už tak dost riskuji tím, že jsem se do tebe zamiloval, že jsem sem přišel a vůbec. Měl jsem trvat na tom, abys šla ty do mé buňky, ale moc jsem po tobě toužil a bál jsem se, že bys mohla odmítnout.“

Pak odešel.

Idiot, pomyslela si... ale nemyslela to zle. Garso-Yao na ni silně zapůsobil - bylo to, jako by se milovala s někým, kdo ani nebyl člověk, tolik se lišil od jejích ostatních přátel. Dokázal vyprávět podivné příběhy o svém bizarním dětství v ulicích periférie; uměl zpívat neobvyklé písně svým sladkým, znělým tenorem, byl vzrušující v posteli s tou svou nezkušeností a nelíčenou vášnivostí.

Pocítila sama k sobě obdiv, že si dokázala najít tak neobvyklého milence. „Jsi vážně něco výjimečného,“ zašeptala, adresujíc svá slova sama sobě stejnou měrou jako Garso-Yaovi.

Memfis převedl její záznam na paralelní zkušební vektor a cykloval ho po následující měsíc. Čidla ho upozornila, že se blíží k rozhodujícímu okamžiku - všechny varovné kontrolky na jeho pultě se rozzářily.

Uviděl, jak hovoří se svou přítelkyni Loyaluizou.

„Co s ním je?“ zeptala se.

„Bojí se, že se bude muset vrátit zpátky do slumu; copak to sám neříkal?“ Zdálo se, že Loyaluiza je k Arriangeliným stížnostem poněkud netečná. Když se však na ni Memfis soustředil pozorněji, zjistil, že se za její maskou netečnosti skrývá drobná ženská závist; Arriangel byla zase jednou před Loyaluizou, ona první začala experimentovat s tím pradávným citem, láskou.

„Ale co mám dělat?“

Loyaluiza pokrčila rameny. „Bojí se chudoby, že? Tak založ na jeho konto nadaci, která mu umožní, aby žil šťastně až na věky bez ohledu na to, jaké budou jeho školní výsledky.“

Arriangel se usmála. „No jistě! Proč mě to nenapadlo?“

„Jsi příliš bohatá; plaveš v bohatství jako ryba ve vodě, a už si ani neuvědomuješ, že to děláš.“

O několik dní později pozoroval Memfis Arriangel a Garso-Yaa, jak sedí na posteli zavinutí v prostěradle a dělí se o láhev sladkého bílého vína.

„Mám pro tebe překvapení,“ řekla, položila sklenicí na stolek a podala mu malý datatablet. „Tady.“

Opatrně ho vzal a na tváři se mu objevil zatvrzelý výraz. „To nemohu přijmout, Arriangel.“

„Ne ten tablet, hlupáčku. Podívej se!“ Dotkla se tabletu a ten se rozzářil podmínkami nadace, kterou pro něj založila.

Jeho oči se rozšířily a brada mu poklesla.

„Teď jsi také bohatý, a už se nikdy nebudeš muset vrátit na periférii, ať už se v budoucnu stane cokoliv,“ řekla. „Není to skvělé?“

Podíval se na ni, neschopen cokoliv říct. Jeho výraz Arriangel tak docela neuspokojil. Jistě, byl ohromen, ale viděla, že je i hluboce zraněn, a jak se to mohlo stát?

Tafilis se vrátil. „No ano,“ řekl, když se podíval bratrovi přes rameno. „Její první velký omyl... ale kdyby neudělala tohle, udělala by určitě něco podobného. Znám ji - je stejná jako já.“

„Ne,“ řekl Memfis, který si byl jist, že se jeho bratr tentokrát mýlí.

Aby svůj názor podpořil, vyhledal konec Arriangelina prvního milostného románku.

Garso-Yao se jí pokusil peníze vrátit, ale Arriangel byla dost chytrá, aby zajistila nezvratnost převodu a principiální nedotknutelnost celé finanční částky.

Memfis pozoroval, jak Garso-Yao přijímá svou změněnou situaci. Zprvu to Arriangel těšilo: Garso-Yao utrácel většinu svých obrovských nových příjmů za dobročinnost, za výstřední dárky pro ni a zábavu pro své nové přátele.

Ale pak Garso-Yao začal pomalu chápat, že motoru, který ho až doposud hnal, začíná docházet palivo.

Stal se z něj velice zvláštní mladík.

Samozřejmě nechal školy. Začal experimentovat s nejnákladnějšími civilizačními neřestmi: s elektrostimulací, s pseudosmrtí, s animálními cívkami. Najal si byt v Bohémě, kde si podávali dveře dekadentní umělci a jejich patolízalové. Oblékal se s extravagantním nevkusem, celé tělo si nechal potetovat pochmurnými výjevy - ječícími obličeji, rozpadajícími se mrtvolami a mučícími nástroji - takže Arriangel začala při milování s ním cítit stále rostoucí odpor. Postupně přestal být zajímavý a vzbuzoval v ní sílící rozpaky.

To jediné, co se nezměnilo, byla Garso-Yaova oddanost Arriangel. Když změnila školu a zámky na svých dveřích a odmítla se s ním dále vídat, udělal tu poslední hloupost.

Jeho kumpáni ho jedné noci našli oběšeného na hedvábné šňůře před její bezpečnostní bránou. Byla tou dobou na několik dní pryč, takže byla ušetřena pohledu na jeho opuchlý a zčernalý obličej.

Zprvu byla melodramaticky neutišitelná, ale postupně se to všechno pro ni změnilo jen v trochu smutnou, romantickou vzpomínku.

„Chladná,“ řekl Tafilis.

„Byla ještě příliš mladá,“ namítl Memfis unaveně.

„Jistě.“

Loyaluiza pokrčila rameny. „Bojí se chudoby, že? Tak založ na jeho konto nadaci, která mu umožní, aby žil šťastně až na věky bez ohledu na to, jaké budou jeho školní výsledky.“

Arriangel pocítila náhlé zatmění, jako by jí někdo na okamžik odejmul její vlastní vědomí. „Cože?“ zeptala se.

„Nadaci. Pak už peníze nebudou stát mezi vámi.“

Arriangel se podívala na svou přítelkyni a uviděla v její nevyzpytatelné tváři něco, čeho si tam dříve nikdy nevšimla. Závist? Poťouchlost?

„Nejsem si jista, že by to byl dobrý nápad,“ řekla pomalu. „Musím si to promyslet.“

Loyaluiza ohrnula spodní ret. „Skrblictví? Od tebe? Tomu nevěřím!“

„Tak to není; říkáš hlouposti.“ Arriangel náhle viděla Loyaluizu docela novýma očima a pomyslela si, že to, co vidí, se jí vůbec nelíbí.

Memfis sledoval obrazovku, na níž procesor měnil realitu destilovanou z Arriangeliných vzpomínek.

Nějaký čas šlo všechno dobře. Garso-Yao pokračoval ve svém vzdělávání i oddanosti k ní a Arriangel měla všechny důvody věřit, že se jejich láska ještě prohloubila.

V pseudovzpomínkách uplynul měsíc. Všechno se začalo kazit. Arriangel a Garso-Yao se stále častěji hádali. Ona žárlila na čas, který strávil studiem - jaký to mělo smysl být mladá, půvabná a zamilovaná, když nechodili nikam, kde by je mohly vidět závistivé oči?

Arriangelina ústa se stále častěji otvírala proudu výčitek a obvinění, zatímco Garso-Yaova se naopak čím dál častěji trpně uzavírala.

„No jistě,“ řekl Tafilis.

Memfis se pokusil vrátit se zpátky a všechno napravit. Procesor zahlásil přetížení a Tafilis se zasmál: „Podvádíš.“

„Zmlkni,“ okřikl ho Memfis. „Byl to první pokus. Co jsi čekal?“

Večer, poté, co se Arriangel vykoupala, povečeřela a odpočala si, přišel Memfis do jejího apartmá a ukázal jí záznam. Seděli spolu na pohovce, aniž se dotýkali, a dívali se na obrazovku spuštěnou ze stropu.

„Bude tě to zajímat... a možná se i poučíš,“ řekl jí Memfis bezbarvým hlasem.

Když na obrazovce poprvé uviděla Garso-Yaa a sebe samu v mladším provedení, jak se k němu tiskne v informační buňce, do očí jí vystoupily slzy. Ucítila vystřelující bolest hořkosladké vzpomínky.

„Bylo to tak dávno,“ zašeptala. „Už jsem docela zapomněla.“

„Docela ne,“ odpověděl Memfis a ukázal na její čelo. „Všechno zůstalo tady, schované pod povrchem.“ Vypadal vyčerpaně a pod očima měl kruhy.

Její srdce se zachvělo soucitem.

Hned nato se v duchu napomenula. Memfis byl otrokář. Využívá její nejintimnější vzpomínky, proč by ho měla litovat? Znovu se soustředila na obrazovku.

Když záznam došel do chvíle, kdy byla v průběhu scény s rozhovorem s Loyaluizou provedena oprava, už už otevírala ústa, aby řekla, že tak to nebylo.

Pak si však všimla, že se na informačním pruhu ve spodní části obrazovky objevila slova: 'MNEMONICKÁ HODNOTA: ODCHYLNÁ'.

„Aha,“ řekla.

DÍVALA SE.

Na pseudokalendáři uplynulo o trochu víc času, než se věci začaly hroutit, a ona iracionálně pocítila vděčnost za těch několik sladkých chvil, které ve své alternativní minulosti strávila navíc v Garso-Yaově náručí.

Ale pak se jejich vztah začal hroutit, třebaže ne tak katastrofálně jako ve skutečnosti. Tentokrát Garso-Yao nespáchal sebevraždu, když ho opustila; využil energie své zhrzené lásky k vlastnímu posílení a stal se z něj opravdu velice zatrpklý mladý muž.

Presto to považovala za útěchu.

„Alespoň nezemřel,“ zašeptala, když záznam skončil.

Memfis se na ni podíval. Jakási špatně ukrytá emoce prorazila skrze únavu. Znechucení? „Arriangel. Garso-Yao pořád hnije v hrobě jako oběť tvého dětského vrtochu a své vlastní slabosti.“ Třesoucí se rukou ukázal na obrazovku. „Myslíš si, že tohle bylo skutečné? Byla to jen milosrdná lež - ačkoliv v tomto případě ne moc hezká. Ani komerčně využitelná.“

Pocítila, jak se v ní vzdouvá vlna hněvu. „Milovali jsme se, i když to netrvalo dlouho. No dobře, jistě - pro tebe to není nic. Ale v tom se pleteš, i když to netrvalo na věky. Když zemřel, srdce mě bolelo celé měsíce... a myslím, že svým způsobem bolí stále. A pokud se ti nelíbil způsob, jakým se to vyvíjelo, proč jsi to prostě neměnil dál?“

Memfis zavrtěl hlavou. Teď už vypadal jen smutně a unaveně. „Docela by se mi to líbilo, Arriangel, ale po překročení určitého bodu už procesor nezvládá nárůst složitosti změn. Mohu přepsat jeden důležitý okamžik, někdy i dva, ale pak zase všechno pokračuje samo. Při dalším zásahu by se procesor přetížil a program by začal zjednodušovat ve snaze uvolnit co nejvíc kapacity na extrapolace. Nakonec by se z toho stal kreslený film.“

„Aha,“ řekla.

„Kromě toho,“ pokračoval, jako by neřekla vůbec nic, „nemám žádné iluze, že bych to uměl se stroji - spoléhám na svůj objekt a soustřeďuji se na umění. Nejsem jako ti pěstitelé lásky, kteří se pokoušejí vytvořit celou osobu z ničeho, jako loutku voděnou na provázcích a mluvící jejich ústy. Je to arogance věřit, ze znají lásku natolik, že dokážou vytvořit

veškerou její krásu a křehkost. Umění je pozorování, ne tvoření: co se tady dá ještě stvořit, k čemu už předtím nedošlo bilionkrát?“

Jak mluvil, jeho oči se zlobně rozzářily, a ona se ho znovu začala bát. Ucouvla, zkřížila si ruce pod ňadry a odvrátila se.

„Ne, ne,“ zvolal hlasem, už zase mírným a laskavým. „Promiň. Nechtěl jsem na tebe být hrubý. Je-li Garso- Yao mrtev, je mrtva i mladá Arriangel - a byla jen hloupá, ne zlá. Věřím, že se můžeme z našich chyb poučit, takže se můžeme změnit a naučit se milovat.“ Vzhlédla a na okamžik uviděla jeho obličej nahý, bez masky jeho umělé jistoty. „Musím tomu věřit,“ zašeptal s očima sklopenýma a rukama sepnutýma v klíně.

Chtěla ho obejmout a poskytnout mu útěchu, ale neodvážila se... a pak pocítila zlost sama na sebe.

Ticho, které zavládlo, bylo tak tíživé, že se chystala něco říct bez ohledu na svůj strach. Ale nakonec promluvil on. „Za několik dní to zkusíme znovu. Bojím se, že jsem nevybral dobře. Příště to uděláme lépe; budu pátrat mnohem pečlivěji a pořádně si to rozmyslím. Určitě se nám to povede.“ Pohladil ji po ruce a zářivě se na ní usmál. Přikývla.

„Mezitím,“ pokračoval Memfis, „odpočívej - jestli chceš, mohu ti ukázat něco, čím by ses mohla zabavit.“

„Prosím,“ řekla, potlačujíc dychtivost: Zjistila, že ji vyhlídka na jeho společnost docela těší. Už nebyla mladé děvče, které podléhá citům impulzivně, ale... na tom otrokáři bylo něco vzrušujícího. Ne, opravila se, vlastně to nebyl doopravdy otrokář - byl to umělec, který ke své práci potřeboval otroky. Zamračila se. Jak to vlastně bylo doopravdy?

„Mohu se tě zeptat na tvou práci?“

„Jistě,“ odpověděl. „Ačkoliv na některé otázky ti nejspíš neodpovím.“

„Ach. Hm, mohl bys mi prozradit, proč pro svou práci používáš otroky? Proč ne známé milovníky z řad svobodných občanů?“

Usmál se, ale bylo zřejmé, že ho ta otázka uvedla do rozpaků. „Mám k tomu několik důvodů, Arriangel. Jeden z nich je ekonomika: svobodní občané by za svou práci žádali příliš velký podíl na konečném zisku. Mimo to, většina lidí považuje své lásky za osobní záležitost, stydí se přiznat ke své vášni veřejně. Osobně jejich hledisko nechápu... proč nezvěčnit svou lásku?“ Zdálo se, jako by na okamžik posmutněl. „Kdybych já poznal opravdovou lásku, vesmír by se o tom dozvěděl.“

Arriangel to připadalo velice podivné. Copak on neměl milenku? To bylo nemyslitelné, pokud jeho požadavky nebyly nemožně vysoké. Možná v pravidelných intervalech mutuje v nějakou příšernou stvůru.

Memfis pokračoval: „Navíc... ti, kteří hodně milují, většinou nejsou ani krásní, ani bohatí, a pokud chci pro svou práci najít odbytiště, nesmím zapomínat na to, že většinu zákazníků nezajímá vášeň domáckých nicek.“ Zatvářil se zamyšleně. „Škoda, samozřejmě.“

„Aha.“ Opřela se o jeho rameno, vychutnávajíc jeho teplo. „A většina důležitých občanů by nedovolila takové narušení svého soukromí a nebo by za to požadovala příliš mnoho peněz.“

„Chápeš rychle,“ odpověděl zamračeně.

„Snažím se. Proč potom pracuješ jen se vzpomínkami? Proč nevyhledáš dva krásné a mladé lidi, kteří jsou - jak říkáš - schopni milovat, a nedáš je dohromady?“

Podíval se na ni, jako by řekla něco chytrého, ale nevhodného. „Nastaly by problémy s přístupem,“ vysvětlil ji trpělivě. „Za prvé, ti, kteří jsou schopni milovat, už si většinou někoho našli a kvůli mně by ho asi nevyměnili. A láska je velice nelogická věc. Kdo dokáže říct, jak vlastně začíná a koho si vybere? Objekty, které bych zvolil, by si docela dobře mohly být nesympatické. Bylo by to velice drahé riziko.“

„To asi ano.“

„A existuje ještě jeden důvod, proč pracuji raději s otroky: pokud jsou schopni milovat, obvykle byli odloučeni od svých drahých.“

„Ach.“

Zatvářil se rozmrzele. Po celou minutu nepromluvil a ona necítila potřebu přerušit ticho sama.

„Pověz mi, Arriangel,“ řekl nakonec. „Skončila bys raději v nějakém podřadném bordelu?“

„Ne,“ odpověděla. Pomyslela si, že ta otázka od něj byla nevyhnutelně krutá, ačkoliv v tu chvíli krutě nevypadal.

Následující dny minuly v předstírané normalitě. Arriangel skoro uvěřila, že je na návštěvě u nějakého bohatého, samotářského přítele.

V doprovodu nenápadného malého mechanického průvodce se mohla volně procházet po celé rozlehlé budově - ačkoliv mnohé dveře před ní zůstávaly zavřené a ona se mohla jen domýšlet, co se za nimi skrývá.

Mnoho času strávila v dobře vybavené tělocvičně užívajíc zařízení, které navracelo jejímu tělu dokonalost. Po několika usilovných hodinách se jí dostalo dobrodiní omámení z vyčerpání a ona pak zase byla chvíli šťastná.

Poblíž našla samoobslužné euforium, ale o drogy, které poskytovalo, neměla zájem. Na stejné chodbě jako tělocvična byl přístěnek plný sexuálních hraček, zahrnujících i autonomní simulátory rozličných druhů, které na ni mrkaly a usmívaly se ze svých výklenků. Skleněné dveře jí dovolovaly nahlédnout dovnitř, ale byly před ní zamčené. Z nějakého důvodu si netroufla zeptat se Memfise, proč tomu tak je; možná se bála, že jí odpoví, že to všechno slouží jen k zvýšení jejího sexuálního přepětí. Za celý svůj dlouhý život nikdy nemela nouzi o ochotné partnery a teď snášela nucenou askezi velice těžce.

V noci, sama na své posteli, se nemohla ubránit myšlenkám na Memfise a jeho krásu, a její vztek na něj se pomalu měnil v touhu.

Ráda plavala ve velkém bublinkovém bazénu, nechala se nadnášet vyhřívanou vodou. Jednou z jejích oblíbených zábav bylo inteligentní bludiště s nulovou gravitací, které se samo přestavělo po každém z jejích četných pokusů proniknout do jeho středu. Jeho úzké tunely byly vyrobeny z poddajných plastikových rour, a jak jimi zvolna proplouvala, měnily barvu v nesčetných odstínech - a zpívaly nekonečné, bezeslovné a stále se měnící písně.

Zjistila, že její holotank může být přeladěn na Dystatický sen, který byl spleti příběhů a mýtů, a zjistila, že melodramatické životy snových postav ji stále stejně fascinují, dokonce i teď za změněných okolností. Během prospaných staletí byly její oblíbené postavy nahrazeny jinými, ale sen byl stále stejně živý jako tehdy.

Překvapilo ji, když se dozvěděla, že Memfis sen sleduje také, a několik večerů strávili u holotanku společně. Hovořil jen málo a ona považovala za nedůstojné vynucovat si pozornost svého otrokáře, takže večery většinou plynuly v rozpačitém tichu. Ale i tak ji to připadalo mnohem zajímavější než sledovat sen sama.

Memfis měl nejvíc v oblibě činy čarodějů z nížin, kteří obývali léna na jižním konci snového ostrova. V současné době tam překrásná žena neznámého původu a motivů šířila zmatek v srdcích zemských knížat a princů.

Kouzlo snu jako by Memfise činilo mladším a méně rozčileným.

„Ach ano," řekl jedné noci, když seděl vedle ní na pohovce. „Ti vědí, co je to láska. Kdybych se jen mohl dostat do snu a ukrást jednoho z nich." Černovlasá dívka ze snu ležela na mýtině nahá na svém plášti a její bílé tělo se koupalo ve slunečních paprscích. Pila temně zelené víno a naslouchala mladému princi s loutnou. Z lesa je fascinovaně pozoroval velký ohyzdný trol: zdálo se, že co nevidět dojde k něčemu zajímavému.

Arriangel se cítila lehce uražena. Vždyť tady seděla, o nic méně krásná, než dívka ze snu - dosažitelná a možná i ochotná. Ve svém bývalém životě by se pokusila dokázat, že je hodná pozornosti, nyní se jen kousla do rtů a řekla mrzutě: „To je přece hloupé. Byla ke své roli stvořena tvůrci snů: jedná tak, jak jednat musí. Není skutečná jako my dva."

Memfis se obrátil a podíval se na ni; v očích mu zablesklo. „Máš pravdu," řekl. „Občas ztrácím smysl pro realitu. Postavy ze snů jsou pro mé účely příliš prosté a přímé - koneckonců, co je to za lásku bez sebereflexe?"

Pokrčila rameny, stále stejně rozmrzelá. Memfis vstal a odešel a už se nevrátil.

Arriangel dospěla k názoru, že se chová jako hlupák. Při svých procházkách po budově se nesetkala s žádnými jinými otroky a začala uvažovat, jestli není s Memfisem v celém tom obrovském domě sama. Už si na tu docela příjemnou iluzi začala zvykat, když se setkala s Tafilisem.

Arriangel se z bublinkové koupele vracela do svých pokojů, stále nahá a mokrá, vytírajíc si cestou vlasy ručníkem. Slepě následovala svého mechanického průvodce, a když zahnula za roh, skoro se s Tafilisem srazila.

Ručník jí stále zakrýval výhled, a tak si na okamžik myslela, že je to Memfis. On však zastavil a dotkl se jejího pasu. Pak jí pomalu přejel rukou po boku a prsty okopíroval křivku jejího ňadra. „Velice hezké," řekl.

Arriangel ucouvla a spěšně si omotala ručník kolem těla. Zasmál se zlomyslným smíchem, škodolibým a vulgárním.

„Vy musíte být Tafilis," řekla a snažila se přitom skrýt své zděšení.

„Ten a nikdo jiný!" Tafilis se Memfisovi pozoruhodně podobal - chodili dokonce stejné oblečeni - ale fyzická podobnost jako by ještě zdůrazňovala rozdílnost jejich povah. Půvab, který jí připadal u Memfise tak přitažlivý, měl u Tafilise pavoučí povahu. Úsměv, který byl u Memfise tak nenucený a srdečný, u Tafilise nahradil hlučný smích - ale jistá podobnost se ani tady nedala přehlédnout. Zmateně potřásla hlavou. Copak si Memfisovy ctnosti jen představovala? Náhle se jí to zdálo docela dobře možné, když se dívala na jeho dvojče.

Znovu se zasmál, ale pak úsměv z jeho tváře zmizel, jako když se zhasne lampa. „Vím, na co myslíš," řekl. „Divíš, se, jak se od sebe můžeme tak lišit, můj bratr a já. Povím ti malé tajemství: nejsme tak odlišní."

„Ne?"

„Samozřejmě. Ach, on vede všechny ty řeči o lásce a hraje si na prosťáčka - to je jeho. Ale je to hlupák. Láska... co je to láska? Je to jen přízrak, pouhý fantom. Nikdo neví, co to je, a nikdy to není dvakrát totéž. Co je to za vášeň? Slabošská vášeň dobrá leda tak pro ufňukané budižkničemy. Memfis se to prohnané zvíře pokouší ulovit, ale nikdy se mu to nepodaří, nikdy. Všechno, co může udělat, je splašit nějakou ubožačku a postarat se, aby vypadala pěkně." Tafilis si pohrdavě odfrkl.

Arriangel se pokusila projít kolem něj, uniknout do relativního bezpečí svých pokojů, ale on ji zastoupil cestu, vymrštil ruku a uchopil ji za rameno.

„Já, na druhé straně, jsem velice dobrý v umění, které se diametrálně odlišuje od toho, co provozuje můj bratříček. Pokaždé uspěju, zatímco on pokaždé selže." Uvolnil stisk, ale nechal svou ruku na jejím rameni, jemně se dotýkaje prsty její klíční kosti. „Chtěla bys vědět, jakou vášeň pěstuji já?"

Přikývla, příliš vystrašená na to, aby promluvila. Pustil ji a odvrátil se. „Nenávist," řekl podivně klidným hlasem. „Nejhlubší vášeň, nejtrvalejší vášeň, vášeň, kterou každý chápe." Zatímco odcházel, naposledy se za ním podívala, a na chvíli jí jeho úsměv připadal naprosto stejný jako úsměv jeho bratra.

„Už zase?" zeptal se Tafilis. „Bereš to tak vážně, bratříčku. Opravdu bych si přál mít tvé zaujetí. Samozřejmě, moje práce je většinou snadnější než tvá - to klidné připouštím!"

Memfis bratrovy pošklebky ignoroval a soustředil se na Arriangeliny vzpomínky. Hledal v jejích zákrutech to správné místo, kde by mohl začít.

„No dobře," řekl Tafilis. „Mám v tebe důvěru... Neuspěješ sice v tom, oč ti jde, ale tvoje čipy budou prodejné jako vždycky - a to je to nejdůležitější. Řekni mi: kdy přiznáš, že ses spletl?"

Memfis se podíval na bratra a potlačil zachvění. Vlna nenávisti k Tafilisovi, která se v něm vzedmula, ho málem přemohla, ale nakonec se mu ji podařilo ovládnout. Jak mohl čekat, že vypěstuje lásku a víru v Arriangel, když sám bude překypovat nenávistí a zoufalstvím? Přejel si rukou po obličeji a zhluboka se nadechl. Tafilis se rozesmál.

ONDINE BYLA JEDINÁ lidská bytost, se kterou se kdy Arriangel setkala a která byla přitažlivější než ona.

Přes všechnu svou ohromující krásu žila Ondine osamoceně jako mnich Mrtvého Boha, bez přátel a milenců, v upadající a nebezpečné části Bohémy.

Ondinina očividná chudoba byla přetvářkou. Byla přední kolaterární portrétistkou Dilvermoonu a byla jí už po staletí. Nyní se její obrazy cenily tak vysoko, že si jen nejbohatší občané Dilvermoonu mohli dovolit její služby - když ne pro nic jiného, aby předvedli, že na to mají.

Bylo proto nevyhnutelné, že se spolu dříve nebo později setkají.

Obchodník Larimone byl vysoký, statný muž; když stál před Arriangel, připomínal útes z temného kamene hrozící, že ji zavalí. Ale když s ní mluvil, jeho tvář vždycky roztála nekritickou láskou.

„Je to velice význačná příležitost, Arriangel. Letos... už nejsi dítě, převezmeš na sebe výsadu i zodpovědnost dospělosti. Chci ti k té příležitosti dát odpovídající dar."

„Ale to je příliš drahé, tati. Za to, co si účtuje, by sis mohl na rok najmout menší planetu." Ve skutečnosti se jí příliš nelíbila myšlenka, že slavná portrétistka nahlédne do její mysli, bude zkoumat její nejskrytější myšlenky a nainstaluje čidla hluboko do jejího mozkového kmene. Obvykle si u ní zadávali práci jen dospělí lidé - lidé se silnými osobnostmi, lidé, jejichž mysli se rozvinuly zkušenostmi. Jak Ondine zachytí tvar její duše, když Arriangel sama ještě netušila, jaká vlastně je? Byla příliš mladá. „A co myslíš, že bych si počal s další planetou?" Larimone se zasmál svým drsným smíchem.

„Myslím, že ty už bys na něco přišel," odpověděla mu Arriangel.

„Už teď nevím, kam dřív skočit, „řekl její polootec a přes tvář mu přeletěl stín - tak rychle, že si ho skoro nevšimla. Její mysli se dotkla podivná rezonance, jako by ten stín mel nějaký zvláštní význam, který ona neobjeví, dokud nebude příliš pozdě... ale pak se její myšlenky zase rozjasnily, jako by nějaká přízračná ruka stín setřela.

„No dobře," řekla. „V pořádku."

Toho večera, když se setkaly poprvé, si Arriangel nebyla jista, jestli se jí Ondine líbí. Umělkyně ji bez jakékoliv vřelosti přivítala u bezpečnostní brány jejího ateliéru a rezidence. Mužům Arriangeliny tělesné stráže pokynula, aby počkali u brány.

„Žádné ozbrojence uvnitř nechci," vysvětlila Ondine měkkým, chraptivým kontraaltem.

Ondine byla žena neodhadnutelného stáří s tou zvláštní tajemnou, neviditelnou aurou, jež tak často označovala lidi, kteří žili po mnoho staletí. Navenek vypadala jako mladé děvče. Její tělo bylo štíhlé a šlachovité, oděné v ničím nepřikrášlený přehoz z hrubé bílé látky. Její pleť barvy páleného mahagonu měl patrně na svědomí nějaký předek narozený pod žhnoucím sluncem nebo si ji jednoduše přibarvovala. Jisté bylo, že její temná kůže dramaticky kontrastovala se stříbrem jejich dlouhých vlasů spletených do copů a spolu s jejíma sytě jantarovýma očima vytvářela dokonalý celek.

Její tvář, prostá jakéhokoliv výrazu, byla harmonickou součinností několika ploch - příkře se svažující linie jejího klenutého čela, vystupujících lícních kostí, smyslných úst a ostře se rýsujícího nosu.

Arriangel zjistila, že na ni civí s ústy dokořán, neschopna rozeznat, v čem Ondinina krása vlastně spočívá - připadala jí neposouditelná podle standardních měřítek.

Ondine se velice slabě usmála a její strohá dokonalost se rozpustila do mnohem lidštějšího půvabu. „Pojď dál, dítě," řekla.

Arriangel kráčela v jejích stopách, vdechovala Ondininu vůni, sotva patrné pižmo pouštních květin a nějakého jí neznámého koření.

V ateliéru ji Ondine posadila pod střešní okno, kterým dovnitř dopadalo pečlivě filtrované namodralé světlo. Arriangel se koupala v jeho oslepujícím jasu, takže musela přimhouřit oči, aby vůbec viděla Ondine přecházející po ateliéru, tu a tam se zastavující a prohlížející si ji v tichém soustředění.

Dlouhé minuty plynuly. Nakonec Arriangel ztratila trpělivost. „Proč si mě tak prohlížíte? Myslela jsem, že si sejmete mou mysl."

„Sejmu? Tak si myslíš, že pracuji?" Zdálo se, že se umělkyně dobře baví, což Arriangel ještě víc popudilo.

„Tak co tedy budete dělat?"

„Mohu ti ukázat jednu ze svých galerií?" Ondine k ní přistoupila a podala ji ruku.

Arriangel se nechala odvést k zavřeným dveřím, masivním a železným, které byly zasazeny v jednom temném koutě ateliéru.

Ondine přitiskla dlaň na identifikační plošku a dveře se lehce zasunuly do zdi. Uvnitř plálo stejně studené a nemilosrdné světlo.

„Hezké," řekl Tafilis. „Dobrý výběr bratříčku. Sám se už nemůžu dočkat - a víš, že mě hned tak něco nezaujme. Ale koleduješ si o potíže s Ondine - uvidíš. Pošle na nás své právníky."

Memfis umlčel bratra mávnutím ruky a znovu se soustředil na svou práci.

Ondine zavedla Arriangel do galerie, malé kruhové místnosti o průměru deseti metrů. Do zdi byly zasazeny Ondininy kolaterární obrazy - možná třicet kusů nevyčíslitelné ceny.

Umělkyně jí pokynula, aby přešla na opačnou stranu místnosti, kde na ni z holopole tupě zíral muž. „Poznáváš ho?" zeptala se Ondine.

„Ne," odpověděla Arriangel. „Kdo je to?"

Ondine si povzdechla. „Byl to emancipátor Nomun. Je mrtev už šest set let - alespoň se to tvrdí. Nejsem si jista, jestli tomu věřím."

Arriangel si prohlédla portrét. Nomun měl tvrdý, nevyzpytatelný obličej zbrázděný mnoha jizvami a poznamenaný vysokým věkem, ale stále si zachoval auru moci a bezmezné cílevědomosti. Byl zobrazen od pasu nahoru, oblečený v černé uniformě bez označení. Za ním, ve složitém propletenci oken, se objevovaly scény z jeho života. Některé z nich

byly bojové: na jedné byl v černé prázdnotě uprostřed řad bojovníků, na jiné na lodi prastaré konstrukce plující po smaragdovém moři, na další v temné a vlhké džungli. Jedno okno zobrazovalo scénu z Nomunova dětství - pochmurnou uličku periférie, kterou projížděl nablýskaný obrněný vůz. Z pancéřového okna vykukoval chlapec s očima doširoka otevřenýma. Byly tam vojenské přehlídky, mrazivá poušť opuštěná až na jednoho klopýtajícího muže, povrch jakéhosi měsíce bez atmosféry zbrázděný krátery. V horní části obrazu byla změť velkých krystalických srostlic, po kterých se plazila stovka malých Nomunů, zabíjejících se navzájem v hysterické zběsilosti.

Ondine se dotkla vypínače ve spodní části holopole a Nomun se probudil k životu. Jeho oči přejely z Ondine na Arriangel. Scény za ním se daly do pohybu a zbarvily pozadí obrazu přelévanou krvi.

Nomun upřel své náhle tak strašné oči na Arriangel a ona mimovolně vyjekla. V hlubokém pohledu portrétu viděla jen chlad a klidné šílenství bez jediné stopy lidskosti.

„Promluv na něj," řekla Ondine podivně naléhavým hlasem. „Byl to svým způsobem velký muž, i když mi nikdy nezaplatil."

Arriangel cítila, že má hrdlo stažené strachem. Pokoušela se vymyslet otázku, kterou by před Ondine neodhalila svou mělkost; nakonec ji napadla jedna poněkud banální. „Líbí se ti tvůj portrét?"

Zahořklá ústa se mírně prohnula a na okamžik to vypadalo, skoro jako by se usmál, ale pak těma strašnýma očima probleskla celá série emocí: zoufalství, smutek, hrůza. Divoce potřásl hlavou, až se jeho temné vlasy zableskly v namodralém osvětlení místnosti.

„Tohle," řekl tenkým, chraptivým hlasem. „Tohle?"

Pak otevřel ústa, víc, než by nemodifikovaná lidská bytost měla být schopna, až se zdálo, že za nimi zmizel celý jeho obličej kromě očí.

Nomun zařval. Ten zvuk zasáhl Arriangel takřka fyzickou silou a přiměl ji couvnout. Byl to ten nejstrašnější zvuk, jaký kdy slyšela, destilovaný děs zatínající silné špinavé prsty do jejích uší, drásající její vlastní duševní rovnováhu.

Ondine přiskočila k vypínači a holopole znehybnělo. Arriangel nedokázala snést pohled náhle strnulé, zkřivené tváře.

Ondine ji objala kolem ramen. „Bylo to tak zlé?" zeptala se Arriangel. Ruka, kterou se jí dotýkala, byla nepřirozeně hladká, její pleť se podobala teplému, vysoce vyleštěnému mramoru.

Náhle zmatená Arriangel se otřásla. „Možná ne."

Ondine ji pustila a popošla o několik kroků, aby se zastavila před dalším portrétem. „Nomun byl posedlý mocným šílenstvím; asi to ode mne nebylo příliš šetrné, že jsem ti ho ukázala. Vybral si nesnadný a nevděčný cíl - nikdy nekončící osvobozování otroků. Jeho život byl katastroficky poznamenán slávou. Ale na tom nezáleží - tady je mnohem příjemnější blázen... a kompozice."

I na tomto portrétu byl velice starý muž. Zatímco však Nomun přijímal své stáří s naprostou lhostejností, tento muž vystavoval svou letitost triumfálně na odiv, jako by přežil z časů tak dávných, že jeho věk byl úctyhodným výkonem. Každý čtvereční centimetr jeho kůže pokrývaly extravagantní vrásky, z nichž zářila neutuchající energií dvojice fialových očí. Zvláštní, jeho ústa byla široká a rudá, jako by patřila mnohem mladšímu muži. Na sobě měl vířivou kápi ze zeleného hedvábí; jeho velké, kloubovité ruce jako by podpíraly spodek holopole. Na pozadí za nim se otevírala stovka malých kosočtverečných oken a každé z nich zobrazovalo jiný miniaturní výjev. Než se Arriangel mohla nahnout dostatečně blízko, aby si je prohlédla, Ondine zapnula vypínač a stařec se probudil k životu. Jeho nepochopitelně mladá ústa se zkroutila do úsměvu.

„Hej!" vykřikl radostně. „Copak to je, má půvabná Ondine? Zákaznice pro tělařův nůž, co? Co?"

Arriangel ucouvla, ačkoliv hlas tělového dráteníka nezněl nijak výhružně.

Ondine se usmála a zavrtěla hlavou. „Ne, řekla bych, že ji její současná krása zatím docela uspokojuje."

Starý muž ucouvl do hloubi holopole a ve tváři se mu objevil pohrdavý výraz. „Jak všední," řekl.

Ondine ho vypnula a přemístila se k dalšímu portrétu: byl to mechan vytvarovaný do podoby jednoho z černých pánů Jaworldu. Jeho činy byly zaznamenány v oknech z křížících se blesků za ním a byly to výjevy plné lidí i zvířat, jak skutečných tak mýtických.

Vedle mechana byl jeden z těch efemérních lidí ze Sněhu. Podobal se lidské ženě až na podivně prodloužené tělo a oči připomínající zářící krystaly. Za ní bylo zmutované lidské dítě pokryté šupinami tvrdého, lesklého chitinu, vesele se šklebící běženými ústy.

Ondine už žádný ze svých portrétů k životu nevyvolala. Pomalu obcházela po obvodu galerie, zdánlivě lhostejná k Arriangel, která ji vzrušeně a trochu zmateně následovala.

„Budeš tady muset zůstat měsíc nebo dva," řekla ji pak Ondine. „Vyžaduji to od všech, které mám portrétovat."

Úhel pohledu se přesunul za Arriangel. Obkroužil obě ženy, takže se portréty kolem nich roztočily v jediném rozmazaném reji, zatímco dvě štíhlé postavy jako by stály uprostřed víru tváří, barev a výrazů rozpouštějících se v proud lidskosti, nekonečného bohatství a nekonečné proměnnosti.

„Ach, to je velice hezké," řekl Tafilis. „Myslíš, že Ondinin portrét ještě někde existuje? Mám skvělý nápad: nějak ho získáme, instalujeme ho té holce do pokoje... a uvidíš, jak rychle mezi nimi vykvete láska. Je to tvoje jediná šance, bratříčku!" Zasmál se svým nepříjemným smíchem.

Arriangel strávila celé hodiny mezi rubínově zářícími čočkami Ondininých holokamer, přičemž ji do zátylku nepříjemně tlačila studená váha excitéru. Excitér deformoval její tvář do milionu nejrůznějších výrazů, zatímco její myšlenky setrvávaly ve stavu netečné abstrakce. Byl to velice zvláštní pocit, ale poskytoval jí čas a prostor k pozorováni Ondine.

Umělkyně se pohybovala po ateliéru s neselhávající grácií, vždy soustředěná, vždy elegantní a pořád krásná svým nenapodobitelným stylem, který Arriangel fascinoval. Všechny její přítelkyně, které mohly prohlásit, že jsou krásné, považovaly svou krásu za to nejdůležitější ve svém životě, takže jejich oči neustále říkaly: já vím, že se na mne díváš.

Ale Ondine nikoliv; jí se podařilo uniknout z pasti, o jejíž existenci Arriangel dřív ani netušila.

Ondine byla obdivuhodná mnoha způsoby. Arriangel trvale nevycházela z úžasu nad tím, čeho Ondine dosáhla jako umělkyně. Občas jí dovolila, aby se s ní prošla po galérii, kterou ji ukázala první den, a Arriangel začala postupně chápat, jak zázračné výtvory byly její portréty. Pomyšlení, že Ondine zachytila samotnou duši svých modelů tak dokonale, že přežila celá staletí uvězněni v holopoli... samotná ve vzpomínkách na jejich pohnuté životy... To se zdálo být nepředstavitelné.

Když si uvědomila stupeň, do něhož si portréty uvědomovaly samy sebe, Arriangel přeběhl mráz po zádech a vážně uvažovala, že svou zakázku odvolá. Jaké to je žít navěky s umělým odrazem sebe sama - bez ohledu na to, jak dokonale vymyšleným? Nevyčte jí její portrét jednoho dne, že dovolila jeho existenci?

Chtěla si o svých pochybách promluvit s Ondine, ale nedokázala je formulovat tak, aby nedokazovaly její dětinskost a plytkost. Umělkyně však její rozpaky přesto vycítila. Vzala Arriangel do své malé, teplé kuchyňky.

„Na co myslíš?“ zeptala se jí nad šálkem lahodného čaje.

„Bojím se... pomyšlení na osobu, která mi bude tolik podobná, a bude žít navždy lapena v elektronických okruzích...“

Ondine se usmála. „Byla bys překvapená, jak málo mých klientů na něco takového vůbec pomyslí. Slouží ti ke cti, že tě podobně myšlenky napadají.“

„Ale... není to pro portrét mučení?“

„Může být,“ odpověděla Ondine. „Záleží na klientovi. Někteří moji zákaznici uloží své portréty do sejfu. Svou zakázkou chtěli jen demonstrovat své společenské postavení a jejich vlastní portréty jim připadají ponižující - nebo ještě hůře. Takové portréty pak mají zlý život. Ale jiné jsou na tom mnohem lépe. Vezmi si například můj portrét Ambrina, velkého tvůrce snů: napsal román, který byl na trhu docela úspěšný, a dokonce po mně chtěl, abych ho portrétovala. Jenže na to nemá peníze.“ Poprvé od jejich setkání se zasmála.

To bylo příliš bizarní, než aby si to Arriangel dokázala ihned srovnat v mysli. Potřásla hlavou. „To by ale znamenalo, že děláš lidi.“

„Ale ne. Moje portréty jsou jen výsledky mé práce; nesmíš o nich přemýšlet jako o lidských bytostech.“

JEDNOU PO OBZVLÁŠŤ OBTÍŽNÉM sezení, zatímco Ondine masírovala svýma silnýma rukama Arriangelin rozbolavělý krk, se jí dívka zeptala: „Čím vyplníš má okna? Koneckonců, jsem tak mladá. Nic pozoruhodného se mi zatím nepřihodilo. Vlastně vůbec nechápu, proč ses uvolila udělat můj portrét.“

Ondine pokrčila rameny. „Larimone mi za něj nabídl skvělý honorář.“

Arriangel si připadala ponížená. „Opravdu? To byl jediný důvod?“

Ondine se usmála. „Vlastně ani ne. Za prvé, jsi úžasně krásné dítě... a já jsem už dlouho neměla příležitost pracovat s někým, kdo je hezký od přírody. Vlastně to považuju tak trochu za výzvu. Kdo jiný než Ondine by dokázal udělat portrét z tak surového materiálu?“

Arriangel se kousla do rtu a už se toho dne dál nevyptávala.

Poté, co Ondine skončila se snímáním, posadila Arriangel pod sondu a ponořila se do oceánu jejích vzpomínek, pátrajíc po těch zajímavých. Nyní to byla Ondine, která se zdála být po každém sezení vyčerpanější, a její tvář začala blednout.

„Jsem tak beznadějný případ?“ zeptala se jí Arriangel.

Ondine si zamnula spánky. „Ne. Vlastně jsem v tobě nalezla víc síly, než jsem čekala. Tak je to vždycky. Někdy mám pocit, že nacházím stejnou vášeň u velkých bojovníků jako u těch nejnudnějších zaháleců. Možná, že v hloubi svého srdce všichni prožíváme velká dramata.“

Arriangel ta myšlenka připadala příjemně radikální; vlastně byla nadšena každým novým aspektem Ondine a brzy shledala, že se umělkyni začíná slepě obdivovat. Po tomto zjištění strávila ještě víc času jejím toužebným pozorováním.

V minulosti se veškeré svádění z její strany odehrávalo podle předem připraveného plánu. Ale tentokrát se to zdálo být jiné; Ondine prakticky žila uvnitř její mysli, a tak před ni nemohla skrýt žádné tajemství, žádný svůj čin ani touhu. Byla to sice zranitelná pozice, ale svým způsobem i osvobozující... a časem velice vzrušující.

Arriangel si jen matně uvědomovala vzpomínky, které se Ondine podařilo vypátrat: jako pocity, vůně, mihnoucí se obrazy. Ale když Ondine osvobodila z nitra její mysli vzpomínku na Garso-Yaa, znovu pocítila ten starý smutek, na který už dávno zapomněla. Přímo pod sondou se rozplakala a probrala se s pocitem nějaké temné ztráty, kterou nedokázala pojmenovat.

Ondine ji objímala a hladila jí po vlasech, ale neříkala nic. Arriangel se k ní se vzlykáním přitiskla - styděla se za svou slabost, ale nedokázala si pomoci.

Když konečně zase popadla dech, řekla; „Omlouvám se. Je mi to líto. Nechápala jsem, co se to mnou děje.“

„Tím se netrap. Strhávám strupy a občas pod nimi nacházím čerstvou krev. Musím to dělat, je to moje práce... ale tobě se to nemusí líbit.“ Ondine se zasmála lehce nuceným smíchem.

Arriangel znovu přitiskla svou tvář na Ondininu, která jí náhle připadala velice hebká a sladká. Začala si uvědomovat tvar Ondininých ňader pod tenkou látkou její blůzky, hedvábné teplo Ondininy pleti na tvářích.

Pocítila touhu políbit ji; ta touha rostla, až už jí nedokázala odolat.

„Ne,“ řekla Ondine a jemně ji odstrčila. „O takové věci nemám zájem. To, že jsem tě u sebe ubytovala, nic neznamená. Chápej to jako pouhou zdvořilost.“

„Ano?“ Arriangelina tvář znachověla; nedokázala si vzpomenout, kdy naposledy byla odmítnuta.

„S tebou to nemá nic společného, Arriangel. Jsem velice stará, měla jsem bezpočet milenců a milovala jsem všemi myslitelnými způsoby... tisíckrát, desettisíckrát. Po všech těch dlouhých letech se z toho pro mne stalo pouhé tření - něco, co není o nic důstojnější než, řekněme, vzájemné vybíráni vší.“ Trochu smutně se zasmála. „Bojím se, že staletí u člověka změní vnímání vlastní důstojnosti.“

„Chápu,“ řekla Arriangel a odtáhla se.

„Ne, nechtěla jsem tě urazit. Vlastně tě mám docela ráda... kupodivu. Jsi půvabná a inteligentní, máš o mou práci opravdový zájem, což jsem nepoznala už po mnoho let. Kdybych se s někým chtěla milovat, pravděpodobně bych si vybrala tebe. Pokud ti to pomůže.“

„Nejsem uražená.“ Ale byla. Navzdory tomu všemu Arriangel po Ondine stále toužila. „Až bude můj portrét hotov, mohu s tebou nějaký čas zůstat?“

Ondine se skoro - i když ne úplně - zamračila. Ale pak řekla: „Proč ne?“ jako by náhle změnila názor.

„Nechápu, proč Ondine připadala tak povrchní osoba přitažlivá,“ řekl Tafilis. „Láska je vážně divná.“ Na tváři se mu usadil výraz přehnaného údivu.

„Měla čistou duši,“ zamumlal Memfis.

„Jak absurdně mystické.“

„Možná. Na druhé straně, kdo může popřít, že existují špinavé duše?“ Memfis se podíval na svého bratra a uviděl, že se jeho obličej zkřivil zlostí.

„Skutečně?“ řekl Tafilis. „Tak dovol, abych ti řekl, že to nefunguje. Ondininy žlázy už možná vyschly, ale Arriangeliny docela určitě ne.“

Memfis pokrčil rameny. „Láska je víc než jen sekrece žláz, ačkoliv nečekám, že bys něco takového pochopil. Nikdy jsi neoplýval představivostí - kromě té při vymýšlení mučení.“

„Možná ne,“ odpověděl Tafilis zamyšleně. „Ale nezapomínej: naši zákazníci neoplývají představivostí o nic víc než já.“

Arriangel byla Ondine stále unesena. Její náklonnost k ní se pomalu proměnila v oddanost, a nakonec začala věřit, že ji miluje - pro její skvělost, pro její šarm, pro její laskavost, pro její obrovské a fascinující vědomosti o životě na Dilvermoonu. A pro její krásu, ačkoliv ta se zdála být čím dál tím méně podstatným aspektem.

Jednoho dne po pozdní večeři se Arriangel zeptala: „Byla jsi vždycky tak krásná?“

„Samozřejmě, že ne,“ odpověděla Ondine nenuceně. „Kdysi jsem byla docela všední a šedivou ženou s obličejem ropuchy se žaludečními potížemi. Ne, v průběhu staletí na mně zbohatlo mnoho tělových dráteníků, jejichž nože jsem si pronajala. Tvrdě jsem pracovala na tom, abych zcela zakryla svůj někdejší vzhled. A proč ne? Jsem umělkyně - nemohu snad přetvořit sama sebe?“

„Myslím, že ano. Mne něco takového nikdy nenapadlo - asi jsem beznadějně fádní.“

„Ne, vůbec ne. A proč by tě měla pokoušet krása, když už krásná jsi? Že se ti jí dostalo bez nejmenšího přičinění, je malý zázrak.“ Ondine se lehce dotkla její ruky. „Tvůj půvab je uklidňující. Čerpám z něj dobrý pocit, že se i vesmír k člověku občas zachová laskavě.“

„To je docela příjemná myšlenka.“ Ale Arriangel vzápětí napadlo něco jiného. „Myslím, že nechápu. Pokud tě rozkoše těla nezajímají, proč ti záleží na tom, jak kdo vypadá?“

Ondine se usmála. „Připouštím, že ve své filozofii nejsem tak docela důsledná. Koneckonců, milovala bys mne, kdybych pořád vypadala jako ropucha?“

Arriangel se zasmála, doufajíc, že ta otázka byla čistě rétorická. Ondinina odpověď v ní znovu probudila naději, že jí jednou pozve k sobě do postele. Mezitím neměla námitky, když u ní Arriangel navštěvovali její staří milenci.

Když Ondine konečně prohlásila, že je portrét hotov, Arriangel ho chtěla vidět hned, ale Ondine nasadila podivně neústupný výraz. „Ne,“ řekla. „Jakmile si převezmeš svůj portrét, budu tě muset požádat, abys odešla z mého domu.“

„Ale proč?“ zeptala se Arriangel zmateně.

„Je to má zásada. Příliš mnoho upřímnosti mezi milenci škodí.“

„Ale my nejsme milenci.“

„Vážně ne?“ Zdálo se, že Ondine posmutněla.

Arriangel zmateně potřásla hlavou. „Myslíš si, že se urazím?“

„Možná.“ Ale Ondinin výraz říkal něco jiného a Arriangel nedokázala přijít na to, co.

„Nakonec na tom nezáleží,“ řekla Arriangel a byla takřka přesvědčena, že je to pravda.

„Tak kdy se to začalo hroutit?“ zeptal se Tafilis.

„Ještě ne,“ odpověděl Memfis. „Nemáš nic jiného na práci?“

„Nic důležitého.“

Zůstal a nahlížel Memfisovi přes rameno, zatímco se náchylnost mezi Ondine a Arriangel prohlubovala.

Ukázat tento vývoj tak, aby vypadal dramaticky, nebyl lehký úkol, ale Memfis měl cit pro vybírání klíčových momentů: výměna úsměvů, něžných doteků, drobných laskavostí, několik významných slov při jinak běžné konverzaci, společné jídlo, sdílené myšlenky.

Každý krátký segment byl zaznamenán jako série skoro nehybných obrazů a výsledkem byly vzpomínky zamlžené časem, ale pořád nádherné. Každý z nich skončil záběrem do Ondininých hlubokých očí, které byly čím dál mladší.

Minul rok a pak druhý.

Arriangel stále toužila po Ondine, ale akceptovala její celibát. Bylo to pro ni sice zklamání, ale dalo se to přežít - alespoň o tom sama sebe přesvědčovala. Dva roky, strávené v Ondinině domě, byly možná ty nejšťastnější, které pamatovala.

Jednou Ondine požádala, aby ji zasvětila do umění kolaterárního zpodobňování, ale Ondine zdvořile odmítla. „Bez ohledu na to, jak talentovaná možná jsi, vždycky budeš mít nevýhodu proti konkurenci - a že na tomhle poli existuje velká konkurence, tím si můžeš být jistá."

Místo toho Arriangel povzbuzovala, aby si našla vlastní způsob sebeuplatnění, a Arriangel se brzy rozhodla pro pradávné umění ze Staré Země - výrobu šperků z tenkých drátků a roztaveného skla. Dosáhla v tom jisté zručnosti a práce jí přinášela uspokojení. Žádný z jejích bývalých přátel nebyl schopen něco vyrobit bez pomocí konceptualizérů a syntetizérů, a ji těšilo, že je jiná... že se stala člověkem s vlastní osobností.

Ale po čase už měla dost prstenů na všechny prsty. Její přátelé už její dárky nepřijímali s takovým nadšením jako dřív a ona zase začala být neklidná. Začala se znovu zajímat o svůj portrét, který Ondine schovávala v galerii, do niž neměla povolený přístup.

Žádný zámek jí však ve vstupu nezabraňoval, a navíc byla přesvědčena, že jí Ondinina náklonnost dostatečně ochraňuje před jejím případným hněvem, a tak se jednoho dne rozhodla, že se na něj podívá.

Dveře se na dotek její ruky otevřely a ona vešla dovnitř. Zdi byly přeplněny holopoli natěsnanými, kde se dalo, a několik jích bylo umístěno dokonce i na strop, takže se chvílemi bála, že na ni spadnou.

Skoro okamžitě pochopila, že udělala chybu.

Mužové a ženy v polích byli tak obyčejní: tuctové obličeje, prázdné výrazy, nevkusné šaty. Okna za nimi líčila nudné výjevy bez zvláštních významů. Nymandi.

Přistoupila blíže a podívala se na nejbližší obraz. Vypodobňoval muže s úzkým, bledým obličejem a velkýma vlhkýma očima. Úsměv, kterým jí obdařil, byl trochu nepřítomný. Za jeho zády bylo tucet fasetových oken, z nichž každé zobrazovalo nějakou domáckou scénu - muž v malém bytě, dívající se se ženou na snovizi. Muž plavající v malém bazénu spolu se ženou. Muž se ženou v posteli. Žena Arriangel připadala lehce povědomá. Ke svému překvapení si uvědomila, že je to Ondine v některém z dřívějších, méně půvabných těl.

Přistoupila k dalšímu portrétu, pak k dalšímu a nakonec pochopila, že se dívá na portréty Ondininých bývalých milenců.

Svůj vlastní portrét našla v rohu, kde pro něj bylo vytvořeno místo odklizením několika jiných.

Až na bílý rám prázdné zdi se příliš nelišil od ostatních a zobrazoval hezkou, ale jinak obyčejnou mladou ženu. Arriangel se sevřelo hrdlo. Všem portrétům v této místnosti, včetně jejího, chyběla životnost a síla, která přímo čišela z portrétů v ostatních Ondininých galeriích.

Přistoupila blíž a podívala se na okna za svou podobiznou. Byl tam Garso-Yao, visící na hedvábně šňůře. Rychle se odvrátila.

Kousek dál byl jiný chlapec, na kterého si sotva vzpomínala. Setkali se na přepychovém safari v džungli, která plnila jednu z dutin v ocelové skořápce Dilvermoonu. Na obrázku se spolu dělili o stan a vypadali vcelku šťastně.

Později byl chlapec zabit zmutovaným zvířetem.

Tady byl zajímavý panel... Ukazoval Ondine a Arriangel, jak se spolu koupou ve velké mramorové vaně - událost, která se ještě nepřihodila. Na malý okamžik pocítila rostoucí vzrušení. Ale pak si řekla, že Ondine přidala scénu jen jako svůj příspěvek ke kompozici, jen pro umělecký efekt dvou krásných tel.

„Co si o tom myslíš?" zeptala se Ondine svým hlubokým, chraptivým hlasem.

Arriangel se prudce otočila. Ondine se opírala o zeď, ruce založené, ve tváři uzavřený výraz. Arriangel pocítila slabý záchvěv provinilosti, který vzápětí vystřídala mnohem silnější zlost.

„Neudělal na mne tak velký dojem, jak jsem čekala," odsekla.

„To je mi líto."

„Tohle je galerie tvých mazlíčků?" Arriangel obsáhla nahromaděné portréty gestem ruky.

„Všechny jsem je kdysi milovala." Rozhlédla se a na rtech se jí náhle objevil úsměv. „Nemusíš z toho mít špatný pocit; většina lidi nedokáže milovat skutečnost. Ani já ne. Varovala jsem tě, abys sem nechodila."

„Chápu," odpověděla Arriangel ledově. „No, porušila jsem tvou zásadu, takže teď nejspíš budu muset odejit z tvého domu."

Ondine smutně zavrtěla hlavou. „Jen pokud sama chceš. Už jsem si tě příliš oblíbila, než abych tě dokázala vyhnat."

Arriangel její odpověď neuspokojila. „Ne," řekla. „Zásada je zásada."

MEMFIS POOPRAVIL ZÁZNAM ve chvíli, kdy se Arriangel rozhodla vstoupit do zakázané galerie.

Tafilis zavrtěl hlavou. „Nemá to smysl - je to jen kosmetický zásah. Je jednou z těch, jež mají na srdci časový spínač. Nikdy nesplní tvoje požadavky - a pochybuji, že vůbec kdo."

„Nech mě o samotě," odsekl Memfis, potící se nad programátorskou konzolou.

„Víš, bratře, ty jsi hanebně nedůsledný. Na jedné straně si vybereš - zjevně z uměleckého vrtochu - záznam mimořádně nekonvenčního milostného vztahu, a na druhé straně přímo úzkostně lpíš na své vlastní osobní definici lásky. Jaký to má smysl?" Tafilis na něj upřel zvědavě zdvořilý pohled.

„Láska je stejně nepoddajný cit jako nenávist, ať už si o tom myslíš cokoliv."

„No jistě... a ty toužíš stvořit nekonečnou lásku, že ano? Jenže to se ti nikdy nepodaří. Nikdy! Lidé žijí příliš dlouho - tak křehký cit nepřežije staletí." Tafilisův hlas zněl nezvykle naléhavě, ale na Memfise to dojem neudělalo.

„Zmlkni, zmlkni už konečně!" okřikl ho. Byl tak rozhněvaný, že to stěží dokázal vyslovit.

Ale Tafilis měl pravdu.

Když jí Memfis přišel oznámit další selhání, pohyboval se tak opatrně, jako by měl hrudník plný rozbitého skla, a jeho hezká tvář byla strhaná vyčerpáním. Bylo zřejmé, že se ho to dotklo ještě víc než poprvé.

„Dělal jsem, co jsem mohl," řekl.

„Já vím."

„Chceš se na to podívat?" zeptal se jí Memfis s tak průhlednou bolestí, že Arriangel souhlasila, že se podívá se na záznam ačkoliv ve skutečnosti cítila spíš obavy než zvědavost.

Když záznam došel do okamžiku, ve kterém jí Ondine zakázala podívat se na její portrét, Arriangel pocítila bolestivé bodnutí lítosti.

„Myslím, že se bála, že se urazím," řekla.

Memfis potřásl hlavou. „Možná."

„Co jiného?"

„Soudím, že se tě pokoušela uchránit před poznáním, že ji nikdy nemůžeš pochopit tak, jako ona chápala tebe. Ona byla tak stará, a ty tak mladá."

Arriangel se odvrátila od Memfise, který stále upíral oči na záznam. V tu chvíli vypadal i přes své mladé tělo tisíc let starý. Náhle ji napadlo, jak dlouho už asi pracuje v Zahradě rozkoší.

Když záznam došel k nevyhnutelně smutnému konci, Memfis klesl do křesla a zavřel oči.

Arriangel si ho fascinovaně prohlížela. Po chvíli se jeho oddechování prohloubilo a zklidnilo. K jejímu úžasu usnul.

Ve spánku vypadal stejně krásně jako jindy. Tvář měl hladkou a laskavou a Arriangel cítila, že ji zvláštním způsobem přitahuje.

Jí samotné se vůbec spát nechtělo.

O hodinu později ještě stále spal a ona začala být netrpělivá. Zjistila, že na Memfise musí stále myslet, že se mu musí obdivovat. Myslela na jeho laskavost a zdvořilost, na jeho inteligenci a zaujetí. Podívala se na jeho silné a hezké ruce, které mu volně ležely v klíně, a pomyslela si, jaké by to asi bylo, kdyby se jí dotýkaly, kdyby byli milenci.

Povzdechla si. „V svádění spících mužů už mám praxi," zamumlala a svlékla se.

Když mu položila ruku na rameno, s nepřirozenou rychlostí procitl. Jeho oči se prudce otevřely a jí se zdálo, že v nich neviděla žádný zmatek, který by byl v této situací přirozený. Jako by si byl okamžitě vědom, co se kolem něj děje: její ruky na svém rameni, jejího nahého těla, jejího bušícího srdce.

Ale pak ji vzal za ruku a odvedl ji do ložnice a tam na všechno ostatní na hodně dlouho zapomněla.

Potom, když ležela v jeho náruči, zeptala se ho, proč se s ní nevyspal už dávno.

„Řekl bych, že jsem pro to měl dobrý důvod," odpověděl jí. „Pokoušel jsem se zachovat si svou uměleckou objektivitu - jak bych mohl dolovat v hloubi tvého srdce, pokud bych tě miloval? A co je důležitější... byla jsi moje otrokyně... to není nejlepší začátek pro milence. Nechci, abys mne viděla z téhle pozice. Nechci, abys to dělala proto, že musíš." Ve tváři měl stále svůj nevinný výraz.

„Nejsem zvyklá dělat, co musím," řekla a zasmála se.

Jeho obličej ihned potemněl. „Tafilis říkal, že máš na srdci časový spínač."

„Opravdu?"

„Máš?"

Odhrnula prostěradlo a vstala. Po špičkách došla k příborníku a třesoucí se rukou nalila pohár zeleného vína.

„Pokud mám na srdci časový spínač, nebyl ještě spuštěn," odpověděla s větším rozčilením, než měl v úmyslu v ni vzbudit.

„Promiň," řekl Memfis lítostivě. „Už jsem zažil zklamání... mnohokrát."

Vypadal tak hrozně smutně, že její vztek zase zmizel. Vrátila se k lůžku a nabídla mu číši. Zatímco pil, dotýkala se prsty jeho nahé hrudi. „Ale to tě trápit nemusí, že? Jsem přece pořád tvoje vlastnictví."

Zavrtěl hlavou. „Ne. Nemohl bych vlastnit ženu, kterou miluji. Zítra zaplatím tvé závazky ke společnosti a koupím ti zpátky občanství." Zašklebil se. „Tafilise to pěkně naštve."

Ačkoliv tomu zprvu nemohla ani uvěřit, její otroctví skončilo.

Ráno ji Memfis odvedl k medicinální jednotce a nechal obnovit její občanské tetování. Arriangel se tak opět stala svobodnou občankou Dilvermoonu. Byla štěstím jako opilá - dokud si nevšimla Memfisova zachmuřeného obličeje.

„Co se děje?"

„Chceš odejít hned? Půjčím ti svůj vůz, jestli chceš." Ve tváři měl smutné očekávání.

„Půjdeš se mnou?"

Jeho oči se rozzářily a nejistě se usmál. „Jestli chceš. Alespoň na čas."

„Na čas," souhlasila. „Uvidíme, jak nám to bude klapat."

Šlo jim to spolu báječně.

Zjistila, že její osobní majetek nebyl dotčen ani Larimoneovým krachem ani Arbrandovou pomstou. Najala si byt v nejlepší části Bohémy.

Tam spolu s Memfisem žila. Když byl oddělen od svého bratra a Zahrady, jen kvetl. Tu a tam se na týden nebo na dva vrátil do práce - ale tyto krátké rozluky jen učinily jejich shledání sladší. Arriangel, která nezapomněla na rozpad svého vztahu s Ondine, se ho nikdy nevyptávala na jeho práci a nikdy ho nepožádala, aby jí ukázal své výtvory.

Ale když byl pryč, často myslela na to, jestli pracuje s novými, ještě krásnějšími otrokyněmi.

Pokaždé se k ní však zase vracel a jeho něžné oči byly naplněny láskou.

Její život se zdál dokonalý a brzy zapomněla na minulost, která se rychle změnila v pouhý stín.

Vlastně by se dalo říct, že určitým způsobem, jemuž tak docela nerozuměla, se její život stal jako by bezkonfliktnější, komplexnější a bylo v něm méně maličkostí, které ho komplikují. Jako by se jí každodenní banality vůbec netýkaly. Přisuzovala to času strávenému v otroctví - a tak měl Memfis na jejím štěstí svým způsobem ještě větší zásluhu.

Dělat ji šťastnou mu působilo opravdovou radost. Někdy měla pocit, že ji zná lépe, než ona zná sama sebe, tak úspěšně bděl nad její spokojeností. Netušila, jak to dokázal, ale v jeho podání všechno vypadalo nějak lépe.

Minuly roky, než se jí zase zmocnil neklid. Nikdy ho nepřestala milovat, ale zároveň si uvědomovala, že potřebuje změnu.

Řekla mu to v posteli, po milování, tak jemně, jak to jen uměla. Výraz v jeho očích ji zděsil. V hlavě se ji zatmělo.

„Co se pokazilo tentokrát, bratříčku?“ zeptal se Tafilis vesele. „No jistě. Možná budeš mít víc štěstí příště. Pošlu ti potvrzení, takže můžeš zaplatit sázku.“

Memfis tiše zaklel.

Nezdálo se, že by to na jeho bratra udělalo nějaký dojem, „Jednou by sis měl vyzkoušet udělat to sám, bratříčku, místo abys používal tuhle sterilní aparaturu. Jednou bys měl své oběti prznit svým vlastním svatouškovským masem, zkusit si, jaké to je, svírat ji ve svých přečistých rukách.“ Tafilis ta slova vyslovoval s nelíčeným pohrdáním.

Memfis ho ignoroval. Vypnul sondu a mlčky odešel.

Arriangel zjistila, že je zase ve svém apartmá v Zahradě rozkoší. Kápě sondy se zvedla z jejího obličeje a poutací popruhy povolily.

Byla v místnosti sama.

Zprvu si myslela, že je to strašný sen nebo že zešílela. Posadila se na pohovku a čekala, co bude dál. Když se však ve dveřích objevil Memfis, pochopila.

„Nezaklepal jsi,“ řekla. Nacházela se ve stavu, který byl mimo veškerý strach nebo zlost.

„Nemám moc času,“ odpověděl škrobeně. „Přišel jsem ti oznámit, že musím převést svůj podíl na tobě na svého bratra.“ V obličeji měl nezúčastněný výraz změněný vyčerpáním a zklamáním.

Pomalu přikývla.

Zdálo se, že chce ještě něco dodat, ale pak se otočil a odešel.

Když do jejího pokoje vešel Tafilis, uviděla, že je oblečený stejně jako jeho bratr a na okamžik si pomyslela, jestli se náhodou nenachází v nějakém špatném psychodramatu - v takovém, kde se zvrhlé dvojče ukáže být jen jiným vzezřením toho sympatického. Konec konců, spolu je nikdy neviděla: Ale ne. To nebylo možné. Zatímco se Memfis zdál k smrti vyčerpaný, Tafilis byl uvolněný a veselý. Doslova překypoval zlověstnou energií a oči mu plály. Dokonce i cítit byl jinak - pižmovým, nakyslým pachem.

„Arriangel,“ řekl. „Teď je řada na mně.“ Zaklapl ji kolem krku obojek a trhnutím vodítka ji postavil na nohy. „Pojď. Nebude to tak zlé. Pravda, nejsem jako můj bratr... ale na druhé straně, až se tě rozhodnu použít, alespoň mi přitom uvidíš do obličeje.“

Ačkoliv se Tafilis od Memfise diametrálně lišil, v té situaci bylo něco, co jí připomnělo okamžik, kdy ji Memfis koupil... kdy se jí zeptal: 'Dokážeš milovat?'

Arriangel sebrala všechnu svou odvahu. Vydržela své zotročení i své vzpomínky, vydrží i tohle. „Co se stane, když tě zklamu stejně, jako jsem zklamala tvého bratra?“

„Pak té budu muset prodat.“ Slova, která Tafilis vyřkl, mnoho neznamenala, ale výraz, který měl přitom ve tváři, byl plný těch nejzlověstnějších příslibů.

„Ach.“

Tafilis se usmál a náhle se svému bratru vůbec nepodobal. „Teď ti musím položit jednu otázku, Arriangel.“

„Jakou?“

„Dokážeš nenávidět?“

„Ano,“ odpověděla s jistým uspokojením a oplatila mu jeho úsměv stejně nepříjemným.